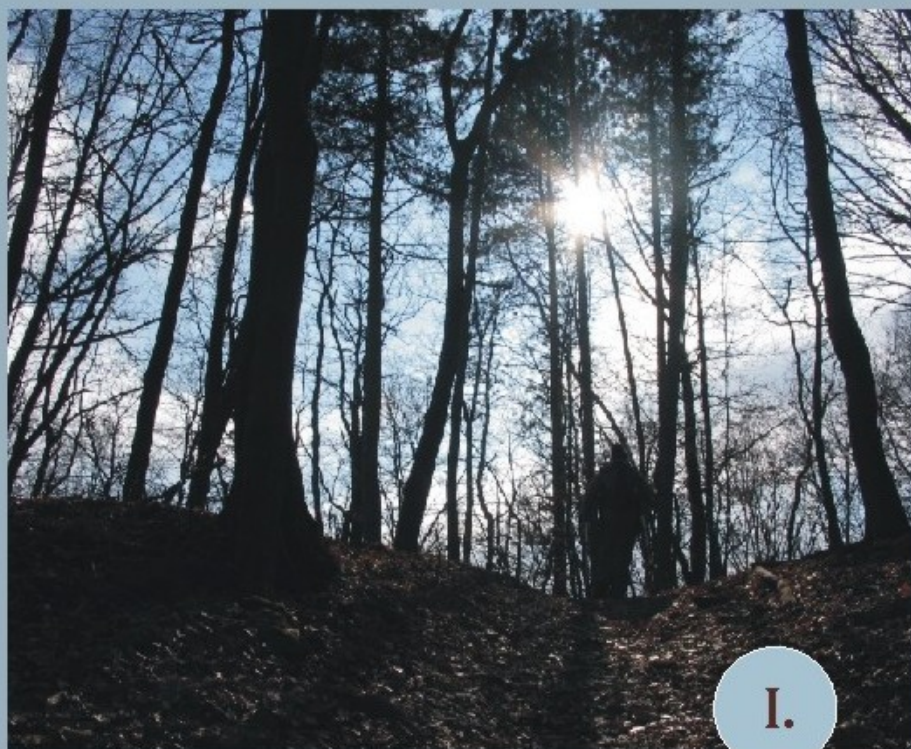

Rhasoda Varga Margit

I.

AZ ÉLET MEGÉLÉSÉNEK MŰVÉSZE TE

Út a tudatossághoz
és boldogsághoz

Rhasoda Varga Margit

Az élet megélésének művészete I.

**Út a tudatossághoz és
boldogsághoz**

Mottó:

„Boldogság az, ha hallod a belső kacagást, akkor is,
amikor éppen nincs kedved nevetni.”

(Rhasoda)

Köszönöm a ***Legfelsőbb Létező***nek,
valamint az angyaloknak, közöttük
ANANDELnek,
ASMODELnek és
LIRIELnek,
hogy segítségükkel és hozzájárulásukkal parányi
részt vállalhattam a teremtés folyamatában.

Köszönöm szellemi tanítómesteremnek,
Sri Yukteswar Girinek a kegyelmét,
hogy elfogadott tanítványnak és felügyeli a teljesség (sat)
és tudatosság (cit) felé vezető belső utamat.

Köszönöm lelki tanítómesteremnek,
Sri Paramahansa Yoganandanak a kegyelmét,
hogy elfogadott tanítványnak, és felügyeli a boldogság
(ananda) felé vezető belső utamat.

„Általában természetesen minden idők bölcsei mindenkor ugyanazt hirdették, a balgák pedig, azaz minden idők mérhetetlen többsége, mindenkor ugyanazt cselekedték, vagyis annak az ellenkezőjét, és ebben marad a dolog továbbra is.,,

(Schopenhauer)

„Ezt a világot oly balgának és gonosznak fogjuk itt hagyni távozásunkkor, amilyennek beléptünkör találtuk.”

(Voltaire)

„Azoké a boldogság, akik önmagukkal beérik.”

„Az ember boldogsága kiváló képességeinek akadálytalan gyakorlásától függ.”

(Arisztotelész)

„A szkeptikusokkal szemben, hiszek a szeretet megváltó erejében. Ha nem hinnék abban, hogy az emberi természet megváltoztatható és javítható, meg sem születtem volna.”

(Rhasoda)

Tartalom

Tartalom	5
Életutam	7
Út a tudatossághoz és a boldogsághoz	33
Bevezetés, avagy mi szükséges a tudatossághoz és boldogsághoz	33
A sors	34
Determinizmus és szabad akarat	35
Ki vagyok?	40
A személyiség összetevői	43
A tudatosság szintjei	49
Műveltség, tudás, intelligencia	52
A valódi tudás	55
A fejlődés kényszere	57
Kivé akarok válni?	59
Kivé akarok válni?	65
Célmeghatározás	66
Tudatosság és ösztönösség	68
A szülők, nevelők, környezet hatásai	69
Beilleszkedés a társadalomba, szocializáció	72
A csoportdinamika hatása a személyiségre	75
Betegségek célja, oka és értelme	77
Véletlenek, sorsfordulók	82
Az élet lényege	85
A jó és a rossz fogalma és relativitása	85
Mit jelent szabadnak lenni?	91
Az élet valódi lényege	95
Önprogramozás művészete	99
Realitás és illúzió	99
Az anyagi és finomanyagi világot működtető legfontosabb törvények	105
Amint fent, úgy lent, amint lent, úgy fent	106
A kölcsönhatás vagy vonzás törvénye	108
Az ok okozat törvénye	113
A teremtés törvénye	115

A teremtés első hét napjának értelmezése	119
A boldogság – A boldogság megélésének szintjei	129
A csakrák, mint energiaközpontok	131
Az önprogramozás eszközei	147
Példaképek	147
A test táplálása	152
A lélek táplálása (mantrák, imák)	154
A test és a lélek iskolázása és kontrollja	155
Jóga	157
Jóga típusok	158
A hit ereje	162
Önmegvalósítás és fokozatai	165
A legfontosabb vallások áttekintése lételméleti filozófiai szempontból	165
Isten megvalósítás, Isten élmények	184
Jézus beavatása a hinduizmus fényében	189
Az emberi élet végső célja	191
Honnan jövünk és hová tartunk? Világprogram	195
Gyakorlatok	198
Meditációs gyakorlatok	198
Koncentrációs gyakorlatok	205
Tudatosság gyakorlatok	207
Utazás a Föld nevű bolygóra	210
Függelék	258
Az Univerzális Krisztustudatosság filozófiája	258
Utószó	263

Életutam

Ez a könyv azzal a céllal készült, hogy segítsék ember-társaimnak a teljességhez, tudatossághoz és boldogsághoz vezető út megtalálásában és annak elérésében. Az első fejezetben életem lényegesebb állomásairól szeretnék beszámolni a teljesség igénye nélkül. Azért tartom ezt fontosnak, mert tanításunk hitelességére saját életünk szolgáltathatja a legmeggyőzőbb bizonyítékot.

1957. július 22-én születtem Gyöngyösön. Szüleim egy akkor kb. kétezer lakost számláló kisközségben éltek Gyöngyös-halászon. Kétkezi dolgozók voltak, földművesek, majd később betanított munkások. Szüleim akkor fejezték be a hetedik, nyolcadik általánost, amikor én már egyetemre jártam. Nagyon szegények voltunk, de ez mindenkire jellemző volt akkoriban a faluban.

Különös kislánynak tartottak, többnyire azt mondták rólam, olyan *más* vagy, de hogy mit jelent ez a *más*ág nem tudták megfogalmazni. Amint megtanultam írni-olvasni, kiolvastam a községi könyvtár teljes könyv állományát, a könyv tartalmától függetlenül. Gyakran éjszaka, gyertya mellett, titokban olvastam, mert szüleim nem engedték, hogy fogyasszam a drága áramot.

Ahogy a legtöbb községben, a falumban is, az iskola mellett volt a templom. Iskola után hittanra mentünk, természetesen titokban, nehogy a párttag tanárok számára kiderüljön. Ugyanaz volt a bajom a katolikus hittannal, mint az iskolai tananyaggal, nem volt logikus. Ezen véleményemnek időnként hangot is adtam, nem aratva túl nagy sikert és népszerűséget tanáraink körében. 10 éves koromban, mikor a pap Ádám és Éva bűnbeeséséről (az eredendő bűnről) beszélt, felálltam és közöltem, hogy „**Én nem vagyok bűnös!**”, és közöm sincs ahhoz, amit ők cselekedtek. Csak a szüleimre való tekintettel nem tagadtak ki a katolikus egyházból, így végül áldoztam és bértáncoltam is.

Az iskolában a legjobb tanulók közé tartoztam, ennek ellenére tanáraink nem javasoltak továbbtanulni, mert magatartásomat antiszociálisnak minősítették. Ez az antiszociális magatartás pl. abban nyilvánult meg, hogy mint iskolai könyvterjesztő szexuális felvilágosító irodalmat terjesztettem a hetedik-nyolcadikos diákok között, mint az úttörőcsapat őrsvezetője régi kommunistákkal szerveztem

találkozt, de volt náci párttagokat találtam közöttük, vagy az óráközi szünetben annyira elmerültem egy könyv olvasásában, hogy nem vettem észre, amikor bejött a tanár. Ez utóbbi azért volt kellemtelen, mert a helyén ültem, és kiutasítottam az osztályból, mint rendzavarót. Bármit tettem jóhiszeműen és öntudatlanul, mindig kínos volt egyesek számára, de én mindig megúsztam. Az iskolából nem tudtak kizárni, mert nem volt másik, a középiskolába pedig, tanáraim javaslata ellenére, mégis felvettek. Dolgaimat magam intéztem, mert szüleim még egy okmányt sem tudtak kitölteni.

Középiskolás koromban már a materializmus mellett köteleztem el magamat, mert ez adta a leglogikusabb magyarázatokat a kérdéseimre, sőt un. marxista középiskolát végeztem. Ennek ellenére a *rendszer* (ami akkor számomra középiskolai tanáraimból, és a KISZ-ből állt) még mindig bizalmatlan volt irántam. Ezt eleinte nem értettem, csak később jöttem rá, hogy a fő probléma az volt, hogy nem tudtak birka módjára vezetni. Valahogy elvégeztem a középiskolát és sikeresen bejutottam a Semmelweis Egyetem gyógyszerésztudományi karára. Sok-sok véletlennek tűnő eseményt követően végül az Eötvös Loránd Tudományegyetemen találtam állást ahol, mint egyetemi docens dolgoztam és analitikai kémiával, szerves biokémiával, egyszerűen az anyag minőségét, tulajdonságait és biológiai rendszerben kifejtett hatásait vizsgáló tudományokkal foglalkoztam.

Tudományos karrierem teljesen töretlennek látszott, ám nem volt küzdelem mentes; először gyógyszerész egyetemi doktori fokozatot, majd matematikusi másoddiplomát szereztem, később megkaptam a kémiai tudomány kandidátusa fokozatot, bár még csak 30 éves voltam és akkor kattant bennem valami... De ugorjunk egy kicsit vissza időben.

Az általános iskolában az a hír járta a tanárok körében, hogy a tizenéves lányok legalább fele már nem szűz. A szüzesség elvételeiben a legközvetlenebb családtagok jártak az élen, többnyire alkoholos befolyásoltság alatt. Ügy sohasem kerekedett belőle, akkor még nem voltak gyermeki jogok... A megtapasztalásokból nekem annyi jutott, hogy egy igen közeli családtagom tizenegy évesen meg akart erőszakolni. Meztelenül feküdtem az ágyon, és közben azon járt az agyam, mit tehetnék? Kiabálni semmi értelme, senki sem hallaná... Ekkor eszembe jutott, hogy nemrég voltam elsőáldozó, és „**Én Jézus menyasszonya vagyok!**” Jézus menyasszonyával pedig nem történ-

het ilyen. Valóban, az illetőnek elmúlt a merevedése, zavartan menetetőzni kezdett, és elbúcsúzott. Ez az esemény még több ízben előfordult egészen tizennégy éves koromig, de mindig ugyanaz történt. Valószínűleg ez készítette a kedves rokont arra, hogy olyan tanácsot adjon a szüleimnek, hogy az általános után apácának adjanak. Én erre az ötletre csak annyit válaszoltam, hogy már nem hiszek Istenben és hagyjanak békén. Csak később jöttem rá, hogy mi okozta a sikeremet, egyszerűen a tudatosságomat kívül helyeztem az ő illúzió világán, és nem voltam hajlandó eljátszani az áldozat szerepét. Ezt akkor ösztönösen végeztem, és később több évtizedes gyakorlásomba került, amíg tudatosan is képes voltam hasonló módon befolyásolni az eseményeket.

Magánéletemet 30 éves koromig nem nevezhettem sikeresnek. Valahogy lepattantak rólam a fiúk. Meglehet, hogy a kora gyermekkori élmény erősen közrejátszott ebben. A szöveg itt is ugyanaz volt: olyan *más* vagy. Egyik azt is mondta, te olyan vagy, mint a kőszikla, megingathatatlan abban, amit el akarsz élni. És most itt térek vissza a tudományos karrierhez, amikor kattant bennem valami... Mit is akarok elérni? Elbizonytalanodtam, először életemben! Annyit bizonyosan tudtam, hogy a tudományos karriertől nem leszek boldogabb! OK. Akkor lássuk az élet másik oldalát.

30 éves koromban megismerkedtem férjemmel, akivel jelenleg is élek. Szültem két nagyszerű fiút. Volt már családom, gyermekeim, és mindenem, ami szükséges ahhoz, hogy magyar viszonylatban, boldognak érezhessem magamat. A boldogság mégsem jött el, átsuhanó érzésként megjelent ugyan a tudatomban, de ahogy jött, úgy el is illant. Teljesen bizonyos voltam abban, hogy még nagyobb karrier, még nagyobb gazdagság, még több gyerek stb. sehol a világon nem lenne boldogabbá, valami más hiányzik. De mi az?

Nem sokkal kisebbik fiam születése után férjem lebetegedett, rólam pedig kiderült, hogy rosszindulatú daganatos betegségem van. Anyagilag és egészségileg a padlón voltunk. Férjem a kórházból hazahozott egy újságot, amelyben megütötte szememet egy hirdetés. REIKI tanfolyam. Az meg mi lehet? Fogtam magam, elmentem. A tanfolyamon óriási élményeim voltak és ismét kattant bennem valami: lehet, hogy Isten az, amit keresek? Az első tanfolyamot további

tanfolyamok követték. A RAI¹ vonalra keveredtem és ebben a szervezetben szereztem meg az összes dokumentálható spirituális beavatásomat (REIKI tanár, AROLO² tanár, Szellemgyógyászat tanár, Angyaltanfolyam tanár, esszénus mester). Később, amikor megalakult a FGME³ annak alapító tagja voltam és a papképzés elvégzését követően papi beavatást kaptam. Összesen kb. 15 évig jártam a RAI különböző képzéseire és majd egy évtizedig voltam tagja az egyháznak. Az egyházban közben püspököket is kineveztek, akik jogot kaptak arra, hogy a Szentlélekkel gyógyítsanak. Mint pap jogosult voltam Úrvacsorát tartani, kereszteni, szentelni, és tudatában voltam annak, hogy a püspökké való felszentelés elméletileg akár számomra is elérhető. A papi beavatást követően azonban ismét kattant bennem valami. Azt gondoltam, bár nagyon szép út, amit az egyház mutat, mégsem az enyém. Több év telt el, amíg kristálytiszta megfogalmazódott bennem, én csak olyan úton tudok haladni amely:

1. felszabadít minden érzelmi és mentális kötöttség alól, és a teljes spirituális függetlenséget biztosítja számomra,
2. nem jár együtt azzal, hogy megtagadjam belső öntermészetemet, amely alapvetően demokratikus, és elutasít mindenemű autokratikus vezetési stílusban működő hierarchikus struktúrát, legyen az akár egyházi, akár világi,
3. a lehető leggyorsabban és legközelebb vezet az Ön- és Istenmegvalósításhoz.

Miután úgy ítélt meg, hogy az egyház, amelynek papja voltam, nem teljesíti ezeket a feltételeket, felálltam az egyházból, visszaadtam papi jogosítványaimat és most saját belső utamat járom. **Ez az út a misztikus jóga útja, végső célja pedig a *sat*, *cit*, *ananda*⁴ tudatállapot megvalósítása és az Istenség Legfelsőbb Személyiségéhez való csatlakozás vallási rendszerektől függetlenül.** Könyvem elején megneveztem mestereimet, akiket példaképemnek tekin-

¹ RAI (Reiki Assotiation International) nemzetközi REIKI szervezet.

² Kézrátételes energetikai gyógyítási módszer, a REIKI aktív formája.

³ Fény Gyermekai Magyar Esszénus Egyház.

⁴ Szanszkrit kifejezés; *sat*: abszolút létezés, *cit*: tiszta tudatosság, *ananda*: boldogság, üdvösség.

tek, mind emberileg, mind pedig spirituális Ön- és Istenmegvalósítás szempontjából.

A továbbiakban arról szeretnék írni, hogyan kerültem kapcsolatba a misztikus jógával. Ehhez ismét ugorjunk vissza időben 15 évet. Életem eseményei ott tartottak, hogy éppen elmentem az első REIKI tanfolyamra. Ott jöttem rá, hogy én már gyermekkoromban rendszeresen meditáltam, de nem tudtam, hogy ezt így hívják. Tudományos munka közben sem okozott számomra gondot, hogy mélyebb tudatállapotokat elérjek, így gyakran előfordult, hogy nem ismertem meg a professzort, aki belépett az ajtón. A tanfolyam után odahaza, most már tudatosan, napi rendszerességgel meditáltam. Egyik alkalommal meditációban megjelent egy fekete csuklyás alak, akitől megijedtem és kijöttem a meditatív állapotból. Nagyon bosszantott a dolog, mert szerettem volna folytatni, de újra és újra ugyanaz történt. Mivel környezetemben senki sem tudott érdemleges megoldást a problémára, könyvekhez folyamodtam. Így került kezembe Rudolf Steiner néhány szellemtudományról szóló könyve. Az ő munkái alapján ismertem fel, hogy a fekete csuklyás alak a küszöb öre, aki én magam vagyok egy magasabb tudatállapotú valóságomban, és aki a tudatalatti világokat őrzi. Végül elhatároztam, hogy legközelebb közlöm a küszöb örével, hogy készen állok az önmagammal való szembesülésre bármivel is járjon az. Így kezdtem hozzá egy hosszú belső munkához, amely során egyre több tudatalatti központ tárult fel előttem. Végül a küszöb öre eltűnt, de később felbukkant más alakban is. Így jöttem rá, hogy a meditáció mélységétől és az alkalmazott filozófiai rendszertől függően az ember újra és újra kaphat figyelmeztetést a küszöb örének különböző formáitól.

Miután kellő gyakorlatot szereztem a mély meditációkban rátértem a saját egészségi problémám megoldására. Ugyanis miután kiderült, hogy rosszindulatú daganatom van, az orvosok a műtétet javasolták, de én már a vizsgálatok során úgy éreztem, hogy a daganat, amit ki akarnak belőlem venni az enyém, az én integráns részem. Ezek után nem meglepő, hogy a műtét valóban sikertelen volt. A további orvosi megoldásokat elutasítottam és elhatároztam, hogy teljesen Istenre bízom magamat. Azt gondoltam, ha van Isten, akkor ezt a daganatot meg tudja gyógyítani, ha pedig kiderülne, hogy nincs, és meghalok, akkor Isten nélkül amúgy sem lenne semmi értelme az életemnek. Így aztán imádkozás közben felajánlottam

magamat Istennek szolgálatra. Ekkor még a keresztény vallásban gondolkodtam. A kereszténységnek mély gyökerei vannak bennem, már első áldozó koromban valóban hittem abban, hogy Jézus menyasszonya vagyok, de az egyházi dogmarendszereket sosem fogadtam el. A felajánlásomat követően megjelent egy szellemi mester, aki jógatechnikákra kezdett tanítani, bár ekkor még nem tudtam, hogy ez jóga. Nagyon boldog voltam, mert úgy éreztem, hogy végre jó úton járok. Bizonyos idő elteltével a mester teljes önátadást kért, amit én megtagadtam, helyesebben egy feltételt szabtam: ha bizonytságot kapok arról, hogy mesterem létezik (nemcsak képzelődés) és a Krisztuserőt szolgálja, akkor hozzájárulok a teljes önátadáshoz. Ezt követően a mester eltűnt, és sokáig nem jelentkezett. Azt gondoltam biztosan csak képzelődtem, és napirendre tértem a dolog felett, de továbbra is kitartóan imádkoztam és meditáltam azon, hogy én szeretnék Isten szolgálatába állni.

Ekkor már hétköznapi tevékenység közben is rendszeresen meditatív állapotba kerültem. Egyik alkalommal főzés közben éppen azon meditáltam, hogyan kaphatnék bizonytságot és útmutatást Istentől. Rájöttem, hogy akármilyen bizonytságtételt nem fogadnék el, mert rendkívül hitetlen vagyok, közel huszonöt évig voltam meggyőződéses ateista és materialista. Minden, ami megmagyarázható az anyagi világ törvényszerűségeivel, én bizonyosan azzal fogom megmagyarázni. Ekkor a mellettem levő hűtőszekrény hirtelen felmondta a szolgálatot, miközben a konyhában működött a páraelszívó, tehát tudtam, hogy nincs áramszünet. „Ez a fránya hűtőszekrény már megint bedöglött.” – gondoltam, miközben kinyitottam az ajtaját. Ebben a pillanatban a hűtőszekrény magától elindult. „Biztosan érintkezési problémája van.” – és főztem tovább, miközben a kisfiam, aki kevéssel múlt egy éves, körülöttem mászkált négykézláb. Tovább töprengtem az isteni bizonytságtétel esetleges módzatain, és arra lettem figyelmes, hogy a gyerek már nincs mellettem. Közben egészen különös csend telepedett a házra, és korábban sosem tapasztalt érzés kerített hatalmába. Kora őszi, napsütéses idő, az ablak nyitva, szemben velünk egy óvoda, látom az ablakon át, amint az udvaron játszanak a gyerekek. Mintha egy némafilmet néznék, egyetlen hang sem szűrődött be. Szinte vágni lehetett a csendet, a gyerek motoszkálása sem hallatszott. „Talán valami baja történt?” Otthagytam a főzést és a gyerek keresésére

indultam. A gyerekszoba az emeleten volt. Amikor a lépcsőfordulóba érkeztem, először azt vettem észre, hogy az emeleti folyosón működik a légkondicionáló berendezés, miközben az ablak tárva-nyitva. A külső hőmérséklet egyáltalán nem indokolta, hogy használjuk, tudtam, hogy én nem kapcsoltam be, a gyerek nem éri fel a gombot, más pedig nincs itthon! Döbbsen álltam meg a lépcső tetején és nem tudtam tovább menni, mert ott állt Ő, tőlem 2-3 méter távolságra. Az egész lakást beborította egy arany színű fényharang, kintről zajok még mindig nem szűrődtek be. "Ki vagy?" - kérdeztem hangtalanul. „Akit hívtál.” - jelent meg a válasz a gondolataimban. „Azért jöttél, hogy bizonyoságot tegyél?” „Igen” „Köszönöm.” Arról a helyről, ahol álltam nem lehetett belátni a gyerekszobába. Ösztönösen éreztem, hogy a kisfiam túl közel van ehhez az erőhöz, amitől én tisztos távolságban megálltam. „Mi van vele?” – kérdeztem nyugtalanul. „Semmi baja.” De ekkor már nem bírtam tovább, és meg sem várva a választ berohantam a gyerekhez, keresztül az erőterén. A gyermek a földön feküdt a hátán, természetellenes pózban, teljesen mozdulatlanul, és hang nélkül. Szemei nyitva voltak, de szemgolyói fennakadtak, mindkét kezében szorosan tartott egy-egy játékot. Az első gondolatom az volt, hogy kikapcsolták, mint egy robotgépet. (Mostani tudásommal azt mondanám, hogy hipnotikus transzba került.) Mikor megérintettem, újraindult a biorobot, felült, folytatta a játszást ahol abbahagyta, beszélgetett a maga gyereknyelvén, sem sírás, sem más jel nem mutatta, hogy bármi problémája lenne.

A történetek után részleges memória kiesésem volt egy-két hétig, gondolom azért, mert keresztül futottam ezen az energián. Ezt követően a gyerekkel gondolatátvitel után társalogtunk boldogan kb. három éves koráig, amikor is rádöbbsenem, hogy még mindig nem tanult meg beszélni, csak egy-két ragozatlan szót képes mondani, azt is csak a többieknek. Akkor elhatároztam, hogy a továbbiakban nem leszek hajlandó megérteni, amit gondol, ettől teljesen kiborult, de végül rákényszerült a verbális kommunikációra.

De térjünk vissza életem további eseményeire. A bizonyágtételt követően sokáig nem tudtam, ki jelent meg, azt gondoltam, egy angyal, mint ahogy az másokkal is előfordult a kereszténység történetében. Rövidesen visszatért a szellemi mesterem, és most már

hajlandó voltam megtenni, amit kért, a teljes önátadást, bár nem tudtam, mivel jár ez.

A legközelebbi előre megbeszélt időpontban egy mély meditatív állapotba vitt. Tudatosságom egy energiaburokból felülről nézte az eseményeket. Mindent láttam, bár csak részben értettem, ami történik. Fizikai testem mozdulatlanul feküdt, semmilyen erőfeszítéssel nem voltam képes megmozdítani. A mester a szívcsakra magasságában kettévágta az éterikus testet, szétnyitotta és felemelte két irányban, mint amikor egy hidat felnyitnak, majd benyúlt az éterikus testbe a szívcsakra irányából egészen a gyökércsakraig, és kihúzott onnan egy kígyót, amit ki is vett. Láttam, amint a kígyó a kezei között tekergőzik. A mesternek két fénylény (angyal) segédkezett. Világosan érzékeltem a mester és a fénylények energiateste közötti különbséget, bár valamennyi lénynek aranyfénye volt, a mester emberi formával rendelkezett, míg a fénylények határozatlanabb körvonallú, diffúz energiamezőt alkottak. Ezt követően otthagytak és eltűntek. Számomra végtelennek tetszett az eltelt idő, kétségbe estem, mert nem tudtam visszamenni a testembe. Végül visszatértek és ismét összeraktak. Miközben az éterikus testet javították, fizikai testem össze-vissza rángatózott, ami ellen tenni semmit nem tudtam, végül visszahoztak normál tudatállapotba. Mivel gyakorlott voltam a mély meditációban, egyértelműen különbséget tudtam tenni, az álom, az ébrenlét és a kettő közötti meditatív állapotok között, és világos volt számomra, hogy az átélésem egyfajta szupertudatosság⁵ körülményei között zajlott.

A mester még három hónapig volt mellettem, napi rendszerességgel tanított, majd elbúcsúzott. Közben folytattam a tanulmányaimat a RAI-nál. Egy REIKI klubbot indítottam, ahová barátaim, tanítványaim jártak, és ahová az egyik nyilvánosan meghirdetett időpontban bejött egy ismeretlen személy, akit, mint később kiderült, Wollák Zoltánnak hívnak. Senki sem értette miért jött, mit akar, és miről beszél egyáltalán, egyszerűen átvette a szót. A jelenlévők elkezdtek feszengeni, susorogni: ez örült! Olyan riadalmat keltett a tanítványaim körében, hogy minden próbálkozásom ellenére tíz percen belül mindenkinek sietős dolga akadt és elmenekült. Ketten

⁵ Olyan állapot, amelyben az érzékeken túli észlelés bekövetkezhet.

maradtunk: „Mester” – szólítottam meg. „Legközelebb ne a klubba gyere, mert elriasztod a tanítványaimat.” „Nem hozzájuk jöttem.” – hangzott a válasz. Így a továbbiakban kettesben találkoztunk, és Zoli buddhizmusra, taoizmusra, hinduizmusra kezdett tanítani. Őszintén megmondom kezdetben nem sokat értettem az egészből. Annyit tudtam, hogy ez az ember nem örült, bár néha annak látszik, és tud valamit, amire nekem szükségem van, de hogy mi az, arról nem volt tudomásom.

Egyik meditációm alkalmával egy héber isten nevet kezdtem matrázni és ezt összekötöttem egy légzésgyakorlattal. Senki sem mondta, hogy ezt tegyem, egyszerűen belső késztetést éreztem arra, hogy napi rendszerességgel elvégezzem ezt a meditációt. Először kellemes energiaáramlatokat érzékeltem, örültem, hogy végre történik velem valami, és kitartóan folytattam a gyakorlatot. Éreztem, hogy nem tudom tökéletesen végrehajtani, ezért újra és újra nekifutottam a légzésszabályzásnak. Egyszer csak hopp, valami különös dolog történt, a gyökércsakrától elindult egy energiaáramlat a gerinc központjában és ellenállhatatlan erővel haladt felfelé. Megijedtem, és elhatároztam, soha többé nem fogom ezt a gyakorlatot végezni. Késő volt, a szellem kiszabadult a palackból. Kétségbeesésemben felemeltem a telefont és felhívtam Wollák Zolit: „Szia. Mit tudsz a kundalíniról?” – kezdtem minden átmenet nélkül. Nekem Zoli sosem beszélt a kundalini jógáról⁶, annyit tudtam az egésztől, hogy ez valami misztikus dolog, amivel - keresztény lévén - nem áll szándékomban foglalkozni. „Miért?”- hangzott a válasz. „Azt hiszem elindult.”- mondtam és mivel őszinte riadalmat érzett a hangomban azonnal beleegyezett, hogy találkozzunk.

Mivel ez a könyv nem önéletrajz kíván lenni, csak annyit mutatok be misztikus élményeimből, ami feltétlenül szükségesnek látszik a továbbiak megértéséhez, és későbbi tanításaim alátámasztásához. Utam elejét azért írtam le ilyen részletességgel, hogy megmutassam, a teljes tudatlanság, az elemi szintű ösztönösség mélységeiből emelkedtem fel a jelenlegi tudatosságom szintjére. A megtapasztalás pillanatában sem megfogalmazni, sem megérteni nem

⁶ A belső erőt felébresztő jógatípus, amely a gyakorlót a megvilágosodáshoz vezetheti.

voltam képes, ami ben nem zajlik, ezért mostani értelmezésem a történekekről csak egy későbbi, magasabb szintű tudatosság elérése által jöhetett létre.

Meggyőződése, hogy szellemi mesterem (gurum) szabadította fel bennem az erőt, ami nem indult el azonnal, csak miután én is tettem érte valamit. Ez a beavatkozás csak az első két granthi⁷ feloldását jelentette. A gyökércsakrában levő akadályt a héber isten-név mantrázásával + a légzésgyakorlattal oldottam ki. Az energiát egyáltalán nem tudtam szabályozni, ezért napjaim a lenn és fenn váltakozásában teltek. Ekkor még semmilyen rendszeres jóga-gyakorlatot nem végeztem, csak meditáltam, imádkoztam és engedtem az erőt folyni, mivel semmit sem tehettem sem érte, sem ellene. Egyik alkalommal olyan intenzív vágyakozás fogott el Isten iránt, hogy imádkozás közben az energia újabb akadályt szakított át a szívcsakrában. Kb. két órát voltam samadhiban⁸ semmit sem tudva magamról, és miután valahogy visszatértem, váratlanul ismét megjelent a gurum, aki már hosszú ideje nem adott jelt magáról: „Mit csináltál, te szerencsétlen?” Miután fogalmam sem volt arról, mit csináltam, térdre estem előtte: „Én csak imádkoztam...” A testemből kiáradó fény betöltötte az egész szobát. Ez eleinte nagyon kellemes érzés, de pár óra elteltével olyan fizikai tünetekkel jár, amelyeket aztán alkalmam volt alaposan megtapasztalni az elkövetkező egy évtizedben.

Fel kell tételeznem, hogy vezetőim számára sem volt előre felmérhető majdani haladási sebességem, mivel ők egészen más idődimenzióban élnek. Másfelől a kundalini valóban kiszámíthatatlan, néha cammog, néha pedig ugrik, nincs az a guru, aki előre meg tudja ítélni, mi lesz a tanítvány sorsa. Gyógyító beavatásaim segítettek át a nehézségeken, az AROLO és a szellemgyógyászat kezelése. Mindezeket a technikákat Eckard Stromtól a RAI nagymesterétől tanultam, akinek csak hálás köszönetemet tudom kifejezni mindezekért. További segítséget jelentett az a lehetőség, hogy módomban állt homeopátiás szereket AROLO tifár technikával

⁷ Lelki csomó, a kundalini útjában, a csakrákban elhelyezkedő energetikai akadály.

⁸ Egy megváltozott tudatállapot, a megvilágosodás elérését követően szupertudatosság állapota, nálam ekkor még teljes tudatkieséssel járt.

kódolni⁹, ami több alkalommal az életemet mentette meg. Homeopátiás tudásomat kezdetben a Magyar Homeopata Orvosegyesület tanfolyamain szereztem, amelyekre két évig jártam rendszeresen még a kundalini elindulását megelőzően, majd autodidakta módon képeztem magamat tovább.

Miután nem tudtam szabályozni a kundalini erőt, életmentő ötlet volt számomra, hogy ösztönösen versekké szublimáltam, így szabadultam meg attól az energiafeleslegtől, ami szétégette volna a fizikai testemet, amely nem volt felkészítve ennek az energiának az elviselésére. Verseim lelkem legmélyéről fakadtak, mint valami ősforrásból, kundalini-transzban, így javításukra alig volt szükség. Normál tudatállapotban versenként egy-két szót változtattam a nyelvtani korrektség érdekében, elmém tudományos beállítottsága ugyanis nem engedte meg, hogy valami logikátlan, diffúz szóhalmazt válasszak ki magamból. Éppen ezért a versek egyidejűleg tudományosak, költőiek és spirituálisak, semmilyen költői műfajba nem sorolhatók. Ezekkel a versekkel lelkileg teljesen meztelenre vetkőztem a világ előtt, más kérdés, hogy ezt csak az ismeri fel, aki maga is meztelen.

A lélek című vers egyetlen szó változtatást sem igényelt:

⁹ A tifár, az AROLO mester szintje, információ bevitelre ad lehetőséget a paciens energiatestébe. Az információ homeopátiás szer is lehet. Ebben az esetben a homeopátiás szert nem szükséges bevenni, hanem mint információt be lehet kódolni.

A Lélek

Rétek, hegyek, erdők,
sodornak a felhők...
Fenyők rejtekében
sziklás meredélyen
templomocska áll.
Amikor betérek,
kigyúlnak a fények.
Benn béke és csend honol,
Ez az én otthonom!
Lassan körbenézek...
Megérintem a falat,
s az eltűnik egy perc alatt.
Kinyílik az arany folyosó,
spirálisan felfelé kanyargó.
Ez vezet az éghez.
Minden kanyarulat
egy-egy képet mutat...
Ha belépsz a képbe,
olyan, mintha élne.
Hamis valóság!
Felismerve ezt,
már továbbmehetsz.
Az utolsó,
az borzasztó...
Megtöri lelkedet.
Egyet ne feledj:
te Istent keresed!
S ím előtted áll,
egy fényoszlopban vár...
Most már tiéd lehet.
Benned van,
s te benne vagy...
Átjár a szeretet...
Eláraszt a láz,
a kozmikus nász...
Bevégeztetett.

Egyik alkalommal az élő láng megtapasztalása olyan következményekkel járt, amiből azt hittem sosem jövök ki. Az élő láng azt jelenti, hogy az ember gerincéből és fejtetőjéből lángnyelvek csapnak ki (csak harmadik szemmel látható módon). Ez egy versírás közben történt, ahol olyan mértékű összpontosítást fejtettem ki, ami újabb energiaközpontokat nyitott meg. Miután nem tudtam mitévő legyek, lefeküdtem, de a lángolás folytatódott. Kb. három óra elteltével már annyira rosszul voltam, hogy azt hittem nem érem meg a reggelt. A rosszullét általános tünetekkel járt: csillapíthatatlan hasmenés, hányinger, ájulásszerű gyengeségérzet, extrém remegés, reszketés, extrém verejtékezés, és közben hallucinációk gyötörtek, a sátán lihegését és kacagását hallottam. A sátán (vagy maya) valamely formájával való szembesülés tipikus kundalinis tünet, amely többféleképpen és többször is előfordulhat. A sátán azt akarta, hogy adjam fel az istenhez vezető utamat, és akkor jobban leszek. Én ezt megtagadtam, még azon az áron is, ha abban a szempillantásban meghalok. Ekkor a sátán eltűnt, és érdekes módon egyéb tüneteim is nyomtalanul elmúltak. Lefeküdtem, aludtam reggelig, majd bementem dolgozni. Jóval később tudatosodott bennem, hogy élményem Agninak, a tűz istenének (mint egy belső programnak) megtapasztalása volt. Ez a tűz elégeti a korábbi életek karmikus tartozásait. A sátán szintén a belső program része, saját sötét oldalunk ellenállásait testesíti meg. A belső erő időnként teremő erőként nyilvánult meg bennem, ami létrehozta a külső világban is, azt a folyamatot, ami belül zajlott.

Élményeim során időnként nemcsak halálküszöböket érintettem, hanem a megőrülés küszöbét is. Csak Istenbe vetett hitem, Isten iránti elkötelezettségem mentett meg, mindeközben bevettem minden létező ismeretemet a túlélésem érdekében. A különös az volt az egészben, hogy rosszulléteim amilyen hirtelen rám törtek, olyan hirtelen nyomtalanul el is múltak, amint felismertem a probléma gyökér okát. A tünetek csillapítása során leggyakrabban halálosan mérgező növények homeopátiás formáját kellett bekódolni rendkívül magas potenciálban. A kundalini ilyenkor olyan idegrendszeri központokat érintett és aktivált, ahol halálos mérgek termelődnek, amelyek hatásai homeopátiával néhány perc leforgása alatt kivédhetők voltak. Később tudatosodott bennem, hogy sem a halál, sem a megőrülés nem valóság, de akkor teljesen valóságos lehetőségnek tűnt.

Közben nemcsak az esszéus egyházban folytattam tanulmányaimat, ami egy keresztény ezoterikus irányzatnak definiálta magát ekkortájt, hanem belső késztetést éreztem arra, hogy megismerkedjek a védikus filozófiával. Ezért több évig jártam a Krisna tudatú hívők közösségébe, megismerkedtem szertartásaikkal, látogattam a könyvtárakat és a Bhaktivedanta Hittudományi Főiskolán is lehallgattam két szemesztert, de magába az egyházba nem léptem be. A Főiskolán tanultak lehetővé tették, hogy a későbbiekben autodidakta módon tanulmányozzam a védikus Szentírást. Mostanáig valamennyi magyar nyelve lefordított szöveget elolvastam, és lényegét illetően ismerem.

Egy alkalommal belső késztetést éreztem arra, hogy ellátogassak a Buddhista Főiskolára, amikor éppen bemutatót tartottak leendő hallgatóik részére. A tanárok helyett azonban egy, a nézők soraiban ülő, tibeti mester ragadta meg egyedül a figyelmemet. Közvetlenül előttem foglalt helyet, és benne voltam az aurájában. Láthatóan tudomást sem vett a környezetében folyó eseményekről, teljesen önmagába mélyedt, felületes szemlélő számára aludt. Megkértem rá gondolatban, hogy adjon át minden ismeretet, amire szükségem van spirituális fejlődésemhez. Az előadások hátralevő részét meditatív állapotban töltöttem a tibeti mesterrel, és a leghalványabb sejtelmem sem volt róla, hogy miről beszéltek a főiskola tanárai. Ezt követően erőteljes késztetést éreztem arra, hogy autodidakta módon tanulmányozzam Buddha eredetinek tekintett tanításait, és számos könyvet ezek értelmezéséről. A buddhizmusból a tibeti vonalat tettem magamévá, nyilván nem véletlenül.

Közben a taoista filozófiában¹⁰ is elmélyedtem és ebből egy könyv is született, ami a Lao-ce Tao Te King című művének egy verses újraértelmezéseként látott napvilágot. Ezt megelőzően ugyanis 2004-ben egy váratlan és spontán kundalini aktivitást követően halálküszöbre kerültem, erről részletesebben a Tao könyvem végén lehet olvasni. Csak később tudatosodott bennem, hogy problémámat – egy korábbi életben a személytelen Brahman¹¹ megvalósítás során

¹⁰ 2500 éves kínai filozófia, amely a taot, mint örök természeti és/vagy isteni törvényt definiálja.

¹¹ Isten egy személytelen megvalósítási formája a hinduizmusban.

– szétesett én-részek újraintegrálása okozta. A halálküszöb élményből egyetlen éjszaka leforgása alatt egészségesen kerültem ki, és ezt követően a taoizmussal való foglalatosskódásom megoldotta ennek az én-résznek a személyiségbe történő beépítését. Később azonban egészségi állapotom ismét romlott, rosszulléteim időről-időre visszatértek, és először veszélyeztették fizikai síkú tevékenységemet, nevezetesen az egyetemi óráim megtartását, ami a megélhetésemet hivatott biztosítani. Mindez ideg férjemen kívül senki semmit nem észlelt a belső úton zajló vergődéseimből, ezt követően azonban munkahelyemen többször rosszul lettem, és orvoshoz kellett kísérni. Szerencsére akadt egy orvos tanítványom, aki előtt őszintén feltárhattam a helyzetemet. A legtöbbet az segített, hogy megértettem, egy orvos másképp lát, ő tünetekben gondolkodik, a betegség gyökér okát nem tudja, és nem is érzi hivatásának kutatni. Becsületesen elismerte, hogy nem tud velem mit kezdeni, de a tünetek csillapítására megvannak a módszerek. Megköszöntem a konzultációt, a tünetek csillapítására nekem is megvoltak a módszereim. Az azonban fontos felismerés volt, hogy rosszulléteimet a klimaxra lehetett fogni, és így munkahelyemen elnéző mosolygással nyugtázták, ha éppen nem voltam teljesen munkaképes.

Mivel tisztában voltam vele, hogy tüneteimet nem a klimax okozza, minden belső erőmmel kutattam a megoldást. Tanulmányoztam különböző jógik (pl. Gópi Krisna) beszámolóit a kundalini felébredésével kapcsolatos élményeikről, továbbá egyes keresztény szentek (pl. Assisi Szent Ferenc) hasonló típusú megtapasztalásait. Ezek, valamint a saját élményeim alapján a kundalini által kiváltott tüneteket három fő csoportba soroltam. Az energia hatására, ami végigfut a gerincvelőn és bejut az agyba, a központi idegrendszerben nagyobb mennyiségben szabadulnak fel különböző neurotranszmitterek¹². Az egyik tünet együttes az acetilkolin, a másik az adrenalin, a harmadik a hisztamin átlagosnál nagyobb mértékű felszabadulására volt visszavezethető, időnként a kiváltott tünetek keveredtek egymással.

Az acetilkolin viszonylag gyorsan elbomlik a szervezetben és mellékhatásai könnyen megszüntethetők a megfelelő homeopátiás

¹² Ingerület átvivő anyagok.

szerrel. A hisztamin többlet azért okoz problémát a fejlettebb országokban élő (általában fehér) embereknel, mert a védőoltások szenzibilizálják az un. hisztaminerg receptorokat¹³ (Ez az oka annak is, hogy növekszik az allergiás megbetegedések száma világszerte. A halálos járványok megszüntetéséért ezt az árat kell fizetnie az emberiségnek.)

Esetünkben a kundalini által előidézett hisztamin többlet akár sokkot is okozhat a jogi szervezetében. Egyik alkalommal egy jogagyakorlatot követően egész testem tele lett fehér hólyagokkal, amelyek iszonyatosan viszkettek, a húsom szabályszerűen le akart égni a csontjaimról. Ehhez ájulás közeli gyengeségérzés és egész testre kiterjedő extrém remegés és verejtékezés társult. A viszketés miatti fájdalom olyan iszonyatos volt, hogy szinte az örület határát súrolta. Éreztem, ha pillanatokon belül nem találom meg a megoldást, akkor mentőt kell hívni. Megtaláltam. A bekódolt homeopátiás szer hatására a tünetek öt perc alatt nyomtalanul elmúltak, a fehér hólyagokkal együtt.

Legnagyobb problémát az adrenalin többlet okozza. Ebbe hal bele a legtöbb jogi. Akinek a szív a gyenge pontja, az szívinfarktust, vagy szívembóliát, mások agyvérzést kapnak. Nálam mindkét szívtünet jelentkezett, de mivel azonnal kezelni kezdtem, sikerült orvosi beavatkozás nélkül megúszni a dolgot. A probléma azonban ezzel nem szűnt meg, amikor az energia behatolt az agyba, és elérte az agyalapi mirigy szintjét, a vegetatív idegrendszer szabályozása összeomlott. A vérnyomás, szív működés szabálytalanná vált, két szélsőérték között ingadozott. Ez okozta az ájulásos tüneteimet, amelyeket a klimaxra fogtam. Ezt a problémát lehetetlen volt homeopátiásan megoldani.

Rájöttem, hogy a sötét bőrű emberek szervezetében általában aktívabb az adrenalin eltávolító enzim, éppen ezért jobban tolerálják

¹³ Túlérzékennyé teszik azokat a receptorokat, ahová a hisztamin kötődik. A védőoltások egyik csoportját azok alkotják, ahol állatok szervezetében kitermelt ellenanyagokat juttatnak be. Mivel ezek állati fehérjéket tartalmaznak, ezek hisztamin felszabadulást váltanak ki az emberi szervezetben, ami védekezést indít be az idegen fehérjékkel szemben. Az allergiás reakciók alapja is a túlzott hisztamin felszabadulás.

a magas adrenalin szintet. Az adrenalinból különböző melléktermékeken keresztül végül a bőr festékanyagát alkotó melanin lesz. Ha ezt az enzimet aktívabb működésre tudnám serkenteni, akkor bőröm szükségképpen sötétedne, de ez túl lassú folyamat. Felismertem továbbá, hogy létezik egy alternatív adrenalin eltávolítási mechanizmus, amely csak alárendelten, vagy egyáltalán nem működik az emberi szervezetben. A genetikai állomány kódolja az enzimet, de nincs felszabadítva. Mindenki, aki a kundalini jóga útján akarja elérni a megvilágosodást, annak ezt az enzimet fel kell szabadítania a génszupresszió¹⁴ alól. Természetesen ezt öntudatlanul végzik a jógik, a több életen keresztül történő gyakorlás, valamint az által, hogy jógik családjába születnek, ezért már szüleiktől olyan genetikai állományt örökölnek, ami alkalmas a kundalini jóga útján történő haladásra. Nálam azonban erre nem volt mód, és nem volt elég idő sem. Egyik mesteremtől kaptam egy mantrát segítségképpen, amivel a félisteni világokat szólítjuk meg, és aminek a gyakorlásával különböző siddhiket¹⁵ is el lehet érni. Féléven keresztül használtam előírás szerint a mantrát, nulla eredménnyel. Végül rámeditáltam az ügyemre és azt a választ kaptam, hogy magasabb szinthez kell fordulnom. Mivel védikus tanulmányaim alapján már eljutottam ahhoz a felismeréshez, hogy Krisna a Legfelsőbb Személy, ezért elhatároztam, hogy Hozzá fordulok.

Elzarándokoltam tehát Indiába, ahol különböző szent helyeket felkeresve, Isten valamennyi általam ismert aspektusától közbenjárást kértem, és végrehajtottam az előírás szerinti vezekléseket. Vrindavanban, ahol Krisna 5000 évvel ezelőtt megnyilvánult több biztatást is kaptam. Az egyik templomban, ahol Rádha-Krisna murti¹⁶ volt elhelyezve az oltáron, a prászadam¹⁷ átvétele után leül-

¹⁴ A genetikai állomány nem minden része aktív folyamatosan. Az éppen vagy tartósan inaktív részek elnyomott (szupresszált) állapotban vannak. Ez azt jeleneti, hogy róluk nem készül m-RNS másolat, amiből kiindulva az enzim termelődése elindulhatna.

¹⁵ Szanszkrit szó, különleges spirituális képességeket jelent.

¹⁶ Istent ábrázoló szobor vagy kép, amely megszemélyesíti azt az istenséget. A hindu hitrendszer szerint a murti azonos magával a megszemélyesített Isten aspektussal. A hinduizmusban több istenhit van, de ez látszólagos.

tem ászanába egy félreeső helyre, és szokás szerint meditatív állapotba merültem. Miután visszatértem a meditációból észrevettem, hogy az egyik pap az oszlop mögül kitartóan figyel. Intett, hogy menjek oda, majd szó nélkül nyakamba dobott Rádha nyakából egy szentelt virágfüzért. Megköszöntem és jeleztem, hogy kérem a másikat is, ami Krisna nyakában volt. Azt is megkaptam.

Egyik alkalommal egyedül ballagtam a szállásunkra. Kora délután volt, és teljesen kihalt volt az utca. A majmok, akik a tetőkön szoktak ugrándozni és rikoltozni, most aludtak, csak egyetlen majom állt őrt a háztetőn. Mikor befordultam az utcánkba, az őrmajom rikkantott egyet és erre az egész csapat felébredt. Szokásuktól eltérően csendben felsorakoztak a háztetőn, még a legkisebbek is anyukájuk kezét fogva némán és mozdulatlanul sorfalat álltak, és csak fejükkel követték a haladásomat. Amint beléptem kapun az őrmajom ismét rikkantott, mire az egész csapat ledobta magát és aludtak tovább. Fejet hajtottam a majmok intelligenciájának ezen megnyilvánulásán. Elgondolkodtam. Az egyházi és világi hatalmaságok rábíthatják az embereket, hogy diszsorfalat álljanak a tiszteletükre, de vajon ki és milyen módon tudja rávenni a majmokat, hogy önként ugyanezt tegyék?

Vrindávanban minden nap felkerestem Prabhupada samadhiját¹⁸ és a segítségét kértem. A segítség egy személyes tanítványa formájában érkezett, aki ragaszkodott hozzá, hogy elvigyen bennünket Maturába, Krisna szülőhelyére. Maturában hasonló élményen volt, mint otthonomban a bizonyágtétel idején, azzal a különbséggel, hogy itt nemcsak a hangok szűntek meg körülöttem, hanem az emberek is eltűntek. Helyesebben csak Krisna jelent meg, mégpedig a gyermek Krisna, hat-nyolc éves fiúcska formájában, és bevezetett a

Valójában minden isten az egyetlen főistennek Visnunak (Krisnának) az egyik megjelenési formája. Rádha Krisna női aspektusa.

¹⁷ Szentelt étel, amit az oltáron a murtinak történő áldozatként bemutatva szentelnek meg.

¹⁸ Bhaktivedanta Swami Prabhupada, az IKSCON alapító főpapjának síremléke. Azért nevezik így, mert ők nem meghalnak, hanem samadhibá merülnek a fizikai testük elhagyását követően.

Krisna templomba. Itt ugyanazt éltem át, mint a gópik,¹⁹ akik Krisnával táncoltak. Férjem és kísérőnk egy órán keresztül kerestek, közben férjem a többször a templomba is bejött, de nem észleltük egymást. Kísérőnk szemében könnyek csillogtak, amikor végül előkerültem, mivel ő látta rajtam a misztikus élmény hatásait. Úgy éreztem Vrindávanban és Maturában mindent megkaptam, amire ember egyáltalán vágyhat, bár eredeti problémám, rosszulléteim gyökér oka, ami az adrenalin szint szabályozásával volt kapcsolatos, nem oldódott meg.

Szombaton érkeztünk haza Indiából és nekem hétfőn reggel nyolc órakor előadást kellett tartanom az egyetemen. Mivel óriási rutinnal rendelkezem az előadások megtartásában, nem okozhatott volna problémát, hogy speciel nem készültem. Valóban nem is ez okozott problémát, hanem az, hogy előző este elvégeztem a Kundalini gyakorlatomat, ami feltornászta az adrenalin szintemet, és erre tevődött rá az a feszültség, hogy nem tudom, miről fogok beszélni. Következésképpen fél nyolckor rosszul lettem a szobámban, valamennyi tünet egyszerre tört ki rajtam, és képtelennek éreztem magam még arra is, hogy megmozduljak. Ráadásul senki még a környéken sem volt, akitől segítséget lehetett volna kérni. És ekkor instrukciókat hallottam, ami belső hang formájában jelentkezett. Állj fel, vedd le a zoknid, kezd el a mantrát, igyál fél liter vizet, menj és üríts, mantrázz, igyál, üríts, matrázz, igyál, üríts... Eszerint cselekedtem. Tizenöt perc leforgása alatt kiürült belőlem minden, majd felöltöztem, és mintha mi sem történt volna megtartottam életem egyik legjobb előadását. Áldottam az Istent, hogy kollégáim közül senki sem volt szemtanúja annak, amint mezítláb rohángásztam a mosdó és a szobám között. Ez alatt a negyedóra alatt világossá vált számomra, hol követtem el a hibát a személytelen Brahman megvalósítás során egyik előző életemben, továbbá miért nem léphettünk be zokniban az egyik vrindávani templomba²⁰, hanem kizárólag csak

¹⁹ Tehénpásztornók, akik Rádha kiterjedéseiként nyilvánultak meg, imádatuk egyetlen tárgya Krisna volt.

²⁰ A hindu templomokba általában cipő nélkül, zokniban lehet belépni. Volt egy templom, ahol még a zoknit is le kellett venni. Itt őrizték az önmegnyilvánult Krisna murtit. Ha az ember egy dimenziókapuben áll, vagy azt nyit

mezítláb, ráláttam az adrenalin szint szabályozásának alternatív megoldására biokémiai szinten. Tudatában voltam annak, hogy megkaptam, amit kértem, sikerült aktiválom az adrenalin lebontás alternatív módját szabályozó enzimet, folytathatom fejlődésemet a misztikus jóga útján, és soha többé nem fog problémát okozni a magas adrenalin szint. És így lett. A mantrára ezt követően e célból már nem volt szükség.

Adós vagyok még azzal a vallomással, ahogyan megtaláltam a gurumat. Arról a bizonyágtevőről, aki a lakásomon megjelent, sokáig nem tudtam, ki Ő? Erre érdekes módon derült fény. Férjem egyik indiai útjáról hazahozott egy Shiva textilképet. Szóváltás keletkezett közöttünk azon, hogy hová helyezzük a festményt, mert nekem más elképzelésem volt. Férjem most nem engedett az elhatározásából: „Ezt direkt ide vettem, hát nem érted!”- mutatott egy falfelületre, pontosan oda, ahol nekem, annak idején a bizonyágtévő megjelent. Megjegyzem ő semmit sem tudott misztikus élményem részleteiről, hiszen sosem beszéltünk erről. Akkor döbbsentem rá, hogy az Úr Shivától kaptam a megnyilvánulást, aki az Úr Krisna legodaadóbb szolgálattevője.

Sokáig nem voltam tisztában azzal, ki az a mester, aki számomra a Shaktipatot²¹ adta. Eleinte az tűnt fel, hogy reggelente sírógörcsben azzal a gondolattal ébredek: „A Himalájába akarok menni, mert az az otthonom!”- és zokogtam, mert nem mehettam a Himalájába, hová is mennék és kit keresnék ott? Teltek az évek, közben rájöttem, hogy az egész világ az otthonom, mert Isten bennem van, és ahol én vagyok, ott van Ő is. Kezdetben az éjszakai himalájai kirándulások semmilyen tudatos nyomot nem hagytak bennem, később, ahogy tudatosságom fejlődött egyre több részletre emlékeztem. Mestereim komoly próbatételek sorát állították eléem, ha valamilyen feladatban megbuktam, akkor fél egy év múlva ugyanaz a vizsga megismétlődött. Egyszer álmomban bevezettek egy gyönyörű hálószobába, ahol

meg, akkor mezítláb kell állnia, hogy a talpcsakrákon keresztül levezethető legyen az energia a Földbe, ha rövidzárlat keletkezne a gyökér és a korona-csakra között.

²¹ A kundalini erőt beavatott mester felszabadíthatja a tanítványban, ezt nevezik shaktipatnak.

egy hatalmas franciaágy várt. „Itt most nyugodtan együtt lehetsz azzal, akit a legjobban szeretsz.” – halottam az instrukciót. Leültem az ágy melletti fotelba és vártam, vajon ki lép be az ajtón? Aztán nyílt az ajtó és belépett rajta Jézus Krisztus. Nagyon boldog voltam, mert tudtam, ez azt jelenti, hogy semmilyen világi vágy nem kapcsol már a földi léthez, bár földi feladataim teljesítésén ez nem vehető észre. Sok utazás vezetett a bardóba²², amelyek eleinte sokkoló hatással voltak rám, de később tudatosságom lehetővé tette, hogy ne essem illúzióba, ezért emóciómentesen figyeltem a lelkek szenvedését, ami természetesen nem valóság és egyetlen Istenhez szóló fohász kiemelhetné őket onnan.

Egyszer egyik barátom meghívott a lakására, és miközben zenéket és képeket válogatott nekem a számítógépéről, javasolta, hogy könyvtárának nézegetésével mulassam az időt. Hatalmas ezoterikus könyvtára volt. Messziről néztem a könyveket, de egyik sem érdekelt. Hirtelen mintha áramütés ért volna, megmozdultam és levettem egy könyvet, ami azonnal kinyílt a megfelelő oldalon. A fotó Paramanhansa Yoganandát ábrázolta, akit azonnal a szívembe zártam. „Ki ez?” – kérdeztem a barátomat. „Nem tudom. Miért?” „Őt keresem.” Kölcsönkértem a könyvet, hogy kimásoljam a képet. A könyvben egyébként semmi sem volt a jógiról. Ezt követően a fotót az oltáromra helyeztem és elkezdtem vele meditálni. Egy év múlva megjelent a könyve magyar nyelven: „Egy jógi önéletrajza” címmel. Később indiai utam során, különös módon vezetett el egy tanítványához, Dharam Vir Manglához, akinek Kundalini és Kriya jóga c. munkája sok nehézségen átsegített. A könyv felkutatására pár óra állt rendelkezésünkre Delhiben, a repülőgép indulása előtt. Először a könyvesboltot kellett megtalálni, mert csak speciális boltban lehetett kundalini könyveket kapni, másrészt nem tudtam, mit keresek, mert

²² Köztes létsík. A buddhista irodalomból származik a szó. A lelkek, ha még kötődésük maradt az anyagi világhoz a halálukat követően, akkor a bardóba kerülnek, és ott várják a következő megtestesülést. A bardó bizonyos szintjei megfeleltethetők a keresztény purgatóriumnak, a legalsók pedig a pokolnak. Ezekbe a szintekbe kapott bepillantást Dante és Isteni színjáték c. művében részletesen beszámolt róla. Salvador Dali képeit szintén a bardó ihlette. A védikus és a buddhista irodalom is ír erről.

csak egy arcra emlékeztem, ami meditációban jelent meg, még odahaza. Az üzletben aztán pillanatok alatt ráismertem, mivel a könyv hátoldalán ott volt a szerző, a borítólapon Mahavatar Babaji (Shiva jelenkori inkarnációja) a könyvben pedig Yogananda fotója. A guru személye azonban csak akkor derült ki, amikor pár évvel később megkaptam a guru mantrát. Ebben a csapatban Sri Yukteswar Giri a kundalini jóga mester, Yogananda pedig a kriya jogát gyakorló tanítványokért felelős²³.

Kétségtelen, hogy aktív (vagy akár csak részlegesen aktív) kundalinival rendelkezni, kiválasztottságot jelent. Sokat töprengtem, miért pont én tartozom azok közé, akik számára megadatott ez a lehetőség, mikor mások évtizedekig tartó kitartó gyakorlás után sem kapják meg. A válasz több oldalról indokolható: egyrészt számos előző életre emlékszem, amikor dolgoztam ezzel az erővel, vagyis remélhető volt, hogy majdcsak boldogulok valahogy, mert ezen életek tudása felszínre tör, másrészt nekem valóban minden mindegy volt, mert daganatos beteg voltam, Isten nélkül értelmetlennek találtam az életemet, vagyis, ha belehaltam volna, semmit sem veszíték. Az elmúlt több mint tíz évben sok szenvedésen, élet-halál küzdelmeken mentem keresztül ennek a belső erőnek a szabályozása kapcsán, és utam még nem ért véget, mégis utólag úgy érzem ez semmi pl. Jézus szenvedéséhez képest, vagy ahhoz a földöntúli boldogsághoz képest, ami osztályrészemül jut, ha sikerrel járok.

Nem csoda hát, ha szeretném megosztani embertársaimmal a tudásomat, megtapasztalásaimat, annál is inkább, mert most már látom, hogy ez az út nem szükségképpen életveszélyes és ilyen küzdelmes, mint nálam. Wollák Zoltán barátom útja sokkal küzdelmesebb volt, mint az enyém, sok akadályt elhárított előlem, és minél inkább kitaposott egy ösvényt, annál biztonságosabb járni rajta.

Megtapasztalásaim iskolapéldaként szolgálhatnak majd a későbbi keresők számára, mert rengeteg hibát elkövettem, és kijavítottam, tengersok verembe belenéztem és kikerültem, minden megoldási lehetőséget felkutattam, megtanultam azokkal élni, és nem visszaelélni, minden filozófiai rendszerben rendelkezem belső megtapasztal-

²³ A gurukról Yogananda: Egy jogi önéletrajza c. művében olvashatnak részletesebben.

lással, ezért nem érhet meglepetés. Egy élő mestertől kaptam személyes segítséget a belső úthoz (Wollák Zoltán), egy másiktól jogatechnikai segítséget (Dharam Vir Mangla) miután levelezés útján felvettem vele a kapcsolatot. Az Eckard Stromtól tanult gyógyítási és angyaltechnikák nélkül pedig, elképzelhetetlen lett volna a túlélésem. Mégsem tudok élő gurut megnevezni, mert egyik fizikai testben levő mesterem sem érintette meg a lelkemet, és egyiknek az útját sem követem, *más* vagyok. 2012-ben alkalmam volt részt venni Szvámi Bhárat egy jogakurzusán. Ő a himalájai jóga tradíció vonalát követi. Ők először tökéletesen megtanulják a légzésszabályozást, ami a prána szabályozását jelenti, és addig nem dolgoznak az elmével, majd tökéletesen megtanulják az elmeszabályozást és addig nem dolgoznak a kundalinival. Most már el lehet képzelni, hogy mennyi problémát okozott nekem, aki sem a pránát, sem az elmét nem tudtam szabályozni, ennek az erőnek az elindulása. Miután rájöttem, hogy egy gyorsított karmatörlesztési folyamatnak vagyok a szerencsés túlélője, még inkább hálás vagyok Istennek, hogy megkaptam a lehetőséget a fejlődéshez, és senkivel sem cserélném el az életemet. Szvámi Bháratival való találkozásom annak ellenére fordulópontot jelentett az életemben, hogy nem csatlakoztam a tradicionális jóga vonalhoz. Ugyanis ott és akkor érett meg bennem az elhatározás, hogy teljesen az Ön- és Istenmegvalósításnak szenteljem a további életemet. Mindez egyáltalán nem zavarta a hétköznapi tevékenységemet, mert megtanultam a napi teendőket is az aktuálisan elérhető legmagasabb tudatossággal ellátni, így egyre kevesebbszer éreztem magamat az elszakítottság állapotában.

Ugyancsak nem tudtam egyetlen egyházhoz, vagy vallási közösséghez sem tartósan csatlakozni. Vannak, akik Jézus tanításait értik félre, pl.: „Aki közöttetek első akar lenni, utolsó legyen.” Egyes keresztény mesterek Jézusnak ezt a kijelentését úgy értelmezik, hogy aki a Mennyek Országában első akar lenni, az legutoljára hagyhatja el az anyagi világot, és addig itt kell szolgálnia. Pedig Jézusnak ez a mondata szerintem mást jelent: aki a Mennyek Országába elsőnek akar bejutni, az utolsó legyen a világi dolgokért folyó sorban állásban. A kereszténység jelenleg olyan, mint az eldugult kémény, nincs huzatja. Alig néhány szent érte el a mennyek országát az elmúlt kétezer év alatt, mivel még papjai is öntudatlanul bolyonganak a bardóban.

Vannak, akik Patanjali²⁴ tanításait értik félre (1.2, 3. szutra) „A jóga az elme-tudat mozgásainak lecsendesítése. Azt követően a megfigyelő a saját valódi ragyogásában tartózkodik.” Azt azonban nem mondta Patanjali, hogy saját belső ragyogásodtól, ne vedd észre a szenvedőket, akik segítségre és útmutatásra szorulnak!

Vannak, akik Buddha tanításait értik félre. Ha a helyes elmélyedés során valaki számára a külvilág megszűnik létezni, az nem egyenértékű azzal, hogy a külvilág nem létezik, mint ahogy, ha kikapcsolom a TV-t, azzal nem szűnik meg a TV adás. Ha valaki nem tapasztalja meg az Atmant (Önvalót) a belső úton, az nem jelenti azt, hogy az Atman nem is létezik, csupán annyit, hogy az Önvaló nem tapasztalható meg valamely Isten aspektustól független formában, másképpen fogalmazva az Atman csak a Brahmannel átélt egység állapotában nyilvánul meg (ld. később).

Vannak, akik Krisna tanításait értik félre (Srímad Bhagavatam 1.10.11): „Az intelligens ember, aki a tiszta bhakták társaságában megismerte a Legfelsőbb Urat, s aki megszabadult a materialisták káros társaságától, többé nem tud lemondani arról, hogy az Úr dicső tetteiről halljon, még akkor sem, ha csupán egyszer hallott róluk.” Krisna azonban azt nem mondta, hogy azok az igazi bhakták, akik száriban és dhótiban²⁵ járnak és belépnek az IKSCON²⁶-ba. Továbbá Krisna azt sem mondta, hogy a misztikus jógát gyakorló nem igazi bhakta²⁷, mert csak a bhakti jógát gyakorló az igazi bhakta. Akkor az Úr Caitanya, aki elindította a Krisna tudatos mozgalmat nem is volna igazi bhakta, mivel Ő a legmagasabb szinten gyakorolta a misztikus jógát²⁸?! Krisna azt mondja (Bhagavad Gíta 18.66): „Add fel a vallás minden változatát és hódolj meg egyedül Énelöttem.” Ezzel Krisna

²⁴ Patanjali 2000 évvel ezelőtt lejegyzett jóga szutrái máig érvényesek különösen a misztikus jógát választók számára. A bölcsét Shíva inkarnációjának tekintik.

²⁵ Hagyományos indiai viseletek nők (szári) illetve férfiak (dhóti) részére.

²⁶ A Krisna tudatú hívők egyháza.

²⁷ Az Úr odaadó szolgálattelvője, szűkebb értelemben a bhakti jógát gyakorló személy. A kereszténységben Jézus Krisztus volt a legnagyobb bhakta.

²⁸ Az IKSCON tagjai nem gyakorolják a misztikus jógát, mert azt alacsonyabb szintűnek tekintik.

nem azt jelentette ki, hogy vaisnavizmus²⁹ egyenlő Krisna tudat, hanem épp ellenkezőleg a Krisna tudat minden vallástól független és minden dogmától mentes.

Itt most nem ejtettem szót az iszlámról, aminek a nevében a hatalom képviselői félrevezetik a hívőket. A jelenlegi vallásgyakorlatnak vajmi kevés köze van ahhoz a kinyilatkoztatáshoz, amit Mohamed próféta eredetileg Gábrriel arkangyaltól kapott. Valamint nem beszéltem a zsidó vallásról, amelynek számos követője máig nem ismerte föl, hogy Jézus volt a Messiás.

Kihez csatlakozhatnak? Nem az a baj, hogy a spirituális mesterek és vallási vezetők félreértik az isteni útmutatást, mert mindenki tévedhet, hanem az, hogy nem korrigálnak, és önmagukat az abszolút tudás birtokosának képzelik. Önmagukat tartják kizárólagosan kiválasztottnak, és rendszerüket egyedül üdvöztetőnek. Én arra szeretném felhívni a figyelmet, ha valaki hívővé válik, nem kell félretegye a józan ítélőképességet, a logikus gondolkodást, és az egészséges kételkedést, mert ez minden fejlődés alapja. Az a vallás vagy filozófia, amit a kételkedés megingat, előbb-utóbb magától is összedől, az ingó hitrendszerből pedig nem lehet erőt meríteni. Emberemlékezet óta vitatkoznak a vallási vezetők és filozófusok, hogy melyik az igaz isten, és vitatkozhatnak még az idők végezetéig. ***Nos, én azt gondolom, hogy az az isten, amit elméből követünk, hamis, és az az isten, amit szívből követünk igaz, függetlenül attól hogyan nevezzük.***

Azok számára, akiket a meglevő lételméleti rendszerek már nem tudnak kielégíteni, egy alternatív megoldás a saját belső hitrendszer kialakítása a létező vallások és filozófiák elemeinek ötvöztetésével. Ezért kezdtem felépíteni a saját életfilozófiámat, amely ellentmondásmentes egészgé gyúrja össze a buddhizmus belső útját, a taoizmust, a hinduizmus misztikus jógájával, a kereszténység szeretet üzenetével és a Krisna tudat küldetésével. Sokan próbálták ezt már előttem, és még sokan fogják megkísérelni utánam, amíg összeáll majd az a gyakorlati életfilozófia, amely végre szabaddá teszi az

²⁹ Az Indián kívül terjedő Krisna tudatos mozgalom életfilozófiája valójában a Krisna tudat leszűkítése a vaisnavizmusra, ami annak egy ága csupán.

emberiséget saját kötelekeitől, a vallási dogmáktól a szó szoros és átvitt értelmében egyaránt.

Megeshet, hogy rólam azt fogják majd terjeszteni egyes vallási vezetők, hogy félreértettem az összes tanítást! Számomra közömbös ez. Tanításomat a világról, annak működéséről, Istenről, annak eléréséről saját életem példájával tudom alátámasztani. Azt tanítom, amit a mestereim tanítottak nekem, nem filozófiai spekulációt, hanem Isten megélését a hétköznapiakban, amihez nem kell szentnek lenni, sem a világtól elvonultan élni, sem kerülni az ateisták társaságát, hiszen kinek van leginkább szüksége Istenre, ha nem az ateistának? Ami igazságot tanítottam, azért mestereimet illeti a dicsőség, tévedéseimért pedig, enyém a felelősség, mégis nyugodt lélekkel fogok Isten elé állni, mert a szándékaim tiszták.

Az a lelki birodalom, ahová készülök, be fog népesülni. Kikkel? Akik nyitottak a szépre, jóra, lelki tisztaságra, akik szeretik, elfogadják egymást, akik nyitottak mások érzéseire, gondolataira. Akik felismerik, minden létező világnézet, még az ateizmus is, egyetlen átfogó univerzális világnézetnek a vetülete, leszűkítése. Ahogyan a világ az Egyetlen Egyetemes Isten gondolata, úgy a róla alkotott világképek szintén Isten gondolatainak tükröződései, és csak felfogóképességünk korlátai akadályozzák meg, hogy ezek egységét meglássuk. Isten útján járni azt jelenti, Isten gyakorlati megtapasztalásának útját követni. Azok fognak bejutni ebbe a birodalomba, akik nem akarnak egymáson erőszakot elkövetni sem fizikailag, sem lelkileg vagy szellemileg, nem másokon, hanem önmagukon kívánnak uralkodni, mert vallják:

A legnagyobb öröm a lelki béke,
a legnagyobb boldogság a szeretet átélése,
a legnagyobb hatalom az önmagunk fölötti uralom,
és a legnagyobb tudás az Isten ismerete.
Om! Ámen. Om!

Út a tudatossághoz és a boldogsághoz

Bevezetés, avagy mi szükséges a tudatossághoz és boldogsághoz?

Gyermekkorunk mesebeli kék madarát minden ember hajszoja, többnyire hiába. Ki-ki, saját képességei szerint, az evés-ivásban, szerelmeskedésben, szülői szeretetben, pozíciók, címek, rangok megszerzésében, tudományos-művészeti alkotásban véli megtalálni, de a titokzatos kék madár többnyire eltűnik, szertefoszlik, még mielőtt megragadhatnánk. Egy idő után az emberek belefáradnak a boldogság keresésébe, és megelégszenek pót- vagy félmegoldásokkal. Elkezdik önmagukat, a sorsukat, környezetüket, a társadalmat, a hívők pedig, Istent hibáztatni, amiért nem sikerült a boldogság állapotát megvalósítaniuk. Sokan eleve úgy gondolják, hogy a boldogság, mint tartós állapot nem is létezhet, csak pillanatnyi, átfutó jelenség, mint a fák ágait megrezegtető szellő, amely meglegyint, és már szalad is tovább, vagy a futó zápor, amely átmenetileg felfrissíti a tikkadt földet.

Pedig a kék madár létezik.

Aki egyszer látta, soha többé nem felejt el! A szívcsakra legfelső központjában, mély meditációban látható. Ő az egyéni lélek (Atman) szimbolikus megnyilvánulási formája, amely kapcsolatban áll a Felsőlélekkel (Paramatma, Szentlélek). A cél az, hogy ez egyéni lélek és a Felsőlélek elkülönültsége megszűnjön. A Felsőlélek minden létezőben jelen van, minden lényt átszellemít és éltet. Akkor mégis mi választ el Tőle? Saját tudatlanságunk, indokolatlan vágyaink, ragaszkodásaink olyan dolgokhoz, amit nem birtokolhatunk. A megoldásokat, a hozzá vezető ösvényt sokan, sokféleképpen megfogalmazták.

Ebben a könyvben kísérletet teszek arra, hogy a belső boldogsághoz vezető utat világnézeti hovatartozástól független módon, tudományos-művészi eszközökkel, közérthetően mutassam be. **Amire mindenképpen szükség van az olvasó részéről, hogy hajlandó legyen megelőlegezni a bizalmat.** Ebben a könyvben semmi olyan

tanítás, gyakorlat nem található, amit nem próbáltam ki saját magamon, és amit nem próbáltak ki százezrek önmagukon mióta ember él a Földön. Mégis oly kevesek számára adatott meg az élmény. Meglehet, hogy valaki csak keveset tud megvalósítani, befogadni abból, ami a könyvben olvasható, de a kevés is több a semminél, egy lépés is több mint a helyben topogás. Ha valaki elindult a belső boldogsághoz vezető úton, akkor már maga a tudat, hogy megtett egy lépést, boldogsággal fogja eltölteni, mert az élete magasabb értelmet nyert.

Ha már annyian és oly sokféleképpen megfogalmazták ugyanazokat a téziseket, akkor miért van arra szükség, hogy én újra megtegyem ezt? Teheti fel a kérdést az olvasó. Még sarkítottabban fogalmazva, miért gondolom, hogy pont az én könyvem fogja megváltani a rászorulókat? Erre a kérdésre egyetlen szó a válasz: a KAPCSOLAT. A kapcsolat, ami közötttem és olvasóim között kialakulhat, és ami közötttem és vezetőim között kialakult, a garancia arra, hogy aki elindul az úton, az haladni fog. Mivel mi világnézetektől független, tudományos alapokon nyugvó filozófiát képviselünk, semmilyen dogmarendszer elfogadásához nem kötjük az előrehaladást. Az itt megfogalmazott tételek, kijelentések helyességéről és használhatóságáról saját maga győződhet meg az olvasó személyes megtapasztalás alapján az élete során. Aki ezt a könyvet olvassa, annak nem kell elhinnie semmit, szabad, sőt szükséges kételkednie, elgondolkodnia, nem kell elfelejtenie a tudását, amit az anyagi világban megszerzett, sőt alkalmaznia kell, mint alapot, a továbblépéshez.

Jó utazást, és sikeres célba érést kívánok!

A sors

Megszületünk egy adott családba, kulturális-politikai-szociális környezetbe egy adott korban. Szüleink genetikai állománya alapján létrejön egy fizikai testünk, amellyel együtt kell élnünk, ha tetszik, ha nem. Felnövünk és a környezetünkben látott életviteli- és viselkedésmintákat követjük csaknem úgy, mint az állatok. A hangya tudja, hogy föl-alá kell rohangálnia, hogy táplálékot találjon, a méhecske tudja, hogy virágról virágra kell szállnia a mindennapi betevőért. Felneveljük a gyermekeinket, leéljük az életünket, és szembe kell néznünk az öregséggel, betegségekkel, szenvedéssel, és halállal. És

életünk végén szembesülünk a nagy kérdéssel: ennyi volt az egész? Ezért éltünk? Ezért küzdöttünk? A semmiért? A halál közelében minden vélt vagy valós eredményünk szertefoszlik. Hát megérte?

Akármit gondolunk arról, hogy megérte-e, nem tehetünk mást, minthogy éljük az életünket, kényszerpályán mozgunk, sorsunk elől nem térhetünk ki, le kell futtatnunk egy életprogramot.

Ezzel a kérdéskörrel kapcsolatban két dolgot kell megvizsgálnunk:

1. Mennyire determinisztikus a sorsunk? Mi az, amin nem tudunk változtatni, és el kell fogadnunk, úgy ahogy van, és mi az, amin lehetőségünk van változtatni. Vagyis melyek azok a keretek, korlátok, amelyeket át tudunk törni, melyeket nem, illetve belső erőnk mire tesz képessé bennünket.
2. Ha determinisztikus a sorsunk, akkor ki vagy mi determinálta? Ha a véletlen játékszerei vagyunk csupán, akkor hogyan alakíthatjuk úgy az életünket, hogy a véletlen a mi érdekeinket szolgálja?

Determinizmus és szabad akarat

Ha megvizsgáljuk a saját magunk és mások életét, akkor azt tapasztaljuk, főleg utólag visszatekintve, hogy számos körülmény determinisztikusnak (eleve elrendeltnek) tűnik, nem mi akartuk, ami történt, így alakult és kész. Ugyanakkor számos esetben döntéseket kell hoznunk, amelyeknek érezzük a súlyát, és az életünket meghatározó jelentőséggel bírnak. Saját élettapasztalatunkból adódik a következtetés, hogy sorsunknak vannak determinisztikus és szabad akaraton múló összetevői, a kettő egyvelegéről szól az életünk. Problémák ebből csak akkor adódnak, ha nem ismerjük fel, időben ezeket a komponenseket, olyasmin akarunk változtatni, ami determinisztikusan adott, és nem hozunk döntést olyan kérdésben, ami rajtunk múlna, hanem várjuk, hogy nélkülünk dőljenek el a dolgok. Az eredmény mindét esetben ugyanaz, csak más jelleggel, tudniillik „főlősleges” köröket futunk az életben, és a kör megtétele után vesszük csak észre, hogy ugyanott vagyunk, ahonnan elindultunk.

Az első lépés tehát tisztázni, mi az, ami determinált? Mi a mozgásterünk? Hol húzódnak a korlátok, amelyeket nem léphetünk át?

Nézzük sorban: anyánk, apánk, gyermekeink személye, születési időpontunk, és születési helyünk adott. Kevés esélyünk van változtatni nemünkön, testi adottságainkon, a koron, amelyben élünk, a társadalmi-szociális-politikai-kulturális rendszeren, a többi emberen, aki körbevesz bennünket stb. Már a régi korok embere is felismerte ezt a determinisztikusságot és megpróbálta leírni pl. asztrológiai, kabbalisztikus, számmisztikai stb. módszerekkel, hogy kiderítse egy újszülöttről, vajon milyen lehetőségei vannak, mire született? Akár a génjeinkben van kódolva, akár energiatestünkben, akár a számokban vagy a csillagokban, egy bizonyos, ostobaság lenne tiltakozni ezen determinisztikusság ellen. Leszögezhetjük, életutunk fő állomásai meghatározottak, mintha el kellene utaznunk A-ból V-be, és közben mindenképpen érintenünk kellene B-t C-t stb. Mi múlik rajtunk? Milyen útvonalon megyünk és milyen közlekedési eszközzel. Továbbá, hogy egyáltalán elindulunk-e, vagy leragadunk egy állomásnál. Az út lehet autót, földút, gyalogösvény, vagy teljesen járatlan, a jármű lehet autó, bicikli, mehetünk gyalog, de utazhatunk repülőgéppel is, és ebben az esetben kevésbé kötnek bennünket fizikai korlátok.

A továbbiakban vizsgáljuk meg kitől vagy mitől determinisztikus a sorsunk? Jézus szerint: *Mindenkinek hite szerint adatik*. Másképpen fogalmazva, mindenki hisz valamiben. A materialista az anyagban, és az anyagot irányító természeti törvényekben, az istenhívő Isten valamely személyes vagy személytelen formájában (Kereszténység-Atya, Krisnatudat-Krisna, hinduizmus-Visnu, brahmanizmus-Brahman, iszlám-Allah stb.) hisz, vagy hihet az abszolút szeretetben, az abszolút bölcsességben, mint irányító elvben, vagy valamely természetfölötti törvényben (pl. a taoizmus- Tao, buddhizmus, hinduizmus-Dharma stb.), amely öröktől fogva adott.

Sok materialista büszke arra, hogy őt nem a hite irányítja. Nézzük meg, valóban így van-e? A materializmus szerint az anyag tudatunktól függetlenül létező abszolút valóság, öröktől fogva adott, nem vész el csak átalakul, az anyagot irányító természeti törvények szintén tudatunktól függetlenül létező abszolút valóságot jelentenek, az egész anyagi világban egyaránt érvényesek, semmit nem tudunk tenni ellenük (az eső esik, a Föld reng, a tárgyak a Föld felé esnek stb.) legfeljebb megismerhetjük őket, azt is csak korlátozottan, és alkalmazkodhatunk hozzájuk. Senki nem tud választ adni arra kér-

désre, honnan származik az anyag, hogyan jöttek létre a természeti törvények, még arra sem, hogy mikor fog legközelebb rengeni a Föld. Az anyag definíciója kísértetiesen hasonlít Isten definíciójára ti. öröktől fogva létező, abszolút valóság, ami változatlan körforgásban önmagát beteljesíti, és mi ehhez csak asszisztálunk. A tudományos törvényeket nem mi találjuk ki, nem mi fedezzük fel, csak leírjuk és matematikai leírásuk folyamatosan változik, ami arra utal, hogy a törvények megfogalmazása csak közelítő jellegű, mondhatnánk tapasztalati úton fogalmazódott meg. A matematikailag levezetett törvények axiómákból indulnak ki, amelyek olyan feltételezések, amelyeknek további bizonyításától eltekintenek. Egyes esetekben látunk azonban példákat axiómák megdőlésére is. (Sokáig ilyen axióma volt, hogy a háromszög szögeinek összege 180 fok, a nem euklideszi geometria kidolgozásával ez megdőlt, ilyen axióma jelenleg, hogy a fény terjedési sebességét nem lehet átlépni, napjainkban ennek megdőlése várható.)

Összességében levonhatjuk a következtetést: tudásunkat a világról az határozza meg milyen vonatkoztatási rendszerben gondolkodunk. Olyan ez, mintha egy zárt dobozban csücsülnénk, megfigyelnénk a dobozban megnyilvánuló belső törvény-szerűségeket, és ebből következtetést vonnánk le a dobozon kívüli világra, ha van, anélkül, hogy valaha is elhagytuk volna a dobozt. Ezt az eszmefuttatást azért tettem meg, mert ha mi emberek meg akarjuk érteni a helyzetünket a világban, vonatkoztatási rendszert kell cserélnünk, másképpen nézőpontot kell váltanunk.

A matematikában van egy elfogadott bizonyítási eljárás, amelynek a lépései a következők:

1. tegyük fel, hogy az állítás igaz,
2. vezessük le az ebből levonható következtetéseket, szigorú matematikai logikát követve,
3. ha ellentmondásra jutunk, vessük el a kiindulási állítást és tegyük fel az ellenkezőjét, ismételjük az eljárást,
4. fogadjuk el azt az állítást, amelyből a logikusan levezetett következtetések igaznak bizonyultak, vagyis ellentmondásmentes rendszert eredményeztek.

Gyakoroljuk ezt egy egyszerű példán:

Állítás: vízben is lehet élni.

Mivel mi nem vagyunk képesek vízben élni, az állítást bizonyítanunk kell.

a) keressünk olyan élőlényeket, amelyek képesek vízben élni pl. a hal vízben élő állat,

b) próbáljunk meg a víz alá bukni, és megfigyelni mi hiányzik, kiderül, hogy az oxigén,

c) vizsgáljuk meg, hogy a halnak szüksége van-e oxigénre, pl. vonjuk ki az oxigént a vízből, kiderül, hogy a hal megfullad,

d) tegyük ki a halat a levegőre, kiderül, hogy akkor is megfullad, de nem azért, mert nem kell neki az oxigén!

e) vizsgáljuk meg, hogy a hal hogyan jut oxigénhez a vízből, kiderül, hogy speciális szerven keresztül, ami nekünk nincs,

f) tehát a következtetésünk: vízben is lehet élni, ha van kopoltyúnk, vagy magunkkal viszünk egy levegővel teli palackot, és abból lélegzünk.

Az eredeti következtetésünk helyes volt. Sikertől felépíteni egy ellentmondásmentes rendszert, ami addig él, amíg nem találunk egy olyan vízi élőlényt, aminek nincs kopoltyúja. Ebben az esetben a rendszert újra kell gondolnunk, és magyarázatot kell adnunk az újonnan felfedezett jelenségre...

Így működik a tudományos logika. Az is látható, hogy egyetlen logikai melléfogás helytelen következtetést eredményez. Pl. ha a halat kitesszük a levegőre és látjuk, hogy megfullad, helytelenül azt a következtetést vonhatnánk le ebből, hogy a halnak káros az oxigén, sőt egészen odáig juthatnánk el, hogy a hal halálusáját a levegő okozza! Ennek az állításnak a képtelensége mindenki számára nyilvánvaló. De már nem ilyen egyszerű az eset, ha olyan állításokról van szó, amelyek tapasztalati úton nehezen közelíthetők meg. Sajnos logikát ma nem, vagy alig tanítanak az iskolában, ezért a legtöbb ember képtelen eligazodni a világ dolgaiban.

Most ugorjunk egy hatalmasat és tegyük fel, hogy van Isten. Próbáljunk meg felépíteni egy ellentmondásmentes rendszert. Ezt tették a nagy világvallások és filozófiák gondolkodói. Nézzük meg, hogy mire jutottunk. Aztán tegyük fel, hogy nincs Isten. Építsünk fel így is egy rendszert. Ezt tette a materializmus. Nézzük meg mire

jutottunk. Melyik rendszer használatával tudunk többet megérteni a világból?

Ha alaposan körüljárjuk ezt a kérdést arra a következtetésre juthatunk, hogy egy tudományos vagy filozófiai rendszer kitűnően működik egy adott vonatkoztatási rendszeren belül. Vagyis amíg csak a zárt dobozban levő jelenségeket kell értelmeznie, jól leírja, mi történik a dobozban. Vegyük pl. zárt doboznak az emberi testet. Az anatómia, élettan, kórélettan kitűnően leírja az emberi test felépítését, működését, betegség esetén eltérését a normálistól. Ezek alapján új tudományok születtek, pl. gyógyszertan, ami gyógyszerekkel, sebészet, ami műtétekkel korrigálja a hibás működéseket és sorolhatnánk. De mindezek ellenére a betegségek összességében nem csökkentek, változatlanul ki vagyunk téve a szenvedésnek, öregségnek és halálnak. Vagyis megtettünk egy kört, amelynek a végén ugyanott tartunk, ahonnan elindultunk.

Ilyenkor felvetődik a kérdés, hogy valamit nem vettünk figyelembe, a dobozunk (testünk) nem zárt, beszűrődik a külvilág. A külvilág hatásainak értelmezésére aztán megszületnek az újabb tudományok: a történelem beleilleszt minket egy adott korba, a szociológia az életkörülményeinket értelmezi, a politológia a társadalmi rendszert vizsgálja, amelyben élünk, de ez még mindig nem lesz elég. Rájövünk, hogy létezik tudatalatti, egy nem tudatosult világ, és onnan is beszűrődik valami a dobozunkba. Így létrejön a pszichológia, ami megpróbálja tudományosan értelmezni a lelkünket. Leírja a rétegeit, csoportosítja, osztályozza a lelki problémákat, de a lélek fogalmáról semmit nem képes mondani számunkra. Kiderül a lélek nem társadalmi-szociális-kulturális-tudományos stb. formáció, megfoghatatlan, kicsúszik a tudományos vizsgálódás köréből. A pszichológia még azt sem tudja bizonyítani, hogy van-e egyáltalán lélek, hol van, hogy néz ki, elkülöníthető-e a testtől. Mindezekről csak feltételezések, elméletek születtek.

Ugyanakkor minden ember használja ezt a fogalmat. Még a dolgoknak is lelkük van, szoktuk mondani. Nekünk pedig szintén van lelkünk, szellemünk, tudatunk, tudatalattink, személyiségünk, de mit jelentenek ezek a fogalmak, hol vannak bennünk, változatlanok, vagy változók, befolyásunk alatt állnak vagy számunkra megközelíthetetlenek? Ha vannak, akkor honnan erednek, ki vagy mi adta

nekünk? Ha mi magunk alakítottuk ki ezeket, akkor miért nem tudjuk befolyásunk alatt tartani őket?

Ha mindezeket a dolgokat meg akarjuk érteni, akkor vonatkoztatási rendszert kell cserélnünk, a dobozunkat ki kell nyitni, és engedni kell beszűrődni azokat az információkat, amelyeket eddig kirekesztettünk a vizsgálataink köréből. Összességében egy dolgot leszögezhetünk, a lélek tulajdonságait nem tudjuk az anyagra kidolgozott törvényszerűségekkel leírni. Ezt nagyon egyszerű példán be lehet látni, adott egy férfi meg egy nő, a testük egyesülhet, de attól még a lelkük nem biztos, hogy egyesült. Ilyet mindenki érzett már. Vagyis a lélek nem anyagi természetű. Ha nem az, akkor találjunk ki rá valami mást, mondjuk azt, hogy szellemi természetű, és akkor most már tudjuk, hogy a szellemi természetű dolgokat egy másik vonatkoztatási rendszerben kell vizsgálnunk, más tudományok és törvények fogják leírni a működését. Honnan vegyük ezeket a törvényeket? Nem kell új dolgot kitalálnunk. A vallások, filozófiák már régóta foglalkoznak a lélek mibenlétével.

Ki vagyok?

Sok embernek talán a neve, az anyja neve, vagy saját foglalkozása, esetleg címe, rangja jut eszébe e kérdés hallatán. Valami olyan információ, ami egyértelműen azonosítja őt, mint pl. a személyi szám. Másoknak bizonyára a személyiségük jut eszébe, ami a jellemvonásaik összessége: én egy vonzó, intelligens, család-centrikus, nemdohányzó, természetet kedvelő nő vagyok. Pont úgy, mintha egy házassághirdetést olvasnánk.

Az adataink: születési idő, hely, szülők neve stb. egyértelműen meghatároznak bennünket, de semmit nem mondanak rólunk, kivéve, ha valamely specialistához fordulunk, aki ilyen adatok elemzésével foglalkozik. Más a helyzet a személyiségjegyekkel. Ezek nem határoznak meg egyértelműen bennünket, de információkat szolgáltatnak rólunk. Azért nem határoznak meg egyértelműen, mert túl azon, hogy korunk előre haladtával változhatnak, függenek attól, hogy mi jellemezzük magunkat vagy mások adnak személyleírást rólunk. Ráadásul jellemvonásainkba nagymértékben beleszól a szülői környezet, iskolázottság, társadalmi-szociális helyzet stb. Kérdés,

találunk-e magunkban olyan egységet, ami egyértelműen definiálja a lényünket és független a körülményektől, változatlan, netán örök és meghatároz minden más információt, amit önmagunkként ismerünk fel?

Tegyük fel a kérdést a különböző tudományok képviselőinek: mi határozza meg azt, hogy ki vagyok én, vagyis mi határozza meg a személyiségeimet? Nem meglepő módon, különböző lesz a válasz. A genetikus: esküszik a genetikai állományra, a vallásfilozófus esküszik a lélekre, hogy csak a két véglelet említsem.

Vizsgáljuk meg a genetikai állomány hatását. Már Mendel (1866) óta ismert, aki először keresztezte a sárgaborsót a zöldborsóval, és a kerek borsót a szögletesessel, hogy a tulajdonságok – abban az időben még nem ismert információt hordozó csomagokban – a génekben vannak kódolva. Arra azonban a genetikus nem tud választ adni, mi határozza meg, hogy a szülők genetikai állományából mely tulajdonságok adódnak át aktuálisan az utódra. A genetikus, ha nem tekint túl a saját tudományterületén, akkor arra sem tud válaszolni, hogyan befolyásolják a csoportdinamikai hatások a személyiség születés utáni alakulását.

A vallásfilozófiai tanítások szerint a lélek örök szubsztancia, és az határozza meg, milyenek leszünk, ha megszületünk, és minden más körülményt is, ami velünk kapcsolatos. Sőt a keleti vallásfilozófiaiak a lélekvándorlásáról beszélnek, eszerint a test és a személyiség csupán burkai lennének az örök természetű, változatlan léleknek. Kinek van igaza ebben a nagy zűrzavarban, és hogyan alakítsunk ki saját véleményyt? Alkalmazzuk a matematikai logika szigorú szabályait.

A materializmus tanításaiból ismerjük, hogy az anyag nem vész el csak átalakul. Vagyis az anyag örök szubsztancia, újra és újra más és más formát ölt. A fizika tanításai kimondják, hogy az energia nem vész el csak átalakul (a termodinamika I. II. és III. fő tételei), a matematikában az informatika egyik fő tétele az információ megmaradása, miszerint információ nem vész el, csak mindig más és más hordozóra kerül (pl. egy zenei felvétel hangszalagról CD-re). Vagyis a materializmus törvényei szerint az anyagi világban minden örök és semmi sem vész el, csak átalakul. Ha ez igaz, akkor még inkább igaznak kell lennie a lelki világra, mivel azt eleve örökké létezőnek

definiálja minden vallás. Következésképpen semmilyen tudományos tételből sem következik, hogy pont a lélek fog elveszni és együtt hal meg a testtel. Ha viszont a lélek nem hal meg, hanem örök, mint az anyag, energia, vagy az információ, akkor csak átalakul, helyesebben más hordozóra kerül, ugyanúgy, mint az információ, vagyis egy másik testbe. Teljesen logikus. Tudományosan, logikai úton levezethető, és ami logikai úton levezethető, azt el kell fogadjuk helyesnek, mindaddig, amíg valaki logikai vagy tapasztalati úton nem bizonyítja az ellenkezőjét. Ez a valódi tudományos gondolkodás.

A lélek tehát egy információ csomag, amely bekerülve egy hordozóba (testbe) megnyilvánul, érzékelhetővé válik. Korábban is létezett, a test halála után is létezni fog, legfeljebb nem lesz érzékelhető, mint ahogy egy zenei felvételt sem tudunk hallhatóvá tenni, ha nincs hordozón vagy nincs készülékünk, amin lejátszszuk. A lélek egy olyan információ csomag, amely fény természetű. Olyan, mint egy fény kvantum. Csak akkor válik számunkra érzékelhetővé, amikor kölcsönhatásba kerül az anyaggal.

Honnan származik ez a részecske, amit léleknek nevezünk? Valószínűleg egy nagyobb információs mező leszakadt és önállósult darabja, ugyanúgy, mint ahogy a fény kvantum is része a fénysugárnak. Ha tehát mindannyian ilyen kis fényrészecskék vagyunk, akkor, ha azonos fázisban egyesülünk, fénysugárrá válhatunk, de ugyanúgy, ha ellenkező fázisban találkozunk, ki is olthatjuk egymást. Most már talán érthető miért mondjuk azt, hogy X-el azonos hullámhosszon vagyunk, míg Y-al nem.

Egyébként saját szemszögedből nézve melyik elgondolást tartod felemelőbbnek? Melyik elgondolásra bólintanak rá a legbelső érzéseid? Te egy halom kromoszóma vagy, aki tulajdonságain nem tud változtatni, mert az genetikailag determinált, meghalsz, és soha többé nem ismétlődhetsz, hanem örökre eltűnsz az univerzum anyagi forgatagában. Ezért érdemes volt megszületned és végigküzdened az életet? Eszerint az élet egyetlen értelme a fajfenntartás és a konzumálás? Ha ezt elhiszed, akkor megérdemled, hogy állati sorba taszítson a fogyasztói társadalom. Biorobottá válsz, fogyasztói gépezetté, aki a huszonvalahányadik század falanszterében rabszolgaként dolgozik majd a pusztá megélhetésért.

Alternatívaként nyújtjuk neked a tudást arról, hogy lélek vagy, fényrészecske, amely örökéletű, mindentudó és mindenható. Ez az

örökéletű, mindentudó és mindenható rész benned az isteni lélekszíkra. Ha felismered valódi önmagad, akkor mindezen tulajdonságok birtokába kerülhetsz ismét. Ehhez önmagad megismerésére és átalakítására, egy nagy utazásra van szükség, amely saját rejtett erőid és tulajdonságaid feltárásán keresztül vezet.

Válassz!

A személyiség összetevői

A személyiség összetevői alatt közönséges értelemben a jó és rossz tulajdonságaink összességét értjük. Személyiségünk rétegeit a maga tudományos eszközeivel a pszichológia vizsgálja. A pszichológiában többféle én-t kell definiálni, ahhoz, hogy képet nyerhessünk a személyiségünkről. Így megkülönböztetnek tudatos én-t és tudatalattit, amelyet további rétegekre bontanak, továbbá felsőbb ént, amit többnyire a tudatalatti részének tekintenek. Különbséget szoktak tenni azon tulajdonság halmaz között, amelyet mi gondolunk magunkról valónak, illetve aközött, amit mások gondolnak rólunk érvényesnek. Ennek a kettőnek az eltérését és viszonyát a reális énhez az ún. Johari ablakkal jellemzik, amit az önismeret felmérésére használnak. Ezen a ponton a pszichológiában járatlan olvasó el is veszíti a fonalat, és feladja önmaga megismerését, legalábbis azokkal az eszközökkel, amit a pszichológia kínál a számára. Ez egyáltalán nem meglepő, hiszen a pszichológia adós marad a lélek definíciójával, mivel a személyiség egyetlen rétege sem azonosítható a lélekkel, amennyiben a lelket örök szubsztanciának tekintjük.

Mivel én nem pszichológiai tanulmányt kívánok írni, nem szálllok vitába egy pszichológussal sem, egyszerűen meg akarom érteni önmagam, és megmutatni másoknak az önmaguk megismeréséhez vezető utat. Induljunk ki abból az axiómából, hogy létezik örök, hallhatatlan lélek, ami fény természetű. Nevezzük ezt a továbbiakban isteni lélekszíkranak (szanszkritul: Atman). Az Atmannak, mivel csak egy nagyobb információs mező önállósult darabja szüksége van hordozóra, hogy Istentől elkülönült formában megnyilvánuljon, ezért burkokkal veszi körül magát, ruhákba öltözik. Első ruhája a buddhi test, amely tulajdonságokkal bír, tökéletes, de nem teljes, ami azt jelenti, hogy nem rendelkezik az összes létező isteni

tulajdonsággal, csak annak egy részével. Szemléltessük ezt egy példán: a kezem tökéletesen ellátja a funkcióját, amíg kapcsolatban van a testemmel, noha nem rendelkezik a testem valamennyi tulajdonságával. A kezem tehát tulajdonságokkal rendelkezik (pl. mozgatható, ügyes, kecses stb.), tökéletes, de nem teljes.

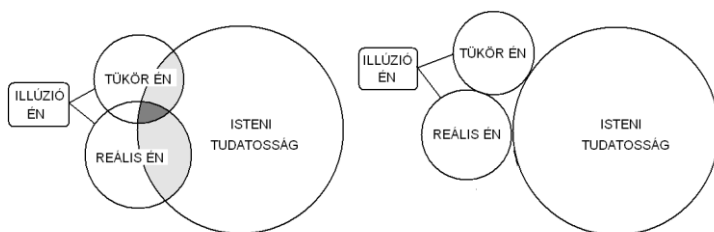
Az Atmant a buddhi testen kívül további ruhák öltöztetik fel, nevezetesen kauzális (ok-okozati) test, mentális test, asztrális test, éterikus test és a fizikai test. A buddhi testbe öltözött Atman belép a kauzális mezőbe, onnan egy feladat halmazt szakít ki magának. Ez lesz a kauzális teste vagy ruhája. A kauzális test kiválasztja a feladat megoldásához nélkülözhetetlen tulajdonságokat a mentális- (gondolati) és az asztrális (érzelemi) mezőkből. Ez lesz a mentális és asztrális teste vagy ruhája. Majd az ezekhez illő energiamezőt (éterikus test) és a fizikai test tulajdonságait úgy határozza meg, hogy a szülők kromoszóma állományából kiválogatja azokat géneket, amelyek a választott tulajdonságokat kódolják.

Ha elfogadjuk a fenti elméletet, akkor összefoglalva az alábbi megállapításokat tehetjük:

- a lélek, ha meg akar nyilvánulni, alaphelyzetben buddhi testben tartózkodik,
- a lélek először egy feladatot választ (kauzális test), amit meg akar élni az anyagi létsíkon,
- ezt követően kiválasztja a feladathoz szükséges tulajdonságokat, energia- és fizikai testet.

A személyiségünk tehát a mentális és asztrális testek összessége, ami általunk választott és a feladat determinálja. Semmiféle Isten nem adta, nem a szülők hozták össze, hanem mi magunk választottuk és fogadtuk el. A személyiségünk tehát egy választott ruha, amit javíthatunk, alakíthatunk, sőt akár újra is cserélhetünk.

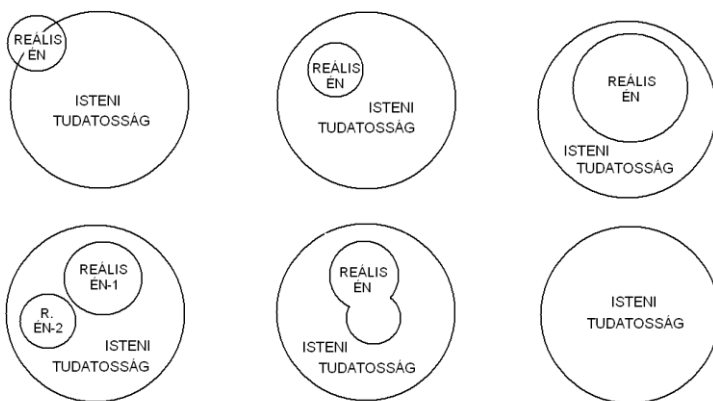
Vizsgáljuk meg ezek után a személyiségünk rétegeit, ahogy az számunkra megtapasztalható, használjunk ehhez szimbolikusan köröket.

1. ábra A reális én viszonya az isteni tudatossághoz és a tükör énhez

Az isteni tudatosság (isteni szikra) az az örök szubsztancia, akinek teremtettünk, akik valójában vagyunk. A reális énünk, amit ebből önmegismerés által tudatosítunk, a tükör énünk, amit számunkra mások visszatükröznek rólunk, vagyis amilyenek vagyunk mások szemében. Minél nagyobb az átfedés a valódi természetünk (isteni tudatosság) és aközött, amit magunkról gondolunk (reális én), annál nagyobb önismerettel rendelkezünk. Másfelől minél nagyobb az átfedés aközött, amit magunkról gondolunk (reális én) és aközött, amit mások rólunk gondolnak (tükör én), annál őszintébb, nyitottabb személyiségek vagyunk, vagyis önmagunkat mások előtt vállalni tudó, extrovertált egyének. Természetesen az önismeretünk szintjét is befolyásolja az átfedés mértéke, mert ha kicsi az átfedés, akkor egész másnak mutatjuk magunkat, mint a valóság, vagyis mindenképpen önismereti és önértékelési zavar áll elő a szocializáció során. Még rosszabb a helyzet, ha semmilyen átfedés nincs, bár ez már komolyan sérült személyiségre utaló jel. Az 1. ábra jobb oldala olyan személyiséget képvisel, akit a társadalom örültnek bélyegez. Pl. X azt gondolja magáról, hogy ő Szent Antal, mások azt gondolják róla, hogy örült, és adott esetben egyik sem fedi a valóságot. A tükör én és a reális én azon része, amely nem fed át az isteni tudatossággal, az illúzió én, amely abból fakad, hogy sem mi, sem mások nincsenek tisztában a valódi természetünkkel.

Ezek után vizsgáljuk meg a személyiség fejlődés állomásait. Használjuk a 2. ábrát a szemléltetéshez (most az áttekinthetőség kedvéért tekintsünk el mások véleményétől).

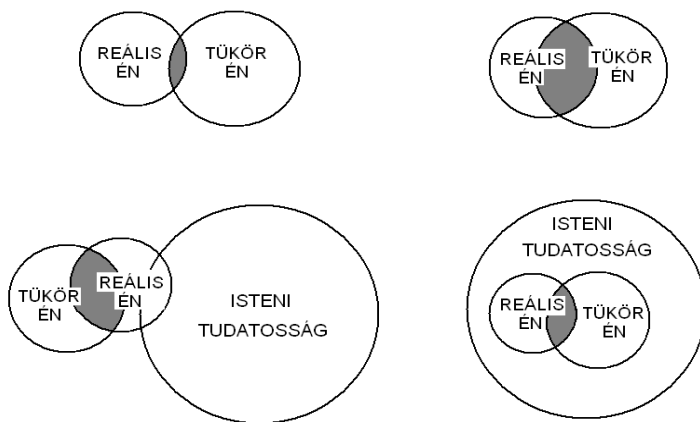
2. ábra A személyiségfejlődés során a reális én egyre beljebb hatol az isteni tudatosságba, majd abban kiterjed, végül abban feloldódik

Átlagos esetben tehát a reális én és az isteni tudatosság között átfedés van. A cél mindenképpen az lenne, hogy a reális én az isteni tudatosság része legyen, mert ebben az esetben az egyén nem rendelkezik magáról semmilyen hamis információval, az illúzió én megszűnt, vagyis helyes az önismerete. A második lépés az, hogy a reális én területe az isteni tudatosságon belül növekedjék, vagyis az egyén minél teljesebb mértékben ismerje meg önmagát. Az átlagember személyiségfejlődése tehát optimális esetben úgy zajlik, hogy a reális én egyre beljebb csúszik az isteni tudatosságba, majd a reális én az isteni tudatosságon belül kiterjed.

Bizonyos esetekben a személyiségfejlődés zavart szenved, és ez azzal jár, hogy az egyén több reális ént tudatosít önmagában (pl. reális én-1, reális én-2 stb.). A pszichológia ezt kórosnak könyveli el, és az egyik (általában a társadalmi megítélés szempontjából jobbik) reális ént igyekszik felszínre hozni, és a másikat elnyomni. A valódi megoldás azonban a két (vagy több reális én összeolvasztása egyetlen személyiséggé. Ennek eredménye ugyancsak az lesz, hogy a reális én az isteni tudatosságon belül kiterjed, és egyre teljesebbnek ismeri fel önmagát. A végső cél, amikor a reális én eggyé válik az isteni tudatossággal. (Jelen tárgyalásunkban tekintsünk el attól, hogy az istentudat megélésének több szintje és módja van, ez egy később kifejtendő téma.)

Több reális én felismerése tehát nem feltétlenül rossz, ha az, az isteni tudatosságon belül helyezkedik el, mert akkor nagyobb önismerethez vezet, míg ha az illúzió én része, akkor eltávolít bennünket isteni tudatosságtól és mindenképpen foglalkozást igényel. Több reális én felismerése történhet traumatikus élmény, drogok, beavatások és kundalini jóga hatására. Az első két esetben az illetőnek esélye sincs, hogy szakember nélkül épp ésszel megússza a dolgot, a másik két esetben, pedig a mester feladata és felelőssége a segítség. Ha mégis kifogtuk, és mesterünk értetlenül áll a jelenség előtt, akkor sürgősen álljunk odébb, de ne adjuk fel a keresést, hogy megtaláljuk a segítséget.

Az átlagos tudatossággal rendelkező ember személyiség fejlődését véletlenszerű és sorsszerű események irányítják, számára az isteni tudatosság még nem tud megnyilvánulni. Ezért az isteni tudatosság a kauzális testen keresztül, mint kauzális én (ok-okozati vagy felsőbb én, „lelkiismeret”) nyilvánul meg. A kiegyensúlyozott személyiség fejlődéséhez tehát nélkülözhetetlen annak ismerete, hogy létezik ilyen kauzális én-tudatunk, ami az isteni tudatosság vetülete, és a vele való kapcsolat segítségével tudatossá tehetjük személyiségünk változásait.

3. ábra A reális én, a tükör én és az isteni tudatosság egymáshoz viszonyított lehetséges helyzetei

Ezen a ponton fontos visszatérnünk arra a kérdésre, hogy mások véleménye, hogyan befolyásolja személyiségünk fejlődését. Az 1. és a 3. ábrán bemutatottak szerint létezik egy általam tükör ének nevezett információs mező, amely mások rólunk alkotott véleményét foglalja magában. Minél nagyobb az átfedés a reális én és a tükör én között annál inkább az a szubjektív érzésünk, hogy jól megértene bennünket, a külvilág azt tükrözi vissza számunkra, amit magunkról igaznak vélünk.

Ugyanúgy azonban, ahogy a reális én és az isteni tudatosság nem feltétlenül azonosak, a tükör én sem feltétlenül fedi le az isteni tudatosságot. Előfordulhat, hogy a tükör ének köze sem lesz hozzá, vagy a másik véglet, hogy mind a reális én, mind a tükör én az isteni tudatosságon belül található. A tükör ének az a funkciója, hogy szembesítsen bennünket azzal, milyennek látnak minket mások, és amennyiben jelentős az eltérés a reális én és a tükör én között, akkor az egyént elgondolkodásra készítse önmagáról, és személyiség korrekciók elvégzését váltsa ki.

Másfelől világos, hogy nem csak mi magunk vagyunk illúzióban önmagunkról, hanem mások is teljes illúzióban lehetnek felőlünk, ha pl. önismeretük csekély, és nincs kapcsolatuk saját isteni tudatosságukkal, akkor nem lesznek képesek hű tükröt mutatni nekünk. Mások rólunk alkotott véleménye tehát nem feltétlenül követendő, hiszen csak olyan mértékben képesek rólunk képet alkotni, amennyire azt saját önismeretük lehetővé teszi. Ezért, ha az ember tudatosan használni akarja a tükör ént a személyiség fejlődéséhez, akkor jó, ha többféle közösségben megmérgetti magát, illetve szerencsés az, aki talál egy olyan személyt, akinek kapcsolata van az isteni tudatosságával, netán megvilágosodott, akinek a fényében helyes önértékelésre tehet szert. Ha sikerül egy hiteles mestert, gurut találni, akkor az egyén személyiség fejlődése ugrásszerű változáson mehet keresztül.

Mindezekből következik, hogy a társadalom vezetőrétegének olyan személyekből kellene kikerülnie, akiknek kapcsolatuk van saját isteni tudatosságukkal. Ekkor a társadalom megfelelően működne, és ellátná azt a legfontosabb feladatot, amiért mindannyian születünk, nevezetesen, hogy saját isteni tudatosságunkat megvalósítsuk. Régi korokban a papság szerepe volt az Istennel való kapcsolattartás, a bölcsek pedig tanácsadóként működtek az uralkodók mellett. Jelen korunkban a legtöbb vallásban a papság elveszítette a

kapcsolatát az isteni tudatossággal, arra a néhány bölcsre pedig, aki időről időre felbukkan, nem hallgatnak, így az egész emberi társadalom egyre mélyebb illúzióba süllyed az anyagi világban. Ezért csak a gondolkodva kereső emberek számára tudunk segítséget nyújtani.

A tudatosság szintjei

A személyiségről eddig arra a megállapításra jutottunk, hogy az asztrál- és mentáltest összessége alkotja. Természetesen mivel ezek az energia testek a fizikai testbe képezik le magukat az anyagi testünkben is meg kell lenniük a személyiség jegyek kialakításáért felelős összetevőknek. A gének fehérjéket, enzimeket kódolnak, az enzimek szabályozó molekulákat, hormonokat termelnek stb. és végül kialakul egy az egyénre jellemző hormonális rendszer. Ez szolgál alapjául azoknak a pszichológiai besorolásoknak, amelyek pl. a testnedvek arányai szerint, szangvinikus, kolerikus, melankolikus csoportosítást hoznak létre. Mármost, ha ez genetikailag meghatározott, akkor hogyan lehetne ezen változtatni? Nyilvánvalóan nem lehet! Akkor viszont el kell fogadnunk kész tényként?

Ezen a ponton nagyon fontos, hogy tudomással legyünk a tudatosság szintjeiről. A testszintű tudatosság azt jelenti, hogy azt gondoljuk, azonosak vagyunk a testünkkel. A testünk a szerveink, sejtjeink, génjeink stb. A testi szintű tudatosság mondatja velünk azt, hogy testnedveink arányain nem lehet változtatni, mi pl. szangvinikusak vagyunk és kész. Ha fölé emelkedünk a testszintű tudatosságnak és ráébredünk, hogy egy információs mező vagyunk, ami energiatesteink összességéből áll elő, és ez az információs mező megváltoztatható, akkor megtaláljuk a megoldást.

A testi adottságok megváltoztatásához az adja meg az elvi lehetőséget, hogy az emberi (és minden élő) sejt genetikailag „túlkódolt”. Ez azt jelenti, hogy sejtjeink sokkal több információt hordoznak a génekben rögzítve, mint amennyi abból életünk során aktivizálódik. Ha megtaláljuk a módját annak, hogyan szabadítsuk fel azokat a géneket, amelyek pl. változást hozhatnak létre hormonális működésünkben, akkor megtaláltuk a személyiségváltozáshoz vezető utat. Hát ez nagyon bonyolult lehet, mennyi mindent kellene ehhez tudni! A vicc, hogy nem. Elég annyit tudni, hogy létezik asztrális- mentális- és kauzális testünk.

A tudatosság következő szintje a személyiség tudat. Ekkor az egyén a személyiségével, vagyis az asztrális-mentális testével azonosítja magát. Azt mondja magáról én ilyen és ilyen ember vagyok. Sőt, ha elmegy a pszichológushoz, akkor még személyiség tesztet is kitölthetnek vele, így még inkább meggyőzik arról, hogy ő olyan személyiség, amilyennek a személyiség teszt őt feltárta. Noha ez igaz, semmi mást nem jelent, csupán annyit, hogy az egész társadalom (beleértve a pszichológust) ugyanattól a betegségtől szenved, nevezetesen az össztársadalmi tudatosság szintje megrekedt a személyiség tudat szintjén.

Fontos felismernünk, hogy létezik kauzális énünk. Ha tisztában vagyunk ezzel, és rendszeresen gyakoroljuk a vele való kapcsolat-felvételt, akkor a személyiségünkről az lesz a véleményünk, hogy egy ruha csupán, ami tetszés szerint lecserélhető, szebbre, jobbra, a helyzethez, feladathoz illőbbre, hogy könnyebben tudjunk alkalmazkodni a mindenkori helyzethez. A kauzális énünk kódolja az életfeladatot, amit erre az éltre felvállaltunk. Ha kapcsolatot találunk a kauzális énnel, akkor vállalt életfeladatunk elvégzése elől elhárulnak a fizikai-lelki-mentális akadályok, és sikeres lesz életünk, na nem a hétköznapi értelemben, hanem spirituális értelemben. Nem élünk hiába, a következő életben jelentős előrelépést tehetünk, magasabb iskolába lépünk. Ha tudatosságunkat rögzíteni tudjuk a kauzális síkon, akkor beszélünk kauzális szintű én-tudatról. Ekkor az egyén a vállalt életfeladatával azonosítja magát, eggyé válik azzal és azt teljes odaadással éli meg. Eddig a szintig minden spirituális úton járó ember el tud jutni, beavatással vagy önképzéssel, hittel, a szentírások tanulmányozásával, imákkal, meditációval stb.

Nos eddig a szintig beszélhetünk ego-ról. Vagyis az ego olyan én-tudat, amelynél az egyén vagy a fizikai testével, vagy az asztrális-mentális testével, vagy a kauzális testével azonosítja magát. Egóra tehát szükség van, ez a személyiségfejlődésünk részét képezi, ha nincs megfelelő önazonosításunk, akkor a személyiségfejlődésünk zavart szenved. A cél tehát az, hogy az önazonosításunkat a kauzális én szintjére emeljük. A kauzális én az isteni tudatosság kivetülése a kauzális síkra, ezért ez az első lépés az Istenmegvalósítás felé.

A továbbiakban olyan lehetőségekről lesz szó, amelyek csak haladók, a misztikus útra lépők számára nyílnak ki. Misztikusoknak tekintem azokat, akik azt a célt tűzik ki maguk elé, hogy a kauzális

tudatosságukat feladják. Más szavakkal kifejezve továbbhaladnak az Önmegvalósítás felé.

A kauzális én-tudatot feladó személy tudatossága a buddhi testben tartózkodik és buddhi tudatosságra tesz szert. Aki a buddhi tudatosságot elérte, annak már nem kell a durva anyagi világban megszületnie, de még a finomanyagi világ részét képező mezők lakója lesz. Ebben a tudatosságban hosszabb ideig is tartózkodhat és további választásai lehetőségei lesznek, attól függően, hogy milyen filozófiai rendszert követ: vagy feladja a buddhi tudatosságot, és semmilyen egyéni tudatfolytonosságot nem tart meg, vagy belép az Atman tudatosságba. A tudatosság belépése az Atmanba, az Istennel való egység felismerésével, Istenélménnyel jár együtt.

Noha misztikus élménye sok embernek lehet, ez még nem jelent automatikusan Isten megvalósítást, ahhoz ugyanis első lépésként a kauzális én-tudat feladására, más szavakkal az ego feladására van szükség. Az ego tehát egy személyes én-tudat, és ez oldódhat fel egy egyetemes Istentudatban, ahogyan arról később lesz szó.

Természetesen a buddhi tudatosságban tartózkodó személynek is lesz kauzális, mentális, asztrális stb. teste, amíg az anyagi világban tartózkodik, de mivel önazonosítása meghaladja ezeket a szinteket, számára ezek a testek a tudatossága által befolyásolhatók lesznek. Ez az állapot pl. onnan vehető észre, hogy az egyén az eddig végzett életfeladatát is feladja, számára ugyanis innentől kezdve már az Ön- és Istenmegvalósítás az egyetlen életfeladat. Ez azt jelenti, hogy lecserélte a kauzális testét, többnyire nevet is változtat. Számos egyéb tünettel jár együtt ez az állapot, amely az egyén korábbi karmájától függően fájdalmas vagy kevésbé fájó lehet neki és a környezetének.

Mielőtt tovább lépnénk, vizsgáljuk meg, mi történik akkor, ha valaki a magasabb tudatossági szintek (buddhi, Atman) felismerése nélkül feladja az én-tudatát (legyen az bármilyen szinten). Ilyen eset spontán is előfordulhat (pl. filozófiai ismeretek vagy avatott mester nélkül áll neki valaki az energetikai joggyakorlatoknak) de inkább beavatások következtében szokott előfordulni, ha valaki nem önmegvalósított mestert választott. A beavató személy ugyanis törölheti, vagy gátlás alá helyezheti a személyes én-tudatot. Ekkor az illetőnek személyes én-tudata nem lesz, de a magasabb tudatossági mezőkbe még nem tudott belépni, tudatossága kétségbeesetten elkezd kutatni

önmagában önazonosítási szint után. A megoldások az egyén spirituális műveltségétől, tudásától, tapasztalatától függően többfélék. Egy átlagember ilyen esetben megőrül, skizofrén állapotba kerül. Alig jobb a helyzet, ha valamely szenttel, isteni inkarnációval (Buddha, Shiva, Jézus, Krishna stb.) azonosítja magát, és elkezd úgy élni, ahogy szerinte ezek a személyek éltek. Valamivel jobb megoldás, ha egy megvilágosodott mesterrel azonosítja magát, ekkor még van esélye, hogy előbb-utóbb útjára találjon.

Ha valaki azt gondolja magáról, hogy ő Szent Antal reinkarnációja (stb.) és úgy is él, az még nem lenne baj, még az sem baj, ha mások örülnek tartják ezért, a baj az, ha nincs kapcsolata a buddhi (vagy egyéb testben létező) lényekkel, mert akkor nincs, aki segítsen rajta. Ilyenkor a személy egy olyan szerepet játszik, amely valójában nem az övé, és sok esetben csak akkor ismeri fel, amikor lelép a színpadról (meghal). További baj, ha nincs spirituális műveltsége, mert akkor nem ismeri fel a helyzetét, és azt, hogy segítségre szorul. Továbbá ha nincs hite, kellő alázata Isten és az Istent megvalósítottak iránt, ezek hiányában elveszett ember, következő inkarnációjában több osztályt lép vissza, és jó ideig várhat, amíg ismét valamely önmegvalósítási lehetőség közelébe kerül. Ha isteni inkarnációnak képzei magát, akkor pedig pláne nincs, aki segítsen rajta, hiszen ki lehetne nagyobb, mint ő?

Az ilyen helyzetek elkerülése érdekében a legjobb tanács, amit adhatok, hogy kellő felkészültség, a spirituális ösvény, a mester által képviselt filozófia ismerete nélkül ne vágjunk neki a belső útnak, és ne avattassuk be magunkat valamibe, amiről nem tudjuk, mivel jár. Nélkülözhetetlen a világi és spirituális műveltség, tudás és intelligencia.

Műveltség, tudás, intelligencia

Az emberek különböző képességekkel és lehetőségekkel születnek. Ahogyan azt később látni fogjuk a született adottságok egyfajta determinált keretet biztosítanak a fejlődésünkhöz, de ezen keretek között bizonyos mozgásszabadsággal rendelkezünk.

Sem a műveltség, sem a tudás megszerzése nem köthető kizárólag az iskolarendszerhez. Mindenki számára elérhető könyvek vagy az internet által az, hogy megfelelő információk birtokába jusson. Az

iskolarendszer azonban nélkülözhetetlen annak az alapműveltségnek a megszerzéséhez, amivel a személy szelektálni tud a környezetében fellelhető információ áradat között. Most nem szeretnék kitérni arra, hogy az iskolarendszer miért nem tudja betölteni a feladatát. Az egyén önmagában nem sokat tud azon változtatni, hogy milyen a korszellem. Ha a korszellem nem díjazza a műveltséget és a tudást, akkor nehéz ezekkel a tendenciákkal szemben dolgozni. Nehéz, de nem lehetetlen. Ebben a fejezetben azt szeretném áttekinteni, melyek azok az alapismeretek, amelyek nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy biztonsággal a spirituális fejlődés útjára lépjünk, és spirituális *keresővé* váljunk.

Műveltség alatt azt értem, hogy az egyén széleskörű ismeretekkel rendelkezik az alaptudományok és művészetek területén. Ez nem lexikális ismereteket jelent, annak megszerzése tartós állapotként csaknem lehetetlen és fölösleges is. A mit, hol keressek, és mit, hol találok meg állapotát elég lenne elérni. Miért pont a tudományt és a művészeteket emelem ki? A tudományok (főleg a természettudományok) tanítanak meg bennünket két fontos módszerre, amivel dolgoznunk kell, az analízisre és a szintézisre.

Az analízis azt jelenti, hogy valamit az alkotórészeire bontunk. A kémia területén a vegyületeket, a fizika területén az atomokat, a nyelvészet területén a mondatokat. Az alkotórészeket külön-külön meg tudjuk vizsgálni, ismereteket szerezhetünk róluk, majd ezt követően a szintézis módszerét alkalmazzuk, amelynek során a megismert alkotóelemeket ismét összerakjuk, csak most már más sorrendben. A kémia területén más vegyületeket, a fizika területén más atomokat, a nyelvészet területén más jelentésű mondatokat fogunk kapni. Ezt a két módszert a tudományok művelésével tudjuk jól begyakorolni. Miért fontos ez? Azért, mert mi fejlődni szeretnénk. Ehhez analizálni kell önmagunkat és az élethelyzeteinket. Meg kell vizsgálnunk, milyen tulajdonságokkal rendelkezünk. Minden összetevőnket, reakciónkat addig kell boncolgatnunk, amíg úgy érezzük tovább már nem bontható, és feltártuk viselkedésünk gyöker okait. A gyöker okok feltárása után megszületik az a megértés, amely lehetővé teszi, hogy egyesével megvizsgáljuk az alkotórészeinket, tulajdonságainkat, majd ismét összerakjuk magunkat egy más sorrendben és minőségben. Mi lesz az eredmény? Kitalálták! Egy más személyiség.

A másik fontos alappillér a művészeti ismeretek. Itt ismét nem arra gondolok, hogy valaki betéve tudja ki, mikor, mit alkotott. Elég lenne egyetlen művészet területén mélyebb ismereteket szereznie a *keresőnek*. Míg a tudományokban a jobb agyféltekét használtuk, addig itt a bal agyféltekét kell működésbe hoznunk. A cél a ráérezés a művészetekre. Mit akart kifejezni a művész, milyen szimbolikát használt, és hogyan működik, hogyan hat az általa alkalmazott szimbólumrendszer? Milyen átvitt értelmé van annak a szimbolikának, milyen jelentést hordoz a számunkra? A szimbolikában való jártasságot a művészeti alapismeretek elsajátításával (műelemzés, pl. verselemzés) szerezhethetjük meg, és ez nélkülözhetetlen a Szentírások valódi jelentésének és mélyebb értelmének feltárásához.

Már csak egy fontos lépés maradt hátra a logikai képességek kifejlesztése. Ezt leginkább a matematikai tanulmányokkal lehet elérni, amit úgyis tanulnia kell mindenkinek. Tehát, amire szükségünk van:

- analízáló képesség
- szintetizáló képesség
- a szimbolika ismerete és átélése
- logikai képesség.

A tudás konkrét ismeretek meglétét jelenti. Legalább egy területen célszerű konkrét tudással rendelkezni az anyagi világ területén. Nemcsak azért, hogy meg tudjunk élni valamiből, hanem azért is, mert ez lesz a legfontosabb kapcsolatunk az anyagi világgal a fizikai testünk fenntartásán túlmenően természetesen. Annak, akinek nincsenek tárgyi ismeretei az anyagi világ valamely ágában, annak nincs módszere a szellemi világ megismeréséhez. Nincs viszonyítási alapja, kapaszkodója vagy mankója, amely segítené egy sokkal komplexebb tudomány, a szellemtudomány megismerésében. Szellemtudomány alatt itt és most azt értem, hogy a *keresőnek* önmagában folytatott szellemi kutatással kell ismereteket szereznie önmagáról és az Univerzumról.

Az intelligencia nem azonos, sem a műveltséggel, sem a tudással. Inkább ezek kreatív alkalmazásához áll legközelebb. Azt jelenti, hogy azokat az ismereteket, amelyekkel rendelkezünk, olyan módon tudjuk felhasználni, ami az e világbeli túlélésünket és spirituális fejlődésünket maximális mértékben elősegíti. Minden ellenkező híresztelés ellenére az intelligencia még a legidősebb korban is

fejleszthető, és nem igényel különleges gyakorlatokat és eszközöket, de akaratot igen.

Az eddigiekből is kitűnik, hogy nem választottam szét élesen a fizikai világra vonatkozó műveltséget, tudást, intelligenciát ezek spirituális megfelelőitől. Noha gyakran tapasztaljuk, hogy valakinek megvan az egyik és hiányzik a másik. Korunk tudósai nem feltétlenül rendelkeznek spirituális ismeretekkel. Meglehet, jól boldogulnak a saját tudományterületükön és sikeres emberek, de egészen bizonyosan nem boldogok, és életük abban a hajszában telik el, amelynek során versenyt folytatnak az idővel, ami felfedezéseiket pár év leforgása alatt elavulttá teszi. Korszakalkotót létrehozni spirituális ismeretek nélkül senki sem tudott, mert egyszerűen nem tártul fel számára az a szellemi szint.

Másfelől vannak, akik komoly spirituális tudással rendelkeznek az anyagi világbeli ismeretek nélkül. Erre jó példa a számtalan indiai jógi, aki semmit sem tudott spirituális tudásából átadni a világnak, mert nem talált közös nyelvet az anyagi világ tudósaival, vagy mert nem érdekelte az anyagi világ. Valamilyen spirituális virágnyelven leírták a belső megtapasztalásaikat, és tessék, értse meg valaki!

Aki a kettő szintézisét választja, az minden bizonnyal megértette a korszellem felhívását.

A valódi tudás

Kinek írom én ezt a könyvet? – gondolhatja napjaink pedagógusa, aki alig-alig képes tanítványait a tanulásra motiválni, és amikor a tudásnak nincs becsülete az emberek körében.

Tegyünk próbát! Ha a diák tudja, hogy ő elpusztíthatatlan örökéletű lélek, aki nem ma született, élete nem szűnik meg a halállal, hanem visszatér egy újabb testbe, és választhat vagy öntudatlanul bukácsol át az életen, vagy vállalja, hogy elindul saját isteni tudatosságának megtapasztalása irányába, amelyhez először saját személyiségének feltárásán keresztül vezet az út; ha feltárják előtte ezt az igazságot, vajon akkor is motiválhatatlan lesz?

Ez a társadalom, amelyben most élünk megbukik, ha öntudatlan biorobotokat akar gyártani, és lelki rabszolgasorban akarja tartani az embereket, akik számára a létszükségletek kielégítése az egyetlen

örömforrás. Egyél, igyál, szeretkezz! VÁSÁROLJ! Nincs pénzed? Nem baj, kapsz hitelt, aztán gürizz és nyomorodj meg, halj meg minél előbb, mert nincs más kiút az adóssághegyekből.

Az ember nem azért kapta az emberi értelmet, hogy állati sorba taszítsa vissza a fogyasztói társadalom fenntartásában érdekelt szűk gazdasági érdekcsoport, aki miután a pénz birtokosa, azt gondolja, bármit megtehet, mert a pénz mozgatja a világot. Erre a hamis következtetésre azok jutnak, akiket valóban a pénz mozgat, és önmagukból vonják le általános következtetésüket. A világot nem a pénz mozgatja, hanem a tudatosság. A tudatosság mozgatja a pénzt is. Csak kevesen rendelkeznek azzal a tudatossággal, ami ehhez szükséges. A tudatosság kifejlesztése az egyetlen eszközünk, hogy elejét vegyük a társadalom szétesésének, a kultúra, a művészet, a tudomány degradációjának.

A valódi tudás, annak tudása, hogy örökéletű elpusztíthatatlan lelkek vagyunk, akik azért születtek erre a bolygóra, hogy fejlesszék isteni szintű tudatosságukat, és tegyék ezt egymás iránti szeretettel, egymást segítve. Ez az egyetlen feladat, minden más színjáték. ***Éppen ezért a társadalomnak ezt az egyetlen feladatot kell szolgálnia, azt kell biztosítania minden emberi lény számára, hogy a saját maga fejlődési ütemében, a saját maga hitrendszerét kialakítva haladjon előre az egyetemes életprogramban.***

Miért higgyük ezt el? - vetődhet fel a teljesen logikus kérdés az olvasóban. Azért, mert ezt mondja valamely keleti filozófia, ezt a programot lövi belénk a keleti világ szentírása? Nézzük mire jutottak ők a híres szentírásukkal? Boldogabbak-e az emberek Indiában, jobban élnek-e, az ő társadalmuk jobban működik-e? Sajnos nem. Ott is csak azok boldogok, akik nem hiszik a fenti igazságot, hanem megélik, mert saját belső megtapasztalásaikból jutottak erre a következtetésre.

Adottak tehát a hívők tömegei, akik számára a valódi tudáshoz vezető ösvény zárva maradt, számukra csak a hit lenne az egyetlen kapaszkodó, és adottak a valódi tudással nem rendelkező kóklerek, szerencselovagok, álmegváltók, hiteltelen, vallási fanatizmussal, képmutatással bíró vallási vezetők. Közöttük csöndben húzódnak meg a valóban tudók, akik alig-alig hallhatók ki az előző két csoport tömegei közül, mert olyan nagy a háttérzaj, hogy elfedi a hangjukat. Ennek a matematikai függvénynek a megoldása a majdnem nulla

(lebegőpontos nulla). Mégis az egyetlen lehetőség, hogy valamilyen formában hírt adjunk magunkról, ha megszólalunk. Azok számára, akik megunták a kilátástalanságot, a teljes reménytelenséget, a nihilt, hogy úgy terelgetik őket, mint a birkákat, nem tudni az üdvösség felé, vagy a vágóhídra, az egyetlen lehetőség, hogy számukra megmutassuk a valódi tudáshoz vezető utat.

Kérdés miért higgyen nekem jobban a kedves olvasó, mint bárki másnak? Egyszerű a válasz: semmilyen egyházhoz nem tartozom, senkinek a befolyása alatt nem állok; nem alapítottam olyan szervezetet, amit el kellene tartanom, semmilyen érdekem sem fűződik ahhoz, hogy valaki megtérjen, vagy megváltozzon; senki fölött nem akarok hatalmat gyakorolni, sem befolyásra szert tenni; ***semmilyen világi célom nincs***, „Az én országom nem e világból való” (János ev. 18.36.). Számomra teljesen mindegy, hogy a Föld elpusztul-e vagy megmarad. Miután tudom, hogy semmi sem pusztul el, csak átalakul. Minden fejlődést el lehet kezdeni előlről, az ösközösségtől, sőt az egysejtűektől, az univerzum teremtetője végtelenül ráér, számára ugyanis nem létezik idő.

Mindazoknak, akik hasonló helyzetben vannak, mint én, ugyanaz a dolgunk, hogy elvégezzünk minden ránk bízott feladatot, megtaláljunk minden elkóborolt lelket, aki haza akar térni, és hozzásegítsük őket a visszatéréshez. Ennek a könyvnek a tartalma – ha senki meg nem veszi, el nem olvassa is – hatni fog, mert bekerül a Föld asztrális-mentális mezejébe, de ehhez létre kellett hozni, és ki kellett vetíteni. Ennyi történt.

A fejlődés kényszere

Ha kinyitjuk a televíziót, rádiót, kezünkbe vesszük az újságot folyamatosan azt sulykolják belénk, milyen mértékű gazdasági fejlődést kell elérnünk ahhoz, hogy megőrizzük a jelenlegi életszínvonalunkat. Természetesen mindenki szeretné az életszínvonalát legalább fenntartani, de ha mód van rá javítani. A gazdasági élet irányítói, a pénzemberek a profit állandó növeléséért küzdenek, mert saját bőrükön azt tapasztalják meg, ha nem így járnak el, akkor gazdasági leépülés veszi kezdetét. Így egyre gyorsabban pörgő mókuserékbe kerülnek, amelyet időnként gazdasági válságok

lassítanak. De vajon igaz-e, és jogos-e a gazdasági szereplők által ránk erőltetett fejlődés kényszere? Lehet, hogy valamit rosszul érzékelünk vagy élünk meg?

A klimax küszöbére érkezett fogyasztói társadalom kétségbeesetten küzd az ellen a felismerés ellen, hogy az univerzumban a növekedés (fejlődés) és a csökkenés (pusztulás) egyaránt természetes jelenség. Az élőlények megszületnek, fejlődnek, majd leépülnek és elpusztulnak. De ugyanez figyelhető meg a csillagoktól egészen az atomokig. Miért pont egy gazdasági egység lenne kivétel?

Másfelől viszont az is megtapasztalható, hogy az univerzumnak egy adott részegysége (pl. Naprendszer) vagy a Föld egy ember által nem érintett területe hosszabb ideig képes az egyensúly állapotában megmaradni az állandó, dinamikus változások közepette is. Ez azt jelenti, hogy pl. egy erdőben állandóan pusztulnak a fák, és állandóan újak születnek, ugyanez vonatkozik az erdő egész ökoszisztémájára, de maga az erdő huzamosabb ideig állandóságot mutat. Általánosítva a halmaz állandó, de elemei folyamatosan változnak, növekednek, vagy csökkennek. Az állandóságot az teszi lehetővé, hogy a vizsgált halmaz elemei korlátozzák egymás gátlástalan növekedését, így előbb-utóbb beáll az egyensúly.

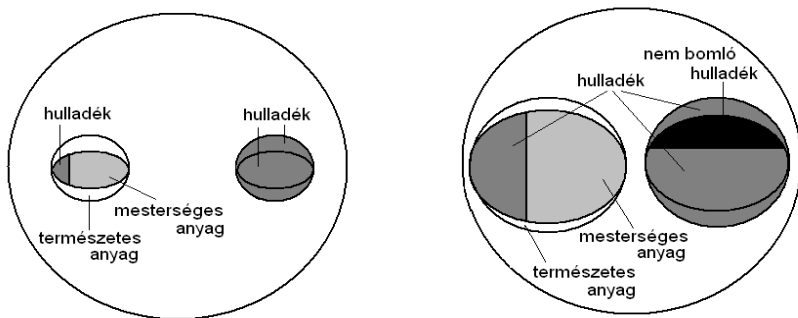
Igen ám, de mi emberek állandó növekedést akarunk, nem pedig egyensúlyt, mert az egyensúlyt stagnálásként éljük meg. Vizsgáljuk meg, hogy elvileg elérhető-e a folyamatos gazdasági növekedés, és ha igen, mi ennek az ára? Legelőször le kell fektetnünk néhány alaptételt (axiómát).

1. Mi emberek nem vagyunk képesek anyagot létrehozni, csak átalakítani. A Föld természetes úton keletkező ásványi és élő (állati és növényi eredetű) anyagaiból hozzuk létre mindazt, amivel élet-színvonalunkat javítani szeretnénk. A Föld ásványi anyag-mennyisége adott, az élő anyagmennyiség pedig nem növelhető korlátlanul (nincs elég víz, táplálék, földterület stb.).

2. Minden átalakítási folyamatban anyag és energiavesztés történik. Másképpen fogalmazva az átalakítási folyamat során hulladék (hő, selejt, ballaszt stb.) képződik.

Az 4. ábrán a nagy kör szimbolizálja a Föld teljes felhasználható anyag és energiamennyiségét. Ebből egy adott mennyiséget akná-zunk ki (belső kör), ennek egy részét természetes formában (természetes anyag) más részét átalakítást követően (mesterséges anyag)

hasznosítunk. Ez utóbbinak egy része szükségképpen hulladék. Végeredményként az emberi tevékenység eredménye mindenképpen hulladék (másik belső kör), ugyanis akár átalakítás nélkül, akár átalakítást követően használtuk fel az anyagot az előbb utóbb használhatatlanná válik (tönkremegy, elpusztul, megromlik, ürülékké alakul). Az 4. ábra jobb oldala (másik nagy kör) azt a helyzetet mutatja, amikor egyre növekvő mértékben aknázzuk ki a Föld erőforrásait. Az eredmény egyre nagyobb mennyiségű HULLADÉK! A hulladék egy része spontán folyamatban képes ismét természetes állapotú és újra felhasználható anyaggá alakulni, de ez sokkal lassabban történik, mint ahogyan a hulladék képződik és megjelenik egy feketével jelölt terület. Ez kizárólag az emberi tevékenység eredménye! Ez a mesterségesen létrehozott anyagok ballasztjai, bomlás-termékei, amelyek változatlan formában maradnak fenn és a természet nem képes őket még vasfogával sem kikezdeni (pl. egyes építőanyagok, akkumulátorok, műszaki cikkek, műanyagok, üveg, kerámia stb.).

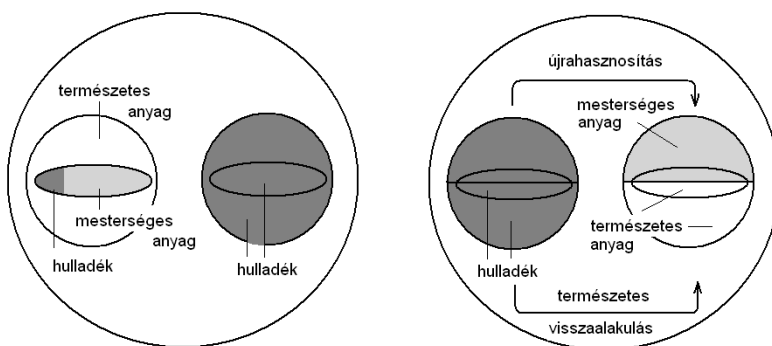
4. ábra A kényszerfejlődés egyre nagyobb mennyiségű hulladékot eredményez

A környezettudatos ember, aki élőnek tekinti a bolygót, aki tekintettel van a többi élőlényre, nem más lények pusztulása árán akar gyarapodni, nem törekszik a mértéktelen gazdasági gyarapodásra, hanem az un. fenntartható fejlődést tűzi ki célul, mert tudja, hogy csak ez vezethet hosszú távon túléléshez. Ha még ráadásul

azzal is tisztában van, hogy Ő születetlen, elpusztíthatatlan LÉLEK, aki ismét visszatér a Földre, hogy folytassa lelki fejlődését, akkor nem csak a gyermekeire, hanem önmagára, saját jövőjére gondolva, észre kell vegye, hogy van, lennie kell más útnak!

A másik út, az 5. ábrán látható. A szimbolikus ábrázolás jelentése:

- Növelni kell az anyagok természetes formában (átalakítás nélküli) felhasználását. Ezek csak olyan hulladékot eredményeznek, ami magától lebomlik.
- Ne lehessen létrehozni olyan mesterséges anyagot, ami olyan hulladékot eredményez, ami a természetben változatlan formában marad.
- A hulladék egyre nagyobb részét újra kell hasznosítani és/vagy vissza kell juttatni a természetes körforgásba.

5. ábra Környezettudatos szemlélettel gondolkodva a hulladékok természetes anyagokká történő visszaalakulása és újrafelhasználása megvalósítható

Mindez rengeteg költség! – mondják majd a szakértők – Honnan vegyük ehhez a pénzt? – Nos, van néhány tippem!

Az emberiség hihetetlen mértékű pazarlást folytat egyrészt kényelmességből, másrészt tudatlanságból, továbbá hamis filozófiai és ideológiai megfontolásokból. Rengeteg a fölösleges tevékenység,

amelyek elkerülhetők, korlátozhatók, vagy felfüggeszthetők lennének.

Ilyen pl. a harcászati eszközök gyártása. Tudatosítsuk magunkban, hogy földön kívüli lények részéről nem fenyeget bennünket veszély, ha mégis *valaki* idejön, az olyan szintű tudással rendelkezik, hogy vele szemben esélyünk sincs. Minden más konfliktust, ami ember és ember között kialakul kizárólag békés, tárgyalásos megoldással kell rendezni, ellenkező esetben a jövőbeni életterünk drámai módon beszűkül, és visszatérhetünk az ősközösség szintjére.

Másik sarkalatos pont a költséges és öncélú tevékenység (pl. egyes tudományos kutatások) felfüggesztése. Az űrkutatás nagyon szép és látványos eredményeket hozott az elmúlt évtizedekben. De gondoljuk meg, vagyunk-e olyan helyzetben, hogy megengedhessük magunknak ezt a játszadozást? Remek, hogy bizonyítékot találtunk a fekete lyukak létezésére, de ment-e ezzel világunk előbbre azon túl, hogy néhányan ebből ledoktoráltak, és előbbre másztak a tudományos számárlétrán? Lejjebb vitte-e egy fokkal legalább a globális hőmérsékletet az, hogy többszázezer fényévre innen talán van egy fekete lyuk, ami elnyeli az anyagot? Bámulatos, hogy távoli csillagködökről, porhalmazokról készítünk lélegzetelállító fotókat, de mi haszna, ha pár 100 év múlva, a tűz körül ugrálva jövőnk reinkarnálódott csillagásza szabad szemmel lesz kénytelen vizslatni az eget, megpróbálva kiolvasni belőle a bivalycsordák vonulási irányát, és ha párszor talál, őt választják törzsi sámánnak.

Nagy erővel kutatják, pl. hogy van-e víz a Holdon vagy a Marson. Mindehhez azzal az ideológiával etetik az adófizetőket, hogy így lesz majd megoldható az emberiség egy részének kitelepítése és nagyobb élettér kialakítása. Kérdésem a világ tudósaihoz nem lenne egyszerűbb és olcsóbb lakhatóvá tenni a Szaharát? Ott is lehetne víz után kutatni! *Az emberiségnek akkor lenne joga más bolygókat benépesíteni, ha olyan technológiát tudnának áttelepíteni, ami nem hagy maga után ökológiai lábnyomot!* Vagy hogyan szándékoznak megoldani, hogy a Hold, Mars ne jusson a Föld sorsára, és ne fulladozzon a szemétkben?

Azon a pénzen, amit ma űrkutatásra fordítanak, ki lehetne építeni a Szahara öntözési rendszerét! Napelemek által termelt energiával sótalánítani lehetne a tengervizet, a termelt vízzel locsolva mesterseges oázisokat létrehozni és így kialakítani lakóhelyet az emberek

számára. (Erre már vannak biztató kísérletek. Állatok számára hoztak létre mesterséges oázisokat hasonló módszerrel.) Afrika és Arábia gazdasági nagyhatalommá válhatna, ha területükön napelemek segítségével megtermelnék a Föld energiaszükségletét.

Nap mint nap hallunk a genetika újabb és újabb eredményeiről. Klónozni lehet nemcsak a birkát, hanem már az embert is. Kérdés minek? Nem hálnak éhen elegenden? Vagy valóban komolyan gondolja valaki, hogy egy globális katasztrófa esetén majd így teremtyük újjá az emberiséget? Ez vicc! Globális katasztrófa esetén nem lesz, aki a technikai civilizáció eszközeit működésben tudná tartani, és képes lenne használni. Nem beszélve arról, amin még nem gondolkodtak el korunk tudósai. Mi van, ha valóban igaz a lélekvándorlás tanítása? Ki költözik akkor a klónozott egyedbe, ha a genetikai állomány tulajdonosa még életben van? Ha sikerül a testet életben tartani, akkor csakis egy másik lélek foglalhatja el egy teljesen más lélekprogrammal. Klónozni akarjuk a zseniket, helyett, hogy megbecsülnénk és meghallgatnánk a meglevőket, és azt kutatnánk, hogyan válhatnánk zsenivé? Ha klónozzunk egy zsenit, testébe beköltözhethet egy elhunyt elmebeteg. Ez lesz aztán a genetika diadala!

Az orvostudomány sikeresen küzd az újonnan felbukkanó kórokkal, és gyógyíthatóvá válnak egyes igen ritka betegségek is. Életben lehet tartani a kómában levőket, meg lehet hosszabbítani a gyógyíthatatlan betegek életét. Kiszámolta-e valaki, hogy ezen a pénzen hány egészséges gyermeket lehetne táplálni, aki egyébként éhen hal? Ez ennek a primitív, álhumanista társadalomnak a szégyene! Ha valaki tisztában van azzal, hogy ismét megszülethet egy épp és egészséges testben, miért ragaszkodna egy mesterségesen életben tartott fizikai roncsához?!

Az orvosoknak, ha szent esküjüknek meg szeretnének felelni, azzal kellene inkább foglalkozniuk, hogyan lehetne természetes módszerekkel gyógyítani, méreganyagok bejuttatása nélkül. Nem elutasítaniuk kellene a természetes gyógymódokat, hanem megtanulni alkalmazni, megfejteni működésük titkát, és tudományos alapokra helyezni az egész természetgyógyászatot. Az orvostudománynak, a klónozás helyett azzal kellene foglalkoznia, hogyan lehetne természetes módszerekkel csökkenteni a népszaporulatot, hogy az emberek számára ne járjon kényelmetlenséggel, mellékhatásokkal, és a beavatkozásnak ne legyenek visszafordíthatatlan tünetei.

A jelenlegi helyzet azért ilyen, mert a pénzemberek a hamis ideológiájukkal a tudományra is rátették a kezüket. ***A tudománynak szent feladata, hogy szebbé és jobbá tegye az egész emberiség életét!*** Nem az a feladata, hogy egyes szűk csoportok profitorientált érdekeit kiszolgálja, vagy a tudomány művelőinek öncélú előmenetelét elősegítse!

A másik terület, amin óriási összegeket lehetne megtakarítani, a szórakoztató ipar. Az ellenérv persze, hogy ez jövedelmet termel. Ez egy hibás logika, egyoldalú szemléletből táplálkozik. A szórakoztató ipar semmiféle jövedelmet nem termel, csak átcsoportosít. Akadnak szerencsétlen, kiszolgáltatott, talajukat vesztett, vagy éppen ellenkezőleg gazdag, de életunt, kiüresedett emberek, akik jövedelmüket a szórakoztató ipar silány, semmitmondó szolgáltatásaira költik. Tekintsük pl. a filmipart (nem a film művészetre gondolok!), azok a népbutító dömpingfilmek, amelyeket ontanak a médiák csak arra való, hogy a TV előtt ülve ne kelljen gondolkodni, hogy miből is vesszük meg a holnapi ebédet vagy ne kelljen szembenézni önmagunkkal, hogy mit nem tettünk meg azért, hogy a helyzetünk valóban megváltozzon. Ezek semmivel sem járulnak hozzá, sem az emberiség, sem az egyén társadalmi-szociális fejlődéséhez, nem nyújtanak érdemi információt a világról, ami segítené az orientálódást. Olyanok, mint a kábítószer. Bárgyú pofával, zombiként lelhet ülni a képernyő előtt, és nézni az „alkotók” által ránk ömlesztett hányadék történeteket. Ezeket a silány tömegfilmeket sérült lelkületű emberek találják ki azért, hogy megszabaduljanak lelki defektusuktól. Sivár, zavarodott, sötét tudatalattijuk felbőfögését rázúdítják a nézőkre, akik azt hiszik, ilyen a világ, és még örülnek is, hogy az ő helyzetük jobb, mint a képernyőn szereplőké. A médiák képviselőinek felelőssége óriási, mert termékeik, szolgáltatásuk, úgy hat a tudatalattira, mint egy program, amely sulykolja az emberekbe az alsó asztrális szféra valótlán, kaotikus, embertelen, kegyetlen világát.

Az emberiség egyénenként és kollektíven is változatos mód-szerekkel és ideológiák gyártásával hárítja valódi feladatát, helyette téves programokat követ, amivel csak önmagának produkál fölösleges köröket rengeteg pénzt és energiát pazarolva ezzel.

Ahol a fejlődés kényszere egyértelműen megmutatkozik, az a lelki fejlődés területe. Ez halaszthatatlan és nélkülözhetetlen. Korunk emberisége hasonlatos egy hirtelen nőtt, fizikai erejének teljében

levő, ám lelkileg és szellemileg éretlen, idiotizmusban szenvedő kamaszhoz, aki tudatlanságában és türelmetlenségében szexuális erőszakot alkalmaz saját Anyján (Földanya), ahelyett, hogy megtanulná értelemmel és szeretettel használni teremtő erejét, és ezért cserébe mindent megkapna, amire vágyik, mennyei gyönyöröket a földi paradicsomban.

Ha figyelembe vesszük, hogy nem egyszer élünk, hanem újjá-születések sorozatán keresztül jutunk egyre feljebb és feljebb a lelki fejlődés virtuális létráján, akkor válik érthetővé, hogy az emberiség egyes tagjai a lelki fejlődésnek nem ugyanazon a lépcsőfokán állnak. Ahogy az egyedfejlődés során végigmegyünk a csecsemőkor, gyermekkor, serdülőkor, felnőttkor és öregkor fokozatokon, ugyanez megismétlődik a lelki fejlődés területén is. Vannak embertársaink, akik korábban, mások későbbben szakadtak ki az Egységből, különböző számú és minőségű életek, ezáltal megtapasztalások állnak mögöttünk. Ahogyan egy gyermeket sem hibáztathatunk azért, mert eltört valamit, egy a lelki fejlődés alacsonyabb fokán álló embertársunkat sem ítéldjük el azért, mert hibázott és ártalmára volt másoknak. A halál utáni szembesülés saját tetteivel éppen elég feldolgozandó feladatot ad majd számára. Nem ítéldünk, de segíthetünk neki, hiszen ő itt és most tesz szert azokra a megtapasztalásokra, amelyeken mi már esetleg túl vagyunk. Gyermekeinkként kell tekintenünk azokra az embertársainkra, akik még nem ismerték fel az univerzum törvényeit, és tudatlanságból nem képesek teljes felelősséget vállalni tetteikért.

Ez azonban nem ok arra, hogy megengedjük, hogy a saját hamis értékrendjük szerint pusztítsanak, rongáljanak és tönkretegyék, amit tudatosabb társaik megalkottak. Lehet néhányszor fordított napot tartani az iskolában, amikor a diák veszi át a tanár szerepét, de ennek a fordított felállásnak hosszú távon maga a diák issza meg a levét, aki nem rendelkezvén a megfelelő felelősségtudattal végül saját életterét pusztítja el maga körül. Ha valóban felelősségtudattal éljük életünket, akkor mindig készen kell állnunk a tanításra, megbocsátásra, szeretetre, de minden tanulónak tisztában kell lennie a korlátokkal, ameddig szabad akaratát kiélheti mások rovására. ***A társadalomban rendnek kell lenni, mindenkinek ismernie kell a helyét, a feladatát, el kell látnia saját kötelességeit, és mindezek után beszélgethetünk a jogairól!***

Kivé akarok válni?

Ha ezelőtt 30-40 évvel megkérdeztük a gyermekeket: mi leszel, ha nagy leszel, többnyire ilyen válaszokat kaptunk: anyu, apu, doktor néni, tanító bácsi. Vagyis a gyerekek felsorolták a hozzájuk legközelebb álló személyeket, akik mint példaképek szóba jöhettek számukra. Ha most feltesszük ugyanezt a kérdést, egészen más válaszokat kapunk: pl. vállalkozó, üzletember, bankigazgató, milliomos, rocker, autóversenyző, futballista, celeb. A változás egyértelmű, még véletlenül sem szerepel a listán olyan példakép, aki az átlagember számára reálisan elérhető, és/vagy szellemi, kulturális, humánus személyiség-értékrendet képvisel. A lényeg, legyen sok pénze és legyen híres, akit csodálnak és irigyelnek. A gyerekeknek nincs olyan példaképük, aki, mint személyiség lenne példakép! Aki megtestesítené számukra a tisztességes, becsületes embert, a segítő-kész, önzetlen, humánus, kitartó, akaraterős, bátor, okos, művelt, tudatos és mégis sikeres személyiséget. Régen, 30-40 évvel ezelőtt legalább a mesefigurák között voltak ilyenek (pl. a furfangos, de talpig becsületes szegénylegények, a bátor, kitartó indián hősök, akik szembeállnak az elnyomókkal), de most már a mesefigurák sem szolgáltatnak példaképet, mert ugyanazt a téves értékrendet sugározzák, amitől az egész társadalom beteg, egy törtető, mindenkin keresztül gázoló, elmebeteg, szélhámos szerencselovag képét vetítik a gyerekek tudatalattijába.

Két szinten is szakadék keletkezik a gyermekek tudatában, egyrészt a megvalósítható, követhető személyiség helyett egy elérhetetlen álomvilágbeli példakép lebeg a szemük előtt másrészt, a felsőbb én által a tudatalattin keresztül sugalmazott értékrend egyre messzebb kerül a tudatosan felvállalt vagy vágyott értékrendtől. Ennek eredménye hosszú távon egy betegségekre, depresszióra, drogokra, alkohol mámorba, bűnözésbe menekülő skizofrén társadalom, amelynek egyedei túlságosan akaratgyengék, elbutultak, eltunyultak ahhoz, hogy képesek legyenek szembenézni a kor kihívásaival, hogy összefogjanak a Föld globális problémáinak megoldása céljából, mint a környezetszennyezés, a tömeges éhínségek és katasztrófák. Tehetetlenül, bódultan rohannak a szakadék felé, ki-ki megpróbál még valamit kiszakítani magának a javakból, hogy őt később érje el a teljes kilátástalanság. Mintha nem is emberek lenné-

nek, hanem zombik, félresikerült, rosszul programozott biorobotok, mintha nem is lenne emberi tudatosságuk, ami pontosan azért adatott meg, hogy képessé tegye az embert bármilyen feltételek között a túlélésre, és körülményei tudatos alakítására.

Célmeghatározás

Ez a könyv azoknak íródott, akik úgy gondolják, hogy ők nem akarnak sorsuknak kiszolgáltatva, tehetetlen bábokként vergődni. Ennek első lépése, hogy kimondják:

AZ AKAROK LENNI, AKI LEGBELÜL VAGYOK!

Saját legbelső, legtisztább énemmel akarok azonosulni, saját felsőbb tudatosságom által vezetve kívánok élni.

Ha ezt felvállalja valaki, akkor a felsőbb én azonnal teret nyer, és utat mutat a megvalósítás felé. Ráadásul az illető mindent megkap az anyagi világban, ami fejlődéséhez szükséges, pénzt, hatalmat, tudást vagy ha már semmi más megtapasztalásra nincs szüksége, akkor a megvilágosodást. Persze itt a hangsúly a szükséges szón van, mert lehet, hogy sem pénzt, sem hatalmat, sem világi tudást nem fog kapni, mert éppen ezek hiányát szükséges megtapasztalnia.

Nézzük, mit veszíthetünk, ha felvállaljuk, hogy a felsőbb én által vezetve kívánunk élni? Sok fölösleges kört, és semmi mást. Ha nem jár nekünk a pénz, hatalom, tudás, mert nem azt vállaltuk lélek állapotban, akkor sem fogjuk megkapni, ha körömszakadtáig küzdünk érte. Vagyis rengeteg energiát fektetünk be olyan dolgok megszerzésébe, ami nem a birtokunk és nulla eredménnyel. A végén feladjuk, mert belefáradunk, és valami más célt tűzünk ki. Ha ez ilyen egyszerű, akkor mégis mi az akadály, hogy nem rohannak az emberek az önmegvalósítás felé? (Önmegvalósítás alatt itt és most azt értem, hogy a felsőbb ént valósítjuk meg. Később még visszatérünk a fokozatokra.) Ennek oka a félelem, a vágyakozás és a tudatlanság. A félelem attól, hogy le kell mondani valamiről, amit elértünk, és a vágyakozás olyan dolgok iránt, ami nem biztos, hogy jár. A tudatlanság azt jelenti, hogy sosem hallottak arról a fogalomról, hogy létezik felsőbb én, és aszerint kellene élni. A keresztény kultúrkörben, még akik hallottak valamit Istenről, Jézusról, tízparancsolatról a papjaiktól, és azt gondolják, hogy Isten megbünteti őket, azok sem tartják be a vallási előírásokat. Nota bene, elmennek

gyónni, aztán azt gondolják, Isten megbocsát, legalábbis azt ígérte az Ő nevében valaki (?). A mai világban egyre kevesebben hiszik el, hogy ez így működne, és igazuk van, ha kiábrándulnak ennek a gyermekmeg felfogásnak a hallatán.

Isten tehát bennünk van Atman formájában, és ennek kauzális szintű kivetülése a felsőbb én (kauzális én). Azért beszélek erről, mert ez az első lépés az Atman megvalósítása felé, nem tűzhetünk ki távolabbi célt, ha még a közelebbit sem értük el. A kauzális én egy programsomag, ami hordozza azt az életfeladatot, amit a lélek erre az életre kitűzött. Természetesen ezt a programsomagot az előző életek is befolyásolták, vagyis bizonyos kényszerpályán mozog az életünk. Ez a programsomag képeződik le a horoszkópban, névben, tényerrajzolatban, ez jeleníthető meg kabbala számításokkal, tarot kártyával stb. Tehát egy a tudatalattiban futó életprogramról van szó, ami ha teret nyer, akkor sokkal gyorsabban futtatható le. Teljesen hasonló dolog történik, mint a számítógépünkön. A számítógépünkre feltöltünk különböző szoftvereket, amelyeket szeretnénk futtatni, pl. zene-, videó lejátszás, játékprogramok stb. Közben a háttérben fut egy program, amiről nem tudunk. Visszatérve az életprogramra, ez a program tehát a háttérben (a tudatalattiban) fut, és nem törölhető, közben az előtérben (a tudatban) futnak az általunk választott programsomagok, az életben eljátszott mindennapos kis csatáink, mind-mind játékprogramok. Mi fog történni? A rejtett program lassítja, akadályozza, befolyásolja a játékprogramjainkat, a játékprogramok, pedig akadályozzák az életprogramot. Az eredmény: az életünk kis hatékonysággal működik, a céljaink elé mindig akadályok tornyosulnak, nagy energiákkal sem jutunk előre, szélsőséges esetben lefagy a gépünk, és betegségek jelentkeznek.

Ahhoz, hogy életünk hatékonyságát növelni tudjuk, törölni kell minden fölösleges játékprogramot, és az életprogramot kell főprogrammá tenni, minden mást pedig a háttérbe helyezni, és alárendelni a főprogram működésének. Ez a legelső lépés. Ekkor beindul az életünk és elmaradoznak azok a feladatok, amelyek eddig akadályoztak bennünket. Igaz, néha fájdalommal jár, ha meg kell válnunk tárgyaktól, szenvedélyektől, helyektől, személyektől stb. De gondoljunk arra, hogy ezekről a dolgokról előbb-utóbb mindenképpen le kellene mondanunk, mert a háttérben tartott életprogram mindenképpen dolgozik, csak lassítani tudjuk az események kibontakozását.

Minden, ami velünk történik egy előre megszabott program szerint folyik, a szabadságunk abban áll, hogy e mellé még felvállalunk más feladatokat is a vágyaink által motiválva.

Figyeljük meg életünket. Egy bizonyos koron túl, amikor már van rálátásunk, úgy tűnik, mintha ismétlődnének események. Újra és újra hasonló szituációban találjuk magunkat, mindig ugyanolyan típusú személlyel konfrontálódunk. Ez tipikus jele a háttérprogram működésének és annak, hogy egy bizonyos feladatot hiányosan oldottunk meg, ezért ugyanolyan típusú kihívás elé kell állnunk. Másfelől, ha azt tapasztaljuk, hogy a feladat magasabb szinten ismétlődik, vagyis ugyanolyan típusú, de nagyobb rátermettséget igénylő feladatot kapunk, akkor sejtjük, hogy jó úton járunk, és jól végeztük el a korábbi leckét. Ha már ilyen jelenségeket tapasztalunk, akkor sejtjük, hogy közben hardver bővítés is lezajlott, ami lehetővé tette a feladat magasabb szinten történő megoldását.

Az életben járva-elve azonban nem ezt látjuk. Vegyük szemügyre azokat a kirakatfigurákat, akik a szemünk előtt csetlenek-botlanak, pl. egyes politikusok, gazdasági szakemberek, médiasztárok. Számlalomra méltó példái ők, az öntudatlanul vergődő embertársainknak, akik sokkal nagyobb feladatot akarnak vinni, mint amit hardverjük (elme kapacitás) elbír, és küzdelmük egymással annak a belső küzdelemnek az elnyomásáról árulkodik, amelyet a tudatos énjük folytat a felsőbb énnel. A hatalomért, pénzért, hírnévért folytatott harc szükségképpen torzítja a személyiséget. A személyiség torzulást csak az tudja kivédeni, aki feladatát szolgálatnak fogja fel, amivel embertársait és saját belső isteni tudatosságát szolgálja. Az ilyen embereket nem érinti meg sem a hatalom, sem a pénz, sem a hírnév, mégis mindegyikből elegendő van nekik. Sajnos ilyen nagy egyéniség kevés akad.

Tudatosság és ösztönösség

Az eddigieket végiggondolva arra a megállapításra jutottunk, hogy az emberi természet megváltoztatható. Maradjunk a komputer példánknál. Ha a számítógépre új operációs rendszert töltünk, akkor készülékünk működésében jelentős változásokat tudunk elérni. Az operációs rendszer cseréje megfeleltethető a kauzális én újra-programozásának, vagyis az életfeladat módosításának. Ez kivételes

esetekben fordul elő és általában külső segítség szükséges hozzá, a spirituális irodalomban karma törlésként vagy karma módosításként ismert. A személyiség változást azonban saját hatáskörünkben is elő tudjuk idézni, és ehhez csupán arra van szükség, hogy feltöltsünk számítógépünkre (elménk) egy-két új szoftvert. Tétélezzük fel, hogy mi zárkózott emberek vagyunk, és tevékenységünkhöz szükség lenne arra, hogy könnyen alakítsunk ki kapcsolatokat, vagy mogorvák vagyunk, és szeretetre méltóak szeretnénk lenni. Ez a változás könnyen elérhető önprogramozással.

Térjünk vissza könyvünk fő témájához, a boldogsághoz. Mikor érzi magát boldognak az egyén? Ha nem kell fölösleges feladatokra fecsérelnie az idejét, energiáját, azzal foglalkozhat, ami érdekli, és mégis működik az élete. Hát ez nem sok, mondhatja valaki. Gondoljuk végig, sok-e vagy kevés? Boldoggá tesz-e a sok pénz, a hatalom, a hírnév? Ismerünk-e egyetlen embert, akinek ezúton sikerült elérnie a boldogságot? Biztos vagyok benne, hogy nem, mert a pénzből sosem elég, a hatalom megtartásáért folyamatosan küzdeni kell, a hírnév mulandó, mert mindig jönnek mások, akik szebbek, jobbak, okosabbak. Boldoggá tesz-e az állandó henyélés, szórakozás? Biztos, hogy nem, mert egyszer mindent megun az ember, egyre újabb szórakozási lehetőségek után néz, a végén már teljesen kiég, értelmetlen lesz az élete, céltalanná válik. Az ember olyan konstrukció, hogy tartósan képtelen csak önmagáért élni. Ha tartósan ilyen életmódot folytat, akkor bizonyosan nagyon torzult és boldogtalan személyiséggé válik.

A cél tehát, hogy minél kisebb energia befektetéssel minél nagyobb teljesítményt érjünk el az életben a rendelkezésünkre álló keretfeltételek között, ehhez a fölöslegesen futó programokat le kell állítani és a főprogramot, az életprogramot kell tudatosan felvállalni.

Más lehetőség nincs. Aki még mindig úgy gondolja, hogy van, annak számtalan élet adatik ennek belátására.

A szülők, nevelők, környezet hatásai

Sokan gondolkodnak úgy, hogy ők a szüleik, környezetük stb. áldozatai. Rossz helyre, rossz csillagzat alatt születtek, és ez minden szerencsétlenségük forrása. Ennek megértéséhez vizsgáljuk meg a leszületések rendjét és az ezzel kapcsolatos törvényszerűségeket.

Azt, hogy egy lélek hová születik első sorban a vonzás törvénye határozza meg. Ezek a következők: előző életek karmikus kötődései személyekhez, akiknek ártott, vagy akik jót tettek vele, és nem viszonozta, vagy akikhez ragaszkodik; kötődések tárgyakhoz (ház, vidék), eszmékhez, feladatokhoz (haza, vallás, filozófia). Ilyen értelemben a Dalai Láma leszületése is egy kötődés eredménye, a különbség annyi, hogy tudatos és nélkülöz minden ösztönösséget. Másodsorban meghatározó, hogy hol mutatkozik fogadókészség az adott szinten álló, és adott feladatkört vállalni szándékozó lélek befogadására. Ha a lélek számára a feladat megvalósítása nagyon sürgős, a fejlődés kényszere nagy hajtóerőt képvisel, akkor jelentős kompromisszumokat is hajlandó vállalni pl. egy leendő tudós lehet, hogy az USA-ban szeretne megszületni, de ott nem fogadják, vagy nincs kapcsolata, megszületik Magyarországon, majd később kivándorol, és tevékenységét ott végzi be. Ekkor a lélek sokkal nehezebb feltételeket vállalt, mintha azonnal az USA-ban született volna, de végül mégis megérte neki, mert ha nem vállalja a magyarországi leszületést, akkor kimarad, mondjuk az atombomba kidolgozásából.

Magyarországon kínos probléma pl. a cigánykérdés. Túl sok a gyerek, nagy a szegénység, tudatlanság. Vizsgáljuk meg ezt a kérdést a spirituális törvények ismeretében. Egy lélek szeretne megszületni, hogy fejlődhessen, de senki sem fogadja, csak egy cigány család fogadta be. Tudatosítsuk magunkban a lélek sem nem cigány, sem nem magyar, de még csak nem is zsidó vagy muszlim. Oda születik, ahová vonzódik, ahol fogadják, vagy ahová karmája alapján egy feladat megvalósítása céljából mennie kell. Nézzünk egy másik példát: egy muszlim megölt számos zsidót, most egy zsidó családba születik, hogy megtapasztalja milyen az, amikor egy muszlim kinyírja, ugyanez fordítva is megvalósul. Ez alapján könnyen beláthatjuk mekkora ostobaság a palesztin-izraeli háború. Ugyanazok a lelkek hol egyik, hol másik néphez születve ölik egymást évezredek óta, és még mindig nem értik, miről szól a történet. Szánalomra méltó tudatlanságban szenvednek, de nagyon okosnak és magasan kulturáltként képzelik magukat! És természetesen büszkén hangoztatják saját vallásuk fölényét! Nos, én egyetlen vallásról sem tudok, amelynek kinyilatkoztatója mások elpusztítására adott volna utasítást. Viszont védekezni lehet, sőt szükséges, mert ellenkező esetben a

gonoszság uralkodik el a Földön. Sok évezred háborúskodás után már senki sem emlékszik, ki kezdte, és marad az egymásra mutogatás. Kinek jó a békétlenség és a háború? Ebből mindig csak a pénzemberek húznak hasznot, a kisemberek, akik elesnek a csatában csak kiszolgáltatott, öntudatlan, szenvedő alanyai a még több pénzért, még nagyobb hatalomért folytatott játéknak.

Visszatérve az eredeti kérdésre, szüleinket, körülményeinket magunk választjuk a számunkra adódó lehetőségek korlátain belül. Ez azonban csak akkor igaz, ha elértünk legalább egy olyan tudatossági szintet, hogy egyáltalán képesek és hajlandók legyünk szót érteni a magasabb szférákban értünk munkálkodó lényekkel, akik leszületésünket szervezik.

Jó példája a vallási fanatizmusnak és bigottságnak az alábbi történet, ami számos esetben megesett velem, amikor háborút viselt iszlám országokban tartózkodva spirituális feladatokat végeztem. Az angyalokkal való kapcsolat lehetővé teszi, hogy elhunyt, az asztrális szférában eltévedt, bolyongó lelkeket a fénybe vezessünk. Ilyenkor egy angyal jelenik meg, aki egy köztes létsíkra vezeti a lelket, aki ott megtisztul a karmikus tanulófolyamatoktól, majd egyeztetik vele következő leszületését, és új karmikus tanulófolyamatokat vállal. Érzékelve a lelkeket jeleztem nekik a lehetőséget, részletesen elmagyarázva miről van szó. Az iszlám háborús halottak sosem voltak hajlandók követni az angyalt (a keresztények igen!), hanem agresszíven rám tapadtak, és igyekeztek ártalmamra lenni. Néhány ilyen eset után taktikát változtattam. Azt mondtam nekik, Mohamed jelent meg számotokra, kövessétek. Ilyenkor egy angyal felvette Mohamed formáját aszerint, ahogy az a lélek képzeletében élt, és a lelkek kivétel nélkül engedelmeskedtek. Ebből tanulság, hogy a tudatlant csak a saját szintjén lehet kezelni, nincs más eshetőség. Tehát, ha még azt a szintet sem érjük el, hogy a szellemi világ Istent szolgáló lényeivel kommunikatív kapcsolatba kerüljünk, akkor sötét jövő vár ránk halálunk után, mert eltévedünk, és fokozatosan egyre mélyebbre süllyedünk az alsó asztrális szférákba, ami már a pokol tornáca. Hozzáteszem, hogy ez a létsík a lelkek által teremtetett, belső illúzióvilág, de ugyanakkor megtapasztalható valóság is.

Leszületünk tehát egy családba, egy adott társadalmi-szociális környezetbe és elkezd zajlani az életünk. Látszólag semmiért nem vagyunk felelősek, vagy mégis? Igen, azért vagyunk felelősek,

ahogyan megoldjuk azokat a helyzeteket, amelyek körénk rendeződnek. Vert az anyánk, megerőszakolt az apánk, hátrányos helyzetűek vagyunk bruhhahah! Szóval sírunk, rívunk és eszünkbe sem jut, hogy hátrányainkból erényt is kovácsolhatunk, amennyiben a kemény, megpróbáltatásokkal teli élet sokkal edzettebbé tesz.

Lehet, hogy nektek még nincs ekkora hitetek és tudatosságotok, hogy a hátrányt előnnyé változtassátok, de itt a lehetőség, hogy kifejlesszétek, akár általam. Az emberi szellem ereje és a tudatosság azért adatott, hogy úrrá legyünk azokon a körülményeken, amelyek körénk csavarodva béklyóba akarnak tartani bennünket.

Szüleink, nevelőink ösztönösen programozzák belénk saját megtapasztalásaikat, félelmeiket, tudásukat a világról, hogy túlélésünket, beilleszkedésünket segítsék. Sok ezek közül helytelen, de számos helyes: Ne nyúlj a tűzbe, mert megéget! Mégis belenyúlunk, de biztosan kisebb sérülést szenvedünk el, mint az előzetes figyelmeztetés elhangzása nélkül.

Legkésebb, amikor elérjük a felnőttkort, el kell kezdenünk kigyomlálni a szülői, nevelői programokat, és áttérni az önprogramozásra. Ennek hiányában mások által (szülők, nevelők, társ, médiák stb.) programozott, az életben ide-oda csapódó, öntudatlanul vergődő biorobotok maradunk csupán.

Beilleszkedés a társadalomba, szocializáció

Szerencsés esetben a szülői háttér elősegíti a leszületett lélek társadalomba való beilleszkedését, végül is mindenki felnőtt valahogy. A problémák abból adódnak, ha a lélek számára nem felel meg a szülők által biztosított társadalmi-szociális háttér, és ebből a közegből ki szeretne törni. Ez a ritkábbik eset, a többség nem esik messze a fájától, de valószínűleg nem nekik szól ez a könyv. A lélek, aki túl szeretne lépni szülei életformáján valószínűleg éppen ezzel az életfeladattal született. Elfogadott egy kompromisszumos leszületést, mert nem volt számára jobb helyen fogadókészség, akadályként éli meg a szülői hátteret, és élete adott szakaszában elkezdődik a küzdelme a felemelkedésért.

Az önmegvalósításnak a legelső szintje az, amikor valaki nem fogadja el automatikusan a szülői ház megrögzött szokásrendszerét,

és saját életét maga kívánja kiformálni. Ehhez nélkülözhetetlenek bizonyos minták, sablonok, amelyekből mint téglákból építheti fel saját elképzeléseit. Miután teljesen kész mintát legritkább esetben talál, figyelmesen kell járnia a világban, megfigyelnie hogyan élnek más emberek, és egy-egy apró neki tetsző elemet kiemelnie mások életéből, és az ilyen alapelemekből fokozatosan építkeznie. Különösen korszakváltások idején, mint most is, áll elő olyan probléma, hogy nincs előre elkészített sablon, a szülői minta már nem jó, nem működik, elavult, nem szolgálja az egyén önmegvalósítását, de ugyanakkor a hogyan tovább kérdése homályba vész. Ezt még tetézi, hogy a médiák a filmekben keresztül, egy teljesen realizálhatatlan, hamis, illuzórikus életformát sugallnak, ami teljessé teszi a zűrzavart. További probléma, hogy alig akad olyan tanító, aki valóban eredeti egyéniség lenne, akitől el lehetne lesni egyet s mást, és életformájával ideaként szolgálhatna a fiatalok számára.

Ilyen esetekben tud segíteni egy olyan spirituális tanító, aki nem a saját életformáját akarja másokra erőltetni, hanem az egyénben rejlő képességeket és lehetőségeket feltárni egyfajta belső munkával, hogy a lélek a saját belső programját tudja megvalósítani és kivetíteni a társadalomba, hogy ez, mint beilleszthető életforma valósuljon meg, amely lehetővé teszi a régi életformákkal való harmonikus együttélést.

Elvileg bárkinek joga van szabad akaratából bármilyen életforma megvalósítására, egy őrült pl. teljesen egyéni életformát alakíthat ki, ezzel egy probléma van, el fogják különíteni a társadalom egyéb tagjaitól. Az általános irányelv, hogy a szabad akarat kibontakoztatása minél kevésbé akadályozza a környezetben élőket szabad akaratuk kibontakoztatásában. Vegyük észre, hogy ez olyan alaptétel, amelynek hiányos megvalósításából rengeteg nézeteltérés származik.

A Vízöntő korszakban a korszellem a szabad akarat elvileg korlátlan kielérésére ösztönöz, ugyanakkor egyre kevesebb a lehetőség ennek megvalósításra. Gondoljunk csak a már most megfigyelhető ellentmondásokra:

- emberi jogok deklarálása ↔ háború, terrorizmus, elnyomatás;
- jog a tiszta vízhez, levegőhöz, táplálékhoz ↔ környezet-szennyezés;
- embriók jogai ↔ terhes anyák jogai nem kívánt terhesség esetén;

– melegek, különböző kisebbségek jogai ↔ többségben levők jogai;
állatok jogai ↔ állattartók jogai ↔ állatot nem tartók jogai;
jog a húsevéshez ↔ jog annak elutasításához;
diákok jogai ↔ tanárok jogai stb.

Mindenkinek mindenhez joga van, de lehetősége egyre kevesebb anélkül, hogy zavarná a másik jogait. Mindenkinek joga van kutyát tartani, amíg nem én lépek bele a kutyapiszokba, mindenkinek joga van dohányozni, amíg nem én szívom be a füstöt, és nem én kapok tőle tüdőrákot, minden embriónak joga van élni kivéve, ha én akarom elvetetni stb. Ez a helyzet skizofrénné teszi magát az egyént, mert belső meghasonlást ébreszt. Délután környezetvédő vagyok, aki az utcai demonstrációban transzparenssekkel tiltakozik a környezet-szennyezés ellen. Este hazamegyek, leviszem a kutyát sétálni, elvégeztetem vele a dolgát az utcán, majd egy óráig tusolok jó sok meleg vízzel, magamra kenek egy liter tusfürdőt, majd mivel jól kiszáradt a bőröm, egy liter testápolót, eközben diszkivilágítás van a lakásban, a szobában megy a TV (senki sem nézi) a fürdőszobában üvölt a rádió (másképp nem hallom a vízcsobogástól). Ismerős a történet?

Vegyük észre, hogy az egyén szabad akaratának érvényesítése egy olyan ellentmondáshalmazt eredményez, ami egyszerűen feloldhatatlan, és egyetlen kormány sem lesz képes feloldani. Ez a kor egyik legfeszítőbb egyetemes kihívása.

Az egyetlen megoldás az önkorlátozás, annak felismerése, hogy igaz nekem vannak jogaim, de az ellenfelemnek ugyancsak deklarált jogai vannak az ellenkezőjére, és miután csak egy Föld van, egy ország, egy város, egy utca, egy ház, amelyben élhetünk, meg kell egyeznünk jogaink önkéntes és kölcsönös korlátozásában, hogy a másik jogait ne csorbítsuk. Ezt a folyamatot nevezem én szocializációnak.

Az egyén arra törekedjék, hogy mások személyiség jogainak tiszteletben tartása mellett valósítsa meg egyéni törekvéseit. Másképpen fogalmazva harmóniában minden létezővel, beleértve az állat- és növényvilágot, az egész Földet, sőt az Univerzumot! Ez lesz a tananyag, s aki sikeresen vizsgázik, magasabb iskolába léphet, a többiek pedig, az egyre diszharmonikusabb létezésbe pörögnek majd vissza.

A csoportdinamika hatásai a személyiségre

Mivel közösségben élünk, ezért elkerülhetetlenül hatnak ránk bizonyos csoportdinamikai hatások, ezért célszerű, ha tudásunk van a legfontosabb összefüggésekről. A csoport (közösség) elemei az egyének. A közösségben az egyének mozgásai (kölsönhatásai) előbb-utóbb kitermelik a vezetőket, és a többiek a vezetettek pozíciójába kényszerülnek. A vezető lehet demokratikus és autokratikus (öntörvényű). A demokratikus vezető arra törekszik, hogy minden egyén megtalálja a helyét a közösségben, és mindenkit abban segít, hogy önmagát a közösség céljainak megvalósítása során kibontakoztathassa, vagyis mindenkinek keres és talál a szintjének megfelelő tevékenységet. Egy ilyen közösségben az egyének jól érzik magukat.

Az autokratikus vezető számára csak a saját hatalmának a megőrzése a fontos, ezért befolyásolható, hízeltő egyénekkkel veszi körül magát, miközben a többiek a perifériára szorulnak. Ha egy egyén nem találta meg a helyét a közösségben, akkor vagy konfrontálnia kell a vezetővel, és ki kell harcolnia a szerinte neki kijáró pozíciót, ha ez bármilyen okból nem sikerül, akkor vagy behódol és elfogadja a periférikus szerepet, vagy elhagyja a közösséget.

Ebből a rövid áttekintésből is világosan látszik, hogy milyen sokat tudnak ártani a közösségnek (és önmaguknak) az autokratikus stílusú vezetők, mivel nem képesek a közösség valamennyi egyedét mozgósítani a célok elérése érdekében. A perifériára szorultak és az elnyomottak képességeik visszatartásával reagálnak, és nem lesznek képesek tudásukat beleadni a közösség céljainak a megvalósításába, míg a hízelgők, önálló megoldásokra alkalmatlanok, mivel csak a vezető kegyeinek keresésével foglalják le magukat, tehát általuk nem halad előbbre a közösség szekere. Míg a demokratikus vezető mindenkit integrálni szándékszik, addig az autokratikus „*Divide et impera*” („Oszd meg és uralkodj”) elven működik. Így a közösséget megosztja, és előbb utóbb kitermeli saját ellenfelét, aki aztán alkalomadtán meg is dönti az uralmát.

Ezek a csoportdinamikai összefüggések az óvodában ugyanúgy érvényesülnek, mint a politikában vagy az egyházakban, hiszen a törvényszerűségek nem intézményfüggők, hanem az emberi szemé-

lyiség felépítéséből fakadnak. Ha viszont valaki nincs tisztában velük, akkor könnyen illúzióba eshet.

Létezik még egy harmadik személyiség típus a vezetőn és a vezetetten kívül, az aki – tudatosságánál fogva, a közösség érdekében – mindig az üresen maradó helyet (vakanciát) foglalja el, mivel tisztában van vele, hogy a közösség akkor működik jól, ha minden helyet betöltenek, de ez ritka, mint a fehér holló. Az ilyen egyén értékét a vezetők legtöbbször nem ismerik fel, és a perifériára szorítják. Belőlük lehetnek az indirekt vezetők, akik a háttérből mozgatják eseményeket.

Ha spirituális szemmel nézzük a csoportdinamika működését, akkor azt láthatjuk, hogy az egyének által a közösségben betöltött szerepek a Tarot kis és nagy Árkánus lapjai egyikének felelnek meg. Így mindenütt lesz *Uralkodó* vagy *Főpapnő*, ezek kelendő szerepek, de minden közösségnek megvan a maga *Bolondja*. Ha nincs jelen olyan egyén, aki tudatosan betöltse a hiányzó szerepkört, akkor a csoportdinamika beleszorít egy egyént az adott szerepbe. Így láttam már olyan esetet, amikor nagy műveltségű, elismert tudósok, miután nyugdíjba vonultak, a *Bolond* szerepkörébe szorultak, mivel a többi feltörekvő egyén versengeni kezdett az uralkodói pozíciókért.

Természetesen minden közösségben megtalálhatók a „negatív” szerepkört betöltő személyek, a *Halál* szerepkörében van az, aki mindenkire csak bajt hoz, és akit mindenki utál, a *Végítélet* szerepkörében pedig, aki mindig vészmadárként riogat. Ha a közösség valahogy megszabadult tőlük, a csoportdinamika rövidesen másokat szorít be a helyükre, így pótolva a hiányt.

Ebből is látszik, hogy nincs sok értelme annak, hogy más közöséget, munkahelyet, stb. keressünk, mert ott is ugyanazok a feladatok köszönnek vissza ránk, vagyis megtalálni a helyünket, feladatunkat az Életfa 22 beavatási útjai (kis Árkánus) és ennek oldalágai (nagy Árkánus) között. Az egyetlen lehetőségünk a tudatosságunk magasabb szintre történő emelése, ami lehetővé teszi, hogy a beavatási utakat spirituális szinten éljük meg, így rálássunk a többiek játékaira, miáltal mi megszűnünk zavaró tényezőnek lenni a számukra, és ők is a mi számunkra.

Betegségek célja, oka és értelme

A XXI. századi közfelfogás a betegséget legyőzendő rossznak tartja, ezért folyamatosan küzd ellene. Spirituális szemmel nézve a harc mindig harcot szül, ennek folyományaképpen a betegség szintén küzdeni fog saját túléléséért, és ez a harc soha nem érhet véget. A betegségek elleni harc azonban egyre többbe kerül a társadalomnak, és ez szociális feszültséget eredményez, mivel vannak, akik meg tudják fizetni a legmodernebb gyógymódokat, a többség pedig legfeljebb az alapszolgáltatásokhoz juthat hozzá.

Ha a tudatosság szemszögéből nézzük a kérdést, akkor arra a megállapításra kell jussunk, hogy az egész probléma gyökere abban keresendő, hogy nem vagyunk tisztában saját kettős természetünkkel, miszerint test és lélek vagyunk, és a kettőnek egymással harmóniában kellene működnie.

Adott tehát egy, a tudatalattin keresztül hatni szándékozó és feltörni kívánczó lelki igény, adott egy testi követelés, amely valamennyi sejtünk egyéni tudatosságának az összességeként jön létre és adott egy szabad akarat, ami szerint az egyén tetszés szerint elnyomhatja egyiket vagy mindkettőt, legalábbis a fizikai tünetek olyan mértékű megjelenéséig, amely már betegségnek nevezhető.

Nézzünk erre egy példát: a lélek igénye, hogy az egyén saját belső isteni tudatosságával kapcsolatba kerüljön, ennek elérése érdekében sugalmazásokat ad pl. meditálj! A test igénye, hogy pihenésre van szüksége, ezért sugalmazásokat ad, pl. aludj! Az egyén a legkülönbözőbb módokon kerülhet konfliktusba ezekkel a sugalmazásokkal pl. dolgoznia kell, mert kell a pénz; meghívta az anyósát, akit háta közepére sem kíván, de már csöngetnek az ajtón; rátör a barátnője, aki éppen most nagy bajban van; ezért elodázza a sugalmazásokat, fáradtságát leküzdi kávéval, idegességét cigarettával ellensúlyozza, hogy csak egy átlagos konfliktus helyzetet tekintsük.

A természetes ember, aki talán sosem létezett, de a természet közeli népeknél még tetten lehet érni egyes tulajdonságait, ilyen esetben lefeküdné aludni, álmában a lelkével beszélgetne, a munka, az anyós, a barátnő megvárná, míg felébred, és minden a legteljesebb rendben folya tovább. Ilyenkor szoktam emlegetni, hogy a birkapásztornak a Hargitán nincs szüksége jógamesterre, de reiki beavatásra sem.

Mi nem így élünk. Óriási megalopoliszokba költöztünk, folyton rohanunk, minden sürgős. Kevés a friss levegő, kevés a természetes mozgás, silány, mesterséges a táplálék, kevés az élettér, nagy a stressz. Lehet, hogy néhányan visszamennek a természetbe, és ezzel saját gondjaikat legalább részben megoldják, de a többség akkor sem tudna visszamenni, ha akarna, mert nincs annyi lakható hely a Földön, hogy mindenki számára zöldövezetet tudjunk biztosítani. Ezért ki kell dolgozni olyan megoldásokat, amelyek valamennyi ember számára hozzáférhető, olcsó, orvost, kórházat nem igénylő lehetőséget kínálnak a betegségek elkerülésére és a gyógyulásra. Ezek lesznek a természetes gyógymódok.

A betegség tehát egy jelzés, hogy állj meg ember és gondolkodj, mert valamit nem jól csinálsz. Ha azonnal az első jelzésnél megállnánk, és figyelembe vennénk a test és a lélek igényeit, akkor a legtöbb betegség fel sem lépne, mert nem lenne rá szükség.

Betegség abból is fakadhat, ha valaki nem veszi figyelembe testi igényeit, és annak sanyargatásával akar a lelki fejlődés területén előre sietni. Valamennyi nagy tanító kivétel nélkül ugyanarra a következtetésre jutott: Buddha elvetette a test sanyargatását, és az arany középutat hirdette, Krisna tanítása szintén a testben lakozó Felsőlélek elleni tettnek tekinti a testi igények túlzott mértékű elhanyagolását:

„Akik büszkeségből és önzésből olyan szigorú vezeklést és önsanyargatást végeznek, melyet az írások nem ajánlanak, akiket a kék és a ragaszkodás ösztönöz, akik ostobák, és sanyargatják testük anyagi elemeit, valamint a testen belül lakozó Felsőlelket, azokat démonokként ismerik.” (Bh.G. 17.5-6)

Egész szervezetünk egyetlen harmonikus egész. A legparányibb sejtnak is van sejtszintű tudatossága, amennyiben tudja saját feladatát, és ismeri saját igényeit, amelyek a feladat ellátásához szükségesek, és joga van impulzust küldeni az idegrendszeren keresztül az agynak, ha nem érzi jól magát, és ezt meg is teszi, csak bennünk nem tudatosodik az egyes sejtek panasza, csak akkor, amikor már nagy a baj, és a panasz egy egész szervre kiterjed.

Úgy viselkedünk mintha a sejteink, szerveink nem is a mieink lennének. Elmegyünk az orvoshoz és megmutatjuk testünket egy idegen embernek, azzal a feladattal, hogy pár perc alatt jöjjön rá mi bajunk, csoda-e hogy találgat? Ad valami általános csillapító,

csökkentő, elnyomó, tüneteket megszüntető szert. Ha ez nem használ, akkor a működésképtelenné vált részeket kiveszik, kicserélik, mint az autószerelőnél. Ha valami már nem cserélhető, akkor mesterséges készülékekre kapcsolnak, hogy fenntartsák az életfunkcióinkat. Ha mégis meghalunk, sebaj, nemsokára lehetőség nyílik rá, hogy klónozzanak. Mi itt a probléma?

Alapvetően semmi, csupán annyi, hogy ez teljesen tévút. Természetesen mindenkinek szabad akaratából joga van tévúton járni, de ne az én pénztárcám rovására ugyebár. Másrészt nekem is jogom van, hogy keressem és megtaláljam az általam helyesnek vélt utat, és a társadalom ne kényszeríthessen primitív és életidegen megoldásokra. Persze a jogaim csak addig terjednek, amíg nem korlátozom mások jogait, pl. nem veszélyeztethetek más embereket azzal, hogy magamat önkényesen kivonom az egészségügy kötelékeiből.

Az egészségügy, ami tulajdonképpen betegségügy, sikereit annak köszönheti, hogy az orvosi praktikák által a beteg egy időre kivonhatja magát a társadalmi és/vagy családi forgalomból, és ezzel lehetőséget nyer arra, hogy magától felépüljön. Figyelmesen meg kell nézni az orvosi statisztikákat, milyen jelentősen csökken a megbetegedések száma, amikor az emberek szabadságon vannak.

Egész szervezetünket átjárja egy egyetemes életenergia mező. Ha zavart szenved az energia felvételünk ebből az életenergia mezőből, akkor megbetegszünk, ugyanúgy, mint amikor egy növény nem kap fényt. A természettudományok tagadják ennek az életenergiának a létezését, mert a XIX. század elején nem tudták bizonyítani a vis vitalis elméletet. Ideje lenne ismét megpróbálkozni a bizonyítással. Annak aki, érzékeli ezt az éltető energiát, mert kapcsolata van vele, nincs szüksége bizonyítékra, mert ő tudja, hogy létezik. Műszerekkel nehezen lesz egyértelműen bizonyítható, inkább az élő test és az életenergia kölcsönhatásának kimutatásával lehet majd egyértelmű bizonyítékokat szerezni. Az MRI technika lehetőséget ad majd a bizonyíték megszerzésére, és akkor végre a fafejűek is elhiszik, hogy eddig is létezett, csak nem vettünk róla tudomást.

A betegségek okaira visszatérve betegséget okozhat, ha hiányzik az életenergia pl. nem tudunk eleget felvenni, mert olyan helyen élünk, és olyan életmódot folytatunk. Az életenergia hiánya önmagában meg fogja fékezni az emberiség gátlástalan szaporodását. Bizonyos területeken olyan mértékben megnövekszik majd a népsű-

rúség, hogy egy adott egyénre nem jut elegendő belőle. Ugyanaz a jelenség következik be, amit az állatok viselkedését leíró etológia már réges-régen megállapított. Ha a populáció egyedszáma egy adott zárt területen meghalad egy mértéket, akkor az egyedszám akkor is csökken, ha elegendő táplálék áll rendelkezésre, kivéve, ha a populáció képes terjeszkedni. Az ember esetében a terjeszkedés már csak a természet (növény és állatvilág) rovására megoldható, sőt számos helyen már most is egymás rovására zajlik. A helyzet ennél csak rosszabb lehet kivéve, ha az emberiség tudatossága drámai fordulatot venne, ami nem valószínű.

Az életenergia (anyagi világban megtapasztható formája) a Napból, a Földből és a kettő kölcsönhatásából származik, nem részecsketermészetű, hanem elektromos, mágneses és gravitációs erőter, elvileg kimeríthetetlen, de lokálisan lehet belőle hiány. Mint mező, folytonos, az egyén felvehet belőle többet és kevesebbet az átlagnál. A felvétel speciális szerveken, csakrákon keresztül történik. A csakrák fejlesztése, működésük javítása, beavatások által, jogagyakorlattal, imákkal stb. javítja a csakrák energiaellátását, ezáltal pozitív hatással van az egészségre. A negatív érzések és gondolatok rontják a csakrák működését, és betegséget váltanak ki. A betegségek elkerülése és gyógyítása szempontjából rendkívül fontos a csakrák működésének és energianyerésének megismerése.

A csakrák által felvett energia az energiavezetéseken (nádikon) keresztül minden szervbe eljut, egy része kisugárzódik, és mint aura válik láthatóvá a látók számára. Az aurát a jelenleg ismert tudományos technikák közül egyedül Kirlián fotográfiával lehet láthatóvá tenni, minden más módszer mást mér, pl. az infravörös kisugárzást, ebből is következtetni lehet ugyan a betegségekre, de az infrasugárzás nem azonos az aurakisugárzással, más minőséget képvisel. (Aki még a Kirlián fotográfiának sem hiszi el, hogy létezik aura, annak javaslom, hogy röntgen besugárzás előtt és után végeztesen önmagán Kirlián felvételt).

A nádik az idegrendszer mentén futnak, de nem azonosak vele, pl. szervtávoztatás esetén a szerv és az idegek fizikailag hiányoznak, de a szerv éterikus lenyomata és a nádik megmaradnak, és érzékelhető fájdalmat válthat ki egy, a fizikai testben már nem létező, szerv. Ezeket a fantomfájdalmakat meg lehet szüntetni megfelelő energetikai beavatkozással. A nádi olyan, mint egy mágneses erővonal.

Fontos, hogy különbséget tudjunk tenni a betegségek oka és kiváltó oka között. Pl. egy baktérium fertőzés esetén a betegség kiváltó oka a baktérium. A kiváltó ok jelenléte azonban nem elegendő a betegség kialakulásához, hiszen akkor mindenki megbetegedne, aki az adott baktériummal érintkezik. Az ok általában igen sokrétű és összetett, a pillanatnyi lelki-mentális tényezők, valamint a fizikai test aktuális állapota határozzák meg, hogy éppen megbetegszünk-e. Az antibiotikum terápia megszünteti a kiváltó okot, így esélyt ad a szervezetnek a felépülésre, mert nem kell a baktériumokkal küzdenie, és foglalkozhat a lelki-mentális problémák megoldásával. Ha azonban ez nem sikerül, akkor az antibiotikum terápia nem hozza meg a kívánt hatást, a betegség elhúzódik vagy más formát ölt.

Megfelelő életmóddal lehetséges gyógyszerek nélkül kilábalni a betegségből. Erre példa jómagam és egész családom. Betegség azonban mindig lesz, mert a betegség hívja fel a figyelmünket arra, ha vétettünk az Univerzum törvényei ellen, és nem a minden létezővel való Egység és harmónia jegyében jártunk el. Amíg az ember nincs a tökéletesség állapotában, addig mindig lesznek betegségei, amelyek érzelmi-mentális feldolgozása segít megérteni annak okát, az ok tudatosítása pedig hatékony eszköz a betegség megszüntetésében.

Ne tekintsünk tehát betegségünkre úgy, mint valami idegen, tőlünk független tényezőre, ami rajtunk kívülálló okokból következett be. Betegségünk a lényünk része, gondolataink, érzelmeink terméke. Ha mi hoztuk létre, akkor megszüntetni is mi tudjuk a leghatékonyabban. Beszélgessünk el beteg testrészeinkkel, figyeljük meg sejtjeink, szerveink üzeneteit, mit szeretnének tudatosítani bennünk. Egyetlen sejt vagy egy sejtcsoport tudatossága többnyire nem terjed ki arra, hogy megértse az egész szervezet működését, de nekünk lehetőségünk van sejtjeinkkel tudatosítani a miérteket, feltéve, ha magunk tisztában vagyunk vele. Ezért tehát az egyén tudatosságának fejlesztése elengedhetetlen betegségének megértése és a gyógyulás szempontjából.

A fentieket összefoglalva, betegségünk saját isteni tudatosságunktól való elszakítottságunkra hívja fel a figyelmet, annak mértékét tükrözi vissza, ezért a betegségekben való kilábalás sem képzelhető el anélkül, hogy egy parányi lépést tegyünk saját tökéletes szellemünk irányába.

Véletlenek, sorsfordulók

Ha az ember megvizsgálja saját életét, bizonyosan akad legalább egy olyan esemény, amelyről utólag azt gondolja, hogy meghatározó volt az élete további alakulása szempontjából. Ezek az események nem ritkán külső kényszerítő erőként jelentkeztek, esetleg személyek által irányítottan. Sok esetben betegség, születés, halál, mások akarat, munkahely elvesztése stb. akadályozta meg, hogy eddigi életünk a hagyományos mederben folyjon tovább. Viszonylag kevés ember akad, aki tudatosan éli meg ezeket a sorsfordulókat, aki elhatározza, hogy a veszteséget nyereségbe fordítva a rosszat jóra változtatja. Ha ez sikerül, akkor a veszteség, a rossz elveszíti eredeti irányultságát és pozitív előremutató eseménnyé alakul át az egyén tudatában. Mint minden ez is megélés kérdése, egy feladat, aminek vagy ellenállunk, vagy felvállaljuk.

Mindenekelőtt azt kellene megértenünk, hogy az életfeladat, maga az élet. Mária, Jézus anyja, bizonyára nem sokat medítált azon, ideje sem engedte, hogy eltöprengjen élete felettébb rossz alakulásán. Nemcsak megesett lányként tekintett rá távolabbi környezete, hanem még menekülnie is kellett családjával, keresztül a pusztán Egyiptomba. Ott idegen emberek között élnie, hátrahagyva mindent, amihez kötődött. Később sem lett jobb a sorsa, fiát keresztre feszítették, a keresztényeket pedig üldözték. Ha csak belepillantunk bármely vallás szentírásába, akkor láthatjuk a történelmi beszámolókból, hogy a régi korok emberének sem volt fenékgig tejföl az élete, sőt sokan boldogok lennének, ha a mi életkörülményeink között élhetnének. A szentek haláluk után lettek szentek, a bölcseket haláluk után magasztalták föl. Addig ugyanolyan küzdő emberek voltak, mint bárki más, nem egyszer szenvedve környezetük értetlenségétől, vagy egyenesen mártírhálált halva az ügyért, amit képviseltek. Ez a sors. A sors bennünk kódolva van jelen, a legtöbb, amit tehetünk, hogy elfogadjuk, ami elkerülhetetlen, és minden erőnkkel megpróbáljuk elkerülni, ami elkerülhető. Jézus, amikor felismerte, hogy mit tartogat számára a jövő, így szólt:

„Atyám! Ha el nem múlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a Te akaratod.” (Máté ev. 26.42.) Vagyis megtett mindent, hogy elkerülje, amikor nem ment, felvállalta.

A természetben a fejlődés (változás) és az állandóság folyamatos kölcsönhatásával találkozhatunk. A tartós állandóság stagnálást eredményez, ami merevvé, alkalmazkodás képtelenné teszi az élőlényt, az állandó szakaszok nélküli, tartós változás pedig teljesen kimeríti, mert ekkor élete folytonos küzdelemmé válik. Mindkettő betegségekkel és korai halállal jár. A legharmonikusabban akkor tudunk alkalmazkodni ehhez a természeti törvényhez, ha mindig, mindkettőre készen állunk. Kerüljük életünkben a tartós stagnáló szakaszokat, mert tudjuk, hogy ezt hirtelen változás fogja követni, amihez nem biztos, hogy lesz időnk és képességünk alkalmazkodni, ezzel megelőzzük azt is, hogy egy-egy életszakaszban fussunk magunk után, mert lemaradtunk a környezetünktől, önmagunktól, túllépett rajtunk az idő. Másképpen fogalmazva folyamatosan tanulnunk kell, képezni magunkat, még mielőtt szorítana az idő és a körülmények, még akkor is, ha nem látjuk pontosan az irányt, amerre haladni fogunk majd.

Ami igaz az egyént illetően, igaz egy egész népcsoportra, országra, végső soron az egész Földre, sőt az egész Univerzumra. Látható tehát, hogy nem bújhatunk ki ez alól a természeti törvény alól, még halálunkkal sem, megváltásképpen csak önmegváltást tudok ígérni, de az önmegváltás pontosan a sorsunk felvállalását jelenti.

A sorsfordulók tehát életünk szerves részei, fogadjuk örömmel ezeket, mint egy újabb kihívást, amelyben bizonyíthatjuk önmagunk számára rátermettségünket és alkalmazkodó-képességünket. Meglehet, hogy ez valakinek nem tetszik, kérdés van-e alternatíva számára, ha egyszer az Univerzum így van felépítve. Az ember vagy más emberekkel, vagy a természeti erőkkal, vagy önmagával kénytelen küzdelmet folytatni. Ez maga a fejlődés, ez maga az ÉLET. Azok a szerzetesek, akik elvonultan élnek a világtól, a természeti erőkkal és önmagukkal folytatnak sokszor élet-halál küzdelmet, de mivel küzdelmük nem publikus, csak mi hisszük küzdelemmentesnek. Másrészt, aki tudatosan felvállalta mindazt, ami ebben az életben, sőt az után rá vár, annak élete küzdelemmentes lesz, mivel nem küzdelemként éli meg, hanem a sors természetes velejárójaként, mint Mária vagy Jézus. Mária, mikor jelentette neki az Úr angyala, hogy szűzként gyermeke lesz, azt mondta: *”Ímhó az Úrnak szolgálója; legyen nekem a te beszéded szerint”*. (Lukács ev. 1.38.) Jézus pedig így szólt:

„Az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.”(Máté ev. 11.20.) Ez az életem és pont, mit is tehetnék? Vállalom.

Most már csak az a kérdés, honnan vegyük a lelki erőt mindannak elviseléséhez, ami ránk vár. Itt most nem kell nagy dolgokra gondolni. Van, akinek egy állásváltoztatás, vagy egy válás is nagy kihívás. Mindenkinél az erejéhez mérten szabja a sors a kihívásokat. Nos, ehhez szükséges saját belső lényünk megismerése. Aki nem ismeri saját belső erőforrásait, önnön lényegét, isteni önvalóját, az elbizonytalanodik, betegségbe menekül, hamar feladja a küzdelmet és az életet.

Elgondolkodtató, hogy azok a vallások, amelyek Istent az emberekre kívülre helyezték, embertársaikat valamely külső Isten gyámsága alá helyezve, aki büntet és jutalmaz, valójában az emberek életerejét vették el, hogy terelgethető birkanyáját formáljanak belőlük, akiket aztán vallási vagy politikai érdekcsoportok gyakran összefonódva mozgathatnak, na nem Isten felé, hanem saját szűklátókörű érdekeiktől vezérelve.

Isten tehát bennünk van, saját mikrokozmoszunk valósága, de ez nem jelenti azt, hogy rajtunk kívül nincs. Isten makrokozmoszikus valóság, aki bennünk önmagát leképezte, önmaga egy parányi részét belénk helyezve. Amíg önmagunkban nem találtuk meg, addig nem tudunk Vele, a makrokozmosz Istenével összekapcsolódni. Ez a tudás, hogy Isten bennünk van, adja az erőt, hogy helyt álljunk minden élethelyzetben. Aki pedig a nagy makrokozmoszikus összekapcsolódást végre tudja hajtani, annak ideje lejárt itt a Földön és magasabb dimenziókba távozhat.

Az élet lényege

A jó és a rossz fogalma és relativitása

Már az eddigiekből is kitűnt, hogy a jó és rossz fogalma emberi megítélés kérdése, ami függ a történelmi kortól, kultúrától, vallástól, egyéni életfilozófiától, neveltetéstől stb. és amitől teljesen nem tudjuk, és nem is lenne szerencsés magunkat függetleníteni. Meglehet, az én életfilozófiám szerint teljesen fölösleges és haszontalan virágot vinni a temetőbe a kihalt sírokra, ahol egy teremtetett lélek sincs, mert már rég eltávozott a saját karmája szerinti dimenzióba, mégis tiszteletben tartom mások ez irányú igényét és szokásait. Valójában senkit sem lehet megölni, sem elpusztítani, mert mindannyian örökéletű lelkek vagyunk, de ez senkinek sem ad felhatalmazást arra, hogy öljön, pontosan azért, mert teremteni nem tud, tehát elvenni sem veheti el, amit nem ő adott. Létezik tehát egy emberi szintű erkölcsi- és értékrend, amit az adott társadalom, amelyben élünk, alakított ki egyfajta közmegegyezés alapján, és létezik egy örök isteni erkölcsi- és értékrend. Egy társadalom akkor működik eredményesen, ha e kettő között viszonylag nagy átfedés jön létre. Teljes átfedés nem lehet, mert akkor már megvalósult volna Isten országa itt a Földön, és ez szükségtelenné tenné a további földi létezést. Tehát kétféle törvénynek kell engedelmeskedni egyidejűleg az emberinek és az isteninek. Ha a társadalom jól akar működni, akkor e kettő nem kerül egymással ellentmondásba. Mivel azonban nem ez az általános tapasztalatunk el kell gondolkodnunk, miért és mitől beteg a társadalom, és miért skizofrén benne az egyén?

Egyetlen mondatban megfogalmazva, a társadalom attól beteg, hogy senki sem tud benne a saját értékrendje szerint, szabadon élni. A rablógyilkos azért nem, mert üldözi a rendőrség, a jóérzésűek meg azért nem, mert nem élhetnek biztonságban a rablógyilkosoktól. Világunk egyre inkább polarizálódik, és az ellentétek kibékíthetetlennek tűnnek, és azok is, hiszen a rablógyilkos nem fog önként száműzetésbe vonulni, melleleg nincs is hova. Az erőszak pedig erőszakot szül végeláthatatlanul. Tudatosítsuk magunkban, hogy a Föld egy olyan kórház, ahova a betegeket utalják be, hogy kigyógyuljanak kínzó vágyaikból, beteges félelmeikből, önző hatalom-

vágyukból. Nem lehet tehát a betegeket máshová utalni, mert nincs másik kórház. Innen a gyógyultaknak kell távozniuk. Aki mindezekből kigyógyult, az elmehet, vagy orvosnak jön vissza és az, már egy más állapot.

Világunk tehát olyan, amilyen, megváltoztatni nem tudjuk. Változtatni csak saját tudatosságunkon tudunk, ami hozzáállásunkat is alapvetően megváltoztatja majd. Tudatosságunk növekedésével képesek leszünk olyan létfeltételeket teremteni magunknak, amely lehetővé teszi teljes gyógyulásunkat, ezáltal távozásunkat erről a létsíkról.

A jó és rossz értelmét veszti, ha egy éppen most forgatott filmként tekintünk az eseményekre. Különbséget kell tennünk a tett, és annak elkövetője között. Ha pl. Lear királyt nézzük éppen, eszünkben sem jut elítélni a színészt, aki a Lear királyt játssza, de elítélhetjük a tettet, amit végrehajt. Ilyen szempontból a társadalomnak joga van elítélni, és a társadalomból kirekeszteni a nem kívánatos elemeket, ha azok szemléletének megváltozására semmi reményt nem lát. Az emberi törvénykezés sokat változott és finomodott az évezredek során, de mint minden, ami emberi, lehetőséget ad a kibúvókra.

Az isteni törvénykezés ítéletmentes és kibúvómentes. Valójában semmiféle Isten nem ítél, hanem saját tökéletes szellemünk vizsgálja meg saját cselekedeteinket, és így mi ítéljük saját magunkat egy következő életben az ellentétes jellegű események megtapasztalására a fogat fogért, szemet szemért elv alapján. Ez alól felmentést csak a szeretet és a megbocsátás adhat, amennyiben mind magunknak, mind ellenfeleinknek képesek vagyunk megbocsátani és szeretettel tekinteni rájuk a halált követően.

Erre egy személyes példát szeretnék elmesélni. Előző életemben az auschwitzi gettó gázkamrájában haltam meg. A visszavezetés során egyértelműen átéltem a szóban forgó élet egyes eseményeit, és a halál pillanatát. Mivel fizikai halálom bekövetkezése előtt elhagytam a testemet, kívülről néztem a haldoklók szenvedését, mintha egy moziban ülnék. Azonnal nyilvánvalóvá vált előttem ennek az életnek a magasabb értelme és jelentősége, mindenkinek megbocsátottam és szeretettel tudtam tekinteni mind a szenvedőkre, mind az elkövetőkre. Mivel már vártak rám, mondtam, menjünk innen, és azonnal beléptem a fénybe. Társaim, akik velem együtt voltak, sokáig nem

tudtak megbocsátani, és köztes létsíkon bolyongva üldözték kínzóikat, akik szintén meghaltak, egymást tartva vissza így a megváltástól. Ahogy telik az idő, lassan újjászületnek ők is, de vajon tanultak-e az eseményekből, vagy még többször át kell élniük, időnként szerepet cserélve?

Azért jöttem vissza, hogy elmondjam mindenkinek. Ez a világ egy olyan reális álom, amely akkor ér véget, ha ember embernek többé nem lesz farkasa, ha a szeretet és megbocsátás hatja át minden tettünket, és felfedezzük minden létezőben ugyanazt a minőséget, amit önmagunkban megtaláltunk, az isteni tudatosságot. Nincs tehát jó és rossz, csak megtapasztalás van, ami szükséges a fejlődéshez, valamint a megtapasztalás utólagos minősítése. Hogyan minősíthetném rossznak auschwitzi élményeimet? Kétségtelenül iszonyú megtapasztalás volt, de e nélkül, nem lehetnék az, aki most vagyok. Vajon szükséges-e ilyen kegyetlen megtapasztalás a fejlődéshez, valóban nem tudunk másképpen közelebb kerülni valódi önmagunkhoz? A tarot kártya szimbólumrendszerében van egy beavatási út, aminek a neve Végítélet. Ez a huszonegyedik beavatási út, akinek nincs meg, nem léphet magasabb osztályba. Pontosan arról szól, amiről beszámoltam, végítéletet élünk meg, és képeseknek kell lennünk megbocsátani, és mindent elengedve távozni. Mindegy hogy háború, cunami, földrengés, repülőszerencsétlenség során éljük át, a lényeg ugyanaz. Ha nem sikerül letenni a vizsgát, az élmény ismétlődni fog, mivel minden vizsgát addig ismételi az ember, amíg át nem megy. Bizonyos vizsgákat le kell tenni ahhoz, hogy az ember magasabb osztályba léphessen oda, ahol a tudatosság ereje már képes lesz megszüntetni az élet szenvedés jellegét. Ha így átjutottunk a minősítések nélküli világba, akkor képesek leszünk megérteni, hogy sem az események, sem a lények nem minősíthetők jónak, vagy rossznak.

A Keresztény teremtéstörténet kedvenc sztorija az angyalok és a bukott angyalok kialakulása. A történet röviden a következőképpen hangzik: Isten miután megteremtette az embert saját képére, megparancsolta az angyaloknak, hogy szolgálják az embereket. Az angyalok egy része megtagadta a parancsot azzal, hogy az emberek alacsonyabb rendűek, mint ők, és ezért nem hajlandók szolgálni őket. Ezt követően lezajlott egy hatalmas harc a szófogadó és a parancsot megtagadó angyalok között, amely végül a szófogadó angyalok győzelmével végződött, a lázadók a Földre lettek száműzve, és arra

lettek kárhozthatva, hogy az embereket kísértsék. Így született Lucifer, a sátán, az ördögök (bukott angyalok) főnöke.

Már gyermekkoromban problémám volt ezzel a történettel, mert sehogyan sem értettem, hogy az angyalok hogyan mondhatnak nemet Istennek, és hogyan harcolhatnak egymással. Azt gondoltam ez az interpretáció egy sajátos emberi felfogásból származik, amely képtelen megérteni, mit jelent Egységben élni egymással. Egyszer olvastam egy történetet az angyalokról, ami számomra jól érzékeltette az Egységben létezés élményét. Az angyalok bizonyára megbocsátják nekem, hogy csak tartalmilag tudom idézni a példabeszédet, és noha nem én voltam az, aki számára ezt a sugalmazást átadták, mégis felhasználom jelen írásomban.

Az angyalok figyelemmel kísérik az emberek fejlődését és feltűnik nekik, hogy az emberek gyakran mondanak ellent egymásnak. Mivel ők nem ismerik ezt a lehetőséget, elhatározzák, hogy kipróbálják, hogyan működik ez.

Angyal-1: Én a Te segítségedet fogom majd kérni, és Te tagadd meg, ahogy az emberek szokták.

Angyal-2: Rendben van. Kezdhetjük.

Angyal-1: Légy szíves gyere ide, és segíts nekem!

Angyal-2: Azonnal. – És máris ott terem, hogy a másik segítségére legyen.

Angyal-1: Nem jó! Neked ellen kell szegülni.

Angyal-2: OK. Kezdjük újra.

Angyal-1: Légy szíves gyere ide, és segíts nekem!

Angyal-2: – küszködik magával, majd alig hallhatóan suttogja: – Neeem tuuudooook.

Angyal-1: OK, akkor én megyek!

Az egységben lehetetlen az ellentmondás, olyan nagy az egymás iránti szeretet és odaadás. Olyan ez, mintha a jobb kezem végrehajtáná, a bal kezem pedig megtagadná a központi utasítást. Ez meghasonlást ébreszt. Aki elhiszi, hogy az angyalok ellenszegülhetnek Isten akarátának, az azt feltételezi, hogy Isten tudathasadásos állapotban van, skizofréniában szenved.

Később a Védikus Szentírás tanulmányozása megvilágította számomra a lényegét. Ott szó sincs parancsmegtagadásról, fellázadt

angyalseregekről. Bár vannak lények, akik az ördögök, démonok csoportjába kerültek a természet kötőerőinek hatása alatt állva, de ezek vezetője is Istennek odaadó szolgálattevője, és valamennyien isteni fennhatóság alatt állnak. A Védikus Szentírás szerint létezik Istennek egy illuzórikus energiája (Maya), amely illúzióban tartja, és kísértésbe hozza a teremtet lényeket. Attól függően, hogyan reagálunk a megkísértésre, különböző kategóriákba fogunk tartozni, és ez határozza meg további sorsunkat. De bármely kategóriából át lehet kerülni a másikba, és ehhez a finomanyagi világban gyakran egy gondolat is elegendő.

Ott tehát nem Sátán kísért, hanem Maya kísérti az illúzióban, tudatlanságban levő lényeket. Ez a felfogás azért szimpatikus nekem, mert sokkal jobban érzékelteti az Egység lényegét, valamint azt, hogyan találjuk meg a kiutat a kísértések útvesztőjéből. A hétköznapi keresztény felfogás egyértelműen hárit, tudniillik a Sátánra háritja a felelősséget. A keresztény szentek többnyire harcoltak a Sátánnal, és megölték a kísértőt (pl. Sárkányölő Szent György). Az a felfogás miszerint: – *Mocskos Sátán, hogy mersz engem, a Szentet kísérteni!* – egyértelműen nem az Egység jegyében fogant, tudniillik, a Sátán, ha lenne, ő is Isten teremtménye, része lenne, mert Istenen kívül semmi sem létezik. A Védikus Szentírás szentjei nem harcolnak, hanem vagy megváltják a kísértőt, ha démonikus lélekként jelenik meg számukra, vagy Maya kísértése alól az illúzió felismerésével kerülnek ki. E felfogás szerint pl.:

– *Kedves kísértő, köszönöm, hogy fáradoztál értem, és rávilágítottál arra, hogy volt még bennem a tudatlanságnak és az illúzióknak valamely morzsája, ami most végképp eloszlott, ezért most abba a helyzetbe kerültem, hogy rád nincs tovább szükségem, ezért az Úr nevében megváltalak.*

A védikus elveket valló királyok, akiknek hatalma volt a gonosz fölött, utasították a démonokat, ördögöket, kijelölték számukra a helyet, ahol tevékenykedhetnek, mert minden élőlénynek joga van az élethez és ahhoz, hogy elvégezze feladatát. Eszerint a felfogás szerint:

– *Utasítalak, hogy menj a számodra kijelölt helyre: a kocsmákba, ahol a részek mulatoznak, a bordélyházakba, továbbá ahol természetellenes szexuális- és azt kiszolgáló tevékenységet folytatnak, ahol tiltott szerencsejátékot üznek, ahol illegális manipulációkat*

végeznek a pénzzel, és ahol törvénytelen tetteket hajtanak végre. Mindaddig, amíg ott tevékenykedsz, bántódásod nem eshet.

Jézus felfogása egyértelműen a védikus szemlélethez áll közelebb. Ő utasította a Sátánt:

– „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj” (Lukács ev. 4.8.). Egyértelműen jelezte ezzel a kijelentéssel, hogy ő már nem kísérthető, mert benn van az Egységben, illetve, a Sátánnak is Istent kell szolgálnia.

Ennek fényében ártírtam az angyal-bukott angyal sztorit. Hogyan is történhetett az valójában?

Mindenki döntse el, neki melyik verzió tűnik hitelesebbnek.

Miután Isten megteremtette az embert saját hasonlatosságára, utasította az angyalokat:

Isten: *Szolgáljátok az embereket, hogy felismerjenek engem, Istenemberré válhassanak, és teljes tudatossággal visszatérjenek hozzám.*

Az angyalok elmentek, hogy szolgálják az embereket Isten akarata szerint. De az emberek szolgálata meghasonlást ébresztett az angyalokban, ezért kis idő elteltével visszatértek Istenhez, hogy a segítségét kérjék.

Angyalok-1: *Uram, mi nem vagyunk képesek szolgálni az embereket, mert az embereknek olyan vágyaik vannak, hogyha azt mi teljesítjük, akkor az emberek eltávolodnak Tőled és megtagadnak Téged, és akkor a mi szolgálatunk nem a Te akaratom szerint történik. Ezért kérünk, ments fel minket az emberek szolgálata alól!*

Isten: *Sajnos nem tudlak benneteket felmenteni a szolgálat alól, de megértem a panaszotokat. Ezentúl, csak azokat a vágyaikat teljesítsétek, amelyek visszavezetik őket Hozzám, hogy az akaratom szerint szolgálhassatok.*

Az angyalok-1 elmentek és szolgálták tovább az embereket a módosított utasítás szerint.

Angyalok-2: *Uram, mi nem vagyunk képesek szolgálni az embereket, mert az embereknek olyan vágyaik vannak, hogyha azt mi teljesítjük, akkor az emberek eltávolodnak Tőled és megtagadnak Téged. De mivel a Te utasításod nekünk parancs, mi azokat a vágyaikat is készen állunk teljesíteni, amelyek nem a Te akaratom szerint valók.*

Kérünk, ments fel bennünket a Te szolgálatod alól, hogy teljesíteni tudjuk a Te parancsodat.

Isten: *Sajnos nem tudlak benneteket felmenteni a szolgálat alól, de megértem a panaszotokat. Ezentúl, úgy szolgáljatok Engem, hogy kísértések az embereket, így rádöbbennek majd hova vezetik őket féktelen vágyaik.*

Az angyalok-2 elmentek, és kísértették az embereket a módosított utasítás szerint.

Ki bukott itt meg?

Amit világosan kell látni, hogy az ember isteni része az Atman, az angyalok pedig a Paramatma (Felsőlélek, Szentlélek) részei. Köztünk és az angyalok között az a lényegi különbség, hogy az ember esetében az Atman több réteggel el van választva Istentől, mintha több rétegű burok venné körül. A kísérlet arról szól, hogy mi történik akkor, ha egyre több burkot rakunk az Atman köré, a dualitás megélése érdekében. Ennek a kísérletnek vagyunk a részesei. Ilyen értelemben senki sem több vagy kevesebb a másiknál, csak más szerepet játszik a kozmikus színjátékban, amelynek célja önmagunk lényegiségének felismerése.

Mit jelent szabadnak lenni?

Egy korábbi írásomban már elég jól körbejártam ezt a kérdést (Dimenziókapu: *A szabad akarát, mint illúzió*), ezért itt csak a legfontosabb felismeréseimet összegzem.

Az anyagi világban testet öltött ember számára a szabad akarát látszólagos, valójában nem létező. Noha a társadalom által deklarált jogai vannak, ezen jogok érvényesítése során folyamatosan korlátokba ütközik. Harcolhat ezekért a jogokért, de harca az ellentábor küzdelmét szítja fel. A harc mindig harcot szül, és ez végeláthatatlan küzdelembe torkollik. Ezzel nem azt akarom sugallni, hogy nem érdemes harcolni, ellenkezőleg. Harcolni kell, ha másképpen nem lehet célt elérni, de a harc nem fogja meghozni a valódi megoldást. A mai modern demokratikus társadalmak voltaképpen áldemokráciák, amelyben az egyén számára minden jog biztosítva van, mégsem tud ezekkel hatékonyan élni, mert vagy lefoglalja a létért folytatott

küzdelem, vagy nem lát át a hatalom által manipulált információ áradaton. Harmadik eset pedig, hogy egyszerűen nem hisznek neki, hiszen olyasmit érzel, ismer fel és/vagy tanít, ami eltér a többség által elfogadottól (pl. feltalálók vagy Istenemberek).

Mit jelent ez? A régi mondást: „A tudás, hatalom” módosítanunk szükséges: Aki birtokolja az információt, azé a hatalom. Nem véletlen, hogy minden lázadó először a médiákat akarja megszerezni és birtokolni. Ugyanis honnan juthatunk információhoz, amely alapján kialakíthatnánk a személyes véleményünket egy kérdésről, hogy állást tudjunk foglalni? A válasz: médiák, internet stb. Igen, de mindegyik információforrásunk, egyéni vagy csoport érdekek által, különböző mértékben manipulált. Így annak az érdekcsoportnak a véleményét fogjuk átvenni, amelyikkel a leginkább azonosulni tudunk a személyes érdekeink által motiváltan. Nézzünk erre néhány példát.

Kisgyermekként, a szüleinkkel azonosulunk, akik gondoskodnak rólunk. Egy gyermek számára a szülei szentek és sérthetetlenek. Még az alkoholista apa és a depressziós anya is szent a gyermek számára, mert létének alapját képezik, és mert nem lát ki a helyzetéből. Ez egyfajta anyagi, érzelmi fixáció. Ezért, ha a gyermeket kiszakítják egy ilyen családból, az ugyanúgy megviseli, mintha elvesztette volna a szüleit. A motiváció alapja a ragaszkodás a megszokotthoz és a félelem az ismeretlentől.

Később sincs ez másképp, csak a ragaszkodás tárgya változik. Nagyon sok ember azért támogatta sokáig a szocialista társadalmi rendszert, mert ragaszkodott a megszokotthoz, és félt az ismeretlentől, az új kihívásoktól. Vagyis alapvetően semmilyen önálló filozófiai vagy gazdasági véleménye nem volt a kérdésről, csupán saját létalapját vélte elveszíteni. Fel kellett nőnie néhány generációnak, amíg támogatók híján, összeomolhatott a rendszer.

Egyszer beszélgettem egy tudóssal (aki a Magyar Tudományos Akadémia tagja volt) és megkérdeztem tőle, miért nem tudja elfogadni a homeopátiás gyógymódot. Azt válaszolta: „Ha ezt elfogadnám, akkor minden, amit eddig tanítottam semmivé válna, és saját tudományos nézeteim romba dőlnének.” Vagyis semmilyen önálló véleménye, tudása, megtapasztalása nem volt a kérdésről, csupán attól tartott, hogy tudományos nézetei, amihez ragaszkodott, szertefoszlanak. Ez egyfajta szellemi fixáció, amely a tudomány

hivatalos művelői körében általánosan megfigyelhető. A hivatalos tudomány eleinte mindig ellenáll az olyan ismereteknek, amelyek a régi bázistudást megdőnteni látszanak.

Nincs ez másképp a vallások esetében sem. Gyakran beszélgettem különböző hívőkkel, arról a kérdésről, hogy miért nem tudják elfogadni a másik vallás tanításait. A válasz mindig ugyanaz volt: ők ezt így hiszik, az ő Szentírásuk, prófétájuk, mesterük stb. ezt így tanította, ha ők mást hinnének, akkor nem lehetnének az adott vallás, felekezet, csoport stb. követői. Valójában tehát a dogmarendszereikhez való ragaszkodás motiválta őket, ami azt jelzi, hogy az illetőnek semmilyen önálló tudása, véleménye nincs a kérdésről. Elfogadott valamit anélkül, hogy megvizsgálta volna, és élvezzi az ezzel járó helyzeti előnyöket, nevezetesen egy csoport, felekezet, vallás ideológiai védelmét, az odatartozás melegét. Cserébe ezért feladta az önállóságát, saját véleményalkotó-képességét. Ez a vallási fixáció.

Ez a mentalitás az állatvilágban is ismert, mert a falka, (vagy csorda) bizonyos védelmet nyújt a világ kihívásaival szemben, segíti a túlélést, cserbe ezért meg kell hajolni a falkavezér előtt, és el kell foglalni azt a helyet, amelyet az adott közösség számunkra kijelölt, másképpen kifejezve be kell illeszkednünk a társadalmi közegbe, szocializálódunk kell. Persze ez feszültségeket kelt bennünk, és időnként harcra készítet, mint ahogy az állatvilágban fellángol a harc a falkában betöltött pozíciókért, az emberi társadalomban is folyamatos pozícióharc folyik az anyagi javak birtoklásáért, a hatalomért, az információért.

Ezzel szemben a világ legnagyobb gondolkodói sohasem tartoztak semmilyen érdekcsoporthoz, ismereteiknek saját belső tudásuk volt a forrása, ezért az, mások számára nem volt bizonyítható, gyakran még követhető sem. Ők, akik a gondolati szabadságot kivívták gyakran áldozatául estek a hatalom tudatlan képviselőinek pl. Galilei. Akik pedig a spirituális szabadságot is kivívták, és a természet kötőerői fölé emelkedtek, ahelyett, hogy követendő példaként szolgáltak volna, magukra vonták a tudatlan tömegek haragját (pl. Jézus).

Miért haragudott a korabeli zsidóság Jézusra? Miért nem tudta befogadni és követni a tanításait? Az egyszerű zsidó néptől abban az időben már mindent elvett a megszálló hatalom. Az elszegényedett,

elnyomott tömeg gyakran válik az elnyomó hatalom manipulációjának eszközévé. Az országa, szabadsága, anyagi javai élvezetében meggátolt tömegnek csak egyetlen ragaszkodása maradt, a hit. Ebbe kapaszkodtak, ez képezte létezésük alapját, ez volt közöttük az összetartó erő. Ez volt a fixációjuk, ezért válhattak saját vallási vezetőik manipulációjának tárgyává. És akkor jött valaki Galileából, és elkezdte döngölni a megmerevedett dogmarendszerüket. Jézus persze tudta, hogy e nélkül nincs továbblépés, a régi hit már nem szolgálja az életben maradást, új mintára, sablonra, idiómákra van szükség.

Az utolsó dolog, amit az emberektől el lehet venni a hitük. Ha valakinek már semmilye sincs, csak a hite, az ölni lesz képes azért, hogy megőrizhesse, mert ez képezi létének alapját, az egyetlen kapaszkodót, ami még az anyagi világban rögzíti. Napjainkban az arab országok elszegényedett népének semmije sincs a hitén kívül! Ez a helyzet kísértetiesen hasonlít a Jézus korabeli társadalmi-politikai szituációra, csak más a megjelenési forma. Az elnyomás nem császár vagy hadsereg képében jelenik meg, hanem gazdasági elnyomás formájában.

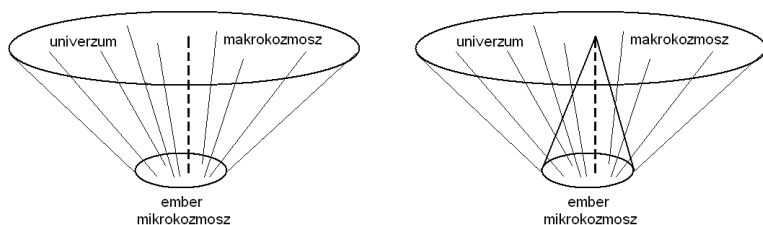
Szabad akaratunk kiélését tehát korlátozza a társadalom, amelyben élünk. Ez a korlátozás saját fixációinkon keresztül lép működésbe. Cserébe a szocializációért, ameddig az előnyökkel jár, és elősegíti az egyén érvényesülését, részlegesen lemondunk a szabad akarat kibontakoztatásáról. Ez alól csak a legnagyobb gondolkodók kivételek, ők a saját törvényeik szerint élhetnének, mert már nincsenek fixációik, de általában ezt nem tolerálja a társadalom. Ezért a nagy szellemeknek vagy **megváltó** szerepet kell vállalniuk, vagy a világtól elvonulniuk, hogy a saját törvényeiket követve élhessenek. A teljes szabadság ugyanis saját korlátaink legyőzése, és saját akadálytalan teremtmény képességünk kibontakoztatása, melynek következtében rajtunk keresztül Isten akarata teljesül, mivel teljesen azonossá váltunk a Törvénnyel, vagy másképpen az Egységgel. ***Szabad akarata tehát csak annak van, aki megszabadult saját belső kötelékeitől!***

Az élet valódi lényege

Az élet lényegét keresve sokan sokféle választ adhatnak. Ha azonban a végső válasz kutatjuk, nem vonatkoztathatunk el attól, hogy különbséget tegyünk az anyagi világbeli élet és a transzcendentális létezés között. Ha valakinek az a fixációja, hogy csak egyszer él, és testi halálát követően minden elpusztul, ami őt alkotta, akkor értelemszerűen az anyagi világbeli életcélokat fogja hajszolni. Arra fog törekedni, hogy élvezze az életet, mert ezt a fizikai síkot azok számára hozták létre, akik élvezetekre vágynak. Akik már túllátnak az evés-ivás, szerelmeskedés szintjén, azok nemesebb célokat tűznek ki. Sokan valami maradandó dolgot kívánnak cselekedni, hogy nyomot hagyjanak maguk után, pl. tudományos vagy művészeti alkotást, könyvet hoznak létre, vagy az emberiség jövőjének szerepébe lépnek be. Valójában valamennyien ugyanabban a helyzetben vannak, lefuttatják az előre bekódolt életprogramot. Ezzel nincs is semmi baj, így kell lennie. A legtöbben azonban semmilyen ismerettel nem rendelkeznek erről az életprogramról, és – a látszólag véletlenszerű elemekkel tűzdelt sorsuk által irányítottan – küzdelmesen vergődnek, vagy épp ellenkezőleg szinte ölükbe hull a szerencse. Az ember egy olyan konstrukció, hogy cél nélkül tartósan nem tud létezni, mert akkor fel sem kelne az ágyából. A célok tehát szükségesek, de szükségképpen átmenetiek, mert megszűnnek, amint a cél eléretett.

Az a cél, amely sosem szűnik meg, mert végtelenre van állítva, az önmegismerés folyamata. A bennünk rejtett isteni szikra kívánja önmagát felismerni és megismerni külvilágbeli tetteinken keresztül. A külső világnak nincs is semmi más oka és célja, pusztán a tettek számára biztosít teret, és visszajelzést szolgáltat a cselekvőnek a tettek színjátékában. Önmegismerési folyamatot kétféleképpen lehet végrehajtani külső tettekkel vagy belső önfeltárással. Ez utóbbira az ad lehetőséget, hogy elménkben, mint valami komputerben, megtalálható az egész univerzum leképezése, vagyis mindaz, amit kívül felismerünk, az belül is jelen van, másként nem is lennénk képesek észlelni, illetve mindaz, ami belül megtapasztalható, annak kívül is létezik a megfelelője. Ez a jól ismert hermetikus elv: amint kint, úgy bent, amint fent, úgy lent. Ha valaki ezt az elvet valóban mélyen

megérti, az nem fog a továbbiakban Isten létezésében kételkedni, és azt gondolni, hogy az ember teremtette az isteneket önmagának támaszul, mert gyengének bizonyult a természeti erőkkkel vívott csatában az életben maradásért. A 6. ábrán látható, hogy a makrokozmosz (anyagi és nem anyagi Univerzum) minden egyes pontja leképeződik (összekötő vonalak) az emberi elmében. Az Univerzum (Isten) végtelen dimenziójú létező, ezért van az emberi elme a végtelenre hangolva, ezért tud az ember, noha véges dimenzióban létezik a fizikai testben, fogalmat alkotni a végtelenről. Ugyanakkor az is látható, hogy az ember az Univerzum (Isten) egyetlen pontjának kiterjedésekképpen jön létre, ez a pont az ő isteni lényege (lélekszíkra, Atman), amely különböző ruhákba (energiatestekbe) öltözve jelenik meg az anyagi létsíkon. A lélekszíkán keresztül minden ember direkt kapcsolatban van Istennel, az elszakadás mégis valóságos, amint azt később értelmezni fogom.

6. ábra A makrokozmosz és mikrokozmosz viszonya és egymásba ágyazottsága

A fizikai létsíkon való élet lényege tehát egy Istentől elszakadt formában való létezés, amelynek egyetlen célja van, a visszatérés, vagy visszaintegrálódás az eredeti helyre, ahonnan a kiterjedés bekövetkezett.

Mi értelme volt elszakadni, ha a cél a visszatérés? – vetődhet fel a teljesen jogos kérdés. Nos, mi értelme van kimenni Amerikába, ha szándékunkban áll visszatérni? Ha ezt a kérdést tennék fel az olvasónak, bizonyára úgy válaszolna, hogy azért van értelme, mert kinn olyan meg tapasztalások, ismeretek, tudás, anyagi javak stb. birtokába kerülhet, amelyekre itthon nem tudna szert tenni, és ezek egy részét hazatérve hasznosíthatja.

Mi értelme elhagyni az isteni létsíkot, és itt anyagi testben szenvedni a Földön? A válasz ugyanaz. A teremtés azért jött létre, mert a lények önálló, egységtől elszakadt megtapasztalásokra vágyanak, amelyek során kipróbálhatják, hogy milyen az, amikor nincs egység. Ennek a megtapasztalásnak a birtokában, ha visszatérnek, másként értékelik majd az Egységbeli lehetőségeiket. Hasonló ez ahhoz, amit az a disszidens élt át, aki 30 évig nem léphette át hazája határát, és az első alkalommal, amikor visszatért, megcsókolta az anyaföldet, és kifogástalan magyarsággal adott interjút, míg az, aki csak kirándult Amerikába, hazatérve tört magyarsággal mesélte a többieknek ottani élményeit. Ez egyben magyarázat arra is, hogy miért fogadja az Atya szívesebben a tékozló fiút, és rendez ünnepséget, amikor az visszatér (ld. Lukács ev. 15.21-32). A Földön egy olyan oktatófilmet forgatnak a mi részvételünkkel, amit sok millió lény néz, mint mi a TV-t, és bár néha rossz a rendezés, gyenge a szereposztás bárki jelentkezhetsz, és részt vehet benne, hogy bizonyítsa, ő jobban csinálná. Vannak, akik öntudatlanul vesznek részt a játékokban, és vannak, akik rendezői a saját vagy mások jeleneteinek. Bármelyik csoportba tartozunk, a cél azonos, a fejlődés, a tapasztalás, az önismeret bővítése, tudatos vagy öntudatlan szolgálata a Legfelsőbbnek. Olyan ez, mintha valamennyien Isten egy-egy sejtjét alkotnánk, és kezdetben öntudatlanul kellene részt vennünk az egész organizmus működésében. Az öntudatlan működés ellenállást ébreszt, ezért mindenkinek lehetősége van megtapasztalni az organizmusból való (látszólagos) kiszakadást, és egysejtként önálló létezést folytatni, majd ráébredve ennek szükségtelenségére visszaintegrálódni, és most már teljes tudatossággal végrehajtani azt a feladatot, amit korábban tudatosság nélkül végzett.

Az ember milliárdnyi sejtből áll. Minden sejt a teljes szervezetet szolgálja öntudatlanul, egyszerűen nem tud mást tenni. Ha mégis mást tesz, és önállósítja magát, akkor daganatos sejtté válik, amit kívágnak, és kidobnak a szemétdombra. Ilyen értelemben az egész anyagi világ egy daganatos sejt Isten testén, de mivel Istenen kívül semmi sem létezik, nincs szemétdomb sem, ezért az elkülönítést másképp kellett megoldani. Ezek az elkülönített sejtek önálló életet élve öntudatra ébrednek, és visszatérve tudatosan fogják szolgálni az egész organizmust.

Éppen így minden létező a Legfelsőbbet szolgálja, még a Sátán is, vagy nevezzük Mayának. Egyszerűen nem tud mást tenni, mert mindenki Istenben van. Akik úgy gondolják, hogy nekik nem kell szolgálniuk senkit, mert nincs semmiféle Isten, kiiktatódnak, vagyis elszakadnak. Ez persze látszólagos, bármikor elég egy gondolat, és újra megteremthető a kapcsolat. Ezzel szemben, ha a szolgálatot tudatosan vállalja a létező, akkor megszűnik számára a szenvedés, mert megszűnik benne az ellenállás mindazzal, ami a feladata, és feloszlanak tudatlanságának ködfoltjai. Készen áll majd, ismételt visszaintegrálódása után, magasabb szinten megélni az Egységet.

A jógi tudja, hogy minden sejtje önálló létező egy parányi sejt szintű tudatossággal. Éppen ezért arra törekszik, hogy minden sejtjét fejlessze, hogy ezek az elemi egységek teljes tudatossággal lássák el feladatukat öbenne. Isten parányi tudatosságcsírák (lélek-szikrák) halmazából áll, ezek egy része már önálló tudatosságot ért el, más része még öntudatlan, ezért Isten arra törekszik, hogy ez utóbbiakat fejlessze, és valamennyi elemi egysége teljes tudatossággal bírjon az egészről, és abba szabad akaratából integrálódjon.

Isten tehát a legnagyobb jógi.

Az önprogramozás művészete

Realitás és illúzió

Aki elhatározza, hogy valóban kezébe veszi sorsát, először nem árt, ha alapos önismeretre tesz szert, e nélkül könnyen előfordulhat, hogy útja egyik illúzióból egy másik illúzióba vezet. Illúzióban lehet önmagáról, másokról és a világról, annak törvényeiről, működéséről. Az önismeret fontosságáról már szó esett az előző fejezetekben, mindamellett nem árt, ha az illető kellő olvasottságra és másoktól megszerezhető ismeretekre tesz szert azon a területen, amin működni szeretne. Néhány példával szeretném illusztrálni, hogy az egyén műveletlensége hogyan vezet olyan egyéni illúzióhoz, amiből aztán nagyon nehéz az illetőt kiemelni, vagy sok esetben nem is lehetséges.

1. Egy idős hölgy egy vidéki kis faluból azzal keresett meg, hogy ő tud a Szentlélekkel gyógyítani. Gyógyító képességeit a környezete is tapasztalja, viszont az a problémája, hogy ő súlyos beteg. Mondtam neki, hogy jöjjön el egy REIKI I-es tanfolyamra, és majd meglátjuk, mit tud. Eljött. Először is döbbenet tapasztalta, hogy mások szintén tudnak kézrátétellel gyógyítani, sőt sokkal erőteljesebb energiaátadásra képesek, másrészt ott derült ki számára, hogy az energiával való gyógyításnak (bármilyen rendszerben működjön valaki) vannak bizonyos szabályai, amit ő tudatlanságból nem tartott be, és ez volt az oka, hogy miközben másokat gyógyított, ő maga egyre súlyosabb tünetekkel küszködött.

2. Egy férfi azzal keresett fel, hogy elindította magában a kundalini erőt, és úgy gondolja, hogy bizonyos beavatások, amelyeket szerinte én meg tudnék neki adni, segítené rajta, mert nagyon beteg, és ebben az állapotban nem tudja folytatni sem spirituális útját, sem hétköznapi tevékenységét. A férfivel kapcsolatban arra a megállapításra jutottam, hogy önmagát illetően tévedésben van. Sajnos a műveletlensége olyan nagy volt a jogairodalom, a filozófia, a vallások, de a természettudományok stb. területén is, hogy érvekkel képtelenség volt meggyőzni arról, hol követte el a hibát, amiért az adott állapotba került. Bizonyos okok következtében pszichés károsodást szenvedett, amiből lehetséges lett volna kiemelni, ha ezt belátja. Épp ésszel már folytathatta volna fejlődését ellenőrzött

körülmények között, de belátó képességének beszűkülése következtében ragaszkodott a beavatáshoz, amit természetesen nem kapott meg (legalábbis tőlem nem). Világosan kell látni, hogy egy olyan erő, mint pl. a kundalini, ha valóban elindult, akkor az olyan megkülönböztető tudás birtokába juttatja az embert előtanulmányok nélkül is, hogy az illető képes lesz szót érteni olyan személyekkel, akik a szabályos spirituális iskolarendszerben szereztek az ismereteiket vagy azt képviselik. Ha tehát valakinek elemi fogalma sincs arról, ami benne zajlik, és megfigyelni, leírni sem képes objektív módon saját belső folyamatait, akkor abban az esetben neki ez az erő nem adatott meg, és valószínűleg nem is fog, mert a kundalini a legmagasabb szintű önismeret.

Ezzel a néhány példával szerettem volna felhívni a figyelmet arra, hogy spirituális úton járni spirituális iskolázottság nélkül nem célszerű, mint minden területnek, ennek is megvan a maga tudománya, és annak különböző szintű művelői, akikhez fordulni lehet probléma esetén vagy további tanításért. Osztályokat kihagyni, lépcsőfokokat átugrani keveseknek adatik meg, és azok számára is jobb, ha van egy mester, aki a területen előttük halad. Saját, egyéni illúziójába olyan mértékben kapaszkodhat valaki, mintha az élete múlna rajta. Ebben az esetben jobb, ha az illetőt meghagyjuk a saját hitében, és a legtöbb, amit tehetünk, hogy imádkozunk érte. Ennek illusztrálására álljon itt egy történet:

Esős, borongós délután. Éppen menni készülök hazulról, mikor csengetnek. Egykori tanítványom, jelenleg hajléktalan, áll a kapuban. Ruházata mocskos, zilált, hangulata kiszámíthatatlan, a síró- és nevetőgörcs között félúton. Lehet, ismét „belötte” magát...

– Hogy kerülsz ide, tudod, hogy csak véletlenül találsz itthon!

– Úgy éreztem, mintha te hívnál. Beszélnünk kell. Hidd el nem füveztem, esküszöm, teljesen tiszta vagyok... Tudod, – leroskad egy székbe – én vagyok Jézus reinkarnációja... Én sem akartam elhinni, de így van. Azért zuhantam le, mert magamra vettem a világ bűneit... – zokogja.

Egy darabig nézem, elmélyülten. Mitévő legyek? Mi ilyenkor a helyes, és van-e egyáltalán helyes válasz? Ekkor eszembe jutottak Jézus szavai: „Éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és

innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok... Amennyiben megcselekedtétetek eggyel emez legkisebb atyámfiak közül, énvelem cselekedtétetek meg.” (Máté 25. 35, 40)

Végül csendesen, csak annyit mondok:

– Mester, boldog vagyok, hogy betértél hajlékomba. Egyél és igyál. Sajnos csak paradicsomleves van, mert nem készültem a jöttödre.

Némi unszolás után elfogadja:

– Az jó lesz, tökéletes...

Közben mesél:

– Tudod, az emberek miattam boldogtalanok, miattam történik minden rossz a világban, miattam esik az eső és ... – sír, könnyei hullnak a levesbe, kezével maszatozja szét az arcán.

– Akarj jót az embereknek, akkor boldog leszel, és ők is boldogok lesznek!

– De nem tudok, csak a rossz jön belőlem, minden gonoszság belőlem származik!

Nézi az eget. Vihar közeleg.

– Mennem kell, félek a vihartól. Most is miattam lesz vihar. Rám haragszik az ég!

– Menjünk együtt. Úgyis indulni készültem. – Beültetem a kocsimba.

– Elviszlek egy darabon, és közben együtt arra koncentrálunk, hogy sütni fog a nap, jó idő lesz, és boldogok lesznek az emberek...

– Nem tudom megcsinálni...

– Meglátod, menni fog, segíték. – Lassan megnyugszik. Elindulunk.

Kis idő múlva:

– Lehet, hogy még sem én vagyok Jézus? Te mit gondolsz?

– Semmi jelentősége. Ha kis-jános-nak képzeled magad, ugyanúgy illúzióban vagy. Míg ha átélsz valamit, ami közelebb visz Istenhez, az valóság.

Mikorra megérkeztünk, kisütött a nap.

– Süt a nap! – Eufórikus boldogsággal száll ki a kocsiából, táncol és ugrál. – Most már boldog vagyok!

Mi, porszem emberek, kapaszkodunk és küszködünk, hogy elérjük Isten lábát. Ki Jézusnak, ki Buddhának, ki Sivának gondolja magát, megint más azt hiszi a Szentlélek avatta be. De ki, mire megy ezzel? „**Aki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgája legyen**” (Márk 10.44) – mondta Jézus. Ha egy pillanatra átéljük

magunkban Istent, és ez boldoggá tesz, az a mi valóságunk; ha egy pillanatra átitat bennünket a mindent átölelő szeretet, és ettől boldogok vagyunk, az mi valóságunk.

Minden más csak por és hamu...

Mindenkinek joga van arra, hogy egyéni illúziót alakítson ki magának, ha ez szükséges a boldogságához, és egyébként nem zavar vele másokat. Ha azonban egyéni illúzióját nem tudja beilleszteni környezetének kollektív illúziójába, és összeférhetetlenség keletkezik az ő egyéni illúziója és a kollektív illúzió között, akkor a környezete örülnék fogja bélyegezni és kirekeszti. A kollektív illúzió hely, idő, és körülményfüggő. Ezer évvel ezelőtt simán örülnék bélyegezték azt, aki szerint egyszer ember úrhajóval eljuthat a Holdra, és még ma is örülnék tekintenek egy nőt, aki mondjuk, az iszlám világban a nők egyenjogúságáért harcol. A továbbiakban az anyagi világot, mint kollektív illúziót kívánom elemezni.

Iskolai tanulmányainkból talán még felidézhető emlékekkel rendelkezünk az atom felépítéséről. Az atom atommagból és a körülötte atomi pályákon elhelyezkedő elektronokból áll, az atommagot pedig protonok és neutronok alkotják. Magának az atomnak azonban a 99%-a üres tér, ugyanis az atommag és az elektronok csak kb. 1%-át teszik ki az atom teljes térfogatának. Annak, hogy ujjunkkal nem tudunk egy asztal lapjába behatolni, holott mindkettőnek a 99%-a üres tér, csak az az oka, hogy az üres térben ható kötési energiák ezt nem teszik lehetővé. A részecskefizika legújabb tudományos eredményei még érdekesebbé teszik a helyzetet. Ha elkezdjük vizsgálni az atom összetevőit, kiderül, hogy a protonok, neutronok és az elektronok is tovább oszthatók, sőt a belőlük képződő elemi részecskék is további részecskékre esnek szét megfelelő körülmények között. Ez a folyamat egészen addig folytatható, amíg olyan részecskéhez jutunk, amelyek nyugalmi tömeggel már nem rendelkeznek, vagyis az anyagot jellemző tömeg észrevétlenül kicsúszik a kezünk-ből, helyette energiát tapasztalunk meg. Azt mondhatjuk tehát, hogy az atom kötési energiák formájában létezik, amely az atomot alkotó elemi részecskéket kapcsolja össze.

Hasonló következtetésre juthatunk, ha kitekintünk a világűrbe. A fekete lyukak létezése már bizonyított a csillagrendszerek központi magjában és elszórva a világegyetemben. Ezek az „anyag” olyan

mértékű sűrűsödései, amelyek pontszerű kiterjedésben végtelen tömeget képviselnek. Nyilvánvaló, hogy ez az objektum nem lehet anyagi természetű, inkább jellemezhető gravitációs mezőként, amely olyan vonzóerőt képvisel, hogy még a fény sem léphet ki belőle.

Az anyag tehát egy átmeneti, tranziens jelenség az univerzumban, szubjektív valóság, megtapasztalható, de valójában nem létezik, helyette egy energiamező van jelen, amelyet mi anyagként azonosítunk. Másképpen fogalmazva az energiamező, amikor kihül és besűrűsödik, az anyag képzetét kelti bennünk.

Vizsgáljuk meg ezek után, mikor nevezzük az anyagot élőnek? Az élőlény életjelenségeket mutat: megszületik, növekszik, szaporodik, mozog, elpusztul. Észre vesszük, hogy ez a definíció több ponton sántít. Egy csillag is megszületik, növekszik, bolygókat hozhat létre (szaporodik), mozog, elpusztul. A vírust a biológia nem tekinti élőnek, mert gazdaszervezet hiányában önálló szaporodásra nem képes. De ezzel az erővel nem tekinthetünk élőnek egy őszvért (számár és ló keresztezése) sem tekintve, hogy önálló szaporodásra képtelen. Még kevésbé tisztázott, hogy mit kezdjünk egy számítógép szimulációban létrehozott virtuális lényekkel, akik az előre megírt program szerint valamennyi életjelenséget mutatják. Ha élőnek tekintjük őket, akkor nem szabad kikapcsolni a számítógépet, mert akkor megöljük őket. De hát ezek nem lehetnek élőlények, hiszen ez csak szimuláció! És mi van akkor, ha mi is ilyen virtuális lények vagyunk csupán, egy számítógépes szimuláció részei. Akkor most élünk vagy nem élünk?

Láthatjuk, hogy az élet, élőlény fogalma is szubjektív. Ezeket a definíciókat azért alkottuk, hogy segítségükkel könnyebben eligazodjunk a világban. Definícióink ideiglenesek, időről időre változnak, mint ahogy az atom oszthatatlanságáról alkotott elképzelés is megdőlt.

Most egy hatalmas gondolati ugrással tekintsük át, mit mond a védikus filozófia az illúzióról:

„Az Istenség Legfelsőbb Személyisége így szólt: Van egy elpusztíthatatlan banyanfa, melynek gyökerei felfelé, ágai pedig lefelé nőnek, s melynek a védikus himnuszok a levelei. Aki ismeri ezt a fát, az ismeri a Védákat.

E fa ágai le és fel egyaránt nőnek, s az anyagi természet három kötőereje táplálja őket. A gallyak rajtuk az érzékek tárgyai. Vannak olyan gyökerei is, melyek lefelé nőnek, s ezek az emberi társadalom gyümölcsöző cselekedeteihez kötődnek.

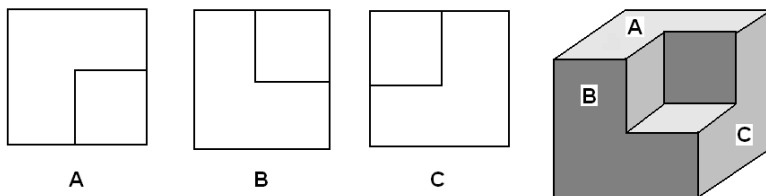
Ebben a világban lehetetlen meglátni e fa igazi formáját. Senki sem érheti meg, hogy hol kezdődik, és hol végződik, vagy hol van az alapja. Gyökerei erősek, de nagy elszántsággal, az elkülönülés fegyverével az embernek ki kell vágnia ezt a fát. Azután fel kell kutatni azt a helyet, ahová egyszer eljutván soha többé nem kell visszatérnie, s ott meg kell hódolnia az Istenség Legfelsőbb Személyisége előtt, aki mindennek a kezdete, s akiből időtlen idők óta minden kiárad. (Bh.G. 15. 1-2-3.)

Egy tó vizében tükröződő fa gyökerei felül, ágai pedig alul helyezkednek el, mint egy fordított világban, ha a vízből figyeljük a látványt. A vízben állva a fát valóságosnak vélhetjük, de ha kijövünk a partra, látjuk, hogy csak a valóságos fa tükörképéről van szó. Ugyanez igaz az anyagi világ és a transzcendentális világ viszonyára. Az anyagi világ tükörképe a transzcendentális valóságnak, ez azonban csak a megvilágosodás pillanatában lesz felismerhető. Nem az anyagi világ a valóságos, hanem a transzcendentális világ, amely ezt a kivetülést létrehozta. Ha tehát az anyagi világ létezik – még ha csak virtuális valósággént is – mert megtapasztalható, akkor léteznie kell a transzcendentális valóságnak is.

Ezen a ponton felvetődhet valakiben a kérdés, hogy hátha az anyagi világ a valóságos, és a vallások által hirdetett transzcendentális világ csupán az anyagi világ tudatunkban megjelenő tükröződése, kivetülése. Ez az elgondolás ott hibádzik, hogy a tudatunkban nem jöhetne létre semmi olyan, ami nem része az anyagi világnak, vagyis annál magasabb dimenziójú valóság. A tó (tudat) tükörében nem láthatunk meg semmi olyat, ami nincs jelen a tó partján. A valóság és annak tükörképe mindig egy-egy értelmű megfelelésben van egymással, a különbség annyi, hogy a tükör torzít.

Ami megkülönböztet bennünket pl. egy majomtól az, hogy tudatunk (ami nem azonos a fizikai elmével) több mint háromdimenziós valóságokat is képes átfogni, ezáltal arról elképzelést alkotni.

A 7. ábrán egy csonkolt kocka és annak kétdimenziós vetületei láthatók (A: felülnézet, B: elölnézet, C: oldalnézet).

7. ábra. Egy csonkolt kocka és vetületei

Mutassuk meg egy két dimenzióban létező élőlénynek az A, B és C ábrát és kérdezzük meg tőle, hogy a három forma ugyanazt ábrázolja-e? Feltéve, hogy élőlényünk elég intelligenciával rendelkezik a válaszadáshoz, azt fogja mondani, hogy nem, ez három különböző ábra, vagy ha egy, akkor egymáshoz képest el van forgatva, de arra nem fog rájönni, hogy egy háromdimenziós kocka vetületeiről van szó. Ezzel szemben egy három dimenzióban gondolkodó intelligens élőlény könnyen össze tudja rakni a három vetületből a kockát. Hasonlóképpen lehet elképzelni az földi világ (három dimenzió), az univerzum (négy dimenzió) és Isten viszonyát (végtelen dimenzió).

Ha tehát az anyagi világ csupán tükröződés, akkor kezünkbe kerül a kulcs a kijutásra mivel, ha gyökerestől kivágjuk a fát, amely az anyagi világhoz láncol bennünket, akkor automatikusan felismerhetővé válik a transzcendentális világ a maga valóságában, mivel annak részeivé válunk.

Az anyagi világ illúziójából való kikerüléshez nélkülözhetetlen szükség van az univerzumot működtető legfontosabb alaptörvények ismeretére.

Az anyagi és finomanyagi világot működtető legfontosabb alaptörvények

Az Univerzumot működtető Törvény, amit a taoizmus tao névvel, a hinduizmus, buddhizmus dharma névvel illet, az egész Univerzumra kiterjedő, teljesen egységes és homogén. Mindenkire (bármely vallás hívőjére és a hitetlenekre egyaránt) kivétel nélkül vonatkozik, mentességet kapni alóla csak valamely személyes

Istenformába vetett hittel lehet, mert csak maga Isten tud felmenteni bárkit az ő személytelen, ezáltal közömbös törvényei alól. Lao-ce ismerte a taot, és leírta (részletesebben ld. Lao-ce Tao Te King Rhasoda May feldolgozásában), Buddha ismerte a dharmát és tudósított róla („*Aki engem lát a dharmát látja, aki a dharmát látja engem lát.*”), Krisna személyében maga a dharma alkotója szólalt meg, és mesélte el annak működését.

Mózes szintén ismerte a Törvényt, és megkísérelte átadni az embereknek, de mivel azok nem értették, így az eredeti kőtáblákat az eredeti törvényekkel megsemmisítette, így kaptak a zsidók végül tíz parancsolatot. Jézus ugyancsak a Törvény ismerője volt, és hasonlóan Krisna tanításához megmutatta, hogyan lehet felmentést kapni a személytelen Törvény működése alól.

A különböző vallások Szentíráasai ismertetik az Univerzumot működtető Törvény egyes aspektusait, legátfogóbban a Védikus Szentírásban maradt ránk. Egy Törvény van, de az emberi értelem számára célszerű a törvény egyes aspektusait külön-külön értelmezni a könnyebb követhetőség kedvéért. Az tehát, hogy a Törvényt részekre osztjuk, emberi kitaláció, ennél fogva nincs jelentősége, ki hány törvényt fogalmaz meg. Ebben az írásban a Törvénynek négy aspektusát tárgyalom abban a megközelítésben, ahogyan a hermetikus filozófia tanítja, mivel a keresztény kultúrkörben ennek vannak hagyományai, de összevetem azt más filozófiák szemléletével és a tudományos nézőponttal is.

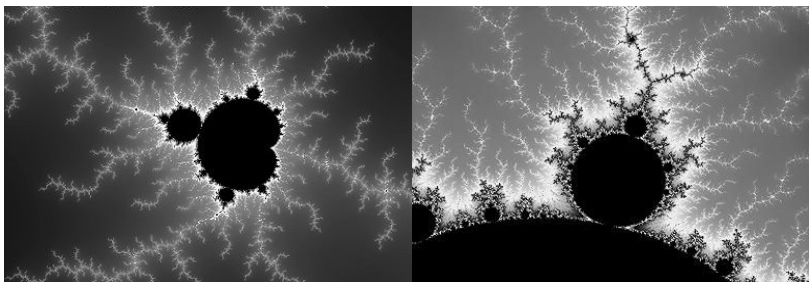
Amint fent, úgy lent, amint lent, úgy fent.

Másképpen: Ami fent van, ugyanaz, mint ami lent van, és ami lent van ugyanaz, mint ami fent van; ennek a törvénynek egy következménye: Amint kint, úgy bent, amint bent, úgy kint.

Ez a törvény teszi lehetővé a világ megismerhetőségét. Ha vesszük az univerzum egy parányi részhalmozát, és alaposan elemezzük, akkor tapasztalni fogjuk, hogy a részhalmozon megállapított törvényszerűségek igazak lesznek az egészre is. Másképpen fogalmazva mindegy, hogy az atomokat kutatjuk, vagy a csillagrendszerket; önmagunk személyiségét vizsgáljuk, vagy a társadalom működését, végkövetkeztetésként ugyanazokra a megállapításokra fogunk jutni. Személyiségünkben leképezve jelen van az egész univerzum

(ld. 6. ábra), tehát belső vizsgálódással felismerhető és megtekinthető annak minden eleme, ugyanakkor a környező világot kutató tudományok művelésének semmi más célja nincs, mint a belső önismeret megszerzése.

A modern tudomány eredményeinek felhasználásával az a következtetés vonható le, hogy az amint fent, úgy lent alapelv (princípium) annak felismerése, hogy az univerzum fraktál szerkezetű. A fraktálok olyan matematikai halmazok, amelyeknek egy részhalmazát kiragadva annak szerkezete az egész halmazt adja vissza. Legismertebb a Mandelbrot halmaz (ld. 8. ábra).

8. ábra A Mandelbrot halmaz részleteinek tanulmányozásával kiderül, hogy végtelenségig nagyítható a kép anélkül, hogy a forma változást szenvedne.

Fraktálok az anyagi világ minden szintjén megtalálhatók, nemcsak a matematikában. Fraktál szerkezetűek a tüdő alveolusok, az érrendszer, vagy egy hópihe és egy fa lombozata is. Ha az univerzumot fraktál szerkezetűnek tekintjük, akkor az általunk ismert anyagi világ egy magasabb szintű finomanyagi világ részhalmazát alkotja, és ez utóbbi egy még magasabb szintű világét miközben az alapvető törvényszerűségek változatlanok maradnak. A sor tetszés szerint folytatható, ameddig eljutunk a transzcendentális világhoz, amelyből a kivetülés elindult.

Az amint kint, úgy bent elv egyértelműen utal a bevezetőben említett tükröződő fára, vagyis ami belső világunkban (mikrokozmosz) jelen van, az egyértelműen megismétlődik a külső világban (makrokozmosz) is. A mikrokozmosz istene az Atman, a makrokozmosz istene a Brahman, ennek belső átélése a megvilágosodás,

amely az Atman-Brahman egységének megtapasztalása. Ennek a gondolatsornak a továbbviteléből adódik, hogy ha az ember személyes tudatossággal rendelkezik, akkor Istennek is létezik személyes megnyilvánulási formája. Mózesnek Isten úgy jelentette ki magát, hogy „Vagyok, aki vagyok.”, Arjunának pedig Krisna az Istenség Legfelsőbb Személyiségeként mutatkozott be. További következtetések egy későbbi fejezetben lesznek tárgyalva.

A kölcsönhatás vagy vonzás törvénye ***(a törvény speciális esete: a rezonancia törvény)***

Ez a princípium meghatározza azt, ahogyan az anyagi (finomanyagi) világ elemei viszonyulnak egymáshoz. A bolygók mozgástörvényeiben vagy a lelkek egymáshoz való vonzódásában is ennek az alapelvnek a működése érhető tetten. A kölcsönhatás törvénye azt is megszabja, hogy az ember hová születik le, mely családba, mely országba, mely korban vagy társadalmi rendszerben. Látható tehát, hogy sorsunkat már születésünk előtt meghatározzák saját vonzóda-saink, amelynek a törvény csak keretet ad. Egy törvény nem tehető felelőssé azért, mert valaki a II. világháború idején a lágerbe került, vagy éppen Afrikába született, ahol éhen halt. Hétköznapi tudatosságunkkal nehezen képzelhető el, hogy egy lélek ilyen jellegű megtapasztalásokra vágyjon, éppen ezért egy másik törvényt is figyelembe kell venni ennek megértéséhez. Most azonban elemezzük kicsit a kölcsönhatás törvényét.

Mindenkinek vannak előző életei, amelyek során kölcsönhatásba kerültünk különböző személyekkel. Ez a kölcsönhatás vonzó vagy taszító erők formájában nyilvánult meg és mintegy beleégett az energiatestünkbe. Egy következő életbe születve ezek az erők ismét hatni kezdenek, és a lelket hasonló típusú személyek és szituációk közelébe sodorják. Ez pontosan ugyanolyan helyzet, mint amikor az iskolában ismét feladják ugyanazt a tananyagot, mert nem sikerült elég alaposan átérteni. Ha valaki elfogulatlanul végignézi saját életét, ugyanerre a következtetésre juthat. Bizonyos személyiségtípusok többször ismétlődnek az életünkben. A férfiak öntudatlanul hasonló típusú feleséget választanak, mint az anyjuk, és fordítva a nők az apjuk típusához vonzódnak. Ha valaki többször házasodik, észreve-

heti, hogy jövődöbelije, bár külső jegyeiben különböző lehet, belső tulajdonságaiban számos hasonló vonást mutat, mint az elvált házastárs. Ismertem egy férfit, aki négyszer házasodott, az első három alkalommal ugyanolyan személyiségtípusú nőt választott, és ugyanazt a szituációt élte meg vele. Mindhárom nőtől lett egy lánya, és mindhárom felesége anyagilag kisémmizte. Feleségeit még két szerelmi kapcsolat követte, de azok a nők is ugródeszkának használták, és anyagilag élőködtek rajta. Mikor megismerkedtünk és elmesélte életét, felhívtam figyelmét erre a körülményre. Ő maga is megdöbbsent, mert nem értette, hogy miért jár ő mindig ugyanúgy a nőkkel. Szerencsére sikerült a tudatosságát oly mértékben növelnie, hogy a negyedik házasság már valóban továbblépést eredményezett számára, mivel felismerte eredeti vonzódásának okát, és sikerült azt felszámolnia.

Nemcsak személyeket vonzunk, hanem helyzeteket, megoldandó feladatokat is a vonzás törvénye értelmében rendezünk magunk köré. Ilyen értelemben, a szituációban szereplő személyek csupán játszótársaink, akik asszisztálnak nekünk ahhoz, hogy egy felismerés birtokába kerüljünk. A helyes hozzáállás, ha hálásak vagyunk nekik ezért, hiszen nélkülük nem kerültünk volna a szükséges tapasztalás birtokába. Nézzünk erre egy példát.

Mariska azt gondolja, hogy megcsalja a férje, mert egyre kevesebbet közeledik hozzá, és egyre gyakrabban jár későn haza. Mivel zavarja ez a gondolat, egyre hidegebb lesz férjéhez. Egyik alkalommal hangot is ad neheztelésének a férj késői érkezése miatt, majd a szóváltás kapcsán elhangzik, a bűvös *biztosan mást szeretsz már* mondat. Férje megnyugtatta, és egy időre helyreáll a béke.

A kimondott szó azonban sosem marad a négy fal között, a bennünket körülvevő mátrix (érzelmi-gondolati mező) láthatatlan huzalain keresztül rezonanciát kelt a tágabb környezetben. A férj – nevezzük Lacinak – kolléganői elkezdenek pusmogni, hogy bizony Laci sokat marad együtt esténként a hivatalban Gizikével, az új titkárnővel. A hír Gizikéhez is eljut, és bár eddig nem jutott eszébe az a gondolat, hogy főnökére női szemmel tekintsen, most elkezd fürkészni, hogy szavaiban, tekintetében nem talál-e közeledésre utaló jelet. Természetesen talál, hiszen ez az ő kivetítése lesz. Megkezd a visszahúzódot, és óvatosabban szervezi az esti túlórát. Ez azonban még gyanúsabb lesz a környezetük számára, és most már Laci férfi

kollégái is tréfás utalásokat tesznek az intim kapcsolatra. Mind Laci, mind Gizike tudják, hogy őket szerelmi viszonnal gyanúsítja a környezetük, de mindeddig egy félreérthető szó vagy mozdulat sem történt, és egymással nem kommunikáltak erről. A munkahelyi közeg azonban fokozatosan erősíti azt az érzelmi és gondolati mezőt, ami növeli a valószínűségét egy ilyen esemény bekövetkezésének. Végül elég egy szóváltás otthon a feleséggel, és a legközelebbi közös kiküldetésük során Gizike és Laci egymás karjaiban találják magukat. Kész a szerelmi háromszög vagy négyszög, a kapcsolatok vagy borulnak és újrarendeződnek, vagy nem, de a történetek mindenkiben keserű szájjá hagynak maguk után.

Az emberek, személyes tapasztalataim szerint, szinte tehetetlenül vergődnek egy ilyen szituációban, legtöbbször a környezet várakozása teljesül, és az előrevetített esemény bekövetkezik. Vizsgáljuk meg kit, milyen felismerés segített volna hozzá ahhoz, hogy a fenti szituáció más eredménnyel végződjön. A feleséget a féltékenység és a kisebbségi érzés motiválta. Úgy érzi, ő nem tud mindent megadni Lacinak, és ezért az első problémák jelentkezése-kor visszavonulásba kezd, ahelyett, hogy a kapcsolat megújítását indítaná el. Bizalmas helyzetben bizalmas beszélgetést kellene kezdeményeznie, ami helyreállítaná és stabilizálná a kapcsolatot. A kimondott szó: *biztosan mást szeretsz már* elindítja a lavinát, a kozmikus törvény működésbe lép: „*Aki szelet vet, vihart arat*” (Hós. 8.7.). Minden kisugárzott gondolat, vagy kimondott szó felerősítve tér vissza a rezonancia törvény értelmében azért, hogy a felismerést elősegítse. Mellesleg lehet, hogy Laci valóban nem szereti már úgy, mint azelőtt, de ettől még eszében sem lenne elhagyni, ideje sincs más kapcsolatot keresni, és egyébként is jobban szereti a nyugalmat. Nézzük, hogyan asszisztál a többi szereplő a jelenethez. A kolléganők irigye Gizikére, aki jó házasságban él, és noha csak most került oda, mégis ő kapja a többlet munkát (és a többlet fizetést). A kolléganők már rég kiégtek mind a munkahelyi feladatok, mind házasságukat illetően, valójában a csodára várnak, történjen már valami, de mivel semmi sem történik, a tudatalatti vágyaikat mással játszatják el. Valójában ők szeretnének Gizike helyében lenni, ők vágnak Lacival intim kapcsolatra, de ehhez túl gyávák és kényelmesek. Gizike az új munkahelyen bizonyítani akar, ezért igyekszik, főnöke minden szavára ugrik, szó nélkül marad túlórázni, de amikor

felismeri a többi nő intrikáit, megpróbál visszakozni, hiszen neki a többiekkel való jó kapcsolat megőrzése is fontos. Gizike jó irányban mozdul, de túl hirtelen és feltűnően. Fél, hogy elveszíti az állását, a főnöke bizalmát, a többiek jóindulatát. Tudatalattija ráébred, hogy ő kerülhet ki abszolút vesztesként a helyzetből, ezért pánikba esik. A szituációban Laci az, aki szinte semmit sem tesz, csak viszik az események. Számtalan megoldandó feladat feszíti, nem ér rá a női intrikákkal foglalkozni, még feleségére sincs ideje, nem még Gizikére. Feladataiban segítségre alig számíthat, megértésre pedig pláne nem, az új kollégánál lelkesedése – ami persze nem teljesen önzetlen – abba az irányba mozdítja ki, hogy rá testálja a többletmunkát a legkisebb ellenállás irányában haladva. Csak akkor kapcsol, mikor kollégái intim célzásokat tesznek. Egy megoldás lehetne, ha humoros megjegyzésekkel vezetné le a kialakult feszültséget. Pl. mindenki füle hallatára kijelentené: Jöjjön Gizike és ágyazzon meg, mert ma sokáig itt leszünk. Ugyanígy Gizike is mindenki füle hallatára próbálkozhatna: Főnök, ma Zsuzsát rendelje be túlorázni, mert ő is nagyon szeretne magával kettesben maradni. Természetesen azt a személyt kell megnevezni, aki leginkább hangadó az intrikákban. Ha egy munkahelyen kimondásra kerül az, amit mindenki gondol, a feszültség oldódni fog. Ezért alkalmaztak udvari bolondot a királyok.

Összességében azonban elmondható, hogy a tudatosság és a megtapasztalások hiánya minden résztvevőt az események öntudatlan résztvevőjévé tett. A jelenet lezajlott. Hogy ki és mit tudott belőle megtanulni, és hogyan fogja alkalmazni, a jövőben fog eldőlni egy újabb megméréstetésnél.

Azért mutattam be a törvény működését egy magánéleti példán, mert az mindenki számára ismerős, de teljesen hasonló elven működik a tőzsde krach, a gazdasági világválság, a világháború, a globális felmelegedés, sőt a világ „vége” is. Természetesen a globális események működésbe hozatalához sok millió ember gondolati energiája szükséges, de ezt könnyedén tudják mozgósítani a médiák, a gyors információ áramlás biztosításával, akár álhírekkel is.

Napjainkban sok millió ember gondolja úgy, hogy a globális felmelegedés gyorsulni fog, ha nem történik változás a környezet politikában. Miért nem gondoljuk kollektíven azt, hogy a globális felmelegedés lassulni fog, sőt megszűnik? Ugyanez a helyzet a

világvégét váró jóslatokkal. Minél több ember várja a világvégét, annál nagyobb az esélye egy komolyabb katasztrófa bekövetkezésének, amelyet követően a *mi megmondtuk előre*, szemrehányásokat hallgathatjuk majd.

Nem térhetünk ki az alól a felismerés alól, hogy az fog velünk bekövetkezni, ami hitünk és mások velünk kapcsolatos hite szerint jár nekünk. A „*Legyen néktek a ti hitetek szerint*” (Máté év. 9.29) jézusi mondás pontosan ennek a törvénynek egy általános megfogalmazása.

Ha tudomással vagyunk erről a törvényről, akkor lehetőségünk adódik arra is, hogy megváltoztassuk a nem kívánatos tendenciák irányát oly módon, hogy mindig a Föld globális spirituális fejlődését elősegítő gondolatokat sugárzunk ki az érzelmi-gondolati mezőbe. Ha nem tudjuk eldönteni, mi tenne jót e cél érdekében, akkor kérjük pl. az angyalok, megvilágosodott guruk, szentek, félistenek, istenek segítségét. A makrokozmosz sokkal nagyobb mentális energiát képviselő lényei felé irányuló rendszeres imáinkkal akár az egész emberiség számára sorsfordító változásokat tudunk elérni.

Egy apró példát szeretnék említeni saját tapasztalataim köréből. Egyik nyáron összejött 15-20 angyalkommunikációt ismerő személy egy klubban. A beszélgetést követően a klub vezetője javasolta, hogy angyalmeditációval fejezzük be a rendezvényt. Mindenki lelkesen beleegyezett. De ha már angyalt hívunk, akkor kérjünk is valamit. Abban, hogy mit kérjünk, már megoszlottak a vélemények. Én azt javasoltam, hogy kérjünk esőt, mivel történetesen akkor már két hónapja nem esett. Mások azonban szívesebben élvezték volna a zavartalan napsütést. Az így kialakult szóváltást a klubvezető oldotta fel javaslatával, miszerint hívjuk a szeretet angyalát, amit mindenki elfogadott. Én a meditációmban változatlanul esőt kértem a szeretet angyalától az egyetemes szeretet nevében a szomjazó növények és állatok megsegítésére érdekében. A szeretet angyalának válasza a következő volt: „*Drága gyermekeim! Hogyan adhatnék én nektek esőt, ha még ti sem tudtok megegyezni abban, hogy mit kérjetek!*” Válaszom: *Kérlek, hagyd figyelmen kívül az öncélú kéréseket és teljesítsd azokét, akik a legtisztábbak voltak közöttünk.* Néhány nap múlva kiadós helyi eső frissítette fel a szomjazó földet.

A technikát már az ősemler is alkalmazta, hogy el tudja ejteni a bölényt, az ókorban papok serege mutatta be áldozatait az

isteneknek, hogy jobbá tegye a vezetettek sorsát, és lehetne sorolni a példákat. Csak mi civilizált emberek vagyunk olyan önteltek, hogy az gondoljuk, ránk ugyan nem hatnak a finomanyagi világok erői, sőt nincsenek is ilyenek, holott hatalmas segítséget kaphatnánk tőlük. Ehelyett azon erőlködünk, hogy leigázzuk a természetet, mikor még elemi megismeréséig sem jutottunk el. Ez a civilizáció? Nem, ez a hiú, gőgös, öntudatlan ember szembefordulása a Teremtőjével és a teremtet világ rendjével. Nem kétséges, hogy ki marad alul.

Az ok-okozat törvénye (leszűkítve: karma törvény)

A törvény jelentése: az okot okozat (hatás) követi és a létrehozott okozat egy következő esemény oka, valamint minden okozatnak van egy eredendő oka, másképpen fogalmazva semmi sem történik ok nélkül. Mind a hétköznapi életben, mind az ismert Szentírásokban számtalan példát találunk ennek a kozmikus törvények a működésére. Nézzünk most egy ószövetségi példát. Ézsau és Izsák ikertestvérek, de Ézsau született meg előbb. A zsidó (és valamennyi patriarchális) társadalomban mindig az elsőszülött fiú lépett a családfő helyébe annak halála esetén, és ő rendelkezett a családfői szerep minden jogával és kötelességével. Ézsaut nem foglalkoztatta ez a kérdés, éppen ezért könnyedén eladta elsőszülöttségi jogát Izsáknak egy tál lencséért. Ez eddig még nem jelentett volna semmi problémát. Hogyan jött mozgásba az ok-okozati törvény? Az ikrek anyja jobban szerette Izsákot és azt akarta, hogy Izsák kapja meg az apjuktól az elsőszülöttnak járó atyai áldást, ami egyben felhatalmazás a családfői szerepre. Meglehet Izsák alkalmasabb volt erre, vagy anyjuk aggódott azon, hogy férje halála esetén nem lesz majd, aki megfelelően gondoskodik róla. Ezért csellel segítette hozzá Izsákot az elsőszülöttnak kijáró atyai áldáshoz. A férj már öreg volt és megvakult, az anya állatbőrrel vont be másodszülött fia karját (az elsőszülött Ézsauanak szőrös volt a karja) és így vezette férjéhez, aki meg is áldotta. Ézsau mikor rájött, hogy átverték, elkergette testvérét, aki távoli országba menekült. A történet további ismertetésétől eltekintek. Az ok tehát automatikusan nem szül negatív okozatot. A karma kerekét mi mozgatjuk a reakcióinkkal, a felismerés és a megbocsájtás pedig megtöri azt. Egyrészt ha Ézsau született meg előbb, akkor el kellett volna fogadni, hogy ez Isten (sors) akarata, másrészt

ha Ézsau önként és tudatosan lemondott volna az elsőszülöttségi jogokról, akkor ismét nem lép működésbe a karma törvény. Látható tehát, hogy a karma kerék mozgásba hozása mindig azzal van összefüggésben, ha valaki nem fogadja el, amit a sorsa számára előírt, és megpróbálja sorsát tisztességtelen eszközökkel, mások kárára megváltoztatni. Az eredendő ok, hogy egy emberi törvényt (elsőszülöttségi jog), ami a szokásjogon alapult, nem lehetett megváltoztatni, mert akkor meginogtak volna a patriarchális társadalom alapjai. Az anya nem fogadta el a szokásjogot, megváltoztatni nem tudta, ezért megpróbálta kijátszani. Ezzel egy eseménysorozatot zúdított szeretett fiára és természetesen önmagára is.

A karma, ahogyan ezt a fogalmat a keleti vallásokból átvettük, tehát létezik és létezett mindenhol és mindenkor, csak legfeljebb nem így nevezték. A karma maga az ok-okozat törvényének működésbe hozatala. A karma maga a sors, a feladat, amit meg kell oldani, mégpedig úgy, hogy ne szolgáltatson újabb okot, és ne váltson ki újabb okozatot. Ezt nevezik a karma kerék megtörésének. Karma-mentesen élni azt jelenti, hogy cselekedeteinkkel nem szolgáltatunk olyan okot, amit okozat követ. Ez gyönyörűen hangzik, de hogy lehet ezt megvalósítani? Ugorjunk előre a történetben. Izsák tehát elmenekült és idegen országban szolgált, ahol viszontagságos élet után rátermettsége révén nagy gazdagságra tett szert. Majd amikor eljött az idő, visszaindult szülőföldjére egész családjával és minden vagyonával. Nem tudhatta azonban, hogy milyen fogadtatásban részesül. Előfordulhatott volna, hogy harcra kerül sor a testvérek között. Az elsőszülöttségi jog alapján Izsák minden vagyona fölött Ézsau rendelkezhet, de mivel Izsák lett apja által megáldva a fordítottja is jogos. A két testvérnek ezt a feladatot kellett megoldania. A Szentírás alapján úgy tudjuk, hogy Izsák a testvérével való találkozás előtt megküzdött Istennel, és győzött, így lett a neve Izrael. De mi lehet ennek a szimbolikának az értelme? Izsák önmagával, saját belső erőivel küzdött az isteni tudatosság eléréseért. Átadta magát Istennek, vagyis arra az elhatározásra jutott, hogy meghajlik az isteni akarat előtt, legyen bármi is az. Semmiképpen sem fog testvérgyilkosságot elkövetni, inkább megköveti Ézsaut. Így tehát szolgálkat küldött ajándékokkal, hogy kiengesztelje testvérét. És valóban megtörtént a csoda, a két testvér megbocsátott egymásnak és szeretetben egyesültek. Megtört a karma kereke.

Jézus tanításai tehát már az Ószövetségben jelen vannak csírájukban, de ő mondta ki először félreérthetetlenül, hogy a karma kerekét megbocsátással és szeretettel lehet megtörni. Ezzel a mózesi törvény „*Szemet szemért, fogat fogért*” (2Móz. 21.24.) helyébe a szeretet és a megbocsátás törvényét állította. Maga a mózesi törvény a karma törvény burkolt megfogalmazása, amely kifejezésre juttatta, hogy ha valaki másoknak ártalmára van, ugyanolyan mértékben fogja azt visszakapni. Jézus ezzel szemben arra tanította az embereket, hogy ne ragaszkodjanak a mózesi törvény végrehajtásához, mert ami velük történik, az már egy előző ok okozata csupán, és az ok-okozat folytonos láncolatának soha sem lesz vége, ha minden rajtuk megesett gonoszságot ismét megbosszulnak. Ezért tanította azt, hogy „*Szeresd felebarátodat, mint tenmagad*” (Márk ev. 12.31.) „*És amint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképpen cselekedjetek azokkal*” (Luk. ev. 6.31.).

A karma törvényt szokták még a harmónia visszaállításának törvényeként is emlegetni, ami azt jelenti, hogy a gonoszságot jó cselekedetekkel lehet ledolgozni. Ebben a vonatkozásban előfordul, hogy pl. egy tömeggyilkos, ha legkésőbb halála pillanatában rádöbben tettére, és kegyelemért folyamodik a Mindenhatóhoz, akkor következő életbeli büntetése nem az, hogy tömeggyilkosság áldozata lesz, hanem feladatként kapja, hogy akár a saját élete árán is megmentse másokét. Ezért mondják azt, hogy ahol burjánzik a gonoszság, ott túlrad a kegyelem. Ha az isteni kegyelem nem működne, akkor az emberi gonoszságnak nem lehetne gátat vetni, mert minden áldozat megtorlásért folyamodna újra és újra működésbe hozva az ok-okozat törvényét. Ennek a végtelennek tűnő láncolatnak vagyunk szenvedő alanyai jelenleg is. A védikus szentírás szerint ez a láncolat úgy kezdődött, hogy a papok egy csoportja megátkozta a másikat, és viszont, és ebből a bűvös körből a leszármazottak (a mai emberiség) máig nem tudott kitörni.

A teremtés törvénye

Gondolatainknak, szavainknak, cselekedeteinknek teremtő erejük van, mégpedig ebben a sorrendben növekszik ez az erő. Ezt már az ősember is tudta és alkalmazta, ezt bizonyítják a barlangrajzok. A bölény elejtése előtt lerajzolták a kívánt eseményt, majd a tűz körül

eljátszották egymásnak. Ezzel az egész közösség gondolatait ráirányították a kívánt célra, hogy a megvalósulás valószínűségét növeljék. Ezen az elven működik a napjainkban alkalmazott agykontroll technika. Ugyanezt a törvényt hozzák működésbe a mágusok és a mágikus technikák.

Az emberi teremtmő erő növelhető és fejleszthető pl. a koncentráció készség javításával, a gondolatok szabályozásával és sok más eszközzel. Azonban minden esetben, ha teremteni kívánunk, figyelembe kell venni, az előzetesen ismertetett törvényeket és azok hatásait is. Így nem célszerű olyan teremtményt valósággá létrehozni, amely mozgásba hozza az ok okozati törvényt, továbbá azt is figyelembe kell venni, hogy másoknak is van teremtmő erejük rajtunk kívül, vagyis ha mi teremteni kívánunk, de az nincs összhangban az anyagi világ lakóinak, valamint a finomanyagi világ lényeiének többségi akaratával, és az isteni törvényekkel, akkor szükségképpen elbukunk.

Teremtmő erőnk mértékét és céljainkat nem célszerű nagydobra verni, ez ugyanis mindig kihívást jelent az ellenzők számára. Ezért bármit is érünk el, maradjunk szerények, és ne magunknak, hanem Istennek tulajdonítsuk a pozitív változásokat, hiszen a teremtmő erő tőle származik, mi csak szolgálatra kapjuk.

A teremtmény felelősséggel jár pont úgy, mint a gyermeknemzés. Ha elindítunk egy teremtmő gondolatot, akkor gondoskodnunk kell annak eredményéről a megvalósulást követően, pl. ha valaki létrehoz egy egyházat, szervezetet, akkor gondoskodnia kell róla, mint a gyermekéről, el kell tartania, fel kell nevelnie, és ez nem egyszer az illetőnek több életébe kerül, amíg rá nem ébred, hogy teremtményével önmagának szolgáltatott feladatot. Nem egyszerű a teremtmő erőt helyesen használni, ezért ez a tudás mindig titkos volt. Másfelől azonban a tudatlan tömegek könnyen manipulálhatók ennek a titkos tudásnak a felhasználásával, ha az ismeretek gonosz emberek kezébe kerülnek.

Az átlagember számára a legbiztonságosabb az angyaltechnikák használata, mert az angyalokhoz irányított kérések egyeztetve lesznek az univerzum egyéb erőivel, és csak azok a kérések teljesülnek, amelyek nem zavarják meg a létezés harmóniáját. Másfelől Istentől származó segítséget lehet kérni az angyalokon keresztül a gonoszság térhódítása ellen.

Számtalan esetben tapasztaljuk, hogy valaki eléri a kívánt célt, és nem tud mit kezdeni vele. Jó példát szolgáltatnak erre a lottó nyerevények, vagy a médiák hirtelen felkapott sztárjai. A tudatalatti ilyenkor gyakran úgy reagál, hogy az illető érdemtelennek érzi magát arra, amit kapott, és minthogy ez többnyire igaz is, a könnyen szerzett hírnév, vagyon, hamar szertefoszlik. Ezért alázattal használjuk a teremtő erőnket, csak annyit fogadjunk el, amennyit elbírnunk, és amennyire szükségünk van. Legnagyobb alázattal akkor állunk a teremtésben, ha úgy gondolkodunk, hogy semmi sem a miénk, minden a Legfelsőbb Úré, és mi csak használatba kaptuk, ekkor nem alakulnak ki kötődések a teremtésünkhöz, és könnyedén tudunk megválni mindentől, amikor eljön az idő.

Teremtő erőnk helyes használatával rövid idő alatt meg lehetne szüntetni az éhínséget, az energiahányt, a környezetszennyezést vagy a globális felmelegedést, és paradicsomi állapotot lehetne létrehozni a Földön. Nem az erő és nem a tudás hiányzik ehhez, hanem a többségi akarat. Azok a találmányok, amelyek mindezt megoldanák, már jelen vannak a Földön nem ritkán fizikailag megvalósított formában. Szabadalmak, ötletek ezrei sorakoznak a fiókokban, vagy lettek a szemétkosárba dobva, mert a Föld gazdasági és politikai elitjének a rövid távú hatalmi és gazdasági érdekei nem állnak összhangban ezek megvalósításával, és mert a földlakók között nincs harmónia és összhang. Mindenki a másik rovására akar jól élni, terjeszkedni, meggazdagodni, és tetejébe erőszakkal akarja rákényszeríteni a másokra nyelvét, kultúráját, vallását, gazdasági-politikai rendszerét. Nem kell kutatnunk igaz-e Bábel tornyának története, a bábéli zűrzavar nem a múlt, hanem a jelen.

Elgondolkodtató, hogy a nagy világtanítók (Krisna, Jézus, Buddha) sohasem arra tanították az emberiséget, hogyan alakítsa a Földet Paradicsommá, hanem mindegyik az anyagi világból való kiutat jött megmutatni. Ha az emberiség eljutna arra a tudatossági szintre, hogy a Földet Paradicsom kertté alakítsa, valójában már nem lenne szükség a Földre, mint durvaanyagi létsíkra. Ittlétünknek a célja tehát nem az anyagi világ technikai fejlődésének megvalósítása.

Fenti példánkban Mariska és Laci esetében valamennyi kozmikus törvény egyszerre, egyidejűleg működött. Az első törvény (amint kint, úgy bent) úgy jelent meg, hogy Mariska belső világa, mikrokozmosz valósága (azt gondolja, hogy megcsalják) kivetült a

környezetbe, miután a kettő csak egységben tud tartósan létezni. A második törvény működésbe lépését részletesen elmagyaráztam. A harmadik törvény a háttérben működött, mivel Mariska, Laci és Gizike korábbi életükben már alkottak szerelmi háromszöget, és most szerepeket cseréltek. Végül a negyedik törvény, a teremtés törvénye tette lehetővé, hogy több ember gondolati energiája oly módon nyert felerősítést, hogy az esemény végül bekövetkezett.

Látható tehát, hogy ezek a törvények sohasem egymástól függetlenül működnek, hanem egymást mindig kiegészítik, egymással összefüggésben állnak. Valójában tehát csak egyetlen törvény van, és a könnyebb érthetőség kedvéért választjuk szét elemeire. A MINDEN EGY törvényét azonban ebben a megfogalmazásban nagyon nehéz megérteni, elmagyarázni és követni is. Mariska a mátrix (érzelmi, mentális, kauzális energiamező) egy eleme, aki kapcsolatban áll, a többi elemmel, Lacival, Gizikével és a kollégákkal. Ezek a láthatatlan energiaszálak a kollektív tudatalatti síkokon keresztül kapcsolják össze őket, és információt közvetítenek közöttük. Ha tudatosak lennének, minden pillanatban tudnák, mit érez vagy gondol a másik. Az ilyen szintű tudatossághoz azonban fel kell nőni, és az a tapasztalatok hosszú során keresztül vezet.

Hasonlóan képzelhető el a kapcsolat közöttünk és a szellemi világ, valamit Isten között is. Ha kibocsátunk egy érzelmi, vagy gondolati rezgést, az visszhangot kelt a magasabb világokban, ennek megfelelően visszakapjuk az eredményt. Ugyanez fordítva is megtörténik, ha egy információ elindul fentről lefelé, azt fogadni tudjuk, feltéve, ha vevők vagyunk rá. A szellemi világ azonban nagyon összetett, nemcsak pozitív lényekből és pozitív gondolatok, érzések halmazából áll. Sokan még az anyagi világ összetettségét sem fogják fel, ezért nehézségeik lesznek a szellemi világból származó információ áradat feldolgozásában és értelmezésében.

A mai világban rengeteg információ szűrődik át abból a tartományból is, amelyet mély asztrális síknak nevezünk. Egyes „művészek” fogják ezt az adást, és nem átnak filmet létrehozni belőle. A világunkat elárasztó horror, thriller stb. filmek ennek a kollektív tudattalan síknak a legszennesebb szférájából származnak. A film segít materiális formába önteni ezeket a tudattalan tartalmakat, ezzel teremtő erőt kölcsönöz ezeknek a gondolati formáknak rászabadítva azokat a tudatlan tömegekre. Így lassan, ami eddig csak

rejtett, elfojtott tudattalan tartalomként létezett, most véres valósággá, mindennapjaink részévé válik az anyagi világban való materializáció által. Vajon ki és milyen jogon érez felhatalmazást arra, hogy a saját szennyes tudatalattiját kivetítse mások tudatába, hogy mi azon szórakozunk? Ezek a „művészek” megérdemlik, hogy haláluk után ebben a világban élvezzék saját működésük gyümölcseit.

Azok számára, akik nem akarnak ennek az érzelmi és szellemi gettónak a foglyaivá válni életükben és halálukban, saját tudatosságuk növelését és/vagy az imákat és az Istenhitet tudom alternatívaként ajánlani.

Ezek után pedig vizsgáljuk meg, hogyan is kerültünk ebbe a származási helyzetbe, amit anyagi létsíknak neveznek.

A teremtés első hét napjának értelmezése

(Mózes 1. könyve 1. 2. és 3. rész, Károli Gáspár fordítása alapján)

„ Kezdetben teremté Isten az eget és a földet.

2) A föld pedig kietlen és pusztaság vala és setétség vala a mélység színén és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett.

3) És monda Isten: Legyen világosság és lőn világosság.

4) És látá Isten, hogy jó a világosság; és elválasztá Isten a világosságot a setétségtől.

5) És nevezé Isten a világosságot nappalnak és a setétséget nevezé éjszakának; és lőn este és lőn reggel; első nap.”

Isten először elkülönítette az isteni birodalomtól (ami nem teremtett, tehát öröktől fogva létező) a teremtett birodalmakat. A teremtett birodalmakat elnevezte égnek: mennyei birodalom; és földnek: anyagi birodalom. Az anyagi birodalom a mélységben van, a mennyei birodalom a magasságban, ez az Istentől való "távolságot" szimbolizálja. A mélységbe még nem jutott el a teremtő Fény, ezért az anyagi birodalom még „kietlen és pusztaság” volt. Az anyagi birodalom a vízben úszott. A víz egy köztes birodalmat szimbolizál, ami az anyagi és a mennyei birodalom között helyezkedik el. A köztes birodalom fölött Isten lelke a szentlélek (Isten női princípiuma)

lebeg, várakozva, hogy befogadja a teremtő erőt, megtermékenyüljön és létrehozza magát az anyagi világot.

A világosság megjelenése a teremtő erő és akarat kinyilvánítása, amellyel kezdetét vette maga a teremtés. A világosság tehát, a teremtő erő, míg a sötétség a befogadó erő, a kettő szétválasztása a dualitás megjelenésének első lépése; a sötétség és a világosság megfeleltethető a jin és jang erőknek.

A világosság, mint nappal, a teremtő erők túlsúlyának korszakát jelenti, a sötétség, mint éjszaka, a befogadó erők túlsúlyát szimbolizálja. Így születtek meg a teremtetési korszakok, amelyeket más-más erők túlsúlya jellemez. A teremtés tehát a befogadó erők túlsúlyával kezdődött, majd ezt követte a teremtő erők túlsúlya „...és lőn este és lőn reggel”.

Ennek a nappalnak és éjszakának semmi köze a földi időszámításhoz, hiszen ekkor az anyagi világ, még nincs megteremtve (csak mint elv, gondolat létezik). Ekkor még az Istenhez legközelebb álló síkon zajlanak az események, ahol egészen más az időszámítás, földi dimenziókban nem fejezhető ki. Nevezzük ezt isteni időszámításnak.

„6) *És monda Isten: Legyen mennyezet a víz között, amely elválaszsa a vizeket a vizektől.*

7) *Teremté tehát Isten a mennyezetet és elválasztá a mennyezet alatt való vizeket a mennyezet felett való vizektől. És úgy lőn.*

8) *És nevezé Isten a mennyezetet égnek: és lőn este, és lőn reggel, második nap.”*

Ekkor történik meg a vízzel szimbolizált köztes birodalom szétválasztása. A mennyezet egy olyan küszöb megteremtése, amely a köztes birodalmat további két részre osztja. Így lesz a mennyezet alatti „víz”-ből az asztrális-mentális birodalom, ami közvetlenül az anyagi birodalom felett helyezkedik el, míg a mennyezet feletti „víz” egyfajta szellemi birodalomként közvetlenül a mennyei birodalom alatt található. Ez által négy egymás fölött elhelyezkedő sík (birodalom) teremődik meg az egyetlen isteni birodalom alatt. Ezek a szintek megfeleltethetők öt egymásba ágyazott életfának, ezeken haladunk beavatási útjainkkal, mint egyfajta létrán (vö. Jákób égi latorája; 1. táblázat).

A vizeket szétválasztó mennyezetnek szintén ég (második ég) lesz a neve. Ez az anyagi világbeli lények mennyezete, ege lesz. Megkülönböztetendő ez az ég attól az égtől (első ég), ami a mennyei

birodalmat választja el az alatta levő szintektől. A két mennyezet a teremtett világot három szintre osztja, ez azt jelenti, hogy a teremtés három szinten zajlik majd. Ezeket a mennyezeteket egyfajta szakadékként is értelmezhetjük, amelyeken egyes értelmezések szerint át kell ugrani, más vélemények szerint az isteni kegyelem emel át rajtuk.

szint	tulajdonság	lények
Transzcendentális birodalom	öröktől fogva létező, nem teremtett	isteni inkarnációk
Mennyei birodalom	<i>elsődleges teremtés</i> (ég)	angyallények, félistenek
első mennyezet, (ég)		
Szellemi birodalom	<i>másodlagos teremtés</i> (mennyezet fölötti „víz”)	tökéletességet elért emberi lelkek, finomanyagi ösképek
második mennyezet (ég)		
Finomanyagi birodalom	<i>harmadlagos teremtés</i> mennyezet alatti „víz” (asztrális-mentális)	fejlődő emberi lelkek
„Édenkert”	(éterikus, „föld”)	

1. táblázat A teremtés szintjei

Anyagi birodalom alatt nem az anyagi világnak a jelenlegi formája értendő, hanem annak lényegesen finomabb, éterikus változata, ami kb. úgy képzelhető el, mint a fizikai testet jelenleg is átható éterikus test, ami tiszta energiából áll. Az este és reggel ismét a jin és jang erők túlsúlyával jellemzett korszakok még mindig az isteni időszámítás szerint.

„9) És monda Isten: Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tessenek meg a száraz. És úgy lőn.

10) *És nevezé Isten a szárazat földnek; az egybegyűlt vizeket pedig, tengernek nevezé. És látá Isten, hogy jó.*

11) *Azután monda Isten: hajtson a föld gyenge füvet, maghozó füvet, gyümölcsfát az ő neme szerint, amelyben legyen néki magva e földön. És úgy lőn.*

12) *Hajta tehát a föld gyenge füvet, maghozó füvet az ő neme szerint, és gyümölcstermő fát, amelynek gyümölcsében mag van az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó.*

13) *És lőn este és lőn reggel, harmadik nap.”*

Ettől a ponttól kezdve a teremtésben szinkronicitás figyelhető meg. Amit Isten az isteni birodalomban kimond, az megvalósul a mennyei birodalomban (elsődleges teremtés), majd ennek mintájára a mennyei birodalom lakói ugyanezt megvalósítják a szellemi birodalomban (másodlagos teremtés). A harmadik napon tehát a szellemi (az első és a második ég közötti) teremtés zajlik - (erre azonban a teremtés 7. napja után a 2. rész 5. pontjában történik utalás: „*Még semmiféle mezei növény nem vala a földön, s még semmiféle mezei fű sem hajtott ki...*”). Ezt a teremtést a mennyei birodalom lakói az isteni teremtéssel szinkronban végzik. Szellemi síkon a tenger és a szárazföld szétválasztása, majd a növények, fák ősképeinek a megteremtése történik. Ez ismét minta, sablon, ami szerint egy szinttel lejjebb, – a második ég alatti – teremtés (harmadlagos teremtés), később létrejön. Fontos megjegyezni, hogy minden növényi őskép úgy lett megteremtve, hogy önmagát megsokszorozva képes újjáteremteni. Ezáltal az egyszer elindított teremtési folyamat önfenntartóvá válik.

Az itteni nappalnak és éjszakának még semmi köze az égitestek mozgásából fakadó időszámításhoz, hiszen azok még szellemi szinten sincsenek megteremtve. A harmadik napon az időszámítás, a mennyei időszámítás szerint értendő, mivel azt a mennyei birodalom lakói végzik.

Minden szintnek megvan a saját időszámítása, ahogyan azt az adott dimenzióban tevékenykedő lények érzékelik. Az idő tehát nem abszolút fogalom. Helyesebben, isteni síkon az idő végtelen, más-képpen fogalmazva nincs idő. A teremtett világokban az idő is megteremtődik, mégpedig olyan formán, ahogyan azt Einstein a relativitáselméletében kifejti. Egy adott dimenzióban tartózkodó lény egy másik dimenzióba belepillantva másképpen érzékeli abban az

időt, gyorsabbnak vagy lassúbbnak tűnik számára, mint a sajátjában. A mi anyagi világunkból nézve a szellemi vagy mennyei birodalomban az idő lassabban, a szellemi vagy mennyei birodalomból nézve a mi időszámításunkat az idő gyorsabban telik. Ez a magyarázata annak, hogy a szellemi birodalomból nézve az anyagi birodalomban lejátszódó eseményeket, minden történés egyidejűnek tűnik, mintha nem különülne el a múlt, jelen és jövő. Valójában azonban minden dimenzióban az élőlény ugyanannyi időt él meg egy adott létformában. (Tulajdonképpen mindenki örökéletű, így nincs értelme időről beszélni, de egy adott létformában való tartózkodása véges, ezért van értelme időről beszélni.)

A teremtés első hét napjának értelmezésekor a legtöbben általában valamely időszámításra gondolnak, még ha az alatt nem is a földi időszámítást értik. Meglehet azonban, hogy a teremtés első hét napjának vajmi kevés köze van bármely idő fogalomhoz. A „nap” értelmezhető Isten fényének valamely aspektusaként is. Ilyen értelmezésben a hét nap az isteni fény hét különböző természetét is jelölheti, amelyek egymást követően kerülnek túlsúlyba, és más-más teremtési feladatot hajtanak végre. Az utolsó, a hetedik nap, maga a nem-teremtési aspektus. A sötétségnek tehát, ami a befogadó princípium mind a hat teremtő princípiumot be kellett fogadnia és ez különböző eredményekkel járt. Mintha egy házaspárnak egymást követően hat különböző gyermeke születne. Az első gyermek neve: „Világosság”, a második „Mennyezet”, a harmadik: „Növény”, a negyedik: „Égitest”, ötödik: „Állat”, hatodik: „Ember”.

Bármelyik értelmezést is választjuk, az bizonyos, hogy a teremtés időtartamáról semmilyen képet nem kaphatunk ebből a földi dimenzióból nézve, sőt a kérdés éppenséggel teljesen értelmetlennek tűnik. Mégis célszerű megtartani az időtartam szerinti értelmezést, mert ezt talán többen tudják követni.

„14) És monda Isten: legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától, és legyenek jelek, és meghatározói ünnepeknek, nappaloknak, esztendőeknek.

15) És legyenek világítókul az ég mennyezetén, hogy világítsanak a földre. És úgy lőn.

16) Teremté tehát Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjjel; és a csillagokat.

17) *És helyezteté Isten azokat az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre.*

18) *És hogy uralkodjanak a nappalon és az éjszakán és elválasszák a világosságot a sötétségtől. És látá, hogy jó.*

19) *És lőn este és reggel, negyedik nap.*”

A negyedik napon teremti meg Isten az égitesteket, amelyekkel lehet mérni az időt. A nap, ami a nappal fölött uralkodik a jang princípiumot, a hold, ami az éjszaka fölött uralkodik, a jin princípiumot testesíti meg. Itt utalás történik rá, hogy Isten nem maga végzi a feladatot:

„és **helyezteté** Isten azokat az ég mennyezetére...”, vagyis Isten által kimondott gondolatokat a mennyei birodalom lakóival valósítja meg a szellemi dimenzióban.

Isten a megteremtett égitesteket az első mennyezetre helyezteti, amely a szellemi világ mennyezete (ege). Felvetődik a kérdés, hogy a mennyei birodalomban hogyan történt mindez? A mennyei birodalomban minden önragyogó és nincs szükség égitestekre, maguk az angyalok is fénylények, önálló ragyogásuk van. Itt még mindenki közvetlenül érzékeli Istent, nem pedig jelzések által. A szellemi birodalomban már szükséges konkrétabban kijelölni a feladatköröket, mert ennek a mintájára fog megteremtődni a finomanyagi világ. Fontos megjegyezni, hogy a sötétséggel és a világossággal kapcsolatban még szó sincs rosszról és jóról. Az ezeket megtestesítő égitestek princípiumokat képviselnek, amelyek nem minősíthetők. Csak a negyedik nap után kezdődhet el az égitestek szerinti időszámítás, ami a szellemi világbeli égitestek működésének megfelelően értendő.

Az ötödik napon a vízi állatok és a levegőben élő állatok ősképeinek megteremtése zajlik szellemi szinten. A teremtetett állatok isteni áldás hatására képesek önmagukat megsokszorozva szaporodni, vagyis maguk is teremtővé válnak.

A hatodik napon a szárazföldi állatok és az ember ősképeinek megteremtése történik szellemi szinten. Az itt megteremtett lények is megkapják az isteni áldást a szaporodáshoz. Szellemi szinten a szaporodás gondolati úton zajlik, vagyis minden teremtetett lény a gondolata által válik maga is teremtővé.

Az embert az Isten képére formálta a teremtés. „*És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra.*” Ez a

megfogalmazás a növények és állatok teremtésénél ilyen formában nem hangzik el. Ennek jelentései:

- Kétneművé formálta őket, a férfi-jang és a nő-jin princípiumoknak megfelelően. Vagyis egyes emberi lényekben a jang, másokban a jin princípium válik uralkodóvá és ennek megfelelően a teremtő, vagy a befogadó szerepkört fogják majd ellátni.
- Gondolati teremtővé formálta őket, vagyis, amint az Isten, úgy ők is a gondolataik útján képesek teremteni.

Ezzel azonban az emberek még nem különböznek a növényektől és az állatoktól, hiszen számukra is megadta Isten a jogot, hogy gondolataikkal önmaguk képére teremtsenek hasonló lényeket, és a növényekben, állatokban is jelen van a kétneműség, még ha nem is feltétlenül két külön egyed formájában. A lényeg:

- Isten önmagából adott át egy részt (önvaló, isteni szikra, tökéletes szellem), ami az emberek lényegi részét alkotja. Ez lehetővé teszi az ember számára, hogy felfogja saját isteni természetét, az isteni útmutatásokat követni tudja, és ez teszi alkalmassá, hogy „uralkodjon” a többi élőlény fölött.

Az uralkodás gondoskodást jelent, mert a jó uralkodó gondoskodik az alattvalóiról.

Ez azt jelenti, hogy azért teremtette Isten az embert a saját hasonlatosságára, hogy az ember gondját viselje a többi élőlénynek és a teremtett világ számára kijelölt részének. Még konkrétabban az embernek biztosítania kell a többi élőlény számára az egészséges, boldog élethez, szaporodáshoz és (spirituális) fejlődéshez való jogot és lehetőséget.

Az emberi ősképeknek a maghozó fűvet és maghozó gyümölcsöt szánta Isten táplálékkul, míg az összes többi élőlény számára a fű lett kijelölve eledelül. Ezen fontos elgondolkodnunk, mert ha valóban vissza akarunk térni Istenhez, és Isten törvényeit akarjuk követni, akkor a karmikus visszahatások elkerülése végett előbb-utóbb szükséges a vegetáriánus táplálkozáshoz való visszatérés.

A hetedik napon Isten szüneteltette a teremtést, és megáldotta a hetedik napot.

Mózes első könyvének első része szerint a hetedik napig a szellemi világ, vagyis az ősképek megteremtése zajlik le. Ez a második

részből tűnik ki egyértelműen. Ezért kell foglalkoznunk a második rész néhány eseményével is.

A 2. rész 5. pontja szerint a teremtés még nem jutott le a finomanyagi világba. Jelképesen: „*Isten még nem bocsátott vala esőt a földre; és ember sem vala, ki a földet művelje;*” Ebből világosan kitűnik, hogy az első hét nap eseményei nem érintették a finomanyagi (asztrális-mentális és „földi”) birodalmat. A víz itt az életerőt jelképezi, ebben a világban már csírájában minden jelen volt, de az életerő még nem keltette életre. A teremtő erő, amely a magasabb szinteken működött, itt a finomanyagi világban mindent átható élet-erőként mutatkozik meg. A továbbiakban a teremtés-történet megismétlődik a finomanyagi síkon. Ebben a birodalomban zajlik le az Édenkert (Paradicsom) megteremtése, valamint Ádám, mint ősatya és Éva, mint őszanya létrehozása és minden más élőlény megteremtése a szellemi világ ösképeinek mintájára.

A fentiek az alábbiakban érhetők tetten:

„8) *És ültete az Úr Isten egy kertet Édenben...*”

10) *Folyóvíz jó vala pedig ki Édenből a kert megöntözésére...*”

A kert tehát Édenben van, de akkor miért jön ki onnan folyó a kert megöntözésére?

Ennek magyarázata: az Édenkert ösképe megvan a szellemi világban, onnan jön ki a folyó, ami azt az Édenkertet öntözi, ami a finomanyagi világ Édenkertje. Ez a folyó nem más, mint az életerő folyam, ami élteti a finomanyagi világ élőlényeit. Ez a folyó a kerten kívül négy ágra szakad és élteti a kerten kívüli területeket is.

Másik jelentős fogalmazásbeli különbség: az első hét nap terem-téstörténete során mindig az **Istenről** történik említés. Isten az elsődleges teremtő, aki kimondja a gondolatait, az angyalok (és félistenek) a másodlagos teremtők, akik végrehajtják. A harmadlagos terem-tésben, ami a finomanyagi síkon zajlik, mindig az **Úr Istenről** van szó. Ez azt sugallja, hogy a másodlagos és a harmadlagos terem-tésben nem ugyanaz a személy a teremtő. A harmadlagos terem-tésben a szellemi világ lényei közül kijelölt magas szintet elért uralkodó (Úr), Istent megtestesítő személy (félisten) válik teremtővé. A görög-római mitológiában, vagy az egyiptomi hitrendszerben gondolkodó emberek eddig a szintig érzékelték a teremtő erők működését. Ezért volt több Isten hitük. Nem észlelték ezen teremtő erők fölött működő

Isten létezését. Ezért hozott újat a zsidóság a maga hitrendszerével, mert ők látták, vagy isteni kinyilatkoztatás útján megkapták a tudást a legmagasabb szintű Isten létezéséről. Eszerint a félistenek is ennek a legmagasabb Istennek a teremtményei. A hinduizmusban a teremtés több szintje és a teremtés eseményeinek konkrét leírásai mindvégig kristálytisztán megmaradtak.

Az Isten semmit sem tiltott! Az Úr Isten már tilt és fenyeget: „...a jó és gonosz tudás fájáról, arról ne egyél, mert amely napokon ejéndel arról, bizony meghalsz.” Az első hét nap teremtéstörténetében csak világosságról és sötétségről volt szó, minősítés nélkül, szó sem volt gonosszágról, vagy gonosz tudásról. A teremtés ezen szintjén már lehetőség van rá, hogy a sötétség gonosszággá változzék, ha az ember nem engedelmeskedik az útmutatásoknak.

A jelenlegi földi (durvaanyagi világ) története az Édenkertből való kiűzetés után kezdődött meg. Ádámnak és Évának, mint a finomanyagi világ lényeknek érzelmi-gondolati úton, az életerő irányításával kellett volna megtanulnia a teremtést, vagyis önmaguk megsokszorozását. Erre való utalások több szentírásban is megtalálhatók: pl. Jézus Máriától egy erő (Szentlélek) befogadása által született. Ez az erő úgy irányította a fizikai testet, hogy létrejöjjön a gyermek. A védikus szentírás szerint Krisna szülei, több gyermeket teremtettek úgy, hogy közben egyszer sem találkoztak, mert mindketten láncra verve börtönben éltek.

Felvetődhet a kérdés, mit jelent a kígyó ebben az idillikus világban, mint az Édenkert. A kígyó valójában egy szimbólum, mégpedig a kundalini erő szimbóluma. Ha ezt az erőt valaki felébreszti magában anélkül, hogy erejét alárendelné az isteni akaratnak, akkor ezzel az erővel bármit megtehet, akár pusztíthat, rombolhat, vagy ölhet is. Kirekesztheti magából Istent, mert azt éli meg, hogy ő maga az Isten, nincs rajta kívül más teremő, sőt a Teremőt is ő teremtette a gondolataival. Tulajdonképpen ez a jó és a gonosz tudás fája. Ádám és Éva ennek az erőnek a felébresztésétől lett eltiltva, de nem azért, hogy örökre tudatlanságban maradjanak. Az Úr Isten megtanította volna nekik, ennek az erőnek a helyes használatát, ha kívárták volna a megfelelő időt, amikor már kellőképpen érettek lesznek ahhoz, hogy alkalmazzák. Ennek az erőnek az irányításával kellett volna megtanulniuk a teremtést. Ádámban és Évában a kundalini vezeték tehát összeköttetésben volt a Szahaszrárral, de az

erő nem volt fölébresztve bennük. Miután felébresztették, de még nem voltak megfelelő tudás birtokában az univerzum törvényeiről, létre kellett hozni számukra egy elkülönített világot, amelyben élve nem tudják megzavarni a finomanyagi és szellemi világot. Ennek az erőnek a felébresztése azt eredményezte, hogy ráláttak nemi különbözőségükre: „*És megnyilatkoznak mindkettőjüknek szemei és észrevevék, hogy mezítelenek;*” így megjelent gondolataikban a testi önazonosítás, mielőtt elérték volna az Istennel való egységtudatot.

Egy tiszta energiából álló testet nem kell felöltöztetni, fel sem vetődhet ilyen gondolat. A testi önazonosítás szintjére jutott ember azonban úgy érzi, valami szégyellnivalója van. A jó és gonosz tudás fájából való táplálkozás, azt jelentette, hogy felvállalják, saját maguk fogják megkülönböztetni mi a jó és mi a rossz. Eddig nem létezett számukra minősítés (nem ismerték). Ez a vállalás a legmélyebb dualitás megtapasztalásába, a durva anyagi világba taszította őket. A Paradicsomból való kiűzetés azt jelenti, hogy a kundalini vezeték a fejtetőn elhelyezkedő energiaközpontból (Szahaszrár) leszakadt, és összetekeredett a gyökércsakrában (Muladhár). Így megszakadt az Istennel való direkt kapcsolat.

A történetekben alapvetően semmi bűn nincs, csak arról van szó, hogy amilyen szintű birodalomban vagyunk, annak a birodalomnak a szabályait és törvényszerűségeit kell követnünk. A finomanyagi világban nem lehet a durvaanyagi világra jellemző módszerekkel működni, ezért kellett Ádámnak és Évának távoznia ebből a dimenzióból. Így jött létre a durvaanyagi világ teremtéstörténete, ami a negyedleges teremtés, amelyben az önreprodukció szexuális úton történik, és minden mást teremtés kivitelezése szintén a durvaanyagi világ eszközeivel jön létre.

Természetesen nem mondhatjuk, hogy mindez nem Isten akarata szerint történt, de ennek ellenkezőjét sem. Ahol jelen vagyunk a teremtésben, ott már a mi akaratum is beleszól a történésekbe. Isten lehetőséget adott a teremtés durvaanyagi sikon történő folytatására, de ezzel nem kellett volna feltétlenül élni. Ámbár felfoghatjuk úgy is, hogy Ádám és Éva lettek kiválasztva, hogy kipróbáljanak egy olyan létformát (fizikai test), ami ritka az univerzumban.

Most már kár azon siráncozni, jó-e, hogy így történt? Siráncozás helyett inkább ismerjük fel az univerzum törvényszerűségeit és fogadjuk el a ránk vonatkozó szabályokat. Ha pedig meguntuk ezt a

létformát, akkor keressük a lehetőséget, hogy felemelkedhessünk a magasabb (Istenhez közelebb álló) létformák felé.

A boldogság - A boldogság megélésének szintjei

A boldogság definiálhatatlan. Mégis minden ember használja a szót, vagy olyan formában, hogy ekkor és ekkor nagyon boldog voltam, vagy épp ellenkezőleg, nagyon boldogtalan vagyok. Ha nem tudjuk definiálni a boldogságot, akkor próbáljuk meg az átélt élményeket minőségük alapján csoportosítani. A boldogságnak hét szintjét különböztethetjük meg. Csak a legmagasabb szintet tekinthetjük valóban boldogságnak, a többi csupán öröm, ami ahogy jött, úgy el is múlik, mégis az emberek gondolkodásában összecsiszítik a két fogalom.

Az anyagi szintű boldogság (öröm) élmények azok, amelyek az anyagi világbeli létezésünkkel függenek össze. A lét- és fajfenntartási ösztönök kielégítésére irányuló vágy beteljesítése, illetve ennek hiánya, a legismertebb minden ember számára. Egy éhezőnek minden bizonnyal óriási boldogság egy szelet kenyér, a szomjazónak egy pohár víz. A hiány elmúltával ugyanaz az esemény már nem vált ki boldogságélményt. Az Egyiptomból kivezetett zsidó nép számára óriási boldogság volt az első adag manna, ami az égből hullott a táplálásukra, de mikor már egy hónapja azt kellett enni, zúgolódni kezdtek. Az anyagi szintű boldogságélményhez tartozik nem csak a táplálkozás, hanem a sikeres ürítés is. Ebben nincs semmi szégyellnivaló, ebből a szempontból legtermészetesebbek a gyermekek. A nemi ösztön kielégítése szintén anyagi természetű boldogságot nyújt. Az ember ritkán vallja be másoknak, hogy a vegetatív funkciók elvégzése már önmagában is boldogságélménnyel jár, ez különösen akkor érthető meg, ha kiélésük problémaként jelentkezik.

Folytatva a sort pár napig bizonnyal óriási boldogság a lottó ötös, de néhány hónap elmúltával jön a kiábrándulás, hogy mennyi gond van a pénzzel, hová, hogyan helyezzük el, mibe fektessük, hogy el ne veszítsük, papírok, adminisztráció, kéregetők, zsarolók, befektetők, tanácsadók, akik átvernek, és hipp-hopp volt pénz, nincs pénz.

Azért tartom fontosnak részletezni ezt a témát, mert lényeges lesz számunkra, hogy a boldogság keresése kapcsán a boldogságnak

valamennyi szintjét át tudjuk élni, illetve annak át tudjuk magunkat adni.

A következő szint az éterikus test boldogság élményei. Ez már kevésbé ismert az átlagos olvasó számára. Ilyenkor a személy abból merít örömet, hogy a testében az életenergia meghatározott irányban áramlik. Aki jógázik, megtapasztalhatja az életenergia irányításának örömét, az átlagember pedig leginkább a szerelmeskedésben élheti át, amennyiben a szexuális tevékenység közben az éterikus testek is átfedésbe kerülnek és energiacsere történik. Ha ilyen tapasztal valaki egy partnerrel, akkor minden bizonnyal ragaszkodni fog hozzá, ilyenkor mondják azt az emberek, hogy: Hát ilyen jót még nem szeretkeztem! Pedig, mint minden ez is tanulható, aki tudja irányítani az életenergiát, annak nem lesz partnerfüggő ez az élménye.

Az asztrális (lelki) típusú boldogságélmények a szeretet különböző aspektusainak átélését jelentik. A legtöbb ember a családjával szülői, gyermeki, házastársi szeretetként éli meg ezt az élményt, de ezek mellett fontos lenne a baráti, illetve embertársi (felebaráti) szeretet megtapasztalása is. A szeretet azonban többnyire érzelmekkel, ragaszkodásokkal fűszerezett, ilyen értelemben nem tiszta, ezért kötődéseket, féltelmeket eredményez, ami a boldogság látszólagos elvesztésével jár együtt. Ha képesek vagyunk megtisztítani a szeretetünket az érzelmektől, birtoklási vágytól, féltelmektől, és a másik ember iránti tiszta szeretet, mint érzés lesz a motivációnk, akkor már a boldogság állapotát éljük.

A szellemi szintű boldogságélmény mások alkotásainak, a művészeteknek és a tudománynak a magas szintű élvezete illetve az önálló alkotás örömeinek átélése. Manapság ennek hiánya a legnagyobb problémák közé tartozik, mert egyrészt alig találni élvezhető szellemi alkotást, másrészt az igénytelenség igénytelenséget szül. A szellemi alkotások elsilányulása maga után vonja a közízlés csökkenését, ami visszahat az alkotások minőségére, és egy önmagát erősítő folyamatban szellemi elsatnyuláshoz vezet.

Kauzális szintű boldogságélmény, amikor az ember felismeri, hogy nemcsak önmagáért, hanem másokért is él, életfeladattal rendelkezik, amit teljes odaadással él át. A legismertebb példákat talán a történelemtanulmányok lapjairól vehetnénk, a valóban kiemelkedő politikusok, országalapítók, szabadsághősök köréből, olyanok

köréből, akik valami nagy és nemes dolgot cselekedtek a népükért vagy az emberiségért.

Transzcendentális boldogságélmények az egyetemes szeretet, teljes tudatosság, Isten iránti szeretet, Istennel való egység, stb. megtapasztalása. Erről külön fejezetben az Istenélmények kapcsán lesz részletesebben szó. Ezek az élmények a boldogság tartós állapotának megélését jelentik.

Ezt olvasva talán már el is szontyolodik a kedves olvasó gondolván, hogy ő ezzel már ki is van zárva a boldogságélmények jelentős köréből, és legfeljebb az evés-ivás, szex és talán még az emberi szeretet aspektusok maradnak a számára, mint elérhető boldogságforrások. A továbbiakban szeretném bebizonyítani, hogy ez nem így van, de a tudatlanságot, műveletlenséget, lustaságot, önzést és egyéb negatív elmetulajdonosságokat mindenképpen fel kell számolni ahhoz, hogy magasabb élmények birtokába kerülhessen a tanítvány.

A csakrák, mint energiaközpontok

A csakrák energiaközpontok az asztrális és az éterikus testben, amelyen keresztül életenergia felvétel és leadás történik. A csakrák működését érzékelő személyek azt észlelik, hogy a csakra az óramutató járásával megegyező irányban forog, ha felvesz és ellenkezőleg, ha lead. A forgás sebessége is információt nyújt, minél erőteljesebb, annál nagyobb mértékű energia leadásról vagy felvételtől van szó. A nem verbális kommunikációnk jelentős része a csakrákon keresztül valósul meg. Nézzünk néhány példát:

1. Egy ismeretlen férfi és nő találkoznak az utcán. A férfi „látja”, hogy a nő szex csakrája a leadás irányában pörög, ebből „tudja”, hogy ennek a nőnek éppen most nemi vágya van. Most ösztönösen ráengedi a saját szex csakrájának energiáját, a nő észleli ezt, és fogadja, ami azt jelenti, hogy megváltozik nála a forgási irány a leadás helyett az ellenkező irányú pörgés figyelhető meg. A férfi most már tudja, hogy a nő vevő rá és rástartol. Ez az ismeretség csak szexuális együttlétet fog eredményezni, feltéve, ha valamelyikük szívcsakrája nem szól bele. A szívcsakrák hasonlóan megkommunikálják, hogy kölcsönösen vevők-e egymás energiájára, ha igen, akkor szerelemként élik meg a kapcsolatukat, ha csak egyiküknél jelenik

meg a szívcsakra működése, akkor a kapcsolat előbb-utóbb megszakad.

2. Egy fiatal nő kisbabát tol az utcán, meglátja egy idősebb gyermeket szerető nő, akinek a szívcsakráját a gyermek látványa beindítja a leadás irányába. „Jaj, de aranyos!” jelenik meg önkéntelenül a gondolat, vagy a szó. Ha a fiatal nő is hasonlóképpen reagál, akkor megállnak és váltanak néhány szót a gyermekről. Idősebb hölgyünk tovább megy, felszáll a villamosra és találkozik egy részeg hajléktalannal. Szívcsakrája, ami eddig a leadás irányában pörgött azonnal leáll, szinte mozdulatlanná merevedik: „Juj, de kellemetlen, undorító alak” jelenik meg azonnal a gondolat és igyekszik a szerelvény túlsó oldalában elhelyezkedni.

3. A tanár beszél az órán, senki sem figyel rá. A diákok csakrái össze-vissza pörögnek, teljes a zűrzavar. A tanár már megszokta ezt, ilyen a világ. Ha tudná, hogyan kell beszélni, más lenne az élménye. Ha valaki át szeretné adni, amit mond, akkor meg kell tanulnia a csakrakommunikációt. Az elosztó-, szív-, a torok-, a homlokcsakrán át energiát kell leadni. Igen, ez fárasztó! De ha sikerül, akkor a tanár átállítja a diákjai csakráit a felvétel irányába, és azok vevők lesznek a szövegére. Mindenki boldog lesz, és jól fogja magát érezni az órán.

Azok, akik járatosabbak a csakrák működésében, észlelhetik, hogy ezek az energiaközpontok a központi idegrendszer területén, az éterikus testben helyezkednek el, és olyanok, mint a virág. Minden csakra megfelelő számú szíromlevéllel rendelkezik, és ezek a szirmok bezárhatók és kinyithatók, amint a virágok is tudnak nyílni és csukódni. A csakrák működésének ismerete megfelelő gyakorlatok elsajátítását követően lehetővé teszi, hogy tudatosan szabályozzuk azok forgási irányát, sebességét, a szirmok kinyitását és bezárását stb.

A csakrakommunikáció a hétköznapijaink része, amivel valamennyien élünk, többnyire ösztönösen. „Szeretlek” mondja a férfi, „Nem hiszek neked” mondja a nő, és igaza van, ha a férfi szívcsakrája szinte mozdulatlan.

Ezen kis bevezető után térjünk vissza fő témánkra, a boldogságra. Ha tüzetesebben megvizsgáljuk a boldogságélmény szintjeit és a megtapasztalás jellemzőit, akkor észrevehetjük, hogy minden csakrához tartozik egy neki megfelelő pozitív és negatív élményhalmaz, amit pozitív esetben boldogságként, negatív esetben boldogtalanság-

ként élünk meg. Ha minden csakránk kiegyensúlyozottan és harmonikusan működik, akkor összességében egy boldog embernek éljük meg magunkat, illetve esetenként egy vagy több csakránál is hiányérzetünk keletkezhet.

A csakrák működésének harmonizálására, kontrollálására számtalan gyakorlat létezik, amelyek részben csak személyes tanítás során adhatók át. Aki tanult már ilyeneket, alkalmazza nyugodtan a tanulatokat, ha pedig többre vágyik, akkor keressen neki megfelelő mestert. Itt és most csak a csakrák működésének lelki összetevőivel foglalkozom, és nem térek ki arra, ha a probléma már a fizikai testet elérte. Minden diszharmónia először asztrális-mentális szinten jelentkezik, ha nem nyer feloldást, akkor tevődik át előbb-utóbb a fizikai testre.

Első (gyökér) csakra (Muladhár) harmóniája

Szánjunk rá időt, hogy nagyokat sétáljunk a természetben egyedül, vagy kisebb baráti körben. Ha csoportosan sétálunk, akkor olyan társakat válasszunk, akik számára a természet templom. A természetjárásnak nem az a célja, hogy együtt piknikezzünk, ott beszéljük meg a munkahelyi pletykákat, vagy üvöltessük a rádiót. Ha valaki ilyen tevékenységet szeretne a természetben végezni nyugodtan megteheti, de az nem az első csakra kiegyensúlyozására szolgál, hanem más funkciói vannak. Ha csakraharmonizálás céljából megyünk a természetbe, akkor meg kell tanulnunk a természettel való összhang megélését. Ezért eleinte jobb, ha egyedül megyünk, később megtaníthatjuk a barátainkat is.

Lélegezzünk együtt a fákkal, növényekkel. Hajoljunk le a fűvekhez, virágokhoz. Simogassuk meg a virágok szirmait, öleljük meg a fákat, bokrokat. Beszélgessünk a természettel. Keressünk egy alkalmas tisztást, feküdjünk le a fűbe, testünk minél több ponton érintkezzen a földdel (legalább a lábunkat tegyük szabaddá). Gyönyörködjünk a felhőkben, az ég kékségében, a tovasuhanó madarakban. Hallgassuk a méhek, legyek zümmögését, a tücskök ciripelését. Hemperegjünk a fűben. Keressünk patakot, üljünk le a partjára és bámuljuk a köveket. Ha feltétlenül csinálni akarunk valamit, akkor gyűjtsünk kavicsokat, majd dobjuk vissza. Legyünk a nagy Egész része.

*Boldog, akit az erdei ösvényen állva,
megérint a szunnyadó növények álma;
aki átlátja a gyümölcsöt érlelő fa titkát,
mely nem nézi termését kik, mire fordítják.*

(Dimenziókapu, Meditáció az Öröm angyalával, részlet)

Második (szakrál) csakra (Szvadhisztán) harmónája

Ha még hat ránk a nemi vágy, és hozzá partnerrel is rendelkezünk, akkor szánjunk rá időt, hogy nyugodt körülmények között, elég hosszú ideig élvezhessük a szexualitás örömeit. Vannak olyan energetikai technikák, amelyeket megtanulva a pusztán testi élvezeten túl energetikai élvezetben is lehet részünk. A szexuális tevékenység szerencsés esetben nemcsak a fizikai testek egyesülését jelenti, hanem az éterikus, az asztális-mentális stb. energiatestek összefolyását is, amelynek során életenergia, szeretet energia, információk (spirituális megtapasztalások) cserélhetők ki a partnerrel. A jin-jang diszharmónia kiegyensúlyozása is elérhető vele. Az életenergia irányítása a szexuális tevékenység során megtanulható, ezáltal az orgazmus kellő ideig visszatartható és a partnerrel szexuális összhang érhető el.

Ezoterikus körökben terjedő divat manapság, hogy a fenti előnyöket hangsúlyozva a hölgy tanítványokat szexuális úton történő beavatásban részesítik. (Lehet, hogy a fordítottja is előfordul, de kevesebb a hölgy mester.) Tisztelt hölgyeim, ne dőljenek be ezeknek az álguruknak. Valódi mester sohasem él vissza a tanítvány tudatlanságával, kiszolgáltatottságával, sem pedig az iránta táplált csodálattal. A valódi mesternek az a célja, hogy a hölgy tanítvány a saját partnerével legyen boldog és találja meg az összhangot, nem pedig az, hogy a mesterrel megtapasztalt összhang eltávolítsa a társától. Ha egy mester energetikai információt akar átadni a tanítványainak, akkor ez szexuális kapcsolat nélkül is lehetséges. Sőt egy igazi mester, aki valóban uralja a kettős csakrát, úgy tudja irányítani az energiákat, hogy szexuális vágy a tanítványaiban iránta ne ébredjen fel.

Ha átmenetileg vagy tartósan nincs partnerünk, akkor megtanulhatunk olyan szublimációs technikákat, amelyek a szexuális energiát

átalakítják pl. szeretetté vagy alkotó energiává. Fontos tudni, hogy a szexualitásról való lemondás nem jár együtt automatikusan a vágy megszűnésével. Több hölgyet ismertem, akik vallási vagy egyéb okokból szigorú önmegtartóztatásban éltek, de álmukban öntudatlanul rendszeresen maszturbáltak. Az ilyen esetek véletlenül, de mindig kiderülnek, mert a test tudatosítani igyekszik a szexuális elfojtás fennállását. Ha az elfojtás olyan erős, hogy a vágnak nincs lehetősége belépni a tudatba, akkor kerülő módon tör magának utat.

A szexuális vágy a test jogos vágya, ne fosszuk meg önmagunkat ettől az örömforrástól, amíg nem tudjuk más örömmélnnyel pótolni. Összefoglalva, a szexuális tevékenységgel kapcsolatban kettős célt fogalmazhatunk meg:

- 1) Ha élni kívánunk vele, akkor szexuális tevékenységünket emeljük minél magasabb szintre a partnerrel átélt totális egység irányába.
- 2) Ha már nem kívánunk vele élni, akkor szublimáljuk minél magasabb szintű energiává.

Harmadik (elosztó) csakra (Manipur) harmóniája

Az ember akkor boldog és kiegyensúlyozott, minél inkább megmaradhat természetes állapotában. A természeti népek körében igen ritkák a pszichoszomatikus, pszichés és idegrendszeri megbetegedések, mert ők a maguk természetes állapotában képesek élni. Mit jelent ez? Akkor eszem, ha megéheztem, akkor ürítek, amikor rám jön a szükség, akkor alszom, mikor lemegy a nap, akkor kelek, mikor felkel. Mi modern emberek már csecsemőkorban elkezdjük civilizált viselkedésre szoktatni a gyermekeinket, hogy mikorra felnőnek, teljesen megfélemezzenek arról, hogy mit jelent természetesen élni. Ez egyfelől hasznos, mivel a társadalom írott és íratlan szabályok sorának betartását várja el tőlünk, és aki jobban alkalmazkodik, jobban boldogul, másfelől gyakran fölösleges terheket ró az egyénre és folyamatosan stresszeli őt.

Engedjük gyermekeinket (és önmagunkat) szabadon élni legalább a családi közegben! Ne ragaszkodjunk családi szertartásokhoz fölöslegesen (pl. mindig együtt kell reggelizni, vacsorázni, mindig ekkor és ekkor kell lefeküdni, felkelni, mindig így és így kell felöltözni stb.). Adjunk teret a természetes ember kibontakozásának,

mert az egyén jó érzése, boldogsága sokkal fontosabb, mint üres szertartások és hagyományok tisztelete.

Ennek a csakrának a harmóniája azzal függ össze, hogy hogyan tudunk másokon hatalmat gyakorolni, és önmagunkat mások hatalmának átadni. Bármelyik oldal okozzon problémát, az a személyiség sérülésével jár. Aki egész életében, mind a munkahelyén, mind a családban alávetett személyiségként kénytelen élni, annak torzulásai rövidesen pszichés és testi betegségekben is megnyilvánulnak nem beszélve arról, hogy boldogtalan lesz, mert mindig mások elvárásai szerint kell élnie, és nem tudja önmagát szabadon kibontakoztatni, történjék az akár pozitív, akár negatív irányban. Ezek a minősítések mindig relatívak, kor, társadalom, kultúrafüggőek, amire még pluszként ráakódik a közvetlen környezet emberi tényezője. A „negatív” személyiségjegyek átalakítása nem valósulhat meg anélkül, hogy felszínre ne kerüljenek, így egy elnyomott személyiség, még ha nagyon kellemes emberré is programozta a környezete, nem fejlődik, mert nincs módja az önmegismerésre.

Hasonlóképpen, de más szempontból előnytelen, ha valaki folyamatosan **uralja** a környezetét. Ezeknek az embereknek szintén megáll a személyiségfejlődésük, mert a környezetükből nem kapnak hiteles visszajelzést önmagukról. A többiek félelemmel vegyes tisztelettel és csodálattal veszik körül őket, ha valóban értékes tulajdonságaikkal azt kiérdemelték, vagy az emberek ugyanezt megjátsszák, miközben az ellentétes érzésekkel és gondolatokkal viseltetnek iránta. A több ezer éves kínai bölcsesség a Tao Te Kingben így ír erről (17):

„A legfelsőbbekről az alattvalók mit sem tudnak...

*A közvetlenül fölöttük állók után futnak;
magasztalják őket, majd félni kezdenek tőlük,
végül megvetés lesz osztályrészük...*

*Mivel a nép a bizalom hiányt,
bizalmatlansággal viszonyozza a felsőbbek iránt.”*

Ilyen típusú emberek a társadalom minden szintjén előfordulnak, többnyire politikai vezető, és szerencsétlen esetben diktátor lesz belőlük, de egyházi pozíciókban is előfordulnak. Sok egyházi vezető, mester, guru híveivel, tanítványaival ünnepelteti magát,

önmaga tévedhetetlenségének biztos tudatában. Saint Exupéry félreérthetetlenül bemutatta ezt a típust „A kis herceg” c. művében:

„– Fölséged... *min uralkodik?*

– Mindenen – *válaszolta mérhetetlen egyszerűséggel a király.*

– Mindenen?

A király futó kis mozdulattal végigmutatott a bolygóján meg a többi bolygón meg a csillagokon.

– Ezen mind? – *kérdezte a kis herceg.*

– Ezen mind – *felelte a király.*

Mert nemcsak abszolút uralkodó volt, hanem egyetemes is.

– És a csillagok engedelmeskednek fölségednek?

– Természetesen – *mondta a király. – Azon nyomban. Semmi fegyelmetlenséget nem tűrök...*

A kis herceg elámult ekkora nagy hatalmon.”

Természetesen a kis herceg még a király könyörgésére sem engedelmeskedett, mert aki valóban szabad, annak nem lehet feltételeket diktálni. A hatalmaskodó emberek rátelepszenek a közösségekre, nem hagyják szabadon kibontakozni a saját híveiket, akik boldogtalanul és csalódottan gyötrődnek, majd végül otthagyják őket. Sok esetben hasonló típusú személyiségeket vonzzanak maguk köré, akik meglovagolják a legfőbb vezető hiúságát, és annak hatalmi ambícióit kiszolgálva saját hatalmuk megszállottjaivá válnak. Így a hatalmaskodók annyira belefeledkeznek saját szerepükbe, hogy végül önmagukhoz nőtt maszkként viselik azt, és nem veszik észre, amikor csillaguk leáldozik.

Négyes (szív) csakra (Anahat) harmóniája

A csakra kiegyensúlyozott működése a szeretet adásával és elfogadásával függ össze, amint arra már láttunk néhány példát a bevezetőben. Figyeljük önmagunkat és tudatosítsuk magunkban szívcsakránk működését. A világ szeretetre éhes, ezért ne sajnáljuk az emberektől ezt a pozitív energiát, ami amúgy sem a miénk, hiszen mi is a környezetünkéből vesszük fel. Ha szeretetet adó személyek vagyunk, akkor jelenlétünkben az emberek kinyílnak, közvetleneb-

bek, kedvesebbek lesznek, mindenki vonzódni fog hozzánk, és jól érzi magát velünk.

Nem titkolhatom azonban el, hogy ha valaki a mindent átölelő szeretet megélését, ami mindenre egyformán, megkülönböztetés nélkül árad, akarja megvalósítani napjainkban, nem lesz könnyű dolga. Noha ezt mutatja a jézusi út, erre biztat a legtöbb világvallás: „*Szeresd felebarátodat, mint tenmagad.*” (Máté ev. 22.39.) Amikor először tapasztalatlanul sétáltam az emberek között ezzel a mindent átható szeretet érzéssel, amivel magamhoz öleltem az egész emberiséget, magamhoz vonzottam az összes koldust, hajléktalant, alkoholistát, kóbor ebet és mind enni kért! Sajnos a mindent átölelő szeretet átélése nálam nem járt együtt a jézusi kenyér és hal szaporítási képességgel, ezért fel kellett adjam, hogy ebben az áldott állapotban az utcára tévedjek. A szentek, akik szinték átélték ezt az érzést, maguk is koldusok voltak, így nem kért tőlük senki pénz vagy ételt, a szerzetesi ruha is megvéd a kéregetők hada ellen. Nekem meg kellett tanulnom szabályozni a szívcsakrát, így csak megfelelő környezetben „kapcsolom be” magamat. Saját tapasztalatom alapján javaslom, hogy aki teheti, alakítson ki egy havi kvótát, amit jótékonyagra fordíthat, támogasson karitatív szervezeteket, egyházakat, amelyek biztosabban tudják ellátni a rászorulókat, ahelyett hogy az utcán a koldusmaffia által sakkban tartott szerencsétleneknek osztogatna.

Gyakoroljuk tudatosan a párkapcsolati, szülői, gyermeki, baráti, sőt a felebaráti szeretetet önmagáért, mert JÓ, és mert, amit kisugárzunk, azt kapjuk vissza. Ugyanakkor ne legyünk szeretetünk foglyai, vegyük észre, ha valaki ezzel visszaél, kiszipolyoz, kizsigerel, kimerít, érzelmileg zsarol, és tanuljunk meg elfordulni attól a személytől, aki a szeretetünket önző célból kihasználni szándékozik. Számos esettel találkoztam, hogy valaki a szeretete rabjaként a végkimerülésig, saját anyagi csődjének bekövetkezéséig támogatta a szeretett személyt, aki csak addig maradt mellette, amíg a támogatás tartott.

Kevésbé ismert probléma a szeretet elfogadásának hiánya. Vannak, akik tudnak adni, de nem tudnak elfogadni. Az ő jelenlétünkben mindig adósnak érzi magát az ember. A szeretet energia akkor áramlik jól, ha kölcsönösség áll fenn. Szeretetet szeretettel lehet viszonzni és nem mással. Sok mester, guru várja, hogy szeretetét szolgálattal viszonzozza a tanítvány. Ha ilyen érzése támad az

embernek, akkor a guru szeretete nem abszolút, nem tiszta és nem önzetlen. A szolgálatnak a tanítványtól önként, szeretetből kellene fakadnia.

Összegezve, igaz, hogy az abszolút szeretet mindenkinek megkülönböztetés nélkül jár, azért abszolút. Mi azonban nem vagyunk az abszolút szeretet forrásai, csak közvetítői. A forrás Isten, Ő kimeríthetetlen, a mi forrásaink végesek, ezért adni is csak annyiból tudunk, ami hozzánk áramlik. Ha ezt megértjük, nem lesz diszharmónia bennünk sem az adás, sem annak megtagadása, sem az elfogadás miatt.

Ötös (torok) csakra (Visuddha) harmóniája

Elhelyezkedése is mutatja, hogy a torokcsakra a verbális önkifejezéssel áll szoros kapcsolatban. A beszéd kommunikációnk lényeges eszköze, ezért mindenki számára fontos, hogy hatékony legyen. Akinek problémái vannak ezzel a csakrával, azt tapasztalja, hogy beszél, de nem figyelnek rá. Sok esetben a beszédhibák mögött is a csakra gátolt működése húzódik meg. Mindenki találkozott már olyan esettel is, amikor valakiből megállás nélkül ömlik a szó, és teljesen lefárasztja az embert. Ezek a típusok beszéd közben energiát lopnak a beszélgetőpartnertől, majd a lefárasztást követően elegánsan ellibbennek a következő áldozathoz.

Ha a torokcsakra helyesen működik, akkor az ember választékosan, lényegre törően, nyomatékosan képes magát kifejezni, szavainak súlya van, mondatai kerek egészek, befejezettek, és energia leadás történik a beszéd közben. A torokcsakrát szabályozni tudó személy mindig annyit, akkor és olyan szinten mond, amit a partner befogadni képes. Ilyen személlyel öröm beszélgetni, mert az ember tudja, hogy gazdagodik általa. Sok jógi ideiglenesen vagy végleg leállítja ennek a csakrának a működését, mert tudja, hogy szavak által a valóság csak korlátozottan adható át, és mert szavainak olyan súlya van, ami által már befolyásolná beszélgetőpartnere sorsát. Ezek a jógik nem beszélnek, vagy ha kimondanak valamit, az azonnal teljesül.

Sokszor döbbsen figyelem azt a felelőtlenséget, amelyet a napjainkban elszaporodó jószok tevékenysége mutat. A jóslás és a megrontás között ugyanis egy paraszthajszál a különbség, és ez már emberemlékezet óta így van. Nézzünk egy ókori példát:

Ödipusz szüleinek megjósolták, hogy fiuk megöli apját, Théba királyát, majd feleségül veszi anyját. Hogy elkerüljék ezt a végzetes eseményt, a szülők a gyermeket kiették egy sziklára, és sorsára hagyták. A korinthuszi király szolgálai viszont megtalálták, így a király udvarába került, aki saját fiaként felnevelte. Ödipusz, mikor felnőtt, egy jóstól megtudta további sorsát vagyis, hogy megöli apját, és feleségül veszi saját anyját. Abban a hitben, hogy Korinthusz királya az apja, elhagyta a várost, hogy elkerülje a megjósolt eseményeket. Utazása során idegenekkel került összetűzésbe, és egyiküket megölte, bár nem tudta, hogy az áldozat szülőapja, Théba királya volt. Ahogy Thébába érkezett, Ödipusz megtudta, hogy egy félelmetes szfinx fenyegeti a várost. A rejtvényeket megoldotta, s ezzel legyőzte a szfinxet. A polgárok hősként ünnepelték, királlyá koronázták, és az özvegy királynét nőül adták hozzá. A várost ért katasztrófák elmúlásával a királyi pár megtudta az igazságot: Ödipusz saját édesapját gyilkolta meg, és saját édesanyját vette feleségül. A titok napvilágra kerülése után a királynő önkézével végett véget életének, Ödipusz pedig megvakította magát és önmagát elátkozva koldusként tengette életét.

Már diákkoromban megrázó volt számomra ez a történet, amelyben emberek fátumként tekintenek saját sorsukra, és az elől menekülve végül magukra hívják azt. Másfelől felháborítónak találtam a jósok felelőtlenségét és tudatlanságát, amellyel családok életét tönkretették, továbbá, hogy egyiknek sem jutott eszébe – a jövőbe látása mellett, amely nyilván azzal függött össze, hogy rálátott a hozzájuk forduló emberek karmájára – hogy rávilágítson arra, mi módon lehetne megtörni a karma kerekét. A kornak megfelelő hitrendszer szerint Ödipusznak vagy szüleinek eszerint kellett volna gondolkodni: az istenek haragszak rám, amiért ilyen sorsot szántak nekem, vállalom a rám mért büntetést, de emellett mindent megteszek, hogy kiengeszteljem azt az istent, akinek jogos haragja rám zúdítja ezt a sorscsapást.

Egy ember, ha kimond valamit, felelős azért, amit kimondott, ha jós, látó, jögi, akkor pláne. Tudnia kell, hogy minden jövőbeli esemény csupán valószínűséggel jellemezhető, de ha úgy adják elő, mint az egyetlen lehetséges kimenetelt, akkor beletaszítják embertársaikat ebbe az egyetlen lehetséges végkifejletbe. Így a jósnak

igaza lett, bebizonyítva képességeit hírnevét öregbítette, jöhetnek a többiek is jósoltatni, vagy önmagukat megrontatni, és még fizetnek is érte, a jós(hely) pedig gazdagodik.

Tisztelt embertársaim, ne dőljenek be ennek a számárságnak, ne tekintsenek fátumként saját sorsukra. Rossz karma létezik, amit előző életeinkkel vontunk magunkra, ez a látók számára látható, de mindig van többféle megoldási lehetőség. Ha jóshoz fordulnak, és a jós csak egy lehetőséget lát, akkor sürgősen álljanak odébb, és kérdezzenek meg egy másikat is. Sorsunkra mi magunk kötünk megoldhatatlannak látszó csomókat, és azzal a feladattal születünk, hogy megoldjuk őket. A csomó megoldására a kulcsszó mindig a HIT a TUDATOS-SÁG és a SZERETET.

Egyszer egy csoport végzős asztrológushallgató vitatkozott a képletem fölött (nem tudva, hogy élő személy képletéről van szó), és arra a megállapításra jutottak, hogy ezt a képletet nem lehet megvalósítani, mert a megoldandó feladathalmaz két egymással ellentétes személyiséget igényelne, így előbb-utóbb az illető vagy választásra kényszerül, és az egyik személyiséget önmagában elfojtja, vagy skizofrén állapotba kerül. Hasonlóan megbuktak már rajtam „látók”, tenyérjósok, kártyajósok, kabbalisták és más „mókuskák”.

Aki valóban lát, az a jövőről hallgat, s ha mégis szól, keveset beszél, és csak annyit, hogy hallgatóit közelebb vigye Istenhez. Az ötös csakra jelmondata legyen: „hallgatni arany” illetve, „Ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna”.

Hatodik (homlok) csakra (Ajna) harmóniája

A gondolkodásért, elméműködéséért felelős csakra. Az átlagos ember talán nem is gondol arra, hogy az elme szabályozása lehetséges, hiszen hogyan is tudnánk uralkodni a gondolatainkon? Az agykontroll technika az alapszintű próbálkozás az elme szabályozására, ami abból az elvből indul ki, ha nem tudjuk megfékezni a gondolatainkat, akkor legalább gondolkodjunk pozitívan, így a pozitív teremtő erőinket aktivizáljuk.

Az elmének sokrétű feladata van az ember életében. Leegyszerűsítve úgy tekinthetünk az elmére, mint egy számítógépre. Egyrészt információk tárolására szolgál, amelyek származhatnak előző életekből és a jelen életből, másrészt különböző elme programok futnak

rajta. Ezeket a programokat a szülők, tanárok, médiák, papok, mesterek, guruk stb. programozzák belénk, sokszor a mi tudtunkon, és az ő akaratokon kívül. Ezek a programok (minták, sablonok) okozzák azt, hogy az emberek ösztönösen többnyire a szüleik mintáit (életforma, viselkedés) követik anélkül, hogy tudatában lennének ennek. A helyzet akkor sem sokkal jobb, ha mondjuk, egy mester mintáját követik, mert ez is csak egy elméleti program. Ezek az elméleti programok a tudatosság növelésével felülírhatók, kivéve az életfeladat (életprogram). Ez utóbbit csak megvilágosodott (vagy megbízott) mester írhatja felül, és mint karmamódosítás ismert. Nagyon sok ember csak elméleti program által követ valamilyen vallást, és ugyanolyan boldogtalan, mint a vallástalanok. A boldogsághoz vezető út a saját életfeladat megtalálása, ami a leszületés előtt lett bekódolva.

Az emberi tudat úgy működik, mint egy rádió adó-vevő készülék. A tudat ráhangolható a kollektív gondolati mezőben keringő gondolatokra, amelyek az elmén keresztül tudatosodnak, és az elméleti kapcsolja ezekhez a saját elmetartalmat. A tapasztalatlan és a kollektív mentális szféra működését nem ismerő személy ezeket a gondolathullámokat a sajátjaként érzékeli, és azt gondolja magáról, hogy az elméjében megjelenő gondolatot ő találta ki, illetve, hogy ez vagy az, az ő eredeti ötlete. Valójában a gondolati elemek nem eredetiek, hanem adottak, viszont a gondolati mező elemeiből, és a saját elmetartalomból egyéni ötletet, gondolati egységet lehet képezni, ami már tekinthető akár eredetinek is. Ennek a kollektív gondolati mezőnek léte és egysége okozza azt, hogy egyes tudományos felfedezést Földünk különböző pontjain szinte egyszerre ismernek fel illetve, hogy bizonyos tudományos vagy filozófiai igazságokra egy adott korban, egy időben látnak rá az adott tudományterületen kutatók.

Másfelől, noha az elmében megjelenő gondolat ritkán tekinthető teljesen eredetinek, a gondolathullámot vevő személy felelős azért, amit gondol, és még inkább felelős azért, amit a gondolat megjelenését követően, annak hatása alatt cselekszik. Tétélezzük fel, hogy valakinek hirtelen az a gondolata támad, hogy ölje meg az anyósát. Nem tudja honnan jött az elméjébe ez a gondolat. Megjelenhetett a személyes tudatalattiból egy elfojtott érzelm gondolati manifestációjaként, megjelenhetett a kollektív gondolati szférából, de akkor ezt korábban már valakinek, valamilyen formában gondolati alakzattá kellett formálnia. Ez utóbbi esetben ő csak, mint vevő

szerepel. Viszont mindenki arra a gondolatra vevő, ami egyébként foglalkoztatja. Tehát ő azért vevő erre a gondolatra, mert történetesen utálja az anyósát. Ha ezek után a gondolatot megeselekszi, abszolút értelemben felelős a gyilkosságért, még akkor is, ha bebizonyítják róla, hogy pillanatnyilag nem volt beszámítható, és az emberi törvénykezés értelmében felmentik. Világosan kell látni, hogy van egy emberi törvénykezés, ami sosem lesz tökéletes, mindig csak közelíteni igyekszik a valóságot és az igazságot, és van egy isteni törvénykezés, ami abszolút. Az isteni törvénykezés a korábban ismertetett alaptörvényeken keresztül működik és később még részletesebben lesz szó róla. Minden gondolatnak, érzésnek, tettnek nyoma marad az energiatestben és ezeket a lenyomatokat a halála után is hordozza az illető, sőt tovább viszi a következő életébe. Ezt látják meg pl. a korábbi fejezetben emlegetett jósok.

Visszatérve a homlokcsakra működésére, ez az energiaközpont szabályozza a gondolkodással összefüggő valamennyi tevékenységet. Az egyes agyterületek különböző fejlettségűek az emberekben, vannak, akik bizonyos tudományterület iránt fogékonyabban, mások nyelvek, művészetek iránt mutatnak készséget, mások egyik iránt sem, de pl. jó gyakorlati érzéssel, vagy kezűgyességgel rendelkeznek. Minden embernek van legalább egy olyan agyterülete, ami az átlagnál fejlettebb, aminek a kiaknázását szerencsés esetben biztosítania kellene a társadalomnak, illetve az egyénnek ahhoz, hogy sikeres és boldog emberként élje meg magát a társadalomban. Vagyis egyik feladatunk, hogy kiváló képességeinket továbbfejlesszük, és a társadalom hasznára fordítsuk, másik, hogy átlagos képességeinket, az átlag fölé emeljük.

Ez a csakra tehát akkor működik harmonikusan, ha ez a természetes emberi igény kielégítést nyerhet, és boldogságunk, boldogulásunk múlhat rajta, hogy ez sikerül-e. Másfelől az egyén számtalan akadállyal találkozik környezete és a társadalom részéről, ami meggátolja ezen feladat beteljesítésében, és ezért ha a környezete nem díjazza törekvéseit és képességeit, illetve ha lemarad abban a versenyben, amit a nálánál jobb képességűekkel kellene folytatnia, akkor céljait feladni kényszerül, következésképpen boldogtalannak, tehetségtelennek, fölöslegesnek éli meg magát a társadalomban, sorsát pedig kilátástalannak ítéli meg.

Sajnos a jelenkori társadalom nem arról szól, hogy mindenki akadálytalanul kibontakoztathassa képességeit, sőt az a gyanúm, hogy a korábbi társadalmak sem erről szóltak. Így tehát ideális társadalmat sem a múltban, sem a belátható jövőben nem találunk, azzal kell együtt élnünk, ami bennünket körülvesz.

El kell fogadnunk, hogy nem lesz mindenki tudós, művész vagy feltaláló, nem ő fogja megfejteni az óegyiptomi hieroglifákat, vagy megalkotni fénysebességgel száguldó űrhajót. Ezek a tevékenységek csak az elenyésző kisebbség önmegvalósításaként szolgálhatnak csupán, vagyis a szellemi képességek akadálytalan kibontakoztatásából örömet merítő emberek száma véges, sőt nem is feltétlenül azok számára adatik meg ez a lehetőség, akik a legkiválóbb adottságokkal rendelkeznek. Ez az öröm amúgy is ürümmé változik, ha elhalásszák az ember elől a Nobel-díjat, továbbá, ha az örök vesszőfutást tekintjük az idővel, amelynek értelmében bármit feltalálni csak elsőként érdemes, mert csak azt díjazza a teljesítmény orientált társadalom.

Az emberek egyre nagyobb számban fogják felismerni, hogy nincs értelme (számukra) a külső örömforrások hajszolásának, egyrészt mert eleve esélytelenek, másrészt mert tartós örömet még egy Nobel-díjból sem lehet meríteni, hiszen a következő évben már újat osztanak, és annak már csekély valószínűséggel lesznek ők a főszereplői. Továbbá a tudományban, művészetben, de akár a gazdasági-politikai életben, a már elért szint tartós megőrzése óriási energia befektetését igényli az egyén részéről, amire már az egész élete, egészsége, boldogsága rámehet. Vagyis a boldogság hajszolása során, miközben kiváló (vagy annak vélt) képességeit kibontakoztatni igyekszik, pontosan azt veszíti el, ami a legfontosabb volt számára, a boldogságot.

A keleti kultúrák már évezredekkel ezelőtt felismerték ezt az ellentmondást és az emberek számára olyan világnézeti rendszereket dolgoztak ki, amelyben mind az átlagos, mind az átlagfeletti képességek megtalálják a belső örömforrásukat. Belső örömforrás nélkül ugyanis nem lehet élni, e nélkül az egész társadalom depressziós lesz, amelynek jeleit már tapasztalhatjuk az itthoni és a nyugati civilizáció körében, és ezeknek a tendenciáknak a jövőbeli erősödése várható.

A szellemi képességek fejlesztésének és kibontakoztatásának egyik módja a mandala készítés. Ezt azoknak javaslom, akik művészi hajlamokat éreznek magukban, de számukra a művészi pálya bármilyen okból nem elérhető. Mandalát bármilyen módszerrel lehet készíteni, számítógéppel, kézzel festve, gyöngyöt fűzve, homokba rajzolva stb. A mandala készítés eredeti célja az elme lefoglalása valamilyen alkotó tevékenységgel, és az alkotásból fakadó öröm megélése, nem pedig az, hogy az eredményt megőrizzék, de ha valaki még nem tud megválni az eredménytől, akkor nyugodtan őrizze meg a mandaláját, díszítse vele a lakását vagy ajándékozza el másoknak. A mandala készítéssel az egyén a szellemi alkotó képességeit kielégíti, és tovább tud lépni spirituális örömforrások megtapasztalása felé.

A másik hasznos és spirituálisan előremutató tevékenység a Szentírások tanulmányozása. Ezt az intellektuális típusú embereknek javaslom. Bármely vallás Szentírását választhatjuk, a lényeg, hogy képesek legyünk elmélyedni benne. Ez analóg folyamat az egyiptomi hieroglifák megfejtésével, mivel minden Szentírás egy sajátos szimbólumrendszer, amit el kell sajátítani a mélyebb megértéshez. Felvetődhet a kérdés, hogy miért nem a keresztrejtvényfejtést javaslom időtöltés céljából. Nos, nem vallási fanatizmusból, hanem tapasztalatból. A keresztrejtvényfejtés, még ha sikeres is, nem eredményez tartós belső örömet, ha viszont megismertük és megértettük valamely Szentírás egy fejezetét, akkor rendkívül mély felismerésekre és élettapasztalatra tudunk szert tenni általa, rálátásunk lesz a környezetünkben élő emberek problémáira, ismerősként köszönnek vissza az élethelyzetek. Pontosan azért vannak szimbolikus formában feldolgozva az események, hogy örök érvényüket ne veszíthessék el.

Meglepőnek tűnhet, hogy bár a Szentírások több ezer évesek, a benne szereplő emberek problémái ugyanazok, mint napjainkban, csak ki kell cserélnünk a kor néhány jellemzőjét és kiderül semmi sem változott. Mi foglalkoztatta az ószövetségi Dávid királyt? Egyrészt a háború. Lefordítva mai nyelvre, hogyan tudná gazdasági-politikai hatalmát kiterjeszteni a környező országokra, hogy saját népének még nagyobb jólétet tudjon biztosítani mások rovására. Másrészt, noha számtalan felesége volt, mert gazdag lévén minden nőt megkapott, akit csak kívánt; neki mégis az a nő kellett, aki hűséges maradt a férjéhez (Betsabé). Lefordítva mai nyelvre, az a férfi,

akire buknak a nők, biztosan az után az egy után fog futni, aki nem vevő rá. Harmadrészt, meghalt a kedvenc fia, noha számtalan gyermeke volt különböző feleségeitől és ágyasaitól, mégis csak annak az egy gyermeknek az elvesztése izgatta fel, aki a hön áhított Betsabétól született, akinek a férjétől úgy szabadult meg, hogy kiküldte a háborúba az élvonalba harcolni. Hja, gyarló az ember!

Ha végignézzük az emberiség történetét a Szentírások tükrében (bármely vallás Szentírását tekintjük) azzal szembesülünk, hogy a gazdasági- és vallásháborúk során egymást gyilkolták halomra, férfiak különböző nőkkel és fordítva egymást csalták, a nők feleségként, ágyasként egymást irigyelték, és egymással vetélkedtek, a gyermekeik ugyanezt folytatták, küzdöttek a hatalomért, és a pozícióért. Másfelől a Szentírások azt is elmondják, hogyan kellene másként élni. Akkor most nézzük meg mi változott? ... És most nézzük meg, tudjuk-e már hogyan kellene másként élni? Ha még nem, akkor olvassuk tovább ezt a könyvet.

A harmadik tanácsom az intellektuális képességekre vágyók számára a gondolkodás kontrollja, az elme szabályozása, amely különböző technikákkal (pl. jóga) lehetséges. Ennek jótékony következménye az elme mintáktól és vágyaktól történő megszabadítása, így az egyén számára már nem lesz fontos az anyagi világbeli érvényesülés, és mivel ez elveszíti fontosságát, az illető elérheti az anyagi világból való távozás kegyelmét, a moksát, a felszabadulást.

Az elme tehát fontos elválasztó szerepet tölt be a tudat (intelligencia, buddhi) és a lélek (Atman, isteni szikra) között. Ez az elválasztó szerep teszi lehetővé a dualitás megélését. Ha az elme teljesen kitisztul, kiüresedik, akkor ez az elválasztó szerep megszűnik, és világossá válik eredeti funkciója, továbbá, megtapasztalhatóvá válik a tudat és a lélek egysége.

A hetedik energiaközpont (Szahaszrá) az Istennel való kapcsolatért és az isteni életenergia felvételéért felelős. Az emberek többsége számára, spirituális tanulmányok nélkül, a benne való munka kívül esik a lehetőségeik határain. Az energiaközpont természetesen működik, de nem tudnak beléhatolni és a működését befolyásolni. A moksa, felszabadulás, elérhető ennek az energiaközpontnak az érintése nélkül is, ez még nem jelent megvilágosodást, hanem egy magas tudatossági szint elérését.

Az önprogramozás eszközei

A könyv további fejezetei csupán támpontként kívánnak szolgálni azt Istent keresők számára. Az egyes fejezetek önálló használatát minden kereső a saját felelősségére végezheti el, illetve kérdéseivel, problémaival a könyv szerzőjéhez fordulhat elvi és gyakorlati irányításért. A könyv nem helyettesíti a személyes vezetést.

Az önprogramozás célja az, hogy lehetőségeink korlátait lebontsuk, kitaláljuk és megvalósítsuk magunkat. Ennek a könyvnek nem titkolt célja az, hogy spirituális önmegvalósításra vezesse az olvasót, de amíg valakit a vágyai az anyagi létsíkhhoz kötnek, addig spirituális önmegvalósításról nem lehet szó, addig az anyagi világbeli vágyakat kell megvalósítani, s az ember ritkán tud lemondani egy vágyról, amíg annak megvalósításában sikertelen. Így az itt tárgyalt eszközök az élet minden területén alkalmazhatók, csak tudomással kell lennünk az ismertetett szabályokról és törvényekről.

Induljunk ki abból, hogy egy virtuális valóság részei vagyunk. Első közelítésben közömbös, hogy ez a virtuális valóság hogyan jött létre körülöttünk, vagy ki és mi teremtette. Mi programozható elemei vagyunk ennek a virtuális valóságnak. Elménkben számtalan rejtett és tudatosult program fut, és számos töredékprogram foglalja a helyet, ami lassítja elme-komputerünk működését.

Az első kérdésről, ki és mi programoz bennünket már említés történt. Most arról kell szót ejtenünk, hogyan leszünk képesek túllépni azokon a programokon, amelyeket így-vagy úgy környezetünk belénk táplált. Ha már tisztában vagyunk azzal, milyenek vagyunk, és milyenek szeretnénk lenni, akkor sorra vehetjük azokat az eszközöket, amelyek az önnevelést hivatottak rajtunk elvégezni.

Példaképek

Példaképnek választhatunk élő vagy elhunyt személyt, mindkét esetben fontos, hogy elegendő információ álljon rendelkezésünkre az illető személyiségéről. Elemezzük a választott példakép személyiségvonásait, ugyanúgy ahogy azt magunknál tettük, és határozzuk el, melyek azok a személyiségvonások, amelyeket önmagunknál le szeretnénk cserélni a példakép személyiségvonásaira. Eljárhatunk

így több példaképpel is. Kivételes esetben egyetlen példakép teljes személyiségével is azonosulhatunk, de ez esetben legyünk óvatosak, mert kevés a tökéletességet elért ember, és mások hibáit ne másoljuk fölöslegesen, inkább tanuljunk belőlük.

Célszerűtlen olyan személyt választani példaképnek, akivel a médiákban találkozunk. Egyrészt a médiasztárok maguk is papírmasék, kreálmányok, nem önmagukat adják, hanem egy figurát alakítanak. Ennek a szerepnek sokszor semmi köze nincs saját személyiségükhöz, amit sok esetben maguk sem ismernek, másrészt a papírmasé figurák hamis értékrendet közvetítenek. Korunk legnagyobb problémája, hogy egyre nehezebb olyan példaképet találni, akinek a személyisége a jelenkori társadalomba beilleszthető, ezért járjunk-keljünk figyelmesen a világban, és ha valóban példaképet keresünk, akkor útjaink keresztezni fogják egy olyan személy útját, aki számunkra példaképként szolgálhat.

A legszerencsésebb eset az, ha találunk magunknak egy önmegvalósított mestert (gurut), akivel teljes mértékben képesek vagyunk azonosulni. Ebben az esetben felvehetjük példaképünk személyiségvonásait, de ne lepődjünk meg azon, ha „mesterünk” a saját útján fog vezetni bennünket, hiszen ő nem tehet mást. Ha bármilyen kétségünk támad, hogy jól választottunk-e, egyszerűen cseréljünk példaképet.

Sohase feledkezzünk meg arról, hogy személyiségünk (asztrál- és mentáltestünk) valójában csak a ruhánk, és lényegi részünk saját Önvalónk, ő a valódi vezetőnk, ő nem programozható. Személyiségünk korrekciójára csak az Önvaló sikeres elérése, és a társadalomba való könnyebb beilleszkedés érdekében van szükségünk.

A szentek megfelelő példaképként szolgálhatnak feltéve, ha elérték a tökéletesség állapotát. Ha szentet választunk példaképnek, akkor tanulmányozzuk életét, mielőtt döntünk. Ebben az esetben nem baj, ha nem vesszük fel azonnal a személyiségvonásait, csupán a vele történő meditációt használjuk útmutatásként, ha kétségeink támadnak a cselekedeteink helyességét illetően. Ha viszont úgy döntünk, hogy felvesszük a személyiségvonásait, akkor ne csodálkozzunk, ha nem leszünk képesek beilleszkedni a társadalomba. Ezért ezt csak akkor tegyük meg, ha készen állunk a társadalmi kötelezettségeinktől való visszavonulásra, és már mindent eszerint rendeztünk el.

A mai korban sokan akarnak valamilyen spirituális önmegvalósítást elérni, de sokan tévesztenek célt. A leggyakoribb hiba, hogy

képzetlenül, műveletlenül, önismeret, következőképpen mások- és az út ismerete nélkül vágnak neki a célnak. A legjellemzőbb spirituális és vallási csoportok:

I. Átlagos műveltségű, könnyen lelkesedő, hívő emberek, akiket elkápráztat egy messziről jött (lényeg az, hogy külföldi legyen) guru jól hangzó, szlogenekre épülő, és/vagy tudományosnak tűnő tanítása és tudása.

Ami fel kellene tűnjön:

- A szlogenek, pl. „Te tökéletes vagy, hiszen Isten nem teremtett tökéletlent.” Itt a lényeg az, hogy semmit nem kell tenned a tökéletességed elérése érdekében, csak járj a tanfolyamokra, előadásokra.

- Kérdezni nem lehet, vagy ha igen, akkor a magyarázat elmarad, vagy semmitmondó; a kérdezőt kigúnyolják, vagy kínos helyzetbe hozzák.

- A guru felhatalmazva érzi magát, hogy felülírja az elfogadott szentírások szabályait – amelyeket az emberek amúgy sem szeretnek betartani – népszerű állításokkal, és elmagyarázza, hogy az a szabály miért idejétmúlt.

- A tudományos állítások féligazságokra épülnek, nem bizonyítottak és nem bizonyíthatóak, hiányzik a logikus okfejtés, vagy egyenesen egy tudományosnak tűnő halandzsa, amiből egy szót sem ért a közönség, de nagyon jól hangzik, és senki sem meri elárulni, hogy hülye hozzá, hiszen milyen kínos lenne...

- A hívők egy idő után ragaszkodni kezdenek a guruhoz, folyamatos késztetést éreznek a tanfolyamra, előadásra járásra, ha nem mennek, úgy érzik, kimaradnak valamiből, ha elmennek, úgy érzik nagy dologba keveredtek.

- Hiányzik a filozófiai megalapozottság.

II. Átlagos műveltségű, könnyen lelkesedő, hívő emberek, akik vakon követnek egy messziről jött (vagy hazai) gurut, aki rendelkezik egy bizonyos résztudással, esetleg külföldön képezték ki. A csoport közös ismertető jegye, hogy nagyon komolyan gondolják, lemondásokat, vezekléseket vállálnak, erejükön felül gyakorolnak, meditálnak stb., továbbá egy idő után képtelenek lesznek beillesz-

kedni a társadalomba. Nem tudnak a többiekkel együtt élni, egy levegőt szívni, elvesztik az állásukat, elszegényednek, perifériára sodródnak, megszakad a kapcsolatuk a családjukkal stb. A guru ezt vagy természetesnek veszi, vagy nem vesz róla tudomást, vagy ez a karmád szöveggel elintézi a dolgot.

Ami fel kellene tűnjön legalább a gurunak, hogy a tanítványok automatikusan felvették az ő csakra- és energiarendszerét, holott még nem tart ott a spirituális fejlődésük. Lehet, hogy a guru már mindenről lemondott, de tanítványainak családja, állása, társadalmi kötelezettségei vannak, amelyeket el kell(ene) látniuk, és ráérnének nyugdíjba menetelük után kivonulni a társadalomból (ha akarnak). Így a tanítványok izolálódnak a társadalomtól, ezáltal nem tudnak arra hatni sem. Nem tudják a megszerzett tudásukat átadni a környezetüknek, sem szeretetet, sem toleranciát nem tanúsítanak a társadalom többi tagja iránt, ez pedig egyetlen Istenhez vezető útnak sem lehet célja.

III. Átlagos műveltségű, könnyen lelkesedő, hívő, vagy épp ellenkezőleg kiábrándult emberek, akik sodródnak. Tulajdonképpen közösséget keresnek, de nem találnak, ezért spirituális csoportokhoz csapódnak. A közösségnek nincs komoly célja, csak érezzük jól magunkat, csináljunk valami különlegeset. Idézzünk szellemeket, angyalokat, vagy akárkiket, úgysem tudjuk, ki jön oda. A lényeg az, hogy mi fejlettebbek vagyunk, mint a többi emberek. Mi leszármazottjai vagyunk az **EZésEZ** népnek, ahová tetszés szerint behelyettesíthető valamely történelmi (lehetőleg kihalt), spirituális (vagy annak vélt) népcsoport. Ez Magyarországon különösen népszerű, mert nincs még egy nép, akinek annyi őse lenne, mint nekünk.

Ami fel kellene tűnjön: itt nincs komoly tanítás, programok, fesztiválok vannak, amibe minden belefér. Főleg az, hogy a különböző mesterek, látók, segítők, gyógyítók, jósok szolgáltatassanak, magyarul eladják magukat az ártatlan betévedőknek, akinek nincs sok fogalma arról, és nem is lehet, hogy kik ezek, hova tartoznak, mit képviselnek? De legalább demokrácia van, a sámántól, a boszorkányon keresztül az asztrológusig mindenki belefér és mindenki segít a hozzáfutóknak, az *akármiben*.

IV. Átlagos műveltségű, hívő emberek hatalmas küldetésstudattal, akik meg akarják menteni a világot (Magyarországot) a sötétségtől, gonoszságtól, katasztrófától, világvégétől stb. Szintén leszármazottai az **EZésEZ** népnek, többnyire különleges tudás, erő stb. birtokosainak gondolják magukat. Mivel azonban ezt a tudást, erőt nem osztják meg másokkal, így ki sem derülhet, hogy tudásuk, erejük egyáltalán nem is különleges. Természetesen egy ilyen csoport vezetője csakis különleges tudás, és erő birtokosa lehet, akinek titkos és szerveázó kapcsolatai vannak, amelyek annyira titkosak, hogy nem is lehet bizonyosságot szerezni róluk.

Ami fel kellene tűnjön, hogy itt minden a hatalomról szól, hatalmat gyakorolni mások (emberek, csoportok, népek) felett, elrendezni a világ dolgait Isten akarata szerint, amit itt sajátosan a személyes vezető akarata szerint értelmeznek. Feltűnő továbbá, hogy minden szigorúan titkos és bizalmas, a résztvevők egymást figyelik, egymásról jelentéseket tesznek. A szigorú titkosság azt eredményezi, hogy kifelé más képet kell mutatni, mint a valóság, ez közös hazugságokat eredményez, amit a kívülállók és az egymás iránti bizalmatlanság tetéz.

A fenti felsorolás a teljesség igénye nélkül, a fő jellegzetességeket helyenként sarkítottan kiemelve készült. Egy-egy spirituális közösség több csoport jellemvonásait is magán viselheti. A keresőnek tehát ezek közül a közösségek közül kell választania legjobb belátása szerint. Mivel mindenhol lehet tanulni valamit, több közösség belső működését is érdemes megtapasztalni és tanulmányozni. Még mielőtt bárki arra a következtetésre jutna, hogy *hű micsoda világ ez*, elárulom, a világ máskor sem volt sem jobb, sem rosszabb, a közösségek sem működtek másképp, mert mindig az emberi természet tökéletlenségeit tükrözték.

De térjünk vissza a példakép keresésére, ami ezek után nem is lesz olyan egyszerű. Általános javaslataim:

- Ne válasszunk elsősre olyan példaképet, aki számunkra elérhetetlen, haladjunk fokozatosan, ha egy példaképet megközelítettünk, akkor cseréljük magasabb szinten állóra.
- Ne válasszunk elsősre olyan példaképet, aki nem tudott beleilleszkedni a társadalomba (pl. világtól elvonult szentek), csak akkor, ha magunk készen állunk arra, hogy a társadalomból kivonuljunk.

- Ne válasszunk olyan példaképet, akit nem tudunk teljes szívből szeretni vagy elfogadni, mert azt nem fogjuk tudni követni sem, a példakép követésében a szeretet a legnagyobb hajtóerő.

A test táplálása

Szenteljünk meg minden étkezést. Nem kiüresedett rituálék gyakorlására gondolok. Azzal a gondolattal táplálkozunk, hogy amit elfogyasztunk az Isten része, és minden falat közelebb visz bennünket ahhoz, hogy mi is teljesen a részévé váljunk. Ehhez persze úgy kell táplálkoznunk, hogy táplálékunk mentes legyen az erőszaktól. A magvak, gyümölcsök teljesen mentesek az erőszaktól, mert begyűjtésük nem jár együtt a növény elpusztításával. A növényi táplálékokat felajánlhatjuk Istennek, megáldhatjuk saját szavainkkal vagy tanult mantrákkal. Ha a húsos táplálkozást folytatunk, akkor mondjunk köszönetet az állatnak, amiért feláldozta magát értünk, és tegyünk rá REIKI szimbólumot. Minden alkalommal mondjunk köszönetet Istennek, amiért élünk, és amiért megengedi nekünk, hogy táplálékkal fenntartsuk magunkat.

Táplálkozási formát úgy váltsunk, hogy a fizikai testünkön ne kelljen erőszakot elkövetünk. A fizikai testnek jogosak a vágyai, és azokat tiszteletben kell tartani. A test a lélek járműve, ahogyan a kocsinkról gondoskodunk, úgy kell gondoskodnunk testünkről is. Azt szeretnénk, hogy autónk messzire és sokáig elvigyen bennünket, akkor a neki megfelelő üzemanyaggal kell feltölteni. Ha változtatni kívánunk a táplálkozási szokásainkon, beszéljük meg testünkkel, hogy ne legyen benne ellenállás. Egy adott táplálkozási típus önmagában sem nem jó, sem nem rossz, hanem van jó és még jobb, minden attól függ, mit szeretnénk elérni. Ne kövessünk mechanikusan, belső meggyőződés nélkül, divatból vallási szokásokat csak azért, hogy jó pontokat gyűjtsünk valakinél. Csak azokat az előírásokat tartsuk szem előtt, amelyekkel teljesen azonosulni tudunk, mert vagy magunkévá tettük, vagy a hitrendszerünk részévé vált.

Táplálkozási típus váltására legkésőbb nyugdíjba menetelünkkel kerítsünk sort és fokozatosan törekedjünk az erőszakmentesség minél teljesebb megvalósítására. Nemcsak a Védikus Szentírás, hanem az Ószövetség tereméstörténete szerint is az ember számára a növényi táplálék lett kijelölve eledelül (ld. A teremtés hét napjának értelme-

zése). Helyzetünkől függően az áttérést már korábban is megtehetjük, de óvakodjunk a fölösleges csatáktól a környezetünkkel, ez utóbbi túl sok energiát fogyaszt, és önmagában a táplálkozás megváltoztatásának nincs akkora hozadéka, hogy mindenkivel összevesszünk miatta. Mindennek előírt ideje van, így ennek is, ha eljön az idő, akkor önmagunkkal és a környezetünkkel folytatott harc nélkül is meg fogjuk találni a kívánt megoldást.

Ha van elég időnk, akkor saját magunk készítsük ételünket, italunkat, és minél kevesebb előre gyártott készítményt használjunk fel. Sütés-főzés közben azonosuljunk a tevékenységgel, amit végzünk, gondoljunk szeretteinkre, akik számára ezt a feladatot odaadással végezzük. Azt fogjuk tapasztalni, hogy pozitív (de negatív!) érzéseink, gondolataink is belekerülnek az ételbe, és azt mint információt hordozzák.

Ha már elköteleztük magunkat a belső Isten megvalósítása mellett, akkor készítsük ételeinket Istennek, rá gondolva, ima és mantrázás közben, és a kész ételt ajánljuk fel neki, mint szeretetünk és áldozatvállalásunk szimbólumát. Ha még nem tartunk ennél a szintnél, akkor legalább néha, különleges alkalmakkor próbálkozunk meg ezzel, hogy megtapasztaljuk milyen érzés őerte dolgozni, és neki örömet szerezni. Istennek alapvetően nincs szüksége ételre, nekünk van szükségünk arra, hogy megtanuljunk mindent érte cselekedve végezni. Az így készült étel nemcsak a testet, hanem a lelket is táplálja.

Mint minden területen, így a táplálkozás területén is tanúsítsunk toleranciát a környezetünkben azokkal, akik más típusú táplálkozást folytatnak. A kozmikus tolerancia ugyanúgy része Isten megvalósításának, csak erről gyakran elfeledkeznek a spirituális mesterek. Isten a kozmikus tolerancia állapotában létezik, és megengedi nekünk, hogy önként, szabad akaratunkból ismerjük fel és tartsuk be az Ő törvényeit, akkor mi milyen alapon írjuk elő bárkinek, hogy bizonyos táplálkozási szokásokat kövessen? Azt azonban tudnia kell, és erről felvilágosíthatjuk, hogy ha a táplálkozásban nem törekszik az erőszakmentességre, akkor lassabban halad a spirituális fejlődésben.

A lélek táplálása (mantrák, imák)

A testet tehát erőszakmentesen készült, Istennek felajánlott, megáldott, energetizált, természetes étellel tudjuk megfelelően táplálni. Ez azonban csak az egyik és nem kizárólagos módja annak, hogy igyekezzünk megvalósítani a karmikus visszahatásoktól mentes életformát. A kozmikus törvények fejezetben ismertettem, hogy olyan életforma megvalósítására törekedjünk, ami nem szolgáltat olyan okot, ami okozata lesz egy újabb életnek (ok-okozat törvénye).

Egy példával szeretném megvilágítani, hogyan lehet harmonikusan beilleszkedni a törvénybe. Tegyük fel, hogy házat szeretnénk építeni, de nincs elég pénzünk. Elmegyünk a bankba és kölcsönt veszünk fel. A bank ad, de csak megfelelő garanciák vállalása mellett. Gondolom, mindenki ismeri ezt a szituációt.

Most képzeljük el, hogy Isten a bankár és a ház, amit fel szeretnénk építeni, hogy bejuthassunk Isten országába, a mi lelki (fény) testünk. Isten országában nem lehet akármilyen testben élni, csak teljesen megtisztult energiatestben, nevezzük a továbbiakban ezt a testet fénytestnek. Isten nem pénzt kölcsönöz nekünk, hanem élet-energiát, azzal a céllal, hogy a fénytestünket építsük fel belőle. Ezzel szemben mi mire használjuk ezt az életenergiát? Eszünk, iszunk, amit csak megkívánunk, szeretkezünk, egyszóval élvezzük az anyagi világ örömeit. Ezt lehet ideig-óráig, de ha a bankár látja, hogy a kölcsönt nem arra fordítjuk, amire ő szánta, akkor egy idő után elapadnak a források, betegek leszünk, elszegényedünk, és most már nemcsak a fénytest felépítése kerül veszélybe, hanem a fizikai test felépítése is. Közben a felvett kölcsönt törleszteni kell. Törleszteni azzal tudnánk, ha Isten felé fordulunk. Az Isten felé fordulás egyik módja a mantrák és imák rendszeres gyakorlása.

Hozzunk létre egy szentélyt a magunk számára, ahol rendszeres ima tevékenységet folytathatunk. Ha van egy szoba, amit teljesen erre a célra szánhatunk az a legjobb megoldás, ha nincs, akkor nevezzünk ki egy sarkot, vagy helyezzük oltárunkat egy szekrénybe. Az oltárt tetszés szerint díszítsuk fel, tehetünk rá szentképeket, hitünk szerint, oda helyezhetjük a mesterünk fényképét stb. (Fontos, hogy a jelenleg fizikai testben élő emberek közül csak hiteles szentnek nyilvánított személyeket, vagy megvilágosodott gurukat helyezzünk az oltárra!). A megvilágosodott mesterek és hiteles

szentek bármilyen hitrendszert is képviseltek, biztosan nem zavarják egymás hatását, ellenkező esetben viszont energetikai zavar keletkezhet, ami a mi fejünkben fog lecsapódni. Ebben az esetben távolítsuk el a problémás személy képét. Az oltárt akkor nyissuk fel, amikor használjuk, egyébként takarjuk le vagy csukjuk be pl. a szekrény ajtaját.

Alakítsunk ki egy megszokást az oltár használatában. Határozzuk el, milyen időközönként, milyen imákat, mantrákat és hányszor fogunk elmondani, stb. Törekedjünk arra, hogy szabályos időközönként ugyanabban az időpontban használjuk az oltárt pl. havonta, hetente vagy naponta. Ha később sűríteni akarjuk az oltár használatát, akkor megtehetjük, de inkább az elején vállaljunk kevesebbet, amit be tudunk tartani, mint hogy később csökkenteni kelljen. Ha beállt egy rendszer, akkor annak csökkentése hiányérzetet okoz és lelkiismeret furdalást vált ki, ezért javasolt a fokozatos növelés. A megszokás olyan, mint egy program, ami segít felülírni a haszontalan beidegződéseinket.

Az oltár szimbólum, gondozása Istennel való kapcsolatunk ápolását és elmélyítését szolgálja. Ha számunkra fontossá vált ez a kapcsolat, akkor elérhetjük, hogy otthonunkban egy dimenziókapu nyíljon. Ez reprezentálja a mi személyes kapcsolatunkat a makrokozmosz magasabb dimenziójában létező lényekkel, akik a mi közvetítőink Isten felé, ezért nem mindegy ki(ke)t helyezünk az oltárunkra. Ha elutazunk, vigyük magunkkal a kapcsolatunkat leginkább megtestesítő személy fényképét, és távollétünkben ugyanúgy használjuk az oltárt, mintha otthon lennénk.

Az oltár energetikai működése a mágikus képtelítés elvén alapszik, energiája a mi teremtető erőinknek az isteni síkon élő mesterek (szentek) erőinek összekapcsolódásából táplálkozik. Ezért fontos, hogy csak az isteni sikot elért lények képeit helyezzük az oltárunkra, mert ebben az esetben az ő energiájuk erősíti a mi Istenmegvalósításunkat, ellenkező esetben a mi imáink táplálnák egy fizikai síkon élő mester (esetleg egocentrikus) projektjét.

Bármilyen vallás szerinti imákat vagy mantrákat használhatunk, csak azt kell meggondolnunk, mit akarunk elérni, ehhez ad támpontot az Istenképek, Istenmegvalósítás fejezet. Az oltár előtt étel, ital, stb. áldozat felajánlására is lehetőség van, ehhez dolgozzuk ki a mi

kis házi szertartásunk szabályait, vagy alkalmazzuk egy adott vallás szertartása szerint tanultakat, ha van ilyen képzettségünk.

A test és a lélek iskolázása és kontrollja

A spirituálisan iskolázatlan embernél a tudatosság az álomban és az ébrenlétben nem válik külön attól a testtől, amellyel az események történnek. Aki álmodik, úgy éli meg, hogy az események az ő testi mivoltát érintik, pl. üldözik, ennek megfelelőek lesznek a reakciói, pl. menekül. Amikor felébred, csak akkor jön rá, hogy ez álom volt, és nem a fizikai síkon zajlottak az események. Az álom az asztrális-mentális mezőben zajlik, ahol asztális-mentális energiatestben vagyunk jelen. Az ébrenlét során a tudat a fizikai síkon történő eseményeket követi, ahol akkor érzünk valóságnak valamit, ha abban a fizikai testünk vesz részt. A meditáció megtanít elszakadni a fizikai testtől, ami azt jelenti, hogy a tudatosság áthelyeződik az éterikus, az asztrális-mentális, a kauzális vagy még magasabb energiamezőkbe. Eleinte nem könnyű ezek között különbséget tenni, de némi gyakorlattal az ember fogja tudni melyik testben tartózkodik. Meditációban a tudatosság kiemelhető a fizikai testből és a meditálónak testen kívüli élménye lesz, sőt némi gyakorlattal ebben az állapotban térben és időben is bolyonghat, és valós megfigyelésekre tehet szert. Sok esetben megállapításai ellenőrizhetőek és helyesnek bizonyulnak pl. lerajzolja egy számára ismeretlen lakás berendezését.

A gyakorlás során el lehet sajátítani azt a képességet, hogy a tudatosság önmagunkon belül áthelyezhető legyen, és a tudatosság behatolhat az elme különböző központjaiba, ahol rég elfelejtett információk tárolódnak. Ezek felszínre hozhatók és törölhetők lesznek, attól függően, hogy mi velük a feladatunk. A régi korok misztikusai már ősidők óta tudják, hogy a test és az elme kontrolljának megvalósítása fontos a magasabb szintű tudatosság kifejlesztésében, ezért gyakorlatokat dolgoztak ki, amelyek számunkra jógyakorlatok formájában maradtak fenn.

Jóga

A jóga elemeinek gyakorlását minden Istenkeresőnek ajánlom, függetlenül attól, milyen hitrendszerben tevékenykedik. A jóga legáltalánosabb definíciója: egység Istennel, vagyis mindenki jógí, aki az Istennel való egységet szeretné megvalósítani. A jóga alapelveinek lefektetését a Kr.e. kb. 400-ban élt bölcsnek Maharishi Patanjalinak tulajdonítják, az ő jóga szutrái, mint a jóga nyolclepcsős rendszere vált ismertté.

1. Jáma: A jógí tartsa be az általános erkölcsi normákat, és törekedjen a pozitív tulajdonságok kialakítására és gyakorlására (erőszakmentesség, őszinteség, becsületesség, erkölcsösség, szeretet, együttérzés stb.)

2. Nijáma: a személyes erény és önfegyelem gyakorlása, törekvés az Istenmegvalósításra, Isten iránti odaadás; önmérséklet minden világi dologban, ami eltávolíthatná az önmegvalósítástól. Rendszeresen tisztítsa meg asztrális-mentális testét, képezze magát a Szentírások, lételméleti filozófiák megismerésében.

A jáma és a nijáma előírásai nem mások, mint minden vallás által ajánlott alapelvek illetve elutasított viselkedésminták.

3. Ászana: rendszeresen fizikai jóga gyakorlatok végzése. Az ászanák gyakorlása elősegíti és megkönnyíti, hogy az életenergia a valamennyi szervbe eljuthasson. Általa a betegségek elkerülhetők lesznek, és a test felkészül az erőteljesebb energetikai munka elviselésére. A különböző testtartások gyakorlása azonban csak szükséges, de nem elégséges feltétele az Isten- és önmegvalósításnak.

4. Pránajáma: a kozmikus tudatosság elérése szorosan összefügg a légzés fölötti uralommal. A pránajáma olyan légzésgyakorlat, amely az életenergia áramlásának a tudatos irányítását jelenti.

5. Pratjahára: A tudatosság visszavonása a külvilágtól, és elválasztása az érzékszervektől, az érzékszervek ugyanis a külső és belső illúzióvilágot közvetítik. Ekkor az elme lecsendesedik és a tudatosság magasabb belső állapotokat érhet el.

6. Dharána: folyamatos koncentráció egyetlen gondolatra, tárgyra (pl. egy Istenkép, mantra stb.). A dharána megvalósításakor egyetlen más gondolat sem lehet jelen az elmében, csak a koncentráció tárgya.

7. Dhjána (meditáció): a gondolatnélküliség állapotának tudatosan, hosszú ideig történő megtartása. A meditáció állapotában a jógi megfelelkezik a testéről, az érzékszerveit és az elme szintű tudatosságot kikapcsolja, de tudja, hogy ő még létezik. A tudatosságnak ezen állapotában a jóginak nincs tudomása térről, időről, helyről, de az egyéni éntudat még megtartott, amely békés nyugalommal szemléli a boldogság csodálatos állapotát. Sokféle belső hang válik hallhatóvá (Anahat hangok) ezekre koncentrálni is elérhető a Szamádi.

8. Szamádi: Amikor a jógi reális énje beleolvad az isteni tudatosságba vagy másképpen magasabb lelki tudatossága a Kozmikus Tudatosságba. Ennek az állapotnak az első szintje az *Ananda* (rendkívüli belső boldogság és öröm). Ez az állapot együtt jár a világi vágyaktól való megszabadulással. A következő lépés, amikor a jógi tudatlansága szertefoszlik, az intuitív és a valódi tudás birtokába kerül.

Jóga típusok

Attól függően, hogy a fent ismertetett nyolc lépcső közül melyik került kiemelésre, a történelmi időktől mostanáig, a jógának különböző típusai alakultak ki. Természetesen minden jógatípus tanítói vagy követői esküsznek a saját rendszerükre, mint a lehetséges legjobb változatra. Ám az emberi lelkek nem egyformák, és nem tudnak azonos sebességgel haladni ugyanazon az úton, ezért jobb, ha mindenki a személyiségének megfelelő jógatípust választja ki.

A legfontosabb jógatípusok:

Karma jóga

A jógi törekszik arra, hogy rossz karmáját (negatív visszahatással járó cselekedet) jó karmára változtassa, vagyis minden tettét a jócselekedetekre való törekvés határozza meg. Ez a *jáma* hétköznapi életbe való átültetését és tökéletes megvalósítását jelenti. Aki ezt az utat járja, ugyanúgy kijuthat az anyagi világból, mint bárki más, de a fejlődése igen lassan zajlik, mert a jáma gyakorlását egyre különlegesebb élethelyzetekben kell végrehajtania, és erre nem lesz képes, amíg a jóga többi lépcsőfokát nem vonja be a gyakorlásba. Például Jézus a kereszten Isten bocsánatáért esdekelt az kíznói

számára. Erre egyetlen ember sem képes a szamádi állapotának elérése nélkül. Ezért minden lélek a karma jóga gyakorlását követően előbb-utóbb átvált egy magasabb jógatípusba.

Bhakti jóga

Az odaadás jógája során a jógi az Istennek való teljes önmegadást helyezi előtérbe (pl. Krisna tudatú hívők közössége). Ez a *nijáma* tökéletes megvalósítását jelenti a hétköznapi életben. Aki azonban a nijámát tökéletesen megvalósítja (pl. Prabhupada, számtalan vaisnava mester és Jézus is) abban elkerülhetetlenül elindulnak olyan energetikai folyamatok, amelyek átvezetik a többi jóga típus gyakorlásának irányába. Így a Krisnások előbb-utóbb belépnek a *dharána* megvalósításába, ahol tökéletes koncentráció valósul meg a maha-mantrára (Hare Krisna...). Ezt ők sértések nélküli dzsapázásnak hívják.

Hatha jóga

Az ászanák tökéletes megvalósítását kitűző jógatípus. (Legismertebb korunkbeli képviselője pl. B.K.S. Iyengar.) Aki azonban az testtartásokat tökéletesen megvalósítja, ezáltal teljes uralmat nyer a teste fölött, az a légzés fölötti uralmat is megvalósítja, tehát átlépett a következő fokozatba, amit aztán a többi követ.

Asztanga jóga

A felszálló (aszcondens), azaz felfelé irányított energetikai folyamatok szabályozásával foglalkozó jógatípusok összefoglaló neve. Ide tartozik a kriya és a kundalini jóga. A pratjahára és az afölötti lépcsők gyakorlására összpontosít, de nem nélkülözheti az alsóbb lépcsőfokokat sem.

Személyes tapasztalatom, hogy az első hét lépcső mindegyikét célszerű gyakorolni, még ha nem is azonos intenzitással. Az idő előrehaladtával ugyanis változik a jógi személyisége, és máshová helyeződhet a hangsúly, ekkor már nehezebb az adott lépcső gyakorlását az elejétől elkezdni, mint egyszerűen egy arányeltolást végrehajtani. Például, ha valaki csak a bhakti jógát gyakorolja, és az önátadása olyan mértékűvé válik, hogy elindul benne spontán folyamatban a kundalini energia, utána kapkodhatja a fejét, hogy hogyan szabályozza be ezt az erőt (velem is ez történt). Számos keresztény szent járt hasonlóképpen pl. Assisi Szent Ferenc, aki semmit sem tudott a kundaliniról, és szabályozni sem tudta, viszont rengeteg testi szenvedésben volt része, mert nem végzett célzott

jógagyakorlatokat. A Krisna tudat alapítója Caitanya Mahaprabu teljesen aktív kundalinivel rendelkezett, számos esetben a spontán kundalini aktivitás tünetei jelentek meg rajta, ő maga azonban egyáltalán nem foglalkozott ezzel, ezért időnként egyáltalán nem is volt magánál, spontán szamádba került, amiből csak a Hare Krisna éneklésével lehetett kihozni. Ez elfogadható volt 500 évvel ezelőtt Indiában, sőt egy szent helyen élve még ma is elfogadható, de ugyanez nem működik a nyugati kultúrkörben, mert itt az embert teljes értetlenség venné körbe. Gondoljuk csak meg, mi történne, ha pl. a Krisna tudatúak körében a teljes önátadás következtében hirtelen valakiben spontán elindulna a kundalini? Vajon ki értené, és ki tudna neki segíteni? Valószínűleg orvost hívnának hozzá, majd kirekesztenék a közösségből, mint szimulánst, aki megjátssza a transzcendentális tüneteket, mert szent akar lenni!

Nem jobb a helyzet a keresztény egyházakban sem, erre példaként el lehet olvasni egyes szentek életét, akik megannyi megaláztatásban részesültek, amíg végül, jóval haláluk után, szentté avatták őket. Mindennek oka csak az, hogy a hívő emberek tudatlanságban vannak a belső erőről, és nem gyakorolják a teljes jóga-folyamatot. **A szentté avatás egyébként – az egész emberiség részéről – egy egyetemes háritási mechanizmus, azért hogy a szóban forgó személyt ne kelljen követni.** Ha szent, akkor ugyebár már nem lehet az útján haladni, mert ezzel felraktuk egy emelvényre, és elkülönítettük magunkat tőle. Pedig a szentek egytől egyig azt akarták számunkra megmutatni, hogy lehet, sőt kell őket követnünk!

Itt szeretnék eloszlatni néhány közkeletű tévedést, ami a jógával kapcsolatban mind keleten, mind nyugaton elterjedt.

- Alapvetően egyetlen jógatípus sem jobb vagy rosszabb a másiknál, hanem egy adott helyzetben egy adott személy számára létezik jó és még jobb megoldás, ami viszont már nem biztosan igaz egy másik helyzetben, egy másik személy esetében.

- A pradžahárát nem lesz képes elérni az, aki nem tudja összekapcsolni a pránajamát a csakrák szabályozásával, akinek ez a technika nem lett átadva, vagy magától nem jött rá, és nem tudja, miről van szó. Ezért fölöslegesen állítja magáról valaki azt, hogy ő az asztanga jóga útján jár, amikor egy pillantással felmérhető, hogy a csakráit szabályozni képtelen.

- A gondolatok csapongásának megállítása a meditációban nem azonos a gondolatnélküliség állapotának elérésével. A gondolatok folyását bárki meg tudja állítani hosszabb-rövidebb időre, a gondolatnélküliség állapota viszont az üresség (szunnya) tudatállapot elérését jelenti. Ebben az állapotban a tudatosság szintje minimum a koponyatető alatt, a két agyfélteke közötti vájatban tartózkodik, ahol fizikailag nincsenek idegsejtek, vagyis az érzékelés érzékszervektől (az elmétől is!) való elszakadása teljessé válik. A szunnya tudatállapotban megszűnik minden belső kép, mert az életenergia nem érint idegsejtet. Ez felkészülés a makrokozmoszba való kilépésre, amit csak a kundalini felemelésével lehet elérni.

- Az utolsó lépcsőt a szamádit egészen addig értelmetlen gyakorolni, amíg magától elő nem áll. Főlöszleges úgy tennie valakinek, mintha szamádiában lenne, miközben nincs ott, és közben azt hirdeti magáról, hogy a szamádit gyakorolja. Itt is érvényes a szabály, hogy az anyagi univerzumban mindenki csak önmagát csaphatja be, azt viszont szabad akaratából, tetszés szerint megteheti.

- A jögi mindaddig, amíg nem lépett ki a szahaszráron (tudatosságát a koponyatetőn kívülre nem emelte), addig a saját mikrokozmoszikus valóságában tevékenykedik. Addig az elméjében rögzített belső programokat látja, akkor is, ha azok külső képként jelennek meg. Ezeknek a belső programoknak az aktívva tétele azonban rendkívül fontos, mert a makrokozmoszba való kilépéskor megszabja az irányultságot. Ennek hiányában a jögi nem lesz képes a szahaszrárt elhagyva orientálódni, eltéved, és nem tud visszatérni, vagy beleörül a makrokozmosz megtapasztalásába. Az első esetre példa Lázár, aki Jézus tanítványaként a szamádit gyakorolta, de kilépve a testéből eltévedt a makrokozmoszban, mert nem tudott tájékozódni. A többiek azt gondolva meghalt, eltemették. Jézus, aki pontosan tudta, mi történt, képes volt visszahozni őt a szamádiából, mert Jézus hangja irányultságot adott Lázár számára, és megtalálta az utat vissza a testébe. (Szamádiában az életfunkciók megszűnhetnek, és a test bomlani kezd, ez alól csak a magasan fejlett jögik teste kivétel, akik fénytestet fejlesztettek ki. Ebben az esetben a test huzamosabb ideig olyan marad, mintha aludna.) A másik esetre példa magam vagyok, aki egy 800 évvel ezelőtti életben a szahaszrárt elhagyva, fizikai halálatot követően beleörültem a megtapasztalásba, mert nem volt irányultságom, és mert tudatosságom nem volt elég fejlett az

észlelések elviseléséhez. Hasonló tapasztalatra tett szert Arjuna, akinek Krisna megmutatta a makrokozmoszt, felhúzza benne a kundalinit, és kiemelve ezzel a tudatosság központot a testéből (Arjuna tehát Shaktipatot kapott). Mivel Arjuna sem rendelkezett elég fejlett tudatossággal, úgy érzete megőrül, és könyörgött Krisnának, hogy vonja vissza ezt a megnyilvánulást. Ezzel Arjuna irányultságot választott, ő Krisnát akarta látni, és ez megóvta őt a megőrüléstől. Ezért javaslom mindenki számára, aki a kundalini jóga útjára tér, hogy minél előbb válasszon irányultságot, forduljon egy archeotípussá vált Istenkép felé, mielőtt belép a makrokozmosz megtapasztalóinak körébe, mert nem lehet biztos abban, hogy pár száz év elteltével képes lesz-e majd mesélni mindezekről.

A hit ereje

Amikor egy embert tekintünk, együtt kell szemlélnünk a hitrendszerével. Egy keresztényt teljesen fölösleges azzal fenyegetnünk, hogy ha húst eszik, akkor következő életében állatként inkarnálódik. Ez nem része a hitrendszerének, és mivel nem hisz ebben, nem is fog vele megtörténni. Ugyanígy egy hindut fölösleges a pokollal fenyegetni, mert számára az nem létezik, hiszen csak maja van. Ebből következik, hogy ***egy átlagember számára nem tapasztalható meg hitrendszerétől független abszolút valóság***, ez csak azok számára nyilvánul meg, akik túllátnak az illúziók birodalmán. Azzal kell tehát számolnunk, hogy az átlagos ember a saját hitrendszerében mozog, mind életében, mind halálában, és annak megfelelő megtapasztalásokban részesül.

Ezt az állítást Jézus így fogalmazta meg: „*Eredj el és legyen néked a te hited szerint.*”(Máté ev. 8.13.) Krisna pedig azt mondta: „*Amilyen létállapotra emlékszik az ember a teste elhagyásakor, azt éri majd el kétségtelenül.*” (Bh.G 8.6.). Ennek a két mondatnak a helyes értelmezése elengedhetetlen számunkra ahhoz, hogy megértjük az körülöttünk zajló események mozgató rugóit.

Elemezzük először Jézus állítását: Mind életedben, mind halálodban a hited irányítja azokat az eseményeket, amelyek veled történnek. A hited mindazon érzések és gondolatok összessége, amit az univerzumból és annak működéséről igaznak vélsz. Minél jobban megközelíti a hited az Abszolút Valóságot, amit még nem ismersz,

annál közelebb vezet ahhoz. Más szavakkal megfogalmazva illúzióból illúzióba zuhansz mindaddig, amíg fokozatosan szétpattannak körülötted az illúzióburkok, és egyszer eljuthatsz oda, hogy észlelni fogod az Abszolút Valóságot. Ugyanakkor minden illúzió valóságként tart fogva mindaddig, amíg egy szinttel magasabb valóságot meg nem ismersz.

Egy materialista ember csak az anyagban hisz, számára nem létezik magasabb valóság. Miután úgy hiszi, hogy halála után tudatossága megsemmisül, ezért ha meghal, ezt fogja megtapasztalni. Abszolút értelemben nem semmisül meg a tudatossága, de számára nem lesz megtapasztalható, ezért ő egy következő életbe úgy fog megszületni, hogy semmire sem emlékszik az előző életeiből, de a karmáját hozza magával, mit sem tudva erről. Ettől függetlenül az előző életeinek információi tárolódnak a kauzális testben, de számára ezek az információk rejtettek maradnak. Egy példával illusztrálva a materialista ember olyan, mintha minden életében újra rátöltenék ugyanazt az operációs rendszert a hibák (karma) kijavítása nélkül, miközben neki erről fogalma sem lesz, így életről életre egyre nehezebben fog futni az életprogramja, mivel a karmája nem csökken. Ebből kiút csak akkor adódik, ha valamely életében megismerkedik olyan tanításokkal, amelyek kiemelik őt ebből a tudatlanságból.

Ha egy keresztény hívő, aki nem hisz a reinkarnációban, de hisz abban, hogy van pokol, ahol megbüntetik és mennyország, ahol üdvözl, azt fogja megtapasztalni, hogy halála pillanatában egy fényoszlopba kell néznie, ami olyan, mint egy tükör, szembesíti önmagával. Ha nem képes a szembesülésre és a büntetéstől való félelmében elfut, akkor a pokolban (bardó) fog kikötni és addig szenved ott, amíg felismeri, hogy ez nem valóság, csak az ő álma. Ekkor Istenhez fordulva bekerül a mennyországba, ahol egy átképzésben részesül, és újra megszülethet egy olyan életet választva, amelyben karmáját törlesztheti. Minél tisztább életet élt, annál kevesebb ideig tartózkodik a „pokol”-nak nevezett létsíkon, ideális esetben egy pillanat alatt felismeri annak illúzió voltát, és azonnal magasabb világokba emelkedik.

A sort tovább lehetne folytatni, elemezve az egyes hitrendszerket, de minden esetben azt tapasztalnánk, hogy miközben mindenkivel ugyanaz történik, az ő szubjektív megélése a történetekről nem

a valóságnak megfelelő lesz, hanem a hite (tudatossága) szerinti, ez jelenti azt, hogy illúzióban van.

Elemezzük ezek után Krisna állítását, ami még mélyebb igazságokhoz vezet el bennünket. A létállapot helyett a tudatállapot szemléletesebb kifejezés, eszerint: amilyen tudatállapotban halunk meg, abban maradunk halálunkat követően. Egy kómában levő, halála után is kómában marad, egy öngyilkos, halála után folyamatosan az öngyilkosság élményét éli meg stb. Eszerint a halál pillanatában megáll a film!!! Az a tudatállapot rögzül, ami éppen eléretett. **Ha tehát Istentudatban halunk meg, akkor abban maradunk.** És ha ezt meg tudjuk csinálni, akkor vége ennek az anyagi világbeli játékfilmnek, nem lesz tovább folytatása, mert a cél, Isten felismerése megtörtént.

A hitnek tehát mind fogva tartó, mind felszabadító szerepe van az életünkben, amennyiben a helytelen hitrendszer az anyagi világhoz rögzít, a helyes hitrendszer pedig az anyagi világból kivezet. Itt persze a helyes és a helytelen relatív fogalmak mivel, ha valakinek az a célja, hogy az anyagi világban vándoroljon, akkor számára a legjobb, ha egyáltalán nem foglalkozik transzcendentális témákkal. Természetesen ez esetben a transzcendentális boldogság élményéből is kimarad, és számára az anyagi élvezetek jelentik majd az egyetlen örömforrást, élete pedig betegségekkel tarkított, és szenvedésekkel teli lesz, mivel az anyagi világban zajló filmnek ez a forgatókönyve.

Az önmegvalósítás és fokozatai

A legfontosabb vallások áttekintése lételméleti filozófiai szempontból

Sokan úgy gondolkodnak a különböző vallásokról – azok egymásnak ellentmondó tanításai következtében – hogy közülük csak egy lehet igaz és a többi hamis, finomabban szólva téved. Aki így vélekedik, nekem azzal nincs semmi bajom, sem dolgom, mert ha valaki választ magának egy tételes vallást, és minden erőfeszítésével azt követve kijut az anyagi világból, akkor nem szorul tanítóra. Mások azonban a vallások tanításai között bolyongva, mindegyiket hiteltelennek találják, és végül a materializmusnál kötnek ki, mert az legalább logikus és bizonyítható elemeket tartalmaz.

Fogadjuk el azt az előfeltételezést, hogy mindegyik vallásnak van igazságtartalma, mindegyik a Teljesség egy részzhalmazát, leszűkítését írja le. Olyan ez mintha mindegyik vallás egy zárt doboz lenne, ami a Teljességben található. Mindaddig, amíg nem lépünk ki a dobozból, vagy át nem megyünk egy másik dobozba, nem tudjuk felismerni a másik dobozban érvényes összefüggéseket. A doboz saját gondolkodási mintánk, és a másik rendszer megértéséhez nézőpontot kell váltani. Ha el akarjuk dönteni, milyen formáját válasszuk az Ön- és/vagy Istenmegvalósításnak, akkor célszerű tisztában lenni azzal, milyen lehetőségeink vannak a jelenleg létező vallások és filozófiák alapján. Keressük meg azt a filozófiát, amely számunkra a legtökéletesebben, ellentmondások nélkül írja le megtapasztalható külső és belső világunkat!

Első közelítésben talán megdöbbenőnek tűnhet, hogy a materializmust is a vallások közé sorolom. Az emberek megszokták, hogy a materializmusban elég tudni, a vallásokban pedig hinni kell. Most bebizonyítom, hogy a materializmusban is lehet hinni, és a vallásokat is lehet tudni. Ehhez először vizsgáljuk meg a hit és a tudás közötti különbséget.

Hitről akkor beszélünk, amikor a vizsgálat tárgyáról nincs személyes megtapasztalásunk, helyette mások megtapasztalásait fogadjuk el; a tárgyról tőle független módszerrel nem tudunk információt nyerni; a kapott ismeretek logikai úton nem vezethetők le.

Nézzünk néhány definíciót, amire a materializmus a hit kategóriájába tartozó választ ad:

A1) Az anyag önmaga oka, (eredendő vagy ő ok), tehát öröktől fogva létezik, nem teremtett; az anyag változását (mozgását) leíró törvényeket az anyag belső tulajdonságai határozzák meg.

A2) Az élet az élettelenből keletkezett.

A3) Tudatosságunk a halálunk után megsemmisül.

Vessünk össze ezeket egyes vallási tanításokkal:

B1) Isten önmaga oka, eredendő vagy ő ok, öröktől fogva létezik, nem teremtett, minden törvényt ő hozott létre.

B2) Az élettelen az életerő (Isten lehelete) itatja át és teszi élővé.

B3) Tudatosságunk a halálunk után is létezik.

Ezek után elemezzük az egyes pontokat.

Az A1) soha nem lesz minden kétséget kizáróan igazolható, mert az anyag törvényszerűségeinek kutatása korlátozott (anyagi eszközökkel nem tudjuk elhagyni az anyagi univerzumot, nem tudunk kilátni belőle, hogy megnézzük, mi van azon túl, az anyagot csak anyagi eszközökkel tudjuk vizsgálni stb.), sőt az anyag belső tulajdonsága eleve kizárja annak teljes megismerhetőségét (vö. Heisenberg féle bizonytalansági reláció). A kutatási eredmények csak a kutatók szűk köre számára lehetnek bizonyító erejűek, az átlagember elhiszi anélkül, hogy személyes megtapasztalása lenne róla.

Nézzük az B1)-t. Ha Isten létezik, akkor megtapasztalható, jelet kell adnia magáról. Isten megjelent Mózesnek, Jézus látta az Atyát, Krisna a földön élt stb. Vagyis Isten az emberek egy szűk köre számára megnyilvánult, számukra ennek bizonyító ereje volt, ők pedig tanításukkal, rendkívüli képességeikkel jelentették a többiek számára. Ebből az élményből senki sincs kirekesztve, Isten elvileg bárki számára megnyilvánulhat. Az B1) állítás nem cáfolja az A1)-et, tehát aki Istenben hisz, az elfogadhatja az anyagi világot olyannak, amilyen és ellentmondásmentes filozófiát építhet fel a tudatában. Ezzel szemben az A1) cáfolja a B1)-et mivel, Isten kirekesztődik a szemléletünkől. A materializmus tehát kizárja Isten létezését, de a vallások nem rekesztik ki az anyagelvűséget, legfeljebb másodlagos tényezőnek tekintik.

Az A2) állítással az a probléma, hogy még ha sikerülne is élettelenből élet létrehozunk, ez nem bizonyítaná azt, hogy ez egykor így történt, mivel nem tudunk időben visszamenni a kezdetekhez, hogy megvizsgáljuk. A B2) szerint, ha az élet az életerő által jön létre, akkor életerőnek léteznie és megtapasztalhatónak kell lennie. Ez igazolható, mivel számtalan gyógyító tud életerőt átadni, egyes szentek halottakat tudtak feltámasztani, vagy képesek voltak a halál közeléből visszahozni embereket orvosi beavatkozás nélkül.

Az A3) szerint ha tudatosságunk a halál után megsemmisül, akkor esélyünk sincs arra, hogy a halálunkat követően tudás vagy megtapasztalás birtokába jussunk, nem tudunk meggyőződni arról, hogy létezik-e tudatosság a halál után, hiszen ezt már axióma szinten előre kizártuk. Ha azonban a B3) igaz és tudatosságunk a halálunk után is létezik, akkor halálunkat követően a tudatosságunkat megőrizhetjük, sőt átadhatjuk másoknak, mint ahogy azt számtalan – az élők köréből eltávozott – jóginak a tanítványokra kifejtett hatása bizonyítja. E néhány példa alapján is belátható, hogy a materializmus bizonyos kérdésekre adott válaszai semmivel sem haladják meg a hit kategóriáját.

Ha ez mind így van, akkor miért hiszünk mégis jobban az anyagban, mint Istenben? Ennek oka a kapcsolat hiánya Istennel! Mindenki tudja, hogy létezik apja és anyja, mégis, ha egy szülők nélkül felnövő gyermeket megkérdezzük ki az apád, anyád, azt fogja válaszolni, nekem nincs sem apám, sem anyám, mert nem ismerem őket. Mindannyian kapcsolatban vagyunk az anyaggal, de kevés embernek van tudatos kapcsolata Istennel. Az Isten hitünk tehát, akkor kezd tudássá válni, amikor megszületik bennünk a kapcsolat Istennel! Ez a kapcsolat személyes jellegű, és ahogy mélyül, egyre inkább kiterjed, míg végül azt mondhatjuk majd, hogy mi Istent ismerjük. Így teszünk szert a legnagyobb tudásra, ami nem más, mint Isten ismerete. Ha valaki ismeri Einstein relativitás elméletét, akkor tud róla beszélni, ha viszont tudja, akkor álmából felébresztve is képes lesz levezetni, sőt továbbfejleszteni. Ha valaki hisz Istenben, akkor tud róla beszélni, sőt rendelkezhet Istenélménnyel, ha valaki Istent *tudja*, akkor az Istenélmény olyan mélyen integrálódott a személyiségébe, hogy az átélt Istenaspektus tulajdonságai megjelennek rajta. **A tudás tehát abban különbözik a hittől, hogy az**

ismeretanyag belső felismeréssel a személyiségbe integrálódott, annyira átítatja az élet, hogy aszerint él.

Teljesen mindegy, hogy valaki materialista természettudós vagy idealista filozófus, ha ismereteit nem tudja alkalmazni az életben, annak tudása halott tudás, illetve nem-tudás. Nézzük ezt meg néhány példán keresztül. Pl. ha egy orvos csupán a betegség tüneteiből helyesen állapítja meg, hogy melyik szerv működik rendellenesen, az tudás, ha egy szerelő beülve az autóba, néhány kör után megmondja, hogy hol a hiba, az is tudás, de ha egy ontológus (lételméleti filozófus) felmondja a vonatkozó szentírást, és azt nem tudja helyesen értelmezni, ezáltal félrevezet másokat, az nem-tudás. Ebből a néhány példából is érzékelhető, hogy valódi tudással alig-alig bír valaki manapság. A materialistáknak annyival van könnyebb dolguk, hogy tudásuk hiányát műszeres vizsgálatokkal pótolhatják, míg az anyag fölötti dimenziókat vizsgálók csak elméjük megtisztításával, és az elme fölé emelkedéssel tudnának valódi tudás birtokába kerülni.

A továbbiakban a teljesség igénye nélkül öt alapvető kérdést vizsgálunk meg néhány nagy világvallás szemszögéből. A kérdésekre adott válaszokon keresztül képet kaphatunk arról, mit tudnak számunkra nyújtani az egyes vallások. Természetesen itt most a szóban forgó vallások legközismertebb vagy legeredetibb formájának állításai alapján adtam meg a válaszokat, hiszen lehetetlen lenne minden irányzatot elemezni, de nem is ez a lényeg, mert mi nem vallást fogunk magunknak választani, hanem Istenmegvalósítási utat, vallásoktól függetlenül.

Megjegyzem mindegyik rendszer önmagában ellentmondásmentesnek tűnik mindaddig, amíg nem egy másik rendszerből tekintünk rá. Így egy hívő keresztény, buddhista stb. megnyugodhat, ha őszinte hittel követ egy rendszert abban neki hite, az univerzális törvények és/vagy Isten akarata szerint fog adatni. A problémák ott kezdődnek, amikor elkezdünk a rendszerekből kilátni, és egymással összevetjük őket (ld. 2. táblázat)

1. Honnan erednek a kozmikus, természeti törvények?

<i>Materializmus</i>	A törvények öröktől fogva léteznek, az öröktől fogva létező anyag belső tulajdonságaiból fakadnak.
<i>Buddhizmus, taoizmus</i>	A dharma (tao), mint világtörvény öröktől fogva létezik.
<i>Hinduizmus</i>	A világtörvény (dharma) öröktől fogva létezik a szintén örök Brahmanban (Isten, mint Abszolútum).
<i>Judaizmus, kereszténység</i>	A törvényeket az öröktől fogva létező Teremtő (Isten) hozta létre.
<i>Krisna tudat</i>	A világtörvényt (dharmát) az öröktől fogva létező Isten (Visnu, Krisna) hozta létre.

2. Hogyan jött létre az Univerzum és az élet?

<i>Materializmus</i>	Az Univerzumot, és benne az életet az anyag önmozgása hozta létre.
<i>Buddhizmus, taoizmus</i>	Az Univerzumot, és az életet a dharma (tao) fluktuációi hozták létre.
<i>Hinduizmus</i>	Az Univerzumot, és az életet a dharma (tao) fluktuációi hozták létre a Brahmanban.
<i>Judaizmus, kereszténység</i>	Az Univerzumot és az életet az öröktől fogva létező Teremtő (Isten) hozta létre.
<i>Krisna tudat</i>	Az Univerzumot és az életet öröktől fogva létező Isten (Visnu, Krisna) hozta létre.

3. Örök életű-e az Univerzum?

<i>Materializmus</i>	Az Univerzum megsemmisül, majd újrakeletkezik, az anyag öntörvényei szerint.
<i>Buddhizmus, taoizmus</i>	Csak a dharma örökéletű, az Univerzum egy átmeneti látszat Univerzum, az élet benne látszat létezés és egyszer megszűnik. (A taoizmus erre nem ad választ).
<i>Hinduizmus</i>	Csak a Brahman és a dharma örök, az Univerzum megsemmisül, majd újrakeletkezik a dharma működése szerint.

<i>Judaizmus, kereszténység</i>	Az Univerzum a végítéletkor megsemmisül, a Teremtő (Isten) akarata szerint. (Újrakeletkezéséről nem foglalnak állást.)
<i>Krisna tudat</i>	Az Univerzum időnként megsemmisül, és újratelemződik Isten (Visnu, Krisna) akarata szerint.

4. Mi az ember sorsa az Univerzumban?

<i>Materializmus</i>	Megszületik, majd meghal, semmilyen örökéletű, önmagát azonosítani tudó rész nem marad utána, testének alkotóelemei visszatérnek az anyag örök körforgásába.
<i>Buddhizmus, taoizmus</i>	Megszületik, majd meghal, testének alkotóelemei visszatérnek az anyag körforgásába, lelke önmagát azonosítani tudó részként érdemei szerint vándorol a létkörforgásban, és ismét megszületik. Végül, amikor megvilágosodik (buddhává válik) semmilyen örökéletű, önmagát azonosítani tudó rész nem marad utána, tudatossága alkotóelemeire esik szét, és visszatér a dharma örök körforgásába. (A taoizmus erre nem ad választ).
<i>Hinduizmus</i>	Megszületik, majd a teste meghal, testének alkotóelemei visszatérnek az anyag körforgásába, lelke önmagát azonosítani tudó részként érdemei szerint vándorol a létkörforgásban, és ismét megszületik. Végül, amikor az egyén felismeri önmaga isteni tudatosságát (Atman), azt egyesíti a Brahmannal, ezáltal az önmagát azonosítani tudó rész megszűnik létezni, mert feloldódott.
<i>Judaizmus, kereszténység</i>	Megszületik, majd a teste meghal, testének alkotóelemei visszatérnek az anyag körforgásába, de lelke örökéletű, önmagát azonosítani tudó részként a Pokolba vagy a Mennyek Országába kerül, érdemei szerint, hogy ez eldőljön meg kell várnia a végítéletet. A Mennyek Országában Isten gyermekeként örök életet nyer.

<i>Krisna tudat</i>	Megszületik, majd a teste meghal, testének alkotóelemei visszatérnek az anyag körforgásába, de lelke örökéletű, önmagát azonosítani tudó részként érdemei szerint vándorol a létkörforgásban, és ismét megszületik. Végül, amikor az egyén felismeri önmaga isteni tudatosságát (Atman) azt vagy egyesíti a Brahmannal, ezáltal személyes tudatossága megszűnik létezni, feloldódik; vagy a félistenek, és/vagy Krisna szolgálatába áll, ekkor személyes tudatossága megtartása mellett szolgálhatja a választott istenaspektust.
---------------------	---

5. Van-e az embernek befolyása az Univerzum, az anyag törvényeire?

<i>Materializmus</i>	Nincs, maximum megismerheti, de rajtuk változtatni nem tud.
<i>Buddhizmus, taoizmus</i>	Nincs, mert minden a dharma szerint működik, ezért a legjobb, amit tehet, hogy átadja magát a dharmának.
<i>Hinduizmus</i>	Nincs, mert minden a dharma szerint működik ezért a legjobb, amit tehet, hogy feloldódik a Brahmanban.
<i>Judaizmus, kereszténység</i>	Nincs, de kérheti a Teremtőt (Istent), hogy változtasson a sorsán, vagyis kegyelemért folyamodhat.
<i>Krisna tudat</i>	Nincs, de kérheti Isten személyes formáját (Krisna), vagy a félisteneket, hogy változtassanak a sorsán, vagyis kegyelemért folyamodhat.

2. táblázat A különböző filozófiák válaszai a legfontosabb lételméleti kérdésekre

A helyzetet egy példával szeretném illusztrálni. Egy tanár az egyetemen biokémiát tanít. Noha a tanár mindenkinek ugyanarról beszél, a biológushallgatóknak túlságosan kémiai, a kémikus-hallgatóknak pedig túlságosan biológiai lesz a tananyag. Csak azok tudják abszolválni a tárgyat, akik képesek elsajátítani az integrált szemléletet. Általános tapasztalat, hogy az órákon a hallgatóknak csak egy hányada vesz részt, pedig mindenki le akar vizsgázni. És amikor megbuknak, azzal védekeznek, hogy még a saját szakterületük elsajátításával sem tudtak megbirkózni, nem még valami *mással* (az integrált szemlélettel).

Hasonló a helyzet a különböző vallásokkal is. A keresztény, hindu, buddhista stb. hívő saját vallásának belső összefüggéseit sem érti, akkor hogyan boldogulna a másik vallás belső összefüggéseivel? Mégis sokan le akarnak vizsgázni jelen életükben, mégpedig több tárgyból. Egyebet sem hallani spirituális körökben, mint hogy a „*paraguruk*” utolsó inkarnációjukat tapossák, sőt már csak segíteni jöttek a Földre. Ha viszont meg kell nyilvánulniuk arról, mi a spirituális életcéljuk, és azt hogyan lehet megvalósítani, egy értelmes mondatot nem tudnak összerakni olcsó szlogeneken kívül, ami talán elég a spiritualitásra éhes tömegek csodálatának megszerzéséhez, de ahhoz biztosan nem, hogy maga a „tanító” elérje az áhított célt. Mivel nem érzik szükségét, hogy a lételméleti filozófiában képezzék magukat, szentírásokat tanulmányozzanak, az eredmény hasonló lesz, mint az iskolában, bukás. Ezek után, a teljesség igénye nélkül, nézzük sorra, melyek azok a nyitott kérdések, amelyek miatt osztályt szoktak ismételni az egyes világnézeti rendszerek követői? Ezeket a kérdéseket a filozófiai rendszerektől független nézőpontból, egy később ismertetendő integrált szemlélettel elemzem.

I. Valaki meggyőződéses materialista és nem lát ki a saját dobozából. Mivel a materializmus szerint nincs lélek, ami a halál után tovább él, ezért a materialista meg van róla győződve, hogy a halálával ő is megsemmisül. Ezért itt és most akar (egyszer élünk!) mindent megvalósítani, élvezni, örök értéket alkotni, stb. és ezt minden áron. Másrészt, fél a haláltól, és mindent elkövet, hogy azt késleltesse, végül, amikor eljön a halál pillanata, és mégis megtapasztalhatná, hogy van lélek, ami testtől függetlenül tovább létezik, nem hiszi el (hiszen nincs benn a hitrendszerében), ezért tudata

eltéved a bardóban (köztes létsík), egyre mélyebb rétegekbe süllyed, majd teljes öntudatlanságba zuhan. Ezt követően ismét inkarnálódik, mit sem tudva előző életeiről. Még szerencsés, ha mindig ugyanazt az osztályt ismétli, és nem bukik lejjebb.

II. Valaki meggyőződéses zsidó, keresztény. A zsidók és keresztények többsége semmit sem tud a lélek belső természetéről, az Univerzum mozgástörvényeiről, más vallások hitrendszeréről, így a reinkarnációról sem. Így rájuk is jellemző mindaz, amit a materialistákról leírtam. A zsidók helyzetét az is nehezíti, hogy hitük szerint ők a kiválasztott nép, ezért azt gondolják, ők olyat is megtehetnek, amit mások nem. Ez súlyos karmikus adósságokat eredményezhet számukra. (Megjegyzem, én még egyetlen olyan vallási csoporttal sem találkoztam, akik ne gondolták volna magukról, hogy *ők* Isten kiválasztott népe.)

A keresztények azt hiszik, Jézus előre megváltotta őket minden bűnűktől, vagyis bármit tesznek, nem kell érte megfizetniük, maximum gyónniuk, pedig Jézus csak egy elvrendszert rögzített, amit ha hittel és odaadással követnének, akkor járna számukra a Mennyegek Országá. Miután azt gondolják, csak egyszer élnek, haláluk után vagy eltévednek a bardóban, mint a többiek, vagy a sírjukban (öntudatlan állapotban) várnak a Végítéletre, ami ki tudja, mikor jön el, és nem tudnak rá felkészülni további életek megtapasztalásainak összegyűjtésével. (Egyszer egy templomban jártam, ahol egy keresztény püspök volt eltemetve. A koporsója fölé ki volt írva, hogy imádkozzunk érte, hogy boldoggá avassák, mert sok jót tett a szegényekkel. Odamentem a koporsóhoz és azt mondtam: „Ébredj, mert eljött Isten Országá”, ő ugyanis a koporsóban várakozott a Végítéletre. Ekkor a lélek kilépett a koporsóból. „Hogyan akarod, hogy boldoggá avassanak, amikor még a Mennyegek Országának küszöbét sem tudtad átlépni?” kérdeztem. Végül megkértem egy Elohimot, aki elvezette őt a fizikai létsíkról. Ha egy vallás főpapjai eltévednek a tudatlanságuk következtében, mi lesz akkor a hívekkel?)

III. Az iszlám követői közül vannak legtöbben azok, akiket vezetőik a legnagyobb tudatlanságban és sötétségben tartanak, elsősorban azért, hogy fanatizálhatók legyenek. Egyrészt üdvösséget ígérnek nekik, ha Isten nevében pl. öngyilkos merényletet követnek

el, másrészt azzal áltatják őket, hogy csak az ő vallásuk az igazi, minden más vallás hamis, így elhitetik velük, hogy a "hitetlenek" (más vallásúak) nem üdvözülhetnek, sőt meggyilkolásuk Isten előtt nemcsak bocsánatos, hanem dicséretes cselekedet. A sok muszlim hívő öntudatlan áldozata ennek a megvezetésnek, pedig elég lenne néhány hiteles vallástörténeti szakkönyvet a kezükbe venniük és elgondolkodniuk.

Mohamed egy szegény, műveletlen, írástudatlan, ám vonzó külsejű pásztorlegény volt, akit magához vett szolgának egy gazdag, kulturált özvegyasszony majd később nőül ment hozzá. Később kb. 40 éves korában egy barlangban, vezeklés közben megjelent neki Gábiel arkangyal, aki a keresztények hite szerint Isten hírvivője. Vagyis egyrészt a tanítás ugyanattól az Istentől származik, mint a kereszténység esetén! Másrészt Mohamed eredeti tanításainak egy évtizeden keresztül összesen kb. húsz követője akadt, azok is Mohamed családtagjai voltak. Mohamed mégis kitartott az eredeti tanítások mellett mindaddig, amíg a tőle 15 évvel idősebb felesége, aki Mohamed szellemi társa és vagyonuk birtokosa volt, vele élt. Miután egyetlen, imádott felesége és nagybátyja – akik számára szellemi iránymutatók voltak – eltávozott, Mohamed elkezdte tanításait a környező nomád népek hitrendszeréhez igazítani. Nem üldözés miatt távozott Mekkából, hanem azért mert ott nem talált követőket. Bevezette pl. a többnejűséget, maga is háremhölgyei kegyeivel próbálta felesége hiányát felejtetni. Több bizonyíték van arra, hogy ő maga, nemcsak a nőket illetően, hanem más kérdésekben is eltért saját tanításától (pl. követőivel rendszeresen kirabolták a mekkai karavánokat, hogy bevételre tegyenek szert). Miután a rablásokból meggazdagodott, később békét kötött a mekkaiakkal, ami lehetővé tette számára a tan terjesztését a városban. Mekkában már tiszteltek egy Allah nevű istent, akit Mohamed ruházott fel egyetemességgel és kizárólagossággal.

Halála után a tan további változásokon ment keresztül, és nem tudni mennyi maradt az eredeti tanításból. Mit gondoljunk egy olyan vallásról, amely a nőket másodrendű lényként kezeli, tudatlanságban tartja, csadorban járattja, stb. mindez Mohamed tanítása szerint való? Mohamed tisztelte és szerette a nőket. Miért követnénk egy olyan embert, aki a kapott tanítást a hatalom megszerzésére használta fel,

annak tisztaságát, eredetiségét sem ő, sem követői nem tudták megőrizni? Az iszlám spirituális magvát a muszlim szerzetesek (pl. a szufik, és a dervisek) őrzik, akiket mindig is üldözött a politikai hatalommal összefonódott hivatalos hitrendszer. Így kellene működnie az igaz hitnek? Valójában nem az iszlám alapelveivel van a probléma, hanem a megvalósítás gyakorlatával, amely a vallást eszközként használja fel a hatalom megszerzésére és megtartására.

IV. A legtöbb buddhista hívőnek halvány fogalma sincs arról, hogy Buddha tulajdonképpen mit élt át, amikor megvilágosodott, vagy amikor eltávozott. A buddhista mesterek is csak részben tudják, és arról is mélyen hallgatnak. Az egyszerű buddhista hívő nem tudja pl. hogy aktív kundalini nélkül esélye sincs arra, hogy bódhiszattvává vagy buddhává váljon. Miután a buddhizmusban nincs sem örök életű lélek, sem örök Isten, hanem minden az öröktől fogva működő dharmában történik, mint egy látszat létezés folyamat, a buddhizmus alapvetően ateista filozófia. A dharma elemeinek egy spontán, ideiglenes csoportosulása válik egy én-tudattal rendelkező látszat létezővé, aki addig bolyong a létkerékben, egy szenvedésekkel teli körforgásban, amíg feladja minden ragaszkodását, és végül ismét öntudatlan elemeire esik szét. Buddha egyedül a szenvedés megszüntetését ígérte, és nem tudott (nem akart) más kivezető utat mutatni a létkörforgásból kikerülni szándékozó ateisták számára, mint a halál utáni teljes (*látszat*) megsemmisülést.

Sok buddhista gondolja azt, hogy Buddha, mint valami isten, egy bizonyos tudatosság mezőben tartózkodik, és onnan szemléli a létkerék körforgását, és benne a szenvedő lényeket. Még ha ez igaz is volna, akkor sem lenne érdemes Buddhához imádkozni, vagy tőle segítséget remélni, mert a buddhizmusban minden a dharma személtelen, mechanikus rendje szerint történik, amit senki sem írhat felül, maga Buddha pláne nem, mert akkor ellentmondana önmagának. Másrészt Buddha sohasem állította, hogy öbelőle halála után bármi is megmarad, ami (vagy aki) segíteni tudna, sőt épp ellenkezőleg, azt tanította, hogy még a tudatosság utolsó szikrája is ellobban. A tudatosságról (vagy a lélekről) így vélekedett:

*„Nem lehet azt mondani róla, hogy újjászületik,
nem lehet azt mondani róla, hogy nem születik újjá,
nem lehet azt mondani róla, hogy újjászületik is és nem is,
nem lehet azt mondani róla, hogy sem újjászületik, sem nem születik
újjá.”*

Ennek a paradoxonnak a feloldása hosszabb magyarázatot igényelne, ezért itt most nem kívánok ezzel foglalkozni, csak arra szerettem volna rámutatni, hogy aki Buddhához imádkozik segítséget remélve, az hiába fáradozik, mert Buddha, a halála után semmilyen személyes tudatosság folytonosságot nem tartott meg, és így nem is ígérhetett ilyet senkinek sem. Másfelől viszont ahhoz a rengeteg bóddhiszathvához, akik még nem érték el a buddhaságot, vagyis tudatosságuk valamely létsíkon még jelen van, lehet folyamodni segítségért, ugyanakkor létezésük egyben a buddhizmus további kérdőjele is. Ha ugyanis a buddhizmus olyan remek spirituális út, akkor vajon ők miért ragaszkodnak egy átmeneti látszat létezéshez? Ezt az ellentmondást az alábbi saját gyártású koannal (paradoxonnal) szeretném megvilágítani azok kedvéért, akik azt hiszik magukról, hogy értik a buddhizmust:

*Ha a lételemek kapcsolata mögött senki sincsen,
akkor ki ítélheti meg, hogy Ő van-e, vagy nincsen?*

Ez a gondolat azt az alapellentmondást tükrözi vissza, miszerint, mivel a buddhizmus tagadja az Atman létezését, ami a kötőerőt lenne hivatott biztosítani a tudatosságot alkotó lételemek között, ezért ha ez nem létezik, akkor olyan sem létezik, aki megítélhetné, hogy ezek szétestek-e vagy nem, újrarendeződtek-e vagy változatlanok maradtak. Mint végső, abszurd következtetés az adódik, hogy **a buddhizmus semmiről sem tud mondani semmit, mert senki és semmi nincs, aki vagy ami mondani tudna bármit is.** Ehhez képest a buddhizmus az egyik legjobban kanonizált vallások egyike (a hinduizmus után ebben a vallásban létezik a legtöbb hitelesített szentírás), a semmiről viszont kár volt ennyit szövegelni szerintem.

Mindezek ellenére a buddhizmus mutatja fel minden kétséget kizáróan azt a belső önfeltáró utat, amely nélkül egyetlen más világnézetben sem lehet fejlődni. Jómagam számos spirituális ösvé-

nyen szereztem önálló megtapasztalásokat, több filozófia követésében (előző életeim során) igen magas szintre jutottam. A buddhizmussal az volt a legnagyobb problémám, hogy az utolsó előtti pontnál még van létezés tudat, az utolsó pontból meg nem lehet visszatekinteni, hogy megnézzem helyesen döntöttem-e, mert ott már minden tudatosság folytonosság megszűnik. Ha ezt választom, akkor átadom magam a dharma mechanikus törvényeinek, aminek értelmében szétesett lételemeim újra összerendeződhetnek, akár kővé, baktériummá, vagy prétává (szellem, kísértet), és kezdődik minden előlről. Igaz, vagy az már nem én leszek.

V. A hívő hindu vakon hisz a reinkarnációban és a karmában. Olyannyira, hogy fel sem vetődik benne, hogy a sorsán esetleg változtatnia is lehetne. Ezért (is) vannak tele a nyomornegyedek Indiában. Ez a sorsom, ez a karmám, majd újra megszületek, és jobb lesz. Vagy nem. Mitől lenne jobb? Ha mindent ugyanúgy csinálnak, legközelebb sem lesz jobb. Másfelől képtelenek kiigazodni saját vallásuk isteneinek dzsungelében, ezért sokféle istent tisztelnek, noha alapvetően a hinduizmus egyistenhit. A Legfelső Brahman emanációja (kisugárzása) minden, a félistenek is. Az egyszerű hindu a félistenekhez is imádkozik, nehogy azok megharagudjanak rá. Ha viszont sokfelé imádkozunk, szétszórjuk az energiánkat, és végül semmit sem érünk el. Ezen az úton célszerű kiválasztani Istennek egy adott aspektusát és azt tisztelni, elfogadva, hogy mások a másikat részesítik előnyben.

Az én véleményem az, hogy elég szomorú, ha a félistenek még tudnak haragudni, és meg lehet őket sérteni, mert ez az ego ismérve. (Én pl. már nem tudok haragudni, és engem nem lehet megsérteni.) Éppen ezért nem voltam hajlandó elhinni a hindu mestereknek, hogy a félistenek meg tudnak sértődni. Szintén nem hittem el, hogy a karma megváltoztathatatlan, és még sok más dogmát elvettem, amitől a hívek kiakadnának, ha tudnák, de ez nincs másképpen a többi vallás dogmaival sem. Mindamellet a hinduizmus a legtoleránsabb vallás minden tekintetben.

A hinduizmusban minden erőt megszemélyesítenek, így Isten aspektusaival, mint személyekkel állnak kapcsolatban. A Legfelső Brahman viszont személytelen, és a misztikus jóga útját követők abban akarnak elmerülni. Ez számomra ellentmondásos volt, többek

között ezért is kutattam a védikus irodalmat. Kiderült, hogy Isten ellenfelei pl. a démonok is a személytelen Brahman sugárzásban kötnek ki végül, és ott megsemmisülnek (megszűnik a tudatosság folytonosságuk), ezért ez számomra olyan, mint egy gyűjtőhely, aki nem akar szolgálni, az oda kerül. Ettől persze a szőr felállt a hátukon a hindu mestereimnek, és rögtön tudatlannak minősítettek, pedig teljesen logikus. A hinduizmusban létezik örök isteni lélekszíkra (Atman), ez öltözik különböző ruhákba és alakul ki a személyiség. A végállapot az Atman Brahman egysége, azaz az imperszonális (személytelen) Brahmanba csupasz Atmanként lehet bekerülni. Mivel az Atman minden lény legbelső, legtisztább lényege, így a démonokban is megtalálható, vagyis Atman formájában ők is odakerülnek. Az Atman azonban már nem rendelkezik önálló és önmeghatározásra alkalmas tudatossággal a Brahmanban való beolvadása után, így minden korábbi létformában szerzett megtapasztalása elvész önmaga számára. Korábbi sorsa csak az Akása Krónika alapján kereshető meg, és visszatölthető rá. Ekkor pedig felvetődik a kérdés, mi értelme volt küzdeni egy olyan Istenmegvalósítás elérése érdekében, ami nem más, mint a dharma mechanikus törvényeinek való önátadás, hasonlóan, mint a buddhizmusban.

Itt kell kitérnem arra, hogy Istennek létezik megnyilvánult és megnyilvánulatlan (forma nélküli) aspektusa. A megnyilvánulatlanról nem lehet tudni semmit, jellemezhetetlen. A megnyilvánult aspektus a Teremtő, az Ő kisugárzása a Brahman sugárzás. A személytelen Brahman tehát a teremtő aspektus része, folyamatosan áradnak ki belőle a csupasz lélekszíkrák, és a dharma mozgásai szerint ezek az Atmanok újabb lények isteni részét alkotják majd.

Mivel a buddhizmus elveti a hinduizmusnak azt az alapaxiómáját, hogy létezik örök Atman, ezért a buddhizmus az imperszonális Brahman megvalósításnál is tovább megy, és a megnyilvánulatlan Isten aspektusba vezeti vissza a lényeket. A buddhizmus szerint ebben az esetben az elmúlt életek után nem marad semmiféle lenyomat.

A megnyilvánulatlant a buddhizmus szóhasználata szerint így lehetne jellemezni:

*Nem lehet azt mondani róla, hogy létezik,
nem lehet azt mondani róla, hogy nem létezik,
nem lehet azt mondani róla, hogy létezik is, meg nem is,
nem lehet azt mondani róla, hogy sem létezik, sem nem
létezik.*

A megnyilvánulatlan ugyanis nem létezik, amíg meg nem nyilvánul, mert nincs senki, aki be tudna róla számolni, de attól még létezik, mert meg tud nyilvánulni. Ha megnyilvánult, teremteni kezdett, akkor jön létre valaki, aki be tud róla számolni (teremtett lények), hogy létezik valaki, aki bennünket teremtett.

A buddhizmus szerint a megnyilvánulatlan Isten aspektusba lépés teljes információvesztéssel járhat az előző életekről. A hinduizmus szerint viszont mind a megnyilvánulatlan, mind a személytelen Brahman megvalósítás csak részleges információ-vesztés, ugyanis minden korábbi, tudatos (vagy öntudatlan) fejlődéssel megszerzett, információ elvész az egyén számára, de lenyomat marad az Akása Krónikában.

Összefoglalva: a buddhizmus legmagasabb szintje annak elérése, hogy minden tudatosság lenyomatot visszavonunk az Akása Krónikából is, ez nem más, mint a megnyilvánulatlan Isten-aspektusba való beolvadás, mivel ez az egyetlen hely, ahol a „nem-létezés” megtapasztalható. A hinduizmus személytelen Brahman megvalósítása pedig az elmerülés a fény-folyamban (Brahman sugárzás), ekkor az Atman úgy éli meg magát, mint a fény-folyam egy hulláma, örök, de önálló tudatossággal nem bír. Korábbi életeiről még lenyomat maradt az Akása Krónikában, ahonnan az információ visszanyerhető.

Véleményem szerint, ha Istennek valóban az volt a célja a teremtéssel, hogy önmaga teremtőképességét megismerje, akkor nem célszerű olyan visszatérési formát választaniuk a teremtetett lényeknek, amely információvesztéssel jár, mert akkor semmi értelme nem volt az egész teremtésnek. Ha a teremtésnek semmi célja nincs, csak egy mechanikus törvény mozgatja az egész történésfolyamatot, akkor nincs Isten, akkor a mechanikus törvény (dharma) a végső valóság. Ez egyet jelent az ateizmussal. Ilyen értelemben az ateizmussal (hasonlóan a materializmushoz), ki lehet jutni az anyagi világot jellemző szenvedésből, mivel az megszűnik, legkésőbb, amikor meghalunk. Bár az egész történésfolyamat végső cél nélkül marad,

ám ha igazuk van, akkor nem lesz, akit ez zavarjon. Ha valakit ez zavar, akkor más világnézetet kell keresnie.

VI. Krisna tudat. Krisna a Bhagavad Gítában az összes létező vallásnak és Isten megvalósítási módnak az esszenciális összefoglalóját adta kb. 5000 évvel ezelőtt. Kijelenti, hogy Ő (Legfelső Személy) hozott létre mindent, és ezért mindenkinek helye van ebben a rendszerben. Minden létező a természet három kötőerejének (gunák: tudatlanság, szenvedély, jóság) hatása alatt áll, és cselekedeteit valamint azok eredményét is a kötőerők határozzák meg. Kinyilatkoztatja továbbá, hogy az Ő felismerésével és imádatával a gunák fölé emelkedhet a létező és ez egyszersmind a végső cél is.

A legfontosabb hitrendszerek, amelyek a Bhagavad Gítában említésre kerülnek:

- szellemekbe vetett hit (pl. sámánizmus); a köztes létsík lényeivel teremt kapcsolatot, őket hívja segítségül,
- félistenekbe vetett hit (pl. sivaizmus, egyiptomi istenhitek, görög-római hitvilág),
- a törvénybe (dharma) vetett hit (pl. taoizmus, a buddhizmus részben, a hinduizmus részben)
- a Paramatmába (Felsőlélek) vetett hit (pl. a Kereszténységben a Szentlélek, a jógában az egyetemes szeretet tudatrétegek megvalósítása),
- a személytelen Brahmanba vetett hit (brahmanizmus, imperszonális Brahman megvalósítás a jógában)
- az Istenség Legfelső Személyiségébe (Bhagaván, Krisna) vetett hit.

Krisna kijelenti, hogy amilyen tudatállapotban halunk meg, azt a tudatállapotot fogjuk elérni a halálunkat követően. Így a materialista, aki anyagi javaira, szeretteire gondolva hal meg, az visszatér az anyagai világba, a sámán a szellemek birodalmába, a félistenhívó a félistenek birodalmába kerül. A törvényben hívő azonosul a törvénnyel, a Paramatmában hívő eggyé válik a Felsőlélekkel (Szentlélekkel), vagy feloldódik az egyetemes szeretet tudatrétegben, a Brahmanban hívő a személytelen Brahman sugárzás része lesz. A Krisna hívő pedig a transzcendentális világban a Legfelső Személy

örök társává válik. Ez a kapcsolat, ami őt a Bhagavánhoz fűzi lehet szolgálai, baráti, testvéri, szülői, gyermeki vagy szerelmi.

A rendszer legfontosabb jellemzői:

- teljesen igazságos, mert mindenki számára azt nyújtja, ami neki az eltávozása pillanatában a legfontosabb volt,
- demokratikus, mert mindenki számára biztosítja a felemelkedési és a korrekciós lehetőséget, hiszen tévedését a következő inkarnációjában kijavíthatja,
- végtelenre kötött, vagyis öröktől fogva és örökké létező folyamatként működik, de akiket ez elriaszt, azok számára biztosítja az ideiglenes félreállítás lehetőségét az átmeneti létsíkok egyikén,
- minden eddig ismert vallást, filozófiát magában foglal.

Ez utóbbinak a bizonyítására nézzünk néhány példát:

Jézus és Krisna tanítása sok ponton összecseng:

Krisna: „*Gondolj mindig Rám, légy az Én hívem! Imádj Engem, és ajánld tiszteletedet Elöttem, s így kétségtelenül el fogsz jutni Hozzám!*” (Bh. g. 18.65.)

Jézus: „*Szeresd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat.*” (Máté ev. 22.37,38.) Nem kétséges, hogy Jézus ezt tekintette a megváltódás legfontosabb összetevőjének.

Jézus az ember gyermeki kapcsolatát hangsúlyozza a Teremtővel, de egyik példabeszédében (az okos és balga szüzekről) kitér arra, hogy Istennel szerelmi kapcsolatban is állhatunk, és ez a legmagasabb szintű lehetőség. A kereszténységet követve tehát végül Isten végső hajlékára kerülhetünk, és ott társai lehetünk.

A kereszténység jelenleg ismert formájában nem tartalmazza ugyan a reinkarnáció törvényszerűségét, de nem is zárja ki azt, továbbá léteznek írásos bizonyítékok, amelyek szerint a reinkarnáció valamikor az őskeresztény hitvilág természetes része volt (jelen pillanatban senkinek nem érdeke ezek nyilvánosságra hozatala).

A sivaizmus tökéletesen illeszkedik a Krisna tudatba, mivel, aki Sivat szolgálja és őt imádj, az áttételesen Krisnával teszi ezt, hiszen Siva Krisna legodaadóbb bhaktája (szolgája). Hasonló mondható el, a Paramatma megvalósításról is, mivel a személytelen Paramatma minden létezőben jelen van. Ő a fenntartó erő, amely a lényeknek a

Teremtővel való kapcsolatát hivatott biztosítani. Az Atman (egyéni lélek szikra) a Paramatma segítségével kapcsolódik Istenhez. Aki tehát felismeri a Paramatmát, az Isten egy aspektusát valósítja meg. Az Atman úgy illeszkedik a Paramatmához, mint dugó a konnektorba, de attól, hogy megtaláltuk a konnektort, ami az áramforráshoz kapcsol bennünket, még nem ismerjük magát a szolgáltatót! A szolgáltató, maga a Teremtő, aki a létezésünk forrása.

A vallástörténeti írásokból nem kétséges, hogy a buddhizmus mintegy a korai hinduizmus (brahmanizmus) kritikájaként jött létre és a buddhizmus megszületése után a hindu hitrendszer sokat változott, árnyaltabbá vált. Mindazonáltal a Bhagavata Purána kb. 2500 évvel Buddha születése előtt jelezte, hogy meg fog születni egy isteni inkarnáció egy bizonyos feladattal:

„Ezután a Kali-juga kezdetén az Úr mint Úr Buddha, Anydzsana fia jelenik majd meg Gaja tartományban, hogy félrevezesse azokat, akik irigyesek az Istenhívőkre..” (Bhag. 1.3.24.)

(Buddha életének leírásai alapján a mostani Bihar tartomány területén látta meg a napvilágot és legendás tűzbeszédét pedig Gaja városában tartotta, ami röviddel Buddha halála után elpusztult. Anyja Maya néven maradt fenn, nem tudjuk azonban milyen egyéb nevei voltak korabeli szokás szerint.)

Isten igazságossága, a teremtetett lények iránti szeretete, valamint a rögzített teremtetéstörvények betartása nem teszi lehetővé, Isten számára, hogy bárkit is elpusztítson, vagy erőszakkal Istenhitre térítsen. Ugyanakkor azok számára is spirituális utat kell mutatni, akik semmilyen Isten elfogadására nem képesek. Ebből a célból születtek azok a filozófiák, amelyek lehetővé teszik, hogy Istenhit nélkül is egy bizonyos spirituális megvalósítottság állapotába kerülhessenek a létezők. Aki felismeri az univerzumot mozgató törvényt, az elmerülhet a törvényben, aki nem találja meg önmagában az Atmant, amit egyesítene a Brahmannel, annak szubjektív megélése az lesz, hogy összekapcsoló erő hiányában elemi összetevőire esik szét, és mindennemű tudatosság-folytonossága megszűnik. Egy számítógépes példával szeretném ezt bemutatni: a komputer két összetevőből áll hardver és szoftver. A számítógépről törölhető az összes szoftver, de attól a számítógép még megmarad, és ha új szoftvert töltenek rá, akkor tovább működik. További lehetőségek: a számítógépet kikapcsolhatjuk, ebben az esetben nem tölthető rá szoftver, és elemeire

szedhetjük szét, hogy teljesen működésképtelen legyen. Ezek után alkalmazzuk a most ismertetett példát a lélek-számítógép esetére. A hardver a hordozó (forma) és a szoftver a tartalom (információ). Amikor az Atman elmerül a Brahmanban minden korábbi információ megsemmisül. Az Atman annyit „tud”, hogy a Brahman része. Azonban újra rátölthető egy információs mező, amely szerint pl. koldusként inkarnálódik ismét, mit sem tudva arról, hogy korábban a Brahmant megvalósított jogi volt!

Buddha elkezdte magát alkotórészekre szedni, ezzel a lélek-számítógépet működésképtelenné tette. Annak elemei most már a dharma törvényei szerint tovább mozognak, és spontán összeállhatnak egy másik lélek-számítógéppé, amire rátölthető egy másik szoftver, de az már nem Buddha lesz! Az új lélek-számítógép semmit nem tud elemeinek korábbi sorsáról. Buddhának miközben lélek-számítógépet bontogatta találkoznia kellett egy tudatosság központtal (ennek hiányában nem lett volna, aki szétszedje önmagát), látnia kellett, hogy ez a tudatosság központ összeköttetésben áll egy erőforrással, ahonnan a működéséhez szükséges energiát nyeri, megszüntette a kontaktust (kikapcsolta a számítógépet). Ez azonban egyenértékű azzal, hogy visszakerült a megnyilvánulatlanba (a megnyilvánulatlanak nincs fénye, önragyogó, de önnön fényét elnyeli). Vajon végállapot-e ez? Nem, mert a megnyilvánulatlan ismét megnyilvánulhat és létrehozhat bármit, de az már nem Buddha lesz, hanem egy új megnyilvánulás, aminek nincs tudomása a korábbi megnyilvánulásokról. Csak ami megnyilvánult, az őrződik meg és tartja fenn a transzcendentális létezést. Így Buddha számára az út véget ért, de nem ért véget az alkotóelemei számára, amelyek azóta már körünkben új létezést nyerhettek. Buddha előre jelzi, hogy visszatér majd, mint Maitreya-Buddha. Buddha arra utalt ezzel, hogy az őt egykor alkotó elemek billió évek alatt spontán ismét összeállhatnak Buddhává, és akkor a buddhizmus ismét megerősítést nyerhet egy kiemelkedő tanító által. Ha belegondolunk mennyi ennek a valószínűsége, akkor láthatjuk, hogy mekkorát tévedtek azok a személyek, akik önmagukat Maitreya-Buddhaként próbálták realizálni. Annak tehát, hogy maga Buddha térjen vissza semmi realitása sincs, vagy nem igaz a tanítása, viszont visszatérhet egy másik személy, mint Maitreya-Buddha, hogy helyére tegye a tanítást. Mikor az isteni inkarnációk, vagy küldöttek arról beszélnek, hogy visszatérnek,

sohasem arra gondolnak, hogy ők személyesen térnek vissza, hiszen ők nem a saját nevükben beszélnek, hanem annak a Tudatosságnak a nevében, amelyhez csatlakoztak. Így pl. Jézus sem arról beszél, hogy ő fog visszatérni, hanem a Krisztus eljövételéről beszél, vagyis egy olyan személy leszületéséről, aki a Krisztuserő képviselője.

Látható tehát, hogy sem a buddhizmus, sem a kereszténység nincs ellentmondásban a Krisna tudattal. A Krisna tudatban megengedett, hogy a teremtmény kivonja magát a forgalomból, mint önálló tudatosság-szakra, de elemei ismét visszaforognak a létezésbe és ismét öntudatra ébredhetnek. Vannak olyan elképzelések is a hinduizmusban, hogy a végső állapot a megnyilvánulatlan létezés, eszerint nincs örök transzcendentális valóság, de Krisna nem ezt mondja a Bhagavad Gítában, hanem a következőket: *„Aki ismeri megjelenésem és cselekedeteim transzcendentális természetét, az teste elhagyása után nem születik meg újra ebben az anyagi világban, hanem eléri az Én örök hajlékomat.”* (Bh. G. 4.9.) hasonlóan Jézus is azt tanította: *„Hanem keressétek először Istennek Országát és az Ő igazságát és ezek mind megadatnak néktek.”* (Máté ev. 6.33.).

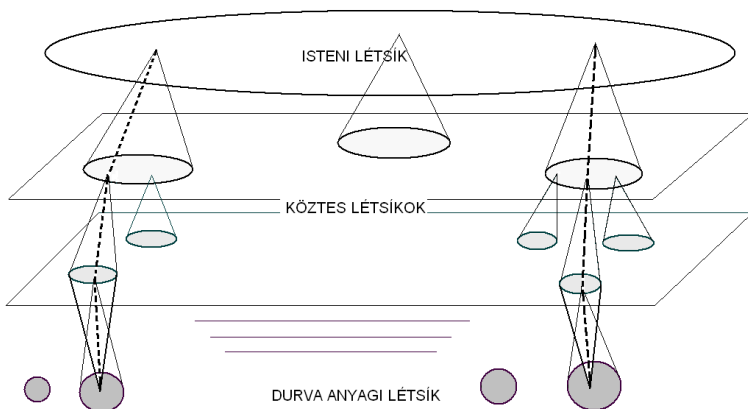
Isten élmények, Isten megvalósítás

Legelőször szögezzük le, hogy Isten élménye bárkinek lehet, de ez nem egyenértékű az Isten megvalósítással. Az Isten élmények között is jelentős különbségek vannak, amiről csak azért fontos tudni, mert ha mondjuk, valakinek álmában megjelenik Jézus, akkor abból nem kell feltétlenül arra következtetnie, hogy ő lett kiválasztva a következő Messiásnak.

Az álmunkban, vagy meditációban megjelenő képek a tudatalattiból származnak. Az Isten élményekkel kapcsolatos víziók a kauzális én üzenetei. A személyiség alkotórészeinek tárgyalásánál láttuk, hogy a reális én nincs tisztában teljes önmagával, illúzióban van. Az isteni tudatosság tehát a kauzális énen keresztül üzen a reális énnek, hogy ő is létezik, és ezzel figyelmeztetni akar egy elkövetett hibára vagy egy eljövendő feladatra. Ezek a belső látomások azokból a tudatalattiba kódolt programokból származnak, amelyeket archetípusoknak vagy ősképeknek neveznek a pszichológiában. Arra nem ad választ a pszichológia, hogy honnan kerülnek az archetípusok a

tudatalattiba, de létezésüket elismeri, sőt hipnózisban elő is tudja hívni.

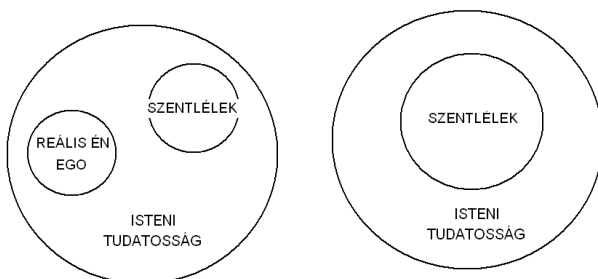
Az én tudásom szerint az archetípusok a makrokozmosz Isten aspektusainak bennünk létrejövő leképeződései (ld. 9. ábra). Mivel a makrokozmosz leképeződése teljes, ezért megtalálhatók bennünk az angyalok, arkangyalok, félistenek, Szentlélek, de minden olyan személy is, aki archetípusná tudott válni, pl. Jézus, Krisna, sőt Buddha is. Azokat, akik személyes formájukban kódolva vannak az emberi tudatalattiban isteni inkarnációknak (szanszkritul: avatara, ejtsd avatár) szokás tekinteni.

9. ábra A teremtés létsíkjai és a teremtetett kivetülések viszonya

Egy ilyen meditációs vagy álombeli élmény tehát egy kapcsolat felvételi próbálkozást jelent az isteni tudatosság részéről, amelynek során a tudatalatti egy eddig hozzáférhetetlen tartománya próbál betörni a tudatba. Ha ez egyre gyakrabban, sőt tudatosan előhívható módon történik, akkor az azt jelenti, hogy a keresőben az adott archetípus aktiválódott, a reális én elkezd az adott archetípus irányába kiterjedni, és azt tudatosan birtokba venni. Ilyen aktiválódás létrejöhet spontán (pl. mélyen átélt ima, traumatikus élmény, amelynek hatására valaki hirtelen kinyílik a transzcendens felé), beavatások, kundalini jóga, mantrák hatására. Ha pl. valakit beavatnak a

Szentlélek által a kereszténységben (és tegyük fel, hogy hiteles az eljárás), akkor a Szentlélek archetípust aktiválják, amely akkor vezet Szentlélek megvalósításhoz, ha az archetípus átveszi az irányítást az illető felett. A Szentlélek megvalósítás nem azonos a megvilágosodással, hiszen az illető nem ismerte fel az Önvalót (Atmant) és nem törlődött az egója, azaz a személyes én-tudata. A helyzetet a 10. ábra szemlélteti.

10. ábra A Szentlélek beavatás hatásai a személyiség felépítésére

Előfordulhat azonban, ahogyan a beavatott a Szentlelket egyre inkább átéli, hogy az ego törlődik és ő a Szentlélek archetípussal azonosítja magát. Látható, hogy ez nem jelenti az isteni tudatosság teljes megvalósítását, de egy részleges megvalósítást igen, mert a Szentlélek-rész az isteni tudatosságon belül kiterjedt. További fokozat, ha a beavatott az Atmant elmeríti a Szentlélekben, ekkor az isteni tudatosság azonos lesz a Szentlélekkel, vagyis ő az Atmant, ami az egyéni lélekszakra, a makrokozmosz isteni létsíkján található Szentlélek aspektus részeként azonosítja.

Hasonló módon el lehet játszani ezt valamennyi archetípussal, így az Istent kereső emberek Istennek egy-egy arcát valósítják meg, de ugyanez a helyzet a különböző kozmikus tudatrétegekkel is, amelyekbe, ha behatol a tudat (pl. a kundalini jógában), akkor az egyéni tudatosság (mint Atman) eleinte abban időzik, majd benne elmerülve, annak a kozmikus tudatrétnek a részévé válik, és a továbbiakban attól már nem tudja magát megkülönböztetni. Ez történik az Atman Brahman egységének megvalósítása során is, ekkor az egyéni tudatosság a Brahman kozmikus tudatrétében oldódik fel.

Amíg azonban eddig az állapotig eljutunk, az Isten-élményeknek még számos fokozata vár ránk. Az álom vagy meditációbeli belső képek után a következő fokozat, amikor Isten valamely aspektusa külső megnyilvánulásként, éber tudatállapotban jelentkezik. Ebben az esetben a hívő egy energiamezőt hoz létre a saját környezetében, amely ha elég erős és tartós, akkor az isten-megnyilvánulás ebbe az energiamezőbe lép. Erre a köztes energiamezőre azért van szükség, mert Isten és közöttünk elég nagy az energetikai távolság és ennek áthidalásához szükséges egy energiatest, amelybe a hívott isteni inkarnáció kiterjed. A találkozás nyoma lehet egy átsuhanó érzés, de akár maradandó jeleket is hagyhat az anyagi világban (pl. Mózesnek Isten kőbe vésett törvényeket adott, egy goszvámi esetben egy lapos kődarab /salagrama sila/ Krisna alakját vette fel stb.). Ezeknek a maradandó jeleknek a mértéke attól függ, milyen erős, milyen intenzitású és milyen tartós a beavatott által létrehozott energiamező, amelybe az Istenforma lép. Életutamban beszámoltam arról, hogy első találkozásom Istennek Siva formájával változásokat okozott az anyagi világban (eltűntek a külvilág hangjai, a légkondicionáló berendezés magától elindult, a kisfiam hipnotikus transzba került, utána memória kiesésem volt). A második találkozásom Istennek Krisna formájával Maturában történt, ahol észlelhetetlenné váltam az emberek számára, és számomra is eltűntek a környezetemben levő emberek (kb. egy óra időtartamra). Ott segítségemre volt az az egyetemes energiamező, amely Maturában jelen van az ottani szentéletű emberek jóvoltából, akik fenntartják ezt. Ezért könnyebb szent helyen Istenélményben részesülni.

A következő szintet képviseli, az általában megvilágosodásnak nevezett állapot, amikor a kundalini szahaszrába történő bevezetése következtében a beavatott megtapasztalja az Ősfényt (vagy Tiszta Fényt). Ez nem más, mint a személytelen Brahman, másképpen a Teremtő Isten kisugárzása (aurája), ami milliárd parányi lélekszík-rából áll. A megtapasztalót annyira elvakítja ez a Fény, hogy nem lát át rajta, és olyan vágyat érez arra, hogy beleolvadjon, mint amikor a lepkék a tűzbe repülnek, még azon az áron is, hogy megsemmisülnek.

A legmagasabb szintű Istenélmény, amikor az egyéni lélekszíkra a Szahaszráron keresztül kiemelkedik a kundalini erő segítségével, és a találkozás a fizikai testen kívül az Atman tudatosság szintjén jön

létre. Ez olyan szentekkel szokott előfordulni, akik eltávozásukat követően fényttestet kapnak.

Az Istenélményben részesülőt gyakran érik olyan vádak, hogy csak imaginálta, kivetítette az egész jelenséget, és az nem is volt valós. Ennek a kritikának azért nincs semmi értelme, mert az egész anyagi valóság csupán egy kollektív imagináció, vagyis ha ebben a kollektív illúzióban valaki egyéni illúzióként Istent vetíti ki, akkor kinek és milyen jogon van ez ellen kifogása. Az tehetne joggal megjegyzést, aki fölötté áll minden illúziónak, de azok rendszerint már hallgatnak. Különben pedig mindenki azt vetíti ki, ami az ő belső, élő valósága, kinek Isten, kinek a Sátán. Itt meg kell jegyeznem, hogy az Isten élményeket mindig megelőzi az ellentétes erő megtapasztalása is Sátán vagy Maya formájában. Ez a bennünket Istentől elválasztó erő, saját belső akadályainkat személyesíti meg, amivel ha nem vagyunk tisztában, akkor könnyen megijedhetünk tőle. Szomorúan kell kijelentenem, hogy ez velem is előfordult, amin csak azért csodálkozom így utólag, mert el lehet képzelni, mit tanított nekem az a sok (nagy)mester évtizedeken keresztül, ha még ennyit sem tudtak értelmesen elmondani.

Az árnyékszemélyiségként tudatba behatoló személyiség összetevő, önmagunk megtisztítatlan, ismeretlen részét képezi. Ez az elmének egy része (manasz), a kételkedő. Arra van meghatalmazása, hogy kérdezzen, de arra nincs, hogy válaszoljon. Ha valaki nem tudja a választ, akkor a felelet még nincs integrálva a buddhiba, és ezen kell tovább dolgozni. A belső úton járó személy ugyanis gyakran tapasztal meg negatív lényeket és erőket, képek vagy hangok formájában, amelyekre a tudata azt mondja, ez nem én vagyok. Teljesen mindegy, hogy a hang kívülről jön vagy belülről, mert ha a kívül és a belül közötti különbség még nem szűnt meg, akkor a duális tudatállapot még fennáll. Az egység tudatállapotában a kívül és a belül közötti különbség eltűnik, az árnyékszemélyiséggel együtt, (mivel az elme kitisztult), mint amikor a nap pontosan a fejünk felett áll, ekkor nincs árnyékunk sem. Ha valakinek még van árnyékszemélyisége, akkor nem érte el a megvilágosodás állapotát, ekkor benne a kundalini nem a megfelelő irányban, nem a legfelső pontba lépett be vagy nem tudta az állapotot megtartani. Ezt egy példával szeretném megvilágítani: egy fluktuáló tudatállapottal jellemezhető, megtisztulást el nem ért jogi hallhat olyan hangot önmagában, hogy ölje meg

Y-t, egy fluktuáló tudatállapottal jellemezhető, megtisztulást elért jogi hallhatja, hogy X meg akarja ölni Y-t, de egy megvilágosodott, aki az önvalóban merül el, nem hallhat semmit, legfeljebb az Om hangot vagy az adzsapa dzsapá-t.

Jézus beavatása a hinduizmus tanításainak fényében

Jézus így szólt hozzánk: *„Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”* (Máté ev. 18.20.) Vajon mit jelent ez a mély értelmű mondat?

Vegyük szemügyre Jézus életének néhány kiemelkedő spirituális eseményét: Mikor Keresztelő Szent János megkeresztelte a Jordán vizében, leszállt reá a Szentlélek.

Mit jelent ez? A Szentlélek a minden létezőben jelen levő Isten aspektus, s mint ilyen azonos a Paramatmával (Felső lélek, Szentlélek, Szent szellem). Jézus a kereszteléskor felismerte, önmagát, mint Atmant a Paramatma részeként. Amit a tanítványok galambként láttak reá szállani nem volt más, mint a Szahaszrár csakra fölött megjelenő fény, ami Isten Paramatma formáját jelképezte. Jézus tudta, hogy ez még nem a végső megvalósítás. A Szentírás tanúsága szerint ezt követően a pusztába ment, ahol negyven napig böjtölt, és ahol többszöri megkísértése is lezajlott. A történések egyértelműen mutatják, hogy ekkor hajtotta végre a kundalini kiemelését a Szahaszráron keresztül, és átélte az Atman tudatosság állapotában az Istennel való egységet. Jézus túllátott a Brahman sugárzáson, és meglátta az Istent, annak valódi mivoltában. Miután tudatossága a megkísértések fölé emelte, és megszüntetett magában minden kettősséget, utasíthatta a Sátánt, aki az Őt megkísértő vágyakat szimbolizálta, hogy: *„Eredj Sátán, mert meg van írva: az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj.”* (Máté ev. 4.10.) Ezzel lemondott minden öncélú vágyáról, és teljesen alávetette magát az odaadó szolgálatnak, ami a hinduizmusban Bhagaván megvalósításként ismert. Ekkor megkapta Szankalpa Shaktit (egy különleges képesség, sziddhi), azaz minden szava beteljesedhet.

Jézus tehát tökéletes példáját adta a legmagasabb szinten Istenmegvalósított személynek, aki Isten mindhárom aspektusát (Paramatma, Brahman, Bhagaván) megvalósította.

Mit jelent az, hogy az Ő útját követjük? Azt, amit az első és legfontosabb parancsolatban megfogalmazott: „*Szeressed azért az Urat, a Te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből.*” (Márk ev. 12.30.) Vagyis az Istennek való teljes odaadást javasolta számunkra.

Mit jelent a Jézusi megváltás? Elsősorban azt, hogy a spirituális önmegvalósítás útjára lépünk, ahogyan azt Ő is cselekedte. Másodsorban pedig azt, hogy élünk azokkal a lehetőségekkel, amelyeket az önmegvalósított spirituális mesterek jelenléte, tanítása, energiában, szeretetben, tudásban biztosít a számunkra. Itt szeretnék eloszlatni bizonyos félreértéseket, amelyek eléggé elterjedtek a keresztények körében ti. hogy őket Jézus egyszer s mindenkorra megváltotta. Jézus magára vette a világ bűneit.

Vizsgáljuk meg spirituális szemmel nézve, mi is történt? Még a keresztre feszítés előtt Jézus magához hívatta kiválasztott tanítványait, és a szemük láttára elváltozott (Máté ev. 17. 2,3.). A tanítványok látták, hogy Jézus teste tiszta fényből van, és mellette megjelent Mózes és Illyés, akiknek ugyanolyan fénytestük volt. A tanítványok a földre rogytak részben a félelemtől, részben az energiától, amit körbevette őket. Jézus tehát megmutatta Fénytestét a tanítványainak, de azok ezt nem értették meg. Akinek Fényteste van, az a transzcendentális birodalmat elérte, egyéni tudatosságát megtartva Visnu-tattvaként (Isten el nem különült önálló része) él Isten társaságában.

Jézus keresztre feszített állapotban is az Isten tudatosság állapotában maradt. Amikor kimondta az őt mocskoló tömegre célozva, hogy „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.*” (Lukács ev. 23.34.), ekkor szublimálta (átalakította) az összes negatív energiát, ami addig felhalmozódott a zsidó nép energiatestében. Ez karma törlést jelentett, vagyis a zsidó nép addig felhalmozott karmáját lenullázta (karma alatt itt a negatív cselekedetek visszahatásait értem, amit pozitív cselekedetekkel kell ellensúlyozni). Ez azonban nem vonatkozik az azóta felhalmozott karmára sem a zsidók, sem a keresztények esetében.

A keresztre feszítést követően, miután Jézus Fénytesttel rendelkezett, minden további nélkül új fizikai testet materializálhatott magának, ha erre szüksége volt. Feltámadása tehát egyet jelentett

azzal, hogy megjelent egy újonnan materializált testben a tanítványok előtt. Jézus további sorsáról megoszlanak a vélemények.

Egyes beavatottak szerint Jézus elutazott Júdeából és egy másik országban halt meg. Erről azonban eddig senki semmilyen tudományos érvényű bizonyítékot nem tárt a nyilvánosság elé. A jézusi misztérium szempontjából valójában mindegy, mi lett Jézus további földi sorsa, hiszen Jézus transzcendentális testben örökké létezik. Most már talán képesek leszünk megérteni mit jelent ez. Jézus ősképpé archetípusá vált, mégpedig az addig személytelen Paramatma (Szentlélek) általa személyes formát öltött.

Isten tehát mindig küld nekünk segítséget, ha őszintén és odaadással fordulunk felé, ahogyan azt az Úr Krisna ígérte: *„Bárhol legyen a vallás gyakorlása hanyatlóban, s kerüljön fölényes túlsúlyba a vallástalanság, alászállok Én Magam.”* (Bh. G. 4.7.)

Az Úr tehát újra és újra alászáll, személyes formát öltve, és különböző neveken. Személyes és személytelen formája úgy viszonyul egymáshoz, mint a fény hullám és részecske természete, amelyek folyamatosan egymásba alakulnak, mert ugyanannak a dolognak két végtelen aspektusát képviselik. A legmagasabb szinten Istenmegvalósított inkarnációk pedig ősképekké válnak, minden ember tudatalattijában futó programokká, amelyek segítenek bennünket az Istenmegvalósításban. Új ősképek kialakulása és kikopása folyamatos, vég nélküli folyamat. Egy őskép akkor kopik ki, amikor már nem imádkoznak hozzá az emberek. Ezért értelmetlen azon vitatkozni melyik az igaz Isten és milyen, mert minden ember és embercsoport számára másképp jelenik meg azok fejlettségi szintjétől függően. Hogyan is várhatnánk el mindenkitől, hogy ugyanazon a szinten értse Istent? Ezért mondja Jézus: Szeresd a **Te** Istenedet, vagyis azt, akit te magadénak vallasz.

Az emberi élet végső célja

Az Univerzumban (Istenben) nem létezik végállapot, csak folytonos változás, történés zajlik. Ha ez nem így lenne, akkor nem létezne teremtés sem, hiszen az állandóság állapotából, mint végállapotból már semmilyen kimozdulási lehetőség nincs. Az eddigieket figyelembe véve, többféle különböző állapot valósítható meg az

Univerzumban, amelyet az ön- és Isten-megvalósítást mutató utak jelölnek ki az emberi lények számára (11. ábra).

A személytelen kozmikus tudatrétegek olyan létsíkok, amelyekben a tudatosságunk huzamosabb ideig tartózkodhat, és a változatlan, homogén ürességben, szeretetben, fényben stb. való létezését tapasztalhatja meg. Ezek nem tarthatók fenn örökké még a fizikai halál után sem, mert folytonos energia felvétel szükséges ahhoz, hogy ebben a dimenzióban tartózkodjunk. Ha pedig energia felvétel szükséges, akkor az energiát kisugárzó Legfelső Létező az energia irányításával szabályozni tudja, milyen folyamatok történjenek ezekben a tudatossági mezőkben. Ha egy létsík kevesebb energiát kap, akkor a tudatosság mezők ott időző elemei (azok az egyéni tudatosság szikrák, amelyek elmerültek az adott kollektív tudatosság mezőben) pl. az üresség tudatállapotából visszazuhannak, az anyagi dimenzióba. Ezeket a homogén birodalmakat úgy kell elképzelni, mint Isten kihelyezett energiáit, amelyek irányíthatók. (Egy példával élve, ha én szeretek valakit, akkor önmagamból kihelyezek egy szeretet energiát és azt Y-ra rávetítem. Ő addig érzi az én szeretetemet, amíg felé irányul. Ha ezt az irányultságot meg akarja tartani, akkor folyamatosan folyamodnia kell érte, nyitottnak kell lennie rám, ha elzárkózik, megfelelkezik rólam, akkor azt fogja érzékelni, hogy elfordultam tőle. Valójában nem ez történt, hanem ő nem tudta megtartani az állapotot, nem tudott a szeretetemben maradni.)

A személytelen tudatrétegek fejlődésének iránya a személyes forma kialakítása fél halad, így jönnek létre a félisteni birodalmak. Az adott személytelen tudatréteget, amely Isten egy tulajdonsága, aspektusa, legmagasabb szinten megvalósító isten-ember félistenné válik, aki a Legfelső Személy birodalmának mintájára félisteni birodalmat hoz létre azokból, akik őt szolgálják. Az ember számára tehát képességei szerint nyitott a félistenné válás és a félistenek szolgálata is. A félistenek szolgálatába (az ő birodalmukba) az képes belépni, aki az adott félisten által képviselt Isten aspektust (tulajdonságot) beépítette a tudatosságába. Olyan ez, mintha a birodalom határán jelszót kérnének, aki ismeri, bebocsáttatik.

A személyes Isten megvalósításokat követők Isten valamely személyes aspektusához vonzódva egy transzcendentális létezésre törekшенek. Nekik mindig Istent kell követniük, hogy az Ő társaságában maradhassanak, még akkor is, ha Isten úgy dönt, hogy fizikai

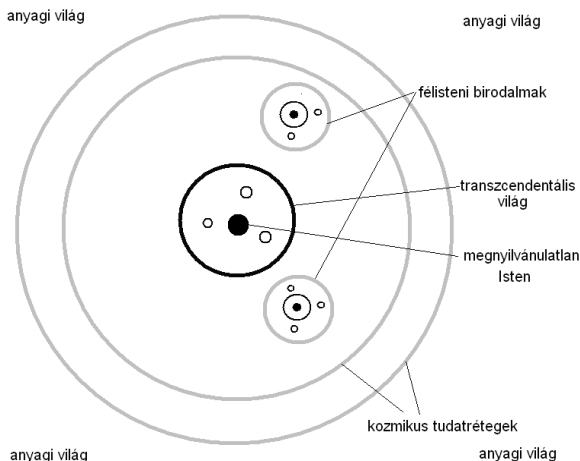
inkarnációt valósít meg. Ekkor az isteni inkarnáció hozza magával az ő személyes társaságát, és egy közös feladatban vesznek részt. Ezeket az eseményeket Isten játékainak (szanszkritul lilláknak) hívják. Ilyen játékokat valósított meg Krisna, de a félistenek is hasonló módon szoktak eljárni. Ebben a megvalósításban a lények a kiválasztott Isten aspektust szolgálják, de ez a szolgálat feltétel nélküli szeretetből fakad, és éppen olyan természetes, mint ahogy az anya szolgálja a gyermekét vagy a feleség a férjét stb. A transzcendentális birodalom annyiban különbözik a félisteni birodalmaktól, hogy örök, nem teremtett, és belépni csak Fény-testben lehetséges. A félisteni birodalmak a teremtés visszavonásakor megsemmisülnek, de a lények örökrésze (Atman) nem.

Valamennyi megvalósításban a végső feladat az Istennek való önátadás, vagyis az engedelmesség, mivel a személyes formát választók esetén az önkéntes engedelmesség, a személytelen formát választók esetén pedig az áttételes (pl. a törvényen keresztül megvalósuló) engedelmesség jut osztályrészül a lényeknek. Akit még feszélyez az, hogy neki engedelmeskednie kell valami Istennek, az alapvetően nincs tisztában az Egység fogalmával, ugyanis, ha az ember Egységben van Istennel, akkor eszébe sem jut, hogy ne azt tegye, amit Isten akar rajta keresztül tenni. A transzcendentális birodalomban értelmét veszti a személyes és személytelen kérdéskör, mivel minden létező olyan fénylényként éli meg magát, aki részecske (személyes) és hullám (személytelen) tulajdonságot egyaránt felvehet, és ezeket az Egység akarata, a feladat jellege szerint váltogathatja.

Létezik olyan spirituális út, amikor sem személyes, sem személytelen tudatosságot nem tart meg az entitás. Ezt csak olyan módon viheti véghez, ha megszünteti a kapcsolatot a Teremtőjével. Ez csak látszólag lehetséges, éppen ezért ez a megvalósítás a megnyilvánulatlan Isten aspektusba való visszaintegrálódással egyenértékű. Ez természetesen nem végállapot, mert a megnyilvánulatlan bármikor ismét megnyilvánulhat új körforgásba hajtva a megnyilvánulatlan aspektus elemeit. Ennek megvalósítását mutatja fel a buddhizmus. Abban azonban nem lehetünk teljesen biztosak, hogy Buddha ezt valósította meg, mert ebből a megvalósítási formából még nem érkezett visszajelzés a még körforgásban lévőknek. Aki ebben az aspektusban merül el, az semmilyen tudatosság-folyto-

nosságot nem tud megőrizni, ami által még üzeni tudna, vagy ismét megszületve emlékezne korábbi létezéseire.

Ha megnézzük a 11. ábrát, akkor láthatjuk, hogy az olyan, mint egy naprendszer. Nem véletlen ez, hiszen a teremtés minden szintjén ugyanaz a teremtési minta ismétlődik. Ez az ismétlődés teszi lehetővé a teremtett világ elvi megismerhetőségét, hiszen bármely szintjét vizsgáljuk a teremtésnek, ugyanazokkal a törvényszerűségekkal és felépítéssel találkozunk. Ugyanakkor maga a Teremtő elvileg nem megismerhető, noha Ő ismeri önmagát. Ez azért van így, mert a megnyilvánulatlan Isten, az a rész, ami még nem lett megnyilvánítva a teremtett lények számára.

11. ábra Különböző Isten megvalósítások szimbolikus ábrázolása

Személyes véleményem, hogy az egész Univerzumban a legtermészetesebb állapot, amikor teljes tudatossággal részt vehetünk Isten játékaiban függetlenül attól, melyik létsíkon nyilvánítja meg azt. Ráadásul Isten közelsége és jelenléte a tudatunkban a legmagasabb és mindörökké tartó örömforrást biztosítja a számunkra, amihez fogható sem égen sem Földön nem létezik. Ha tehát boldogok akarunk lenni, akkor válasszuk az Isten-tudatosságban való személyes létezést, mert ez az egyetlen, amit senki soha nem vehet el tőlünk.

Honnan jövőünk és hová tartunk? Világprogram

A legrészletesebb és legátfogóbb világprogramot a hindu Szentírás adja. Ebben a négy alapvető világkorszak (Szatya-júga, aranykor; Treta-júga, ezüst-kor; Dvapara-júga, bronzkor; és Káli-júga: vaskor) váltogatják egymást és ebben a sorrendben csökken a korszakokban az emberek Istentudatossága, az isteni jelenlét és az életenergia. Kézenfekvő kérdés, hogy miért van négy világkorszakra szükség? Sokan imádkoznak a Szatya-júgáért nem tudva azt, hogy annak eljöveteleig még cirka 430 ezer év van hátra. A világkorszakok energetikailag oly módon szabályozottak, hogy minden korszakban más-más szintű lelkek születhetnek le. Ha mindig Szatya-júga lenne, egyes lélektársainknak sosem lenne lehetőségük egyéni tudatosság kialakítására, mert azt csak a legsötétebb korszak alacsony isteni jelenléte teszi lehetővé számukra, és ezáltal örökre kizárnánk őket a fejlődésből. **Minden létező Isten része, és egyszer teljes tudatossággal visszatér Hozzá.** Ez a Világprogram első legfontosabb alapelve. Mindenki, aki ezt felismerte és átélte, a kozmikus szeretetet és toleranciát gyakorolja azokkal, akik a tudatosság alacsonyabb fokán állnak. Akinek nem tetszik a Káli-júga nyugodtan elmehet, senki sem tartja vissza, az ajtó nyitva áll. A Káli júgában mindent ki lehet próbálni, és miután rosszcsonst gyermekeink elég találékonyak egymás gyötrésében és kínzásában, ki is fognak mindent próbálni. Ezért gyengébb idegzetűeknek már most megmondom, hogy siessenek elhagyni ezt a létsíkot. Az elkövetkezendő pár ezer év még élhető lesz, de utána sokkal sötétebb korszak köszönt be.

Igen, de hova menjünk? Nem mindenki tudja megvalósítani az Atmant, a Brahmanról nem is beszélve... Nos, a megvilágosodott mesterek átmeneti, köztes létsíkokat tartanak fenn, azok számára a hívők számára, akik bizonyos szabályok betartásával képesek az adott létsíkon maradni a halálukat követően. Ide azok kerülhetnek be, akik életükben megtisztították az asztrál-mentál testüket, és ezzel kiérdemelték, hogy a Koronacsakrán (Lalta-csakra, nem tévesztendő össze a Szahasrárral!) távozzanak. Ezen a létsíkon dolgozhatnak a kauzális testükön és ott várhatják a Szatya-júga eljövetelet, ahol befejezhetik fejlődésüket. Ezek a lelkek tehát nem érték el a megvilágosodást, nem valósították meg Isten egyetlen aspektusát sem, de Istenbe vetett hitük, elkötelezettségük, önmegadásuk, imáik követ-

keztében a haláluk pillanatában Istenre koncentrálnak megtalálhatják a kiskaput, ami kivezet a durva anyagi világból. Ez nem azt jelenti, hogy soha többet nem kell megszületniük, hanem azt, hogy ha betartják az adott szellemi létsík rájuk vonatkozó szabályait, akkor nem térnek ide vissza.

A lélek a halál pillanatában számos kapun távozhat. Az átlagos tudatosságú, hívő emberek számára a legmagasabb szintet a koronacsakrán való távozás jelenti. A Szahaszrár felé csak azok számára nyitott az út, akik a kundalinivel áttörték az ego akadályát. (Az ego központ a nándik kereszteződése olyan, mintha a nándikra csomó lenne kötve. Valójában a hatodik csakrában levő pszichikus csomóról /hindiül: granthi/ van szó, amely hét kereszteződésből áll.)

Ha a Világprogramot tágabb értelemben vizsgáljuk, akkor az isteni játék arról szól, hogy Isten megvizsgálja, a teremtetett lények milyen formában, módon tudják Őt legjobban megérteni, elfogadni, szeretni. Vagyis hogyan kell Istennek megszólítani az Ő részeit, ahhoz, hogy végre felismerjék, egyek Vele, mindig is Hozzá tartoztak és örökké Hozzá fognak tartozni? Hol akar az ember élni, ha Istenen kívül semmi sincs? Isten létrehozott egy átmeneti látszat létezést, ahol megtapasztaljuk az Ő látszólagos hiányát. Akár egyetlen gondolat elég lenne ahhoz, hogy azonnal felismerjük ezt.

Másfelől Isten, mint örökkévaló és végtelen dimenziójú létező, nem feltétlenül homogén, bár léteznek benne homogén mezők, amelyek olyanok, mint egy burok, amelyből csak a homogenitás iránti vágy feladásával lehet kitörni. A homogenitás megnyugtató, mert a változatlanság és a megismerhetőség illúzióját adja a teremtmény számára. Lehetséges azonban, hogy a folyton változó, dinamikus mezők jelentik az illúziót, amelyek mint gondolat buborékok jelennek meg a homogén mezőkben, ahol az isteni gondolat fluktuációk hoznak létre egy látszat esemény sorozatot. Ez a teremtmény számára sem innen, sem onnan nézve nem lesz eldönthető. Ám a teremtmény választhat, hol és hogyan akar Istenben feloldódni.

A homogén, személytelen isteni mezőkben (kozmikus tudatosság, kozmikus szeretet stb.) való elmerülés a mező kollektív feladatkörének való önátadás, egyéni létezés élmény nélkül, míg a személyes Istenben való elmerülés az adott Isten aspektus feladatkörének való önátadás egyéni létezésélménnyel átítatva. A Fénytesttel rendelkező megvilágosodottak szert tesznek arra a képességre,

hogy önmagukat mind a személyesbe, mind a személytelenbe elmerítsék, sőt Isten „testében” vándorolhatnak, hogy Isten valamennyi aspektusát megismerjék. A Világprogram második legfontosabb alapelve tehát, hogy **a létezés egy soha véget nem érő önmegismerési folyamat.**

*

Az ember számára a boldogság állapota itt a Földön megvalósítható, az elme szabályozásával és a tudatosság buddhiban (vagy Atmanban) való rögzítésével érhető el. Attól a pillanattól kezdve, hogy erre képessé váltunk, már megvan a kapcsolatunk saját belső valódi önmagunkkal az Önvalóval, és ez a belső vezető már mutatni fogja számunkra a további haladási irányt, és irányítani a haladási sebességet.

Az a tudás, hogy nincs bűn, senki sem ítél fölöttünk, számtalanszor újrakezdhetjük, újra próbálkozhatunk, már önmagában felszabadító erővel hat. Az a tudatosság pedig, amely önmagunk és a makrokoszmikus törvények ismerete által a birtokunkba kerül felnőtté, saját sorsunk aktív teremtményévé tehet bennünket.

*

Aki ezt az utat szeretné választani és még nem találta meg a számára megfelelő közösséget, keressen bennünket. Mi szívesen látunk mindenkit. Minden tanítvány a saját világnézetének keretei között, egyéni képzésben részesülhet.

Könyvem második kötete az itt bemutatott út gyakorlati megvalósításáról szól azok számára, akik eljönnek hozzánk.

Gyakorlatok

Meditációs gyakorlatok

A fejezetben közölt meditációk segítenek feldolgozni a hétköznapi élet problémáit, és az egység, béke, harmónia megteremtését a lélekkel. Az itt ismertetett meditációk lényegében koncentrációs előgyakorlatok és nem tévesztendőek össze a valódi jógameditációkkal, amelyek az elme ürességének állapotában történnek, és amelyek komolyabb előtanulmányokat igényelnek.

Itt a meditáció elve az, hogy először beszűkítjük tudatosságunkat egy kellemes nyugalmat árasztó belső képre (pl. virágos rét), így az elmének és az érzékszerveknek egy szinkronizált, külvilágtól elfordult állapotát hozzuk létre. Ebből a szinkronizált állapotból lépünk tovább a megoldandó feladat irányába a tudatosságot a problémára irányítva.

Az itt ismertetett meditációk többnyire három fő részből állnak:

1. a tudat ráirányítása egy sugalmazott képre: (pl. rét),
2. a beszűkített tudat ráirányítása a problémára,
3. visszatérés az 1. ponthoz, majd a tudatosság külvilág felé irányítása.

Ezek a meditációk azért működnek, mert:

1. a tudatosságot a külső világ felől a belső világ felé irányítják (így egyidejűleg kevesebb inger éri az elmét és annak szétszórtsága csökken),
2. azáltal, hogy a tudatosságot a megoldandó problémára fókuszáljuk, növeljük az elme koncentrációt, ez kinyitja azokat a tudatalatti rétegeket, amelyek összefüggenek a problémával,
3. ha a beszűkítés oly mértékű, hogy sikerül leállítani az elmét, akkor teret nyer a lélek és sor kerülhet a kapcsolat felvételre.

Az itt ismertetett meditációk egyedül is végezhetők. Ha valaki vezetést igényel, akkor vegye fel a szöveget hanghordozó eszközre.

A meditációk komolyabb szintjeinek tanítása a tréningjeinken történik, a szerző és az arra kijelölt mesterek felügyelete mellett.

I. Az életutazás

Helyezkedj el lazán, kényelmesen. Hunyd le a szemed, vagy engedd, hogy magától lecsukódjon. Vegyél tíz nagyon mély lélegzetet, és nagyon-nagyon lassan fújd ki. Ezt követően térj vissza egy kényelmes légzésritmushoz. Csukott szemhéjad alatt a tekintetedet fordítsd felfelé és befelé...

Minden távolodik, ami zavar. Minden zaj, zörej csak egyre mélyebb és mélyebb tudatállapotba visz. Minden kilégzéssel távozik belőled a feszültség és nyugtalanság, míg végül egy teljesen oldott, kellemesen mély tudatállapotba kerülsz. Tisztán látod, vagy hallod, vagy érzékeled, ami veled történik és tudod, hogy mindez kizárólag a te javadat és fejlődésedet szolgálja.

Képzeld el, hogy életed legnagyobb utazására készülsz. Végig-gondolod, milyen utazást tervezel. Mi lesz az úti cél? Milyen hosszú lesz az út, és közben milyen állomásokon kell megállnod, átszállnod vagy várakoznod? Milyen közlekedési eszközzel kívánod megtenni az utat? Kit vagy mit szándékozol magaddal vinni erre az útra? Mit kívánsz elérni vagy megvalósítani ezzel az utazással? Mindezt nyugodtan gondold végig. Most sehová sem kell sietned. Életed legnagyobb utazását gondosan kell megtervezned. Adj magadnak időt, hogy mindezt átgondold, és az indulással várakozz, amíg szólok (5-10 perc szünet)

Ha mindent alaposan átgondoltál, képzeld el, hogy legnagyobb utazásod maga az élet, amelyet most élsz. Ennek tudatában gondold át még egyszer, hová akarsz megérkezni? Mi az úti célod? Hogyan, milyen állomásokon keresztül akarod ezt elérni? Mit jelentenek ezek az állomások? Kit és mit viszel magaddal, kire vagy mire lesz szükséged? Milyen útvonalon, milyen járművel kívánod megtenni ezt az utat? Látsz-e választási lehetőséget az utazás körülményeit illetően?

Most, hogy tudod, ez az utazás maga az élet, mit változtatnál korábbi útiterveden? Hogyan módosítanád? Gondold át ismét. Ki és mi befolyásolhatja a tervedet, ki vagy mi akadályozhatja vagy segítheti azt? Gondolatban menj végig az állomásokon. Hol, melyik

ponton számíthatsz akadályokra, nehézségekre? Milyen eszközökre lesz szükséged, ahhoz, hogy a nehézségekkel megbirkózzál? Adj magadnak időt, hogy mindezt átgondold (10-15 perc szünet).

Lassan itt az ideje a visszatérésnek. Mindazt, amit átéltél, és végiggondoltál áthozod az itt és mostba. Mindenre kristálytisztán emlékszel. Utazásod véget ért. Vegyél néhány mély lélegzetet. Lassan mozgasd meg az ujjaidat, nyújtozz egyet, és nyisd ki a szemed.

II. Problémamegoldás

A rész

Helyezkedj el lazán, kényelmesen. Hunyd le a szemed, vagy engedd, hogy magától lecsukódjon. Vegyél tíz nagyon mély lélegzetet, és nagyon-nagyon lassan fújd ki. Ezt követően térj vissza egy kényelmes légzésritmushoz. Csukott szemhéjad alatt a tekintetedet fordítsd felfelé és befelé...

Minden távolodik, ami zavar. Minden zaj, zörej csak egyre mélyebb és mélyebb tudatállapotba visz. Minden kilégzéssel távozik belőled a feszültség és nyugtalanság, míg végül egy teljesen oldott, kellemesen mély tudatállapotba kerülsz. Tisztán látod, vagy hallod, vagy érzékeled, ami veled történik és tudod, hogy mindez kizárólag a te javadat és fejlődésedet szolgálja.

Képzeld el, hogy egy csodálatos napsütötte réten állsz. Kellemes langyos szellő simogatja bőrödet. Az égen bárányfelhők úsznak. Amint szétnézel a réten, észreveszel egy ösvényt, ami a réten át vezet. Indulj el rajta. Útközben fák, bokrok, színpompás virágok szegélyezik az utat. Ahogy lassan, kényelmesen haladsz, a távolban megpillantasz egy házat. Közeledsz a házhoz, látod, hogy ajtaja hívogatóan nyitva áll.

B rész

Belépsz, kellemes félhomály fogad. Leülsz egy fotelba. Amint leültél észreveszed, hogy olyan, mintha moziba kerültél volna, de teljesen egyedül vagy. Ez csak a te mozi, itt a te életeid filmjeit vetítik. Amikor felmegy a függöny, leperegnek előtted jelen életed pillanatai.

Megfigyelheted azokat az eseményeket, amelyek feszítő, zavaró hatással voltak rád. Szemügyre veszed azokat a történeteket,

személyeket, amelyek, és akik korlátoztak vagy korlátoznak szabad akaratedben, személyiséged kibontakoztatásában. Csak szemlélődsz, nem ítélsz. Most kívülről nézed saját életed. Rámosolyogsz a történésekre. Tudod, ez mind szükséges volt ahhoz, hogy egyszer az lehess, aki lenni szeretnél. Amikor mindent végignéztél, lemegy a függöny.

Csendben ülsz és elgondolkodsz: hogyan tudnék ezekkel az akadályokkal megbirkózni? Mit kellene tennem? Elfogadnom vagy leépítenem kellene őket? Mi hiányzik az elfogadáshoz, mi hiányzik a leépítéshez?

C rész

Lassan itt az ideje a visszatérésnek. Indulj el az ösvényen visszafelé a rétre. Útközben nézz szét, gyönyörködj a tájban. Mindazt, amit átéltél, és végiggondoltál áthozod az itt és mostba. Mindenre kristálytiszta emlékszel. Sétád véget ért. Vegyél néhány mély lélegzetet. Lassan mozgasd meg az ujjaidat, nyújtozz egyet, és nyisd ki a szemed.

A B rész a probléma jellege szerint cserélhető. Az alábbiakban néhány példát szeretnék adni erre.

B rész

Belépsz, kellemes félhomály fogad. Leülsz egy fotelba. Amint leültél észreveszed, hogy olyan, mintha moziba kerültél volna, de teljesen egyedül vagy. Ez csak a te mozi, itt a te életeid filmjeit vetítik. Amikor felmegy a függöny, leperreg előtted az elmúlt hét valamely legzűrösebb napja.

Nézd végig pontról pontra, minden részletre kiterjedően. Ki bántott meg? Mivel? Te kit bántottál meg? Miért? Mit nem végeztél el becsülettel? Kire gondoltál haraggal? Mi bosszantott fel? Mit éreztél igazságtalannak?

Most ne ítélezz, csak nézd végig, mintha kívülálló lennél. Lemegy a függöny, és te ott maradsz egyedül. Gondolatban bocsáss meg mindenkinek, és kérj bocsánatot mindenkitől, engedj el minden bosszúságot, haragot. Mindaz, ami történt már a múlté. Főleg őrizgetni, rágódni rajta. Csomagold zsákba, dob ki a ház melletti kukába, égesd el, vagy engedd, hogy elfújja a szél.

B rész

Belépsz az épületbe. Az előtérből a bejárati ajtóval szemben nyílik egy kis ajtó. Lépj be ebbe a kis meghitt szobába. Ez a beszélgetős szoba. Itt lehetőséged nyílik arra, hogy beszéljess a testeddel, szerveiddel, szöveteiddel.

Most beszélgetni fogunk a testünkkel. Figyelmesen szemléljük a testünket, szerveinket, szöveteinket, ráhangolódunk, mintha egy másik személy volna. Megkérdezzük tőle, mi fáj neked, mit akarsz számomra mondani? Mit szeretnél megkapni tőlem? Mire van szükséged? Ígérjük meg neki, hogy ezentúl mindig odafigyelünk a testünk jelzéseire, és kérjük meg őt az együttműködésre. Ha találunk beteg szervet, testrészt gondolatban vegyük ki magunkból és szemléljük teljesen objektíven, érzelmek nélkül. Tiszta szeretettel tekintünk rá, mint a barátunkra. Az is, ő segíteni akar nekünk felismerni egy hibánkat, hiányosságunkat. Kössünk vele megállapodást. Ha találunk betegséget beszéljük meg vele, hogy csendesen visszavonul, megállapodik, eltűnik. Kérdezzük meg tőle szükségem van-e még rád? Mit akarsz számomra jelezni? Min változtassak? Mit kell tennem annak érdekében, hogy már ne legyen rád szükségem? Ha olyan betegség, amellyel együtt kell élnünk, fogadjuk el szeretettel, mint a részünket.

C rész

III. Kapcsolat felvétel a lélekkel

A rész (ld II. meditáció)

B rész

Belépsz az épületbe. Balra egy lépcsőt látsz, ami lefelé halad és ki van világítva. Lassan lépdelsz lefelé a 10 fokból álló lépcsőn: 1, 2,...10 és egy folyosóra jutsz, amelynek a végén egy ajtót találsz. Az ajtón egy jelet pillantasz meg, amit megérintve az ajtó kinyílik. Ez az ajtó a lelked templomába vezet.

Lépj be és vedd szemügyre a templomot. Teremts magadnak egy oltárt és díszítsd fel a kívánságod szerint. Minden, ami ehhez szükséges a gondolataiddal megteremthető. Rendezd el ezt a kápolnát, ahogy kedved tartja, hogy jól érezhesd itt magadat.

Amikor minden átalakítást elvégeztél, ülj le és élvezd a békét, nyugalmat és harmóniát. Ebben a belső csendben, amit most átélsz,

találkozhatsz a lelkeddel. Érezd meg a lelkedet. Érezheted minden lélegzetvételnél, minden szívdobbanásnál. Ő a te belső lényed, tiszta, csendes, örökkévaló, hallhatatlan. Folyton jelzéseket ad, a szíved üzenetét küldi feléd. Hányszor halottad meg eddig?

Vedd fel a kapcsolatot a lelkeddel. Mostantól fogva mindig hallani fogod ezt a tiszta csendes, békés, türelmes, elfogadó lényt, aki te vagy. Csak egy kis belső csendet kell teremtened, hogy fogadni tudj az üzenetét. Élvezd ezt az új vagy talán ismerős érzést.

B/B rész (probléma megoldás a lélekkel, opcionális)

C rész

Lassan ideje indulni. Búcsúzz el tőle. Tudd, ő mindig veled marad, a búcsú csak ideiglenes. Csukd be az ajtót és indulj vissza a 10 fokból álló lépcsőn 10, 9, ...1. A házból térj vissza a mezőre. Indulj el az ösvényen visszafelé. Útközben nézz szét, gyönyörködj a tájban. Hozd magaddal a megtapasztalt békét, nyugalmat és harmóniát. Vegyél néhány mély lélegzetet. Lassan mozgasd meg az ujjaidat, nyújtózz egyet, és nyisd ki a szemed.

Ha sikerült a kapcsolat felvétel a lélekkel, akkor ezt felhasználhatjuk problémamegoldásra, kérdéseket tehetünk fel a léleknek pl. az alábbiak szerint:

B/B rész

Mi készíten engem arra, hogy fenntartsam a betegségemet? Mit kellene tennem, hogy meggyógyuljak? Mi a gyógyulásom legfőbb akadálya? Szükségem van-e még erre a betegségre? Miért van még mindig szükségem erre a betegségre?

Hallgasd figyelmesen, amit suttog a füledbe a te belső lényed, aki tiszta, csendes, örökkévaló és hallhatatlan. Fogadd a jelzéseit, mert a szíved üzenetét küldi feléd.

C rész

További példák a B/B részre:

a) Tedd föl magadnak a kérdést: Neked mi a véleményed az emberi élet végső céljáról? Mit tekintesz végső célnak? Légy őszinte önmagadhoz! Milyen megoldásaid vannak?

b) Tedd föl magadnak a kérdést: Te kivel azonosítod magad? Mit tudsz az önvalóról? Hogyan éled meg a szeretet adását és elfogadását? Légy őszinte önmagadhoz! Milyen megoldásaid vannak?

c) Tedd föl magadnak a kérdést: Te hogy állsz mások szabad akaratának tiszteletben tartásával? Neked milyen motivációid vannak? Légy őszinte önmagadhoz! Milyen megoldásaid vannak?

d) Tedd föl magadnak a kérdést: Ismered magadat? Cselekedeteid mennyire tudatosak? Inkább az ösztöneid, vágyaid motiválnak? Légy őszinte önmagadhoz! Milyen megoldásaid vannak?

e) Tedd föl magadnak a kérdést: Te mennyire vagy tisztában az univerzumot működtető törvényekkel? Légy őszinte önmagadhoz! Milyen megoldásaid vannak?

IV. Találkozás embertársainkkal

A rész (ld II. meditáció)

B rész

Belépsz az épületbe. Az előtérből jobbra egy ajtó nyílik, amely egy nagy terembe vezet. Nézz szét a teremben. Figyeld meg a bútorokat, a falak díszítését. Ahogy szemlélődsz, kinyílik egy oldalsó ajtó.

Megérkeznek rokonaid, barátaid, ismerőseid... és igen azok a személyek is, akikkel nem szimpatizálsz. Lassan megtelik a terem múltad, és jelened aktív szereplőivel. Olyan ez, mintha egy fogadáson lennél, ahol te vagy a házigazda. Mindenki a vendéged. Mindenkihez egyenként odamész és üdvözlöd. Azokkal kezded, akiket szeretsz, akikkel szimpatizálsz. Megköszönöd, hogy részei az életednek, hogy segítségedre voltak és vannak. Megöleled őket és átéled velük azt, hogy azonos forrásból származtok. Lelkeitek megérintik egymást és eggyé válnak a szeretetben. Miután üdvözlöttétek egymást, eltávoznak, és lassan egyre kevesebben lesznek a teremben. Végül csak azok maradnak, akikkel nem tudtál azonos hullámhosszra kerülni. Most menj oda azokhoz is egyenként. Kérj

tőlük bocsánatot, vagy bocsáss meg nekik, amiért megbántottak. Ezek a nézeteltérések abból fakadnak, hogy a mi emberi látásmódunk különböző.

Minden, ami eddig történt része az életednek, ugyanolyan fontos, mint ami jó és szép volt. Ők nehezebb szerepet vállaltak az életedben. Azt, hogy megmutatják neked hibáidat, hiányosságaidat. Tükörként szolgálnak a számodra, amelyben saját negatívnak tartott tulajdonságaidat felnagyítva láthatod. Békélj meg életed ezen szereplőivel is, öleld meg őket, és éld át velük a szeretetet. Utoljára a legnehezebb esetek maradtak, akikkel még nem tudtad rendezni a kapcsolatodat. Ha van ilyen, ne sűrgesd magad. Adj időt magadnak és nekik, hogy megértsétek, miért vagytok ilyen helyzetben.

Most búcsúzz el mindenkitől, aki ott maradt. Legközelebb majd folytatod velük a feladatot, a szeretet átélését. Kiürült a terem. Ül le egy kicsit egyedül és pihenj. Nagy feladatot végeztél el. Élvezd a békét, nyugalmat, harmóniát, ami most ebben a csendben megteremtődik a számodra.

C rész (ld. II. meditáció)

A még mélyebb meditációk elvezethetnek a küszöb őrével való találkozáshoz, aki a tudatalatti kapuját őrzi. Ő a kauzális én és feltárhatja az előző életeket is illetve. speciális problémák feltárására alkalmas, amelyek a mély tudatalattiból hívhatók elő. Megfelelő személy vezetése nélkül ne alkalmazzuk.

Koncentrációs gyakorlatok

A továbbiakban néhány koncentrációs gyakorlatot szeretnék ismertetni.

I. Koncentráció a testre

A rész

Helyezkedj el lazán, kényelmesen. Hunyd le a szemed, vagy engedd, hogy magától lecsukódjon. Vegyél tíz nagyon mély lélegzetet, és nagyon-nagyon lassan fújd ki. Ezt követően térj vissza egy kényelmes légzésritmushoz.

B rész

Figyelmedet fordítsd a jobb kezedre. Csak a jobb kezedre figyelj... Minden érzékeddel csak a jobb kezedet érzékeled...Tested minden más része megszűnik létezni számodra. Te most csak a jobb kezed vagy, semmi egyéb... A jobb kezeden kívül teljesen megszűntél létezni ... A jobb kezedben létezel tovább... Egész tested egyetlen jobb kézből áll...

C rész

Most térjél vissza egész tested érzékeléséhez. Újra érzed az egész testedet...

B rész

Figyelmedet fordítsd a bal kezedre. Csak a bal kezedre figyelj... Minden érzékeddel csak a bal kezedet érzékeled...Tested minden más része megszűnik létezni számodra. Te most csak a bal kezed vagy, semmi egyéb... A bal kezeden kívül teljesen megszűntél létezni ... A bal kezedben létezel tovább... Egész tested egyetlen bal kézből áll...

C rész

Most térjél vissza egész tested érzékeléséhez. Újra érzed az egész testedet...

A sor tetszés szerint folytatható a test további pontjaival. Ha ez a gyakorlat sikeres, akkor a koncentrációs gyakorlatot fel lehet használni különböző feladatok megoldására pl. az alábbiak szerint:

A rész (ld. előbb)

B rész

Figyelmedet fordítsd a testedben arra pontra, ahol fájdalmat szoktál érezni. Csak a fájdalom helyére figyelj... Minden érzékeddel csak a fájdalmat érzékeled...Tested minden más része megszűnik létezni számodra. Te most csak a fájdalmas testrész vagy, semmi egyéb... A fájdalmas testrészen kívül teljesen megszűntél létezni ... A fájdalmas testrészben létezel tovább... Teljes figyelmed erre a fájdalmas területre összpontosul...Egyre elviselhetlenebb lesz a fájdalom ezen a területen... Úgy érzed, már nem bírod tovább elviselni... Minél erősebb a fájdalom annál erősebben összponto-

sítasz. Te magad vagy az összpontosítás... És most ... hirtelen eltűnik a fájdalom. Győztél.

C rész

Most térjél vissza egész tested érzékeléséhez. Újra érzed az egész testedet...Vegyél néhány mély lélegzetet. Lassan mozgasd meg az ujjaidat, nyújtózz egyet, és nyisd ki a szemed.

A koncentrációs gyakorlat elsajátítása után a módszer felhasználható arra, hogy az egyes csakrákra összpontosítsunk, továbbá egységélményt éljünk meg személyekkel, tárgyakkal stb. Ezeket a gyakorlatokat tanfolyamainkon adjuk át.

Tudatosság gyakorlatok

I. A test tudatosítása

A rész

Helyezkedj el lazán, kényelmesen. Hunyd le a szemed, vagy engedd, hogy magától lecsukódjon. Vegyél tíz nagyon mély lélegzetet, és nagyon-nagyon lassan fújd ki. Ezt követően térj vissza egy kényelmes légzésritmushoz.

B rész

Most koncentrálj a testedre. Érezd, ahogyan ülsz a széken, ahogyan a lábaid térdben meghajlanak. Ahogyan a talpaid érintik a talajt és a cipőd talpát. Ahogyan a kezeid elhelyezkednek a combodon. Érezd a gerincoszlopodat, a fejed állást, a vállaid elhelyezkedését. Érezd, ahogyan a ruha érinti a testedet. Vedd sorra minden egyes testrészedet. Érezd, ahogyan szemhéjaid takarják szemeidet, szempilláid rezzenését, nyelvedet a szádban, ahogyan az orrodon keresztül a tüdődbe áramlik a levegő. Tudatosítsd minden testrészed elhelyezkedését. Pontosán határozd meg, hogyan helyezkednek el egymáshoz viszonyítva. Pontról pontra haladj végig a testeden. Tudatosítsd minden apró rezdüléset. Tudatosítsd emésztőszerveid működését. Tudatosítsd, ahogy szíved ritmusosan ver, ahogyan a vér kilöködik az erekbe, majd ismét visszafolyik a szívbe. Most egyszerre légy tudatában az egész szervezeted együttes szinkronizált működésének. Minden szerveid, sejtjeid pontosan egy előre meghatározott funkciót végez. Tökéletesen és harmonikusan

illeszkedve az egész szervezeted működéséhez. Most tökéletesen tudatában vagy a testednek.

C rész

Vegyél néhány mély lélegzetet. Lassan mozgasd meg az ujjaidat, nyújtozz egyet, és nyisd ki a szemed.

II. Az öt érzékszerv tudatosítása

A rész

B rész

Most tudatosítsd a bőröd működését. Bőröd felszínét takarja a ruházatom. Érzékeld a szorítását, az érintését. Tudatosítsd a bőrödon elhelyezkedő apró szőröcskéket, szemölcsöket, a pórusaid nyílását és csukódását, a verejtékmirigyek működését. Érezd, ahogyan az idegek a bőröd felszínéről továbbszállítják az információkat és eljuttatják az agyadba...

Most tudatosítsd, ahogyan a nyál termelődik a szádban, ahogyan lenyeled, és a gyomrodba jut. Nyelved elhelyezkedését és apró rezdüléseit. Ahogyan a gondolataid kiváltják a nyál termelődését. Milyen érzést vált ki az a gondolat, hogy édes, érzékeld, hol keletkezik a változás a nyelveden, hogyan halad tovább ez a tapasztalat, és hol történik a tudatosodás...

Most tudatosítsd, ahogyan levegő bejut az orrodba. Ahogyan megmozdulnak a finom csillószőrök a szaglóhám felszínén. Tudatosítsd az illatok keletkezését, ahogyan egy illatmolekula megtapad sejtjeid felszínén és illatélményt kelt benned, ahogyan ez, mint kémiai változás továbbhalad és tudatosodik elmédben...

Most tudatosítsd, ahogyan a zajok eljutnak a füledbe. Megrezegettetik a dobhártyádat, egészen finom mozgást keltve. A dobhártya vibrációja áttevődik a hallócsontocskákra. Érezd ezeknek a parányi csontocskáknak az elmozdulását. A csontocskák egy hártvához kapcsolódnak, amely mögött folyadék található, a folyadékban hullámok indulnak el, ezt a hullámzást érzékelik az idegeid, amelyek villanásnyi idő alatt az agyadba szállítják az információt...

Most tudatosítsd, ahogyan a fény eljut a szemedbe. Ehhez félig nyisd ki a szemed, de maradj meditatív állapotban. A fény részecskék behatolnak a pupilládon át a szemed belsejébe, áthaladnak a szemlencsén, amely összegyűjti, és a látómezőre vetíti őket. A

látómezőben található parányi érzékelő berendezések azonnal felveszik az üvegtesten át érkező fényt. A csapok, mint pici prizmák a szivárvány összes színére bontják, a pálcikák a tónust kialakító fény-árny játékot adják hozzá, és mindez a másodperc tört része alatt tudatosodik az elmédben...

Most tökéletesen tudatában vagy az érzékszerveidnek.

C rész

Hasonlóképpen tudatosíthatók az érzések, gondolatok, légzés. Ha mindezek tudatosítása előállt, akkor kialakul a belső csend megtapasztalása. Amikor ez az állapot létrejött, akkor át lehet térni a szemlélődés gyakorlatra, amely lehetővé teszi különböző feladatok megoldását, pl. tudományos, történelmi problémák megoldását, művészeti alkotások létrehozását, kontemplációt imával, mantrával, Istennek különböző aspektusaival stb.

Ezeket a szinteket a haladó tanítványaink számára a személyes tréningjeinken tanítjuk.

Utazás a Föld nevű bolygóra (fantasy)

Az itt bemutatott elképzelt történet, egy ghandarva megtapasztalásait mutatja be, aki abból a célból érkezett a Földre, hogy tanulmányozza a földi civilizációt. A ghandarvák a mennyei világok lantosai, akiknek a feladata Isten dicsőítése a művészet valamennyi eszközével minden körülmények között. A ghandarva földi megtapasztalásainak fényében képet kaphatunk önmagunkról egy mennyei lény szemszögéből nézve. A történet bemutatja azt is, hogyan találkozik a ghandarva egy önmegvalósított himalájai jógival, akinek tanítása által - amelyben a földi civilizáció története csupán, mint oktatófilm játszik szerepet - közelebb kerül a teremtés és Isten terveinek mélyebb megértéséhez.

Jó szórakozást!

Indulás előtt

Szamádiban ültem éppen, és legújabb versem utolsó sorait rögzítettem a világéter információs mezejében, amikor megjelent tudatomban a hatágú, pulzálva villogó csillag, a Csillagközi Űrkutatási Rekultivációs Központ hívójele. Ilyenkor illene azonnal ráhangolódnom a Központ csatornájára, hogy fogadjam az üzenetet. Hát, majd várnak egy kicsit, annyira nem lehet sürgős, végül is nincs idő...

*Nincs tér és idő, nem létezik anyag,
Nincs más teremtő erő csak a gondolat...*

Folytattam megkezdett versemet. Különbözik úgyis tudom, mit akarnak, már jelezték korábban gondolatátvitel útján. Igaz én üzentem meg, hogy gondolatátvitel útján nem tárgyalok, jobban szeretem a személyes kapcsolat felvételt. Jól van, mindjárt megyek, a vers befejezése is megvár, ki tudja, mennyi időnek kell letelnie, amíg valaki képes lesz fogadni versem üzenetét a világéterből.

Ráhangolódtam az üzenetre. Valóban az állt benne, hogy haladéktalanul menjek a CsŰR-be. Magamban csak így hívtam a Csillagközi Űrkutatási Rekultivációs Központot. Bepattantam egyszemélyes kristálymeghajtású űrhelikopterembe. A CsŰR jó egy fényévnyire van, jó lesz sietni. A Főnök nem szereti, ha megvárakoztatják. Útközben betápláltam a fedélzeti komputerbe a célállomást: Csillagközi Űrkutatási Rekultivációs Központ.

– Pontosítsd a helymegjelölést...

– Na, ne viccelj!

– Pontos helymegjelölést kérek – szólított fel a plazmavezérlésű biodivergens űrkommunikátor.

– Nehogy már ne tudd, hol van? – Elavult már ez a kütyü, le kellene cserélnem. – gondoltam megadóan. Hát hiába, nem haladtam együtt a fejlődéssel. – Légy szíves hangolódj rá a memóriámra!

Néhány másodperc múlva megérkeztem a CsŰR-be és legnagyobb meglepetésemre azonnal a Főnök elé vezettek. Shiv fogadott. Így hívtuk magunk között a Főnököt. Mélyen meghajoltam.

– Uram, hívattál.

– Miért késlekedtél? – nézett rám mély átható tekintetével, szemében tettetett szigorúsággal és mérhetetlen szeretettel.

– Hiszen egy perc sem telt el, Uram!

– Miért késlekedtél? – ismételte meg a kérdést.

– Uram, tudod, hogy nem szívesen hagyom el ezt a bolygót, és érzem, hogy most erre fogsz kérni. – vallottam be őszintén, hiszen teljesen tisztában voltam a látogatás céljával.

– Rád esett a választás. Régen sokat utaztál, ismered a három világot. És... megbízom benned.

Tudtam, ezzel arra céloz, hogy bízik a visszatérésemben. Előfordult már, hogy egyes küldetésben járók nem tértek vissza a Föld nevű bolygóról, mert belefeledkeztek az anyagi világ élvezetébe.

– Pár száz évvel ezelőtt egy rekultivációs kísérletet indítottunk el a Föld nevű bolygón. – folytatta – Azóta az ottani idő szerint tízezer év telt el. Kötelességünk figyelemmel kísérni, azokat a lényeket, amelyek az eltelt idő alatt benépesítették a Földet, és döntenünk kell a kísérlet körülményeinek módosításáról, esetleges befejezéséről. Neked kell odautaznod és beszámolnod a fejleményekről, jelentésednek komoly súlya lesz a döntésünkben.

– Számíthatsz rám Uram. Mikor kell indulnom?

– Most. A részleteket a titkárom közli. – Ebben a pillanatban belépett egy magas, karcsú, légies mozgású hölgy. Hm. Tudatosságunk azonnal egymásba olvadt. Olyan mély hatást tett rám, hogy ezek után még kevésbé éreztem késztetést az indulásra. Ha nem lennék sokezer éves, talán még ..., na de, lássuk a feladatot.

– Rasah – szólított a nevemen a hölgy. Hangja, mintha hárfa húrjai pendültek volna meg. – Koncentráljon a feladatra. – Ezzel jelezte, hogy tökéletesen tisztában van minden gondolatommal. Miután meggyőződtem képességeiről, jobbnak láttam, ha összeszedem magam, és teljes összpontosítással láttam neki a felkészülésnek.

Bevezetett a CsŰR egyik csillagközi kikötőjébe, ahol rendelkezésemre bocsátották a megfelelő űrrepülőgépet, ami már fel volt szerelve a szükséges eszközökkel és információkkal.

– Az út három óra, elég hosszú lesz arra, hogy felkészüljön a Föld történelméből, kultúrájából, tudományos-technikai ismereteiből, valamit az elvégzendő feladatokból. Mindezt a világéterrel összekap-

csolt fedélzeti számítógép memóriájából táplálhatja személyes információs mezejébe az utazás ideje alatt. Terveink alapján itteni idő szerint egy órát, azaz 50 földi évet fog tölteni a Föld nevű bolygón. Ne feledje, hogy az utazás ideje alatt eltelt idő, ami 150 földi év nincs betáplálva a számítógépbe, mert erről még nincsenek pontos információink. Szükség lesz tehát a találékonyságára, ha megérkezik.

Mindamellett, hogy tisztelettel adóztam ennek a hihetetlen precíz szervezésnek, hangot kellett adnom kétségeimnek:

– 150 év hiányzik! Azért *az* nem semmi...

– Ezért esett Önre a választás. Biztosak vagyunk benne, hogy mindezek ellenére kivételes intelligenciájával át fogja hidalni ezt, a Föld történetéhez viszonyítva, parányi időt.

– Hm. – Nem volt kedvem venni a lapot, hogy reagáljak a bókjára. Kezdem teljesen beleélni magamat a feladatba, és annak felelőssége teljesen átitatott. – Nos, ha visszaérkezem, akkor jelentésem már teljesen elavult lesz, mivel újabb 150 év telik el a Földön. Hogyan lehet egy 150 éves jelentés alapján felelősségteljes döntés hozni? Nem lehetne telepatikus kapcsolatot fenntartani egy kiválasztott személlyel? – Közben meghallottam Shiv hangját a tudatomban. – Nem csalódtam benned fiam! Folyamatos összeköttetésben leszel velem!

A hölgy mosolygott. Tudtam, ő is érti. Mulattam magamon, amikor korábban azt a kijelentés tettem, hogy gondolatátvitel útján nem tárgyalok. Lám, most saját magam kértem ezt. Hiába, a Főnöknek mindig igaza van. Teljes nyugalommal szálltam be az úrjárműbe, gondolatok nélkül ültem a vezérlőpult elé, és fejemre erősítettem az információ átviteli egységet. A tudatosságom, ami ugyanabból a mátriumból állt, mint a számítógép adat- és információhordozó egysége, pillanatok alatt ráhangolódott a berendezésekre és azok, csupán gondolati irányítás útján, elkezdtek engedelmeskedni. Közben lepergett előttem a Föld elmúlt, több millió éves története.

Megérkezés

Megérkezésem helyszíne egy himalájai bázis, ahol már tudtak küldetésemről. A jógik egy kis csoportja fogadott, akik az elmúlt 150 évben hagyták el a fizikai létsíkot, és önként vállalták, hogy bizonyos feladatok elvégzése érdekében még a Föld közelében maradnak. Ők olyan energiatesttel rendelkeznek, amely még könnyedén átalakítható fizikai testté, ha szükséges, de többnyire ebben a különleges energiatestben tartózkodnak, mert így nem igényelnek ételt-italt a fennmaradásukhoz, és az időjárás viszontagságai sem zavarják őket.

Apropó időjárás! Az első élményeim közé tartozott, hogy a Földön van időjárás. Valamikor ismertem az anyagi testben létezés minden viszontagságát, de mostanára már elszoktam ettől. A himalájai vezető segített abban, hogy olyan energiatestet alakítsak ki, ami mentesít minden fizikai korláttól, de igen közel áll az anyagi testek rezgéséhez. E nélkül nem tudnám észlelni az anyagi testben létező lények cselekedeteit, érzéseit, gondolatait. Magam láthatatlan maradtam a számukra, de én mindent képes voltam észlelni és felfogni, ami körülöttem történik. Feladataim közé tartozott, hogy semmilyen körülmények között ne befolyásoljam a lényeket és a történéseket. Szabadon mozogtam közöttük, bejárva a Föld minden zegét-zugát, a tengerek mélyétől, a sivatagokon át, a havas hegycsúcsokig. Időnként visszatértem a himalájai bázisra, ahol az űrrepülőgépet hagytam és tapasztalataimat, megfigyeléseimet rögzítettem a fedélzeti számítógép memóriájában. Noha tudatosságom kapacitása igen nagy mennyiségű információ befogadására és tárolására adott lehetőséget, mégsem volt végtelen, ezért időnként szükségessé vált az összegyűjtött adatok mentése, rendszerezése és szelektálása.

Shiv, akivel folyamatos kapcsolatban maradtam, időnként lekérdezte a számítógépen összegyűjtött adatokat. Ez mindkettőnk számára könnyebb volt így, mert adatgyűjtés közben a fizikai síkú rezgésekre kellett ráhangolódnom, és ez annyira lefoglalt, hogy nem tudtam vezetőmre koncentrálni. Időnként mégis felvette velem a kapcsolatot, ha a feladat menet közben módosítást kívánt.

A jelentés

Intelligens lények utáni kutatás

Feladataim közé tartozott, hogy a Földön intelligens lények után kutassak és tanulmányozzam viselkedésüket. Az intelligencia különböző fokozatai utáni kutatás során az alábbi szempontokat kellett figyelembe vennem:

- Szervezett társadalom kialakítása, amelyben az egyén meghatározott feladatot lát el, lehetővé téve ezzel a társadalmon belüli munkamegosztást.
- A környezetben rendelkezésre álló eszközök, tárgyak felhasználása, átalakítása.
- Harmóniában létezés a környezettel. A környezettől való független-né válási képesség mértéke és a dinamikus alkalmazkodás sebessége.
- Fogalomalkotási képesség, elvont fogalmak kialakítása.
- Időben előre gondolkodás, vagyis a jövő előre látása, a cselekedetek aszerint történő tudatos tervezése, hogy azok a jövő feladatait elősegítsék.
- Kultúra (sport, művészet, tudomány)
- Az anyagi univerzum törvényeinek és működésének ismerete.
- A nem anyagi univerzum törvényeinek és működésének ismerete.
- A lélek abszolút, örökkévaló természetének, a lelki önmegvalósítás tudományának ismerete.

Megállapításom: olyan intelligens lényekből álló társadalmat, amely valamennyi fenti feltételnek maradéktalanul megfelelné a Föld bolygón nem találtam.

Léteznek különböző szintet elért társadalmak, amelyek a fenti feltételrendszer egy-egy aspektusát kielégítik. A méhek, hangyák például igen magasan szervezett társadalmat alkotnak, de még nem jutottak el a fogalomalkotási képességig. A delfinek rendkívül magas intelligenciával rendelkező lények, de működésüket csupán a túlélési ösztön vezérli. Az anyagi testtel rendelkező lények közül az embert találtam a legtöbb aspektust kielégítő fajnak.

Kétségtelen, hogy relative magasan fejlett kultúrával, tudománnyal rendelkezik, környezetét átalakítja, a környezeti hatásoktól önmagát bizonyos mértékig függetleníteni tudja, de nem él harmóni-

ában a környezettel, tönkreteszi, pusztítja a többi élőlényt. Igen agresszív faj, amely még a saját fajtabeliek életét sem kíméli, ha anyagi érdekei úgy kívánják. Rendszerezések körükben a háborúk, ahol egymást irtják vagy anyagi, vagy szellemi nézeteltérések miatt. Rendszerezések az éhínségek, óriási a nyomor, míg ugyanannak a fajnak más csoportjai az anyagi javak mértéktelen pazarlását folytatják. A szervezetlenség, az időben előre gondolkodás hiánya, a környezeten végzett mértéktelen pusztítás az emberi társadalmat óriási veszélybe sodorta, amit nem akarnak tudomásul venni a társadalom vezetői. De a legnagyobb probléma az, hogy az emberi lények nincsenek tisztában az univerzum törvényeivel, a lélek belső természetével és a lelki önmegvalósítás csak néhány vallási szekta privilégiuma csupán.

A továbbiakban az emberi fajra összpontosítottam megfigyeléseimet. A Föld bolygón végzett kísérletünk lényege, hogy a tökéletes intelligenciával és tudatossággal rendelkező lélekszikrát egy alacsonyan fejlett és több millió év alatt spontán evolúciós folyamatban kialakult állati testbe helyeztük földi időszámítás szerint kb. tízezer évvel ezelőtt. Azt kívántuk ezzel tanulmányozni, hogy milyen nehézségekkel kell megküzdenie az élőlénynek, aki rendelkezik a tökéletességre való képességgel, de durva anyagú állati testének ösztönszerű tevékenységeit alá kell rendelnie a tudatosságának, és győzelmet kell aratnia ösztönei felett. Mennyi időre van ehhez szükség, és milyen technikák alkalmazásával érhető el a legrövidebb idő alatt a teljes tudatosság kialakítása. Hol találhatók a legkomolyabb akadályok, amelyek meggátolják az élőlényt abban, hogy tiszta tudatosságát élje.

Megfigyeléseimet kiterjesztettem más fajokra is abból a célból, hogy ha az emberi faj bármilyen okból kipusztulna, akkor melyik állati fajba lenne érdemes áthelyezni az abszolút tudatosság lélekszikráját a kísérlet további folytatása céljából.

Ki az intelligens?

Már említettem, hogy időnként visszatértem a himalájai bázisra az adatok rendszerezése és számítógépre vitele céljából. A himalájai jógik között eltöltött idő és a velük folytatott eszmecserék nagyon tanulságosak voltak számomra, sokat segítettek nekem megérteni az

emberi lények összetettségéből és különleges helyzetéből adódó összefüggéseket. Az ilyen beszélgetések során a bölcs Giri rendszerint anekdotázni kezdett, kimeríthetetlen ötleteit alkalmanként valamely szentírásból merítette, amelyeket betéve ismert.

Bálám szamara

Történt egyszer sok-sok ezer évvel ezelőtt, hogy Bálámot magához hívatta az uralkodó, hogy segítséget kérjen az ellenségeivel szemben a sámántól. Bálámnak nem sok kedve volt a dologhoz, mert megtudta, hogy Isten az uralkodó ellenségeinek oldalán áll. Mégis, félve a megtorlástól és vonzódva a beígért jutalmak iránt, útnak indult számár háton, hogy átkot mondjon az ellenségre. Igen ám, de menet közben útját állta az Úrnak angyala, hogy megakadályozza küldetését és figyelmeztesse a feladatára. Háromszor állta útját az angyal Bálámnak anélkül, hogy ő észrevette volna. A számár pedig, amikor már nem tudott kitérni az angyal elől, lefeküdt a földre, és nem volt hajlandó tovább menni. Bálám nem értve a dolgot, megverte az engedetlen szamarat, de az akkor sem volt hajlandó engedelmeskedni, mígnem Bálám is észrevette a felsőbb akaratot, békén hagyta a szamarát, és végül áldást mondott átok helyett az ellenségre.

– Ebből lett aztán a szólás: Megmakacsolta magát, mint Bálám szamara – fejezte be a történetet Giri.

Jót kacagtam a hallottakon.

– Magam is megfigyeltem, hogy az állatok egész jól érzékelik a fénylényeket, míg az emberek szinte alig. Időnként számomra is problémát jelent, hogy az ember társaságában előforduló állatok furcsán viselkednek a jelenlétemben, amit az emberek nem tudnak mire vélni, és zavarukban az állatokat hibáztatják. Ha nem lenne szabályokba ütköző, bizony szívesen megréfálnám időnként őket. Képzeli, mekkora lenne a meglepetésük, ha az iskolában tanult tudományos törvényszerűségek egyszer csak a fejük tetejére állnának, és fordítva kezdenének működni.

– Ó, ezt mi megtettük már számtalanszor.

– És? Mi volt a hatás?

– Emiatt lettünk szentek. – mosolygott Giri, akinek a szentségéhez valóban nem fért semmi kétség.

Biológiai megfigyelések

A Föld bolygón élő emberi faj alapvetően két különböző nemű egyedből áll. A férfi és a nő egymással kizárólag szexuális úton képes utódot létrehozni. A társadalom túlnyomó többsége heteroszexuális, de megtalálható a homoszexualitás is. A homoszexuális egyedek egymással nem szaporodóképesek, mivel biológiailag nem tudnak nemet váltani. Léteznek biszexuális egyedek, akik mindkét nemre jellemző sajátosságokkal bírnak.

Általánosságban megállapítható, hogy a szexuális tevékenység meghatározó jelentőségű az emberi faj életében, cselekedeteik fő motivációja, gondolkodásuk e téma körül forog, és a szexualitás számtalan pszichés zavar forrása. Ha az ember szexuális tevékenységét összevetjük az intelligencia legmagasabb fokát elért állatokéval, akkor arra a következtetésre juthatunk, hogy nincs jelentős különbség. A párválasztást elsősorban ösztönös elemek befolyásolják, a vágyat bizonyos hormonok szabályozzák, amelyek a fizikai test működésének szükségszerű velejárói. Két lényeges különbséget találtam, ami nem figyelhető meg az állatoknál. A szexuális vágyak kielésének hiánya egyes hímnemű embereket agresszívvá tesz, és agresszív vágyaikat a birtokuknak tekintett nőnemű egyedeken erőszakosan élik ki. Másrészt a szexualitás az emberi társadalomban üzletté vált, iparaggá fejlődött. Ez nemcsak a fizikai test áruba bocsátását jelenti, hanem azt is, hogy a szexuális partner pótlását és a szexuális teljesítmény fokozását elősegítő számtalan eszköz került piaci fogalomba.

El lehet képzelni, hogy a tökéletes tudatosság szikrája milyen mértékben került befedésre ezekben a lényekben, és kétségbeesésben milyen jeleket küld az egyénnek. Ezek a jelek pszichés zavarokban, betegségekben, impotenciában, meddségben jelennek meg, de mivel nem kerülnek feldolgozásra, így önerősítő folyamatként az egyén depressziójához és korai halálához vezetnek.

A szexualitásból életörömet próbál meríteni az egyén, de mivel ez hosszú távon nem sikerül neki, öregkorára már teljes depresszióba és betegségekbe sülyed, olyan biológiai ronccsá válik, akinek bioké-

miai funkcióit mesterségesen, gyógyszereknek nevezett mérgekkel lehet csak fenntartani.

A társadalmi és tudományos megítélés az emberi szexuális tevékenységet úgynevezett normál és aberrált csoportba sorolja. Az azonban, hogy mi normál és mi aberrált koronként és kultúránként változott. Az emberi faj bölcsei mindig is igyekeztek szexuális normatívákat felállítani embertársaik számára, az emberiség pedig, változatos ürügyeket talált ki arra, hogy ezeket miért nem kell betartani. Utóbbi időben a tudományt hívták segítségül azzal a céllal, hogy minden, eddig szexuális aberrációnak minősített, tevékenység esetén felmentést találjanak. Ahelyett, hogy az állatvilágban talált szexuális viselkedésminták biológiai, biokémiai vagy populációdinamikai okait kutatták volna, az egyszerű ténymegállapításnál nem jutottak tovább. Az indok, ha valami az állatvilágban is előfordul, akkor az normális, és az emberre is vonatkoztatható. Így az állatok viselkedése alapján felmentést adtak önmaguk számára az alól, hogy emberi viselkedésmintákat alakítsanak ki és kövessenek.

Az állatok viselkedésének kutatása számomra is nagyon fontos volt a küldetésem során, hiszen összehasonlító elemzést kellett készítenem. Az emberi faj nem azért kapta meg a magasabb szintű tudatosságot, hogy azzal állati létformát folytasson. A földi rekultivációs kísérlet célja annak tanulmányozása, hogyan emeli a magasabb szintű tudatosság az embert az állati viselkedésminták fölé. Noha egyes korokban találtam erre utaló jeleket, az utóbbi évszázadban az emberi faj visszalépésére utaló egyértelmű tendencia kibontakozása figyelhető meg.

Szükségesnek tartottam, hogy felkeressem a himalájai barátaimat, hogy megbeszéljem velük a megfigyeléseimet.

Mi a normális?

- Giri, te nő ember voltál, mikor még fizikai testben éltél? – szögeztem neki a kérdést a himalájai szentnek.
- Igen, teljesen átlagos életet éltem, mint minden ember.
- Ez megcáfolja azt az emberi hiedelmet, miszerint a szenteknek szigorú vezeklésben, önmegtartóztatásban, lemondásban kellene élniük, és szenvedniük kellene.

– Teljesen egyetérték. Itt sok olyan szentet találsz, aki átlagos emberi életet élt. Persze mit jelent az átlagos?

– Szerinted mit jelent a *normális* szexuális tevékenység?

– Ami az emberi faj hosszú távú fennmaradását és fejlődését elősegíti az normálisnak tekinthető – felelte elgondolkodva. – Ez persze még nem jelenti azt, hogy ami *normális*, az ki is vezet az anyagi világból. A lelki evolúciót bizonyosan nem segíti elő, ha valaki szabályozatlanul és önkorlátozás nélkül engedi szabadjára a szexuális energiáit.

A beszélgetés tovább folytatódott és szokás szerint újabb anekdotában végződött.

Miért pusztult el Sodoma és Gomora?

Történt egyszer nagyon régen, hogy két angyal jelent meg Sodomában. Az angyalok azért szálltak alá a magasabb szférákból, hogy megvizsgálják az emberek szexuális tevékenységét. Nagyon szép külsejű férfiak formáját vették fel, így sétáltak a városban. Végül Lót házában szálltak meg, aki felismerte őket, és megpróbálta megóvni vendégeit, nehogy a városlakók kedvüket töltsék rajtuk. A város férfitársai azonban körbe vették a házat, és kényszeríteni akarták Lótot, hogy adja ki a vendégeket. Lót saját két szűz lányát ajánlotta fel, de sikertelenül. Sodoma férfi lakói ugyanis homoszexuálisok voltak, nem érdeklődtek a női bájok iránt, annál inkább vonzotta őket a két angyali külsejű férfi. Végül Sodomát és a környező települések közül Gomorát vulkánkitörés semmisítette meg, maga alá temetve lakóit. Csak Lót és két szűz lánya menekültek meg, mindenki más odaveszett. Lót felesége sóbálvánnyá meredt, mert visszanézett a pusztuló Sodomára. Lót egy heggyre menekült két lányával és remeteként éltek. A lányok mikor látták, hogy apjuk megöregedett és már nincs esélyük, hogy valaha is más férfi közelébe kerüljenek, leitták apjukat, aki részegen gyermeket nemzett nekik. Az utódok nagy népek ősei lettek.

– Hm. Ezt manapság úgy hívják az emberi társadalomban, hogy vérfertőzés és büntetik. – jegyeztem meg, némi hallgatást követően.

- A történetből az erkölcsi törvények relativisztikussága bontakozik ki. Mi szolgálja a társadalmi túlélést? A homoszexualitás egyrészt a jóléti társadalmak sajátja, ahol már semmi szokványos nem okoz örömet, és ezért a tiltott felé fordulnak, ami végül így vagy úgy az adott népcsoport pusztulásához vezet, másfelől egyes primitív népek sajátja, ahol a nemek aránya eltolódott és így vezetik le a szexuális feszültségeket. Továbbá a közeli rokonok egymás közötti szaporodása sokáig nem volt tilos. Az uralkodó osztály tagjai több társadalomban is így biztosították hatalmukat, mivel isteni leszármazottnak tekintették magukat, nem közösültek az alsóbb rétegekkel. Ez aztán komoly beltenyészethez és genetikai elkorcsosuláshoz vezetett.
- Igen, erről vannak információim. Az állatok körében is megfigyelhető a homoszexualitás és sok más különös szexuális tevékenységet is leírtak. Az emberek ezeket a megfigyeléseket használják fel arra, hogy mentséget találjanak önmaguk számára, mondván, ők csak ugyanazt csinálják, amit az állatok.
- Én azt találom különösnek, hogy az emberek az állatokat akarják követni, holott valójában fordítva történik. Az állatok másolják az emberi tevékenységet. Az asztrális információs mezőből merítve az állatok lemásolnak bizonyos emberi viselkedésmintákat, ennek fel kellene hívnia a figyelmet az emberi tevékenység egyetemes pusztító hatásaira.
- Valójában mi az oka a homoszexualitásnak az emberi társadalomban?
- Ha egy szóval kellene válaszolnom, azt mondanám a tudatlanság a gyökér ok. A tudósok jól tudják, hogy az emberi bélcsatorna a bőrfelszín betüremkedésével jön létre az embrionális korban. A bélcsatorna megtart néhány tulajdonságot, amely a bőrfelszínre jellemző, mintha a bőrünk folytatódna testünk belsejében bélcsatorna formájában. Így bizonyos területeinek érintése, dörzsölgetése, az ott elhelyezkedő idegvégződések agyi kapcsolatai révén, hasonló érzetet kelt, mint a nemi szervek ingerlése. Ha a nemi szervek ingerlése már megszokottá válik, vagy valamely okból kellemetlen élmény kötődik hozzá, akkor a nemi vágy levezetésére más utat keresnek és találnak az érzékek. Másfelől az emberi lények változtatják nemüket egyik életről a másikra. Néha két lélek egymáshoz való kötődése oly erős, hogy még az azonos neműség szexuális tabuját is ledönti, és ez sem

tud gátat emelni közénk. Pedig éppen azért választottak azonos nemet, mert az egymáshoz való érzelmi-energetikai kötődést így akarták elszakítani.

– Teljesen érthető, de megfigyeléseim szerint a homoszexualitás a lelki fejlődés szempontjából zsákutca, a halál után a legmélyebb asztrális világokhoz láncolja a lelkeket.

– Így van. Ezért tiltotta mindig valamennyi vallás, kivéve egyes természetvallásokat, ahol pl. az állati szellemeket imádják. A bélcsatorna a legmélyebb asztrális világok reprezentációja, akinek tudatos-sága itt időzik, és életenergiája ide folyik, az a halált követően is ezen a síkon fog megrekedni. A bélcsatorna rendszeres tisztítása viszont megóv az alantas vágyak felébresztésétől. Ehhez semmi másra nincs szükség, mint a jógik által ősidők óta alkalmazott, sós vizes beöntésre, amely ingerületbe hozza, és kisüti a végbélben elhelyezkedő idegsejteket, ezzel kielégíti az idegsejtek érintés utáni vágyát.

– Valóban léteznek szexuális aberrációk az állatok körében, vagy ezek mind csupán emberi minták másolatai?

– Az állatok szexuális tevékenysége jól meghatározottan mindig a faj és az egyed fennmaradását szolgálja. Meglehet, korunk tudósai még nem értik a rejtett okokat, de erről nem az állatok tehetnek. Tekintsük például a vadkacsák körében tapasztalt nekrofilai esetét. Ha egy vadkacsa hirtelen és váratlanul elpusztul, nekirepülve mondjuk egy üvegfalnak, akkor párja, sőt a többi hím is még órákig párzik vele. Ennek oka, hogy így próbálják közös erővel visszahozni az életbe. A kloákán (végbélnyílás) keresztül életerőt pumpálnak a nősténybe, hátha sikerül az újjáélesztés. Az embereknél is, ha a végbélnyílás közelében, a halált követően egy bizonyos időn belül, megnyomunk egy pontot, az illető újjáéleszthető. Bizony sokan tanulhatnának az állatoktól *emberséget*.

Táplálkozás

Az emberiség táplálkozási szokásai óriásit változtak az elmúlt évezredek során. Jelentésemben csak a legkevésbé kíváncsú tendenciákat elemzem. Legszembetűnőbb a gazdaságilag fejlett országok intézményesített ételmisszer pazarlása, miközben egyes területeken az éhínség pusztít. Az elpazarolt ételmisszer mennyiség bőven elegendő

lenne az éhezők megsegítésére grátisz, hiszen a kidobott élelmiszerek mindenképpen az enyészeté lesznek. A fel nem használt élelmiszereket élelmiszerdepókban lehetne elhelyezni, ahonnan a nincstelen igazolvánnyal rendelkezők ingyen kaphatnának a családjuk napi szükségletének megfelelő mennyiséget. Ennek az adminisztráció, a szervezetlenség és a haszonszerzési vágy az akadálya. Az adminisztráció azért, mert pl. az élelmiszerek felhasználhatóságát előírásokhoz köti, holott még lejárt élelmiszert fogyasztani is jobb, mint éhezni, a szervezetlenség pedig azért, mert a főlöszleges élelmiszer nem juttatható el a felhasználás helyére. Mindenképpen emberi vívmány, hogy míg egy állat – miután jóllakott a zsákmányból – otthagyja a maradékot a gyengébb, zsákmányt szerezni nem tudó állatoknak, vagy a dögevőknek, addig az ember odaáll a maradék mellé, hogy még annak értékesítéséből is üzleti hasznot húzzon. Ez a haszonszerzési vágy mindig mások rovására elégíthető ki, és alapvető jellemvonása az emberi társadalomnak.

Másik jellegzetes tendencia a friss élelmiszerek felhasználásának csökkenése az előre elkészített, csomagolt, fagyasztott, tartósított, feljavított, egyszóval iparilag kezelt élelmiszerek rovására. Az élelmiszer minden lépésnél veszít abból az életenergiából, ami a Földdel való kapcsolat által átítatta. Mikorra az emberek asztalára kerül, akkor már valóban csak holt anyag, nem beszélve arról az óriási idő, energia, és pénz pazarlásról, ami az átalakítás során felhasználódik.

Az emberiség jelentős része húsevő, természetesen lényegesen kulturáltabb formában, mint a ragadozó állatok, de a dolog lényegét illetően nincs különbség. Elölt állatok húásával táplálkoznak, amely több nap, sőt akár több hét elteltével kerül elfogyasztásra. Eleinte az emberek rituálisan levágott állatok húsát fogyasztották, amelyet előzetesen felajánlottak az isteneknek. Később az istenek, látva, hogy az emberek a húsevés iránti ragaszkodásból teszik felajánlásukat, megtiltották az állatáldozatot. Manapság az emberek egyre inkább elfordulnak a régi vallási előírásoktól, nem értve azoknak a spirituális lényegét, a vallások kiüresedett dogmarendszerekké alakultak, egyesek formálisan vallásosak, mások még úgy sem, a húsevés pedig tért hódított.

Túl azon, hogy ártatlan állatok százezreit tartják elképesztő körülmények között, majd mészárolják le a vágóhidakon, a húsevés a

táplálkozás legkevésbé racionális formája. Az ember képes lenne csak növényi táplálkozásra, ehelyett az ehető növényeket megeteti az állatokkal, és az állatok húsát eszi. Ez a főlegesen közbeiktatott kör óriási pazarlást eredményez, hiszen amíg a növényi táplálék 80-100%-ban felhasználható (emberi vagy állati) fogyasztásra, addig az állatok teste csak 25-30%-ban fogyasztható, mivel a többi csont, bőr, szőr, belsőségek. Természetesen az a szűk társadalmi réteg, amely mindehhez ideológiát gyártott és gyárt, mind tudományos, mind üzleti szempontból mindezt meg tudja indokolni, és az emberiség többi része elég ostoba ahhoz, hogy ezt el is higgye. A pazarlás a környezeten folytatott rablógazdálkodáshoz vezet, ami a természet egyre inkább érezhető pusztulását vonja maga után.

Megfigyeléseim összegzéséhez ismét visszatértem a himalájai bázisra, ahol a szokott kép fogadott, jógik ezrei mantráztak folyamatosan, hogy imáikkal késleltessék az elkerülhetetlennek látszó pusztulást, és életerővel töltsék fel a kiszipolyozott Földet. Leültem közéjük, hogy ne zavarjam meg áldásos tevékenységüket. Giri, aki időközben személyes tanácsadómmá vált, észrevett és intett, hogy húzódjunk félre.

– Ti miért csináljátok ezt? Miért nem hagyjátok sorsukra őket? – kérdeztem rezignáltan.

– Minden emberi lélek a testvérünk. A Földanya az éltető anyánk, ő kért meg bennünket arra, hogy ne hagyjuk magukra gyermekeit, hátha azok idővel jobb belátásra térnek. Elviszlek Hozzá.

Az istennőnek már sokszor halottam hírét, de mivel személyesen nem ismertem, boldogan beleegyeztem a látogatásba. Útközben Giri mesével szórakoztatott.

A hét királyfi

Élt egyszer egy király, akinek hét fia volt. Mivel mind a hetet egyformán szerette és nem akarta, hogy fiai összevessenek az örökségen, építtetett egy óriás palotát hét kapuval, és minden fiának odaajándékozta a palota egy részét egy külön bejárattal. A fiúk nem tudták, hogy valamennyien egyetlen palotában laknak, mert mind a hét mindig a saját kapuján keresztül közlekedett.

Történt egyszer, hogy a király (Atya) hosszabb időre elutazott és előtte meghagyta fiainak: vigyázzatok édesanyátokra (Földanya) és szeressétek egymást. Telt-múlt az idő és a fiúk szeretetben éltek. Megirigyelte ezt a gonosz tündér (Maya) és viszályt szított közöttük. Vetélkedni kezdtek egymással, hogy kinek a palotája nagyobb vagy szebb. Édesanyjuk belebetegedett ebbe a vetélkedésbe és csonttá-bőrré soványodott, majd a halálos agyán magához rendelte fiait.

A fiúk kétségbeesésükben azonnal az anyjukhoz rohantak és mindannyian egyszerre értek oda. Akkor vették csak észre, hogy noha mindannyian különböző irányból jöttek egyiküknek sem kellett elhagyni a palotát, hogy meglátogassák az édesanyjukat. Felismerték, hogy mindannyian EGY-házban éltek eddig is, csak nem vették észre. Közös erőfeszítéssel győzelmet arattak Maya fölött és ettől édesanyjuk is meggyógyult.

Újra a szeretet és boldogság időszaka köszöntött a királyi házra.

– Vajon az emberiség mikor érti meg ennek az egyszerű gyermek-mesének a spirituális lényegét? – fűztem hozzá elgondolkodva.

Közben megérkeztünk egy leírhatatlan szépségű, érintetlen tájra, ahol az üde zöld fű selymesen simult a lábunk alá, a fák folyamatosan virágban álltak, miközben roskadoztak a termésük súlya alatt. Az erdő egyre sűrűbb lett, de az ágak maguktól szétnyíltak, mutatva az utat. Az állatok békésen legelésztek egy szénailatú tisztáson, a közelben patak csobogását hallottam, amelyben kristálytishta víz csörgedezett. A tisztás szélén, a patak közelében vadállatok hűsöltek, és oltották szomjukat. Mindazt, ami a mennyek országában, a gondolatainkban megjelenik, és holografikusan kívül, itt materiális formában megvalósulva láttam.

– Bizonyára ez az a hely, amit az emberek Paradicsomként emlegetnek, ahonnan a kiűzetésük megtörtént. – jegyeztem meg.

– Üdvözöllek, messziről jött – ütötte meg fülünket egy tisztán csengő hang a közelben. Körültekintettem keresve a hang forrását, de senkit sem láttam.

– Űrnöm – szóltam mélyen meghajolva – annyira lenyűgöz páratlan szépségű birodalmad, hogy látásom képtelen felismerni Téged önvalód formájában. Ha méltónak találsz rá, kérlek, végy fel olyan formát, ami számomra is látható.

– Amit itt látsz, mind az én formám, de legyen kívánságod szerint. Az istennő ekkor aranyló fényburok által övezetten megjelent, és mi mindketten a földre borultunk.

– Úrnőm, kénytelen vagyok megkérni Téged, hogy csökkents fényedet, mert látásom teljesen elvakítod. – kértem az istennőt, miközben a gondolataimban megfogalmazódott vággal küszködtem: ”Mily boldog lehet az a lélek, akit Te egységélményben részesítesz.”

– Legyen kívánságod szerint. – halottam most már önmagamból a hangot, amely teljesen szertefoszlatta bennem az elkülönültség minden illúzióját.

Ismét a Himalája lejtőjén találtam magam Giri társaságában, aki boldogan mosolygott.

– Nem is tudom, hogyan köszönjem meg. – mondtam kissé zavartan és kábultan, mivel nem számítottam rá, hogy otthonomtól távol lesz részem Istenélményben. Giri alig hallhatóan kuncogott zavaromon:

– Éreztem, hogy a női aspektust nem ismered. Tudod, Isten női és férfi oldala látszólagos elkülönültségben él az anyagi Univerzum dualitásának fenntartása érdekében. Ezért Istenanya gyermekein keresztül él meg Egységélményt isteni társával.

– Értem. Ezért küldött engem, mivel Ő nem jöhetett!

– Így van rendjén, hogy Isten női és férfi ereje a gyermekeiben egyesüljön.

– Az a páratlan szépségű hely, amit láttam, az emberiség otthona lehetne, ha megtanulnának egymással és a természettel szeretetben és harmóniában élni?

– Valóban ez az emberiség öröksége, de nem mindenki léphet be oda. Azok, akik kijárták a földi iskolát és kiérdemelték ezt a mennyei birodalmat azoknak lesz a lakhelye. Tudod a zsidók Mózes vezetésével negyven évig keresték ezt a birodalmat, és bolyogtak a pusztában. Végül Isten mikor látta, hogy nem képesek az Ő törvényeit követni megengedte nekik, hogy erőszakkal hódítsanak meg egy országot, amelyet a beígért Kánaánnak véltek, és amelyért harcolnak máig is. Pedig az ő számukra az a Kánaán volt ígérve, amit te láttál és az nem a durva anyagi dimenzióban található.

– Értem már! Ezért mondta Isten Mózesnek, hogy te nem léphetsz be oda!

– Így van. Mózes sohasem lépte át a zsidók országának küszöbét, ő Kánaánba került, a nép pedig illúzióban maradv egy földi országot vél Kánaánnak.

Lelki élet

Ültünk a Himalája lejtőjén. A völgyben éppen virágoztak a banyanfák, illatuk felkúszott a hegyi ösvényeken és körülölelte a havas hegyormokat.

*„Virágos illatot lehel az este,
pihen az élet, lebeg a lelke.”*

Önkéntelenül jelent meg tudatomban a gondolat, váratlanul, szinte belém kúszott a banyanfák illatával együtt. Giri meglepetten nézett rám.

– Te?

Elmosolyodtam. – Tudod, én a mennyei birodalmak lantosa, lelkem mélyen szívesebben írnék verseket, mint értekezést az emberiség fejlődéséről. De mivel a Legfelsőbb Urat szolgálom, feladatomat teljes odaadással hajtom végre.

– Fiam! – Könnyek csillogtak a szemében.

– Apám. – Az égből ambrózia illat áradt, összekeveredett a banyanfák illatával. Ahogy ültünk a csillagos ég alatt, mindketten a Legfelsőbb Úrra gondoltunk, és összeért majd eggyé vált a lelkünk. Már hajnalodott, amikor egy enyhe fuvallat megsimogatta arcomat jelezve számomra, hogy ideje indulnom.

– Mennem kell. – Az éjszaka maradék részét kihasználva elsuhan-
tam, hogy tanulmányozzam miről álmodnak az emberek.

Abban a dimenzióban, ahonnan a Földre érkeztem a feladatom egyfajta készenléti szolgálat ellátása volt. Azt figyeltem, hogy az Univerzum mely pontjáról érkezik segítségkérés az élő entitások részéről a felsőbb világokba. Ha ilyet észleltem összekapcsolódtam a segélykérővel és automatikusan minden érzése, gondolata ismertté vált előttem. Minden esetben energetikai segítséget nyújtottam teljesen elfogulatlanul, mérlegelés nélkül. A segélykérőnek módjában állt a kapott életenergiát és információt saját akarata és céljai szerint felhasználni, de vágyai és kötődései bilincseiben élve mindig olyan

eseménysorozatot indított el, ami a saját belső programja szerint a fejlődéséhez szükséges megtapasztalás sorozatot eredményezte.

Nem volt tehát idegen tőlem az élőlények érzelmeibe és gondolataiba való betekintés. Abból a világból nézve az egész emberi tevékenység olyan, mintha álomban zajlana, miközben a lényeknek erről nincs tudomásuk. Helyesebben lehetne, ha a tudatosság megfelelő fokát elérték. Éppen ezért érdekes volt számomra a lehetőség, hogy most egészen anyagi közelségbe kerülhettem az emberekkel és tanulmányozhattam az álmaikat. Olyan ez, mint az álom az álomban. Ha valaki álmodik, akkor álmában abszolút valóság mindaz, ami vele történik. Tegyük fel, miközben az ágyában alszik, álmában üldözik és meg akarják ölni, ő menekül, vagy szembefordul a támadóival, meghal, vagy megüssza, a küzdelem tünetei mindenképpen megjelennek a fizikai testén, liheg, verejtékezik, nyöszörög, nyugtalanul forgolódik. Ez jelzi, hogy az álom valóban egyfajta valóságélményt eredményez, amit a cselekvő teljesen átél. Ezt követően felébred és észreveszi, hogy csak álom volt és megnyugszik, de jó, hogy nem valóság, gondolja.

Valójában ugyanez történik a halál megélése kapcsán, miután az ember meghal, észreveszi, hogy az élet álom volt és nem valóság. Persze ez sem adatik meg mindenkinek. Vannak olyan lelkek, akik haláluk után sem ébrednek fel, hanem tovább álmodják a földi életüket, ami így még borzalmasabb lehet, mint a halál előtt megélt állapot.

Az álom, valóság és a valóság, álom, még pontosabban mindkettő álom is, és valóság is. Nem csoda tehát, ha egyeseknek összeesúszik az álom és a valóság, és még rosszabb, ha összekeveredik, vagy felcserélődik. Megfigyeltem, hogy az emberek világában a lelki problémákat olyan pszichológusok, pszichiáterek kezelik, akik ugyanazzal a problémával küszködnek, mint a hozzájuk fordulók.

De nézzük, miből is erednek ezek a lelki problémák ?

Miről álmodnak az emberek?

*Mord írástudó törvény betűz,
vad porosztó sápadt tolvajt űz...
Félvak rabló riadtan old kötőféket,
s a gazdára álmában juhnyáj béget.*

(W.Z.)

Betekintések álmokba

1. Julis arról álmodott, hogy Jancsi megerőszakolta álmában.

Jancsi történetesen Julis főnöke és igen agresszív, törtető, erőszakos ember, aki többször belegázolt Julis érzékeny lelki világába. Sokszor célozgatni szokott Julis nőietlen formáira és magatartására, továbbá szava járása egy szexuális tevékenységgel összefüggő káromkodás. Julis egyedülálló nő, kiéletlen szexuális vágyakkal. Jancsinak elementáris szexuális energiája van, de sosem kellene neki Julis, aki az ő szemében egy fonnyadt vénlány. Másnap Julis rettegve megy majd be a munkahelyére, és az első kötekedő szó hatására sírógörcsöt kap. Meg lesz róla győződve, hogy a főnöke ki akar vele kezdeni, és azért ilyen undok hozzá, mert tudja, hogy ő nem *olyan*. Ő tisztességes nő. Jancsinak viszont elege van ebből az élettelen, szikkadt kóróból, akivel még viccelődni sem lehet, és kirúgja. Természetesen Julis meggyőződése lesz, hogy azért rúgták ki, mert nem feküdt le a főnökével. Minden férfi ilyen, mindegyik csak *arra* gondol. Így aztán sohasem megy férjhez. 50 éves korában méhrákban fog meghalni. Jancsi felvesz egy másik nő alkalmazottat, aki Julisnak pontosan az ellentéte. Szexuális kapcsolat kezdődik közöttük, de ez már egy másik történet. Jancsi 49 éves korában infarktusban fog elhunyni.

Jancsi és Julis összetartoznak, előző életükben szenvedélyes szerelem fűzte őket össze. Nem tudtak egymástól elszakadni. Természetesen mit sem tudnak erről. Most ennek az ellentétét próbálták ki. Természetesen más lenne a történet végkifejlete, ha mindketten tudatosabbak lennének és megértenék a tudatalattijuk álombeli jelzéseit.

Miután megvizsgáltam néhány száz meghatározott szempont szerint kiválasztott átlagos ember álmait, további kutatásokat folytattam olyanok körében, akik valamilyen területen az átlagot meghaladó szellemi képességekkel rendelkeztek.

2. R. Dawkinsnek álmában megjelent Jézus és tanítást adott neki. Dawkins úr ateista ember volt, filozófiailag képzetlen, de tudományosan magasan kvalifikált. Korábban több könyvet is írt, amelyben kritizálta, sőt nevetségessé tette a hívő embereket. Az álom több ízben megismétlődött és Dawkins hiába próbálta napközben elterelni gondolatait a jelenésről, az álomban megtapasztalt valóság egyre

inkább átformálta szemléletét. Végül úgy határozott, hogy könyvet ír a saját megtéréséről. A könyv nagy sikert aratott a hívők körében, míg a hitetlenek csúfolódásai végigkísérték egész haláláig. Dawkins meg volt róla győződve, hogy neki Jézus jelent meg, és amilyen önteltséggel utasította el korábban a hit valamennyi formáját ugyanolyan bigottsággal képviselte most állításainak ellenkezőjét. Beutazta a világot, mint hittérítő, mindenütt előadásokat tartott és megtérésre szólította fel az embereket. Az a tanítás, amit előadásain átadott, egyenesen a Jézussal való kommunikációból származott, állítása szerint. A valóságban prédikációi semmivel sem haladták túl az átlagos biblia magyarázatok szintjét, és sem ő, sem követői nem jutottak ki a létkörforgásból.

Arra, hogy mi történt valójában, Dawkins csak a halála után döbönt rá. Álmában saját felsőbb énje jelent meg Jézus képében. A felsőbb én jelezni akarta neki, hogy változtasson szemléletén, mert tudatos énje diszharmonióba került lelkével, és ennek következményei betegségekben jelenhetnek meg. Dawkins merev szemléletű ember lévén nem tudta máshogy feldolgozni álombeli élményeit csak azon az áron, hogy elméje átváltott és egy inverz programot indukált. Ha odahaza maradva és csendben imádkozva a lélek belső törvényszerűségeit kutatja, feltárulhatott volna számára az Istenhez vezető út, amit hitelesen képviselhetett volna az egész világ előtt. Ehelyett elfecsérelte idejét a pótcelekvések mezején. Következő életében célul tűzte ki, hogy az Istenmegvalósítás útjára lép.

Néhány nap elteltével visszatértem a Himalájába rendszerezni a tapasztalataimat. Giri az előző együtt átélt élmények után teljesen tisztában volt személyemmel és küldetésem lényegével.

– Nézd, az emberek nem tudják, hogy álomban vannak, és ha idő előtt felébresztik őket, teljesen összezavarodnak. A Genézis leírja: „...ezután az Isten álmot bocsátott az emberre...” Mindaz, ami történik, ezt követően zajlik, de a Genézis sehol sem írja, hogy ...és ezután Isten felébresztette az embert.

– Ismerem a Paradicsomból való kiűzetés történetét – válaszoltam. – Tehát az emberek a Paradicsomban alszanak, miközben azt hiszik, hogy kiűzettek és a Földön élnek. De Te tudod, hogy a Paradicsom sem a végső valóság. Az egész gyermekmese. Kérdés milyen mesét találunk ki, ami itt és most segít enyhíteni a testi és lelki szenvedést.

– Mi lenne, ha az igazságot mesélnénk el? Aki nem érti, mesének hiszi, aki megérti felébred, a többiek annyit fognak fel belőle, amennyit képességeik lehetővé tesznek.

– A valóság, mint te is tudod, nem adható át, csak átélés, megtapasztalás útján lehet birtokába jutni. Ezért születtek a művészetek, a költészet, zene, képzőművészet megpróbálja közelebb hozni az emberekhez a transzcendenst. De ezek populáris változatai teljesen öncélúak, ez a „zene” ez a „költészet”, ez a „képzőművészet” már nem tudja betölteni ezt a funkciót, mert ami a szórakoztató ipar részévé vált, az a pénzszerzést szolgálja, és nem felemeli a lelket és a szellemet, hanem visszahúzza, lealacsonyítja.

Giri hallgatott egy darabig, majd csendesesen megjegyezte:

– Van olyan megtapasztalás, ami nem Istenhez vezet?

Mindketten tudtuk a választ, hiszen a kérdező egy volt a válaszolóval.

Történt egyszer, amikor az Úr Ráma a Földön járt, hogy elment sétálni az erdőbe és összetalálkozott egy vadással. A vadász járta az erdőt és válogatás nélkül ölte az állatokat akkor is, ha nem volt szüksége élelemre. Amikor a vadász meglátta az Úr Rámát nagyon megijedt, azt gondolta ütött az utolsó órája. Leborult elé és kérlelni kezdte, hogy kímélje meg az életét.

– Miért tenném, – kérdezte Ráma – hisz te sem kegyelmezel az állatoknak, amelyek eléd kerülnek? Miért pusztítod ezeket a szerencsétlen élőlényeket, hiszen semmit sem ártottak neked?

– Uram, én vadász vagyok, és az a dolgom, hogy öljek.

– Akkor ütött az utolsó órád! – emelte fel iját az Úr.

– Uram, kegyelmezz! – könyörgött a vadász. Ráma, aki maga volt az abszolút könyörületesség elgondolkodott.

– Jól van, megkegyelmezek, ha megváltozol.

– Hogyan változhatnék meg? Egész életemet az erdőben töltöttem, egész életemben öltem, és rengeteg bűnt követtem el. Nem ismerem semmilyen más módját az életnek.

– Kántáld azt a szót, hogy RÁMA RÁMA RÁMA RÁMA.

– Uram, hogy vehetném én számra a Te szent nevedet? – Rámát valóban meghatotta a vadász alázata. A tudatlanság és a sötétség

olyan mélységben tárult fel a vadász szemében, hogy nem ítélkezett fölötte.

– Mi az, amit eddig csináltál?

– Öltem.

– Mit jelent az, hogy ölni?

– MARÁ.

– Akkor kántáld azt, hogy MA-RÁ-MA-RÁ-MA-RÁ-MA-RÁ – mondta, majd elbocsátotta a vadászt. A vadász ettől fogva ezzel a mantrával járta az erdőt. Soha egy pillanatra sem feledkezett meg a kántálásról. Végül annyira belemerült a mantrába, hogy még ölni is elfelejtett. Amikor eljött a halálos órája akkor is a mantrára gondolt, és elérte a felszabadulást.

– Mi emberek számtalan tettet követünk el tudatlanságból és helyzetünk valóban reménytelen volna, Isten túlradó kegyelme nélkül. Isten még a legegyszerűbb, legtudatlanabb embernek is adott lehetőséget arra, hogy elérje őt. Ehhez semmi másra nincs szükség, csak Isten szent nevének éneklésére. – fejezte be történetét Giri, aki körül akkor már ott ültek a himalájai szentek, akik az Úr RÁMA névére seregltek össze.

– Ha valakit csak egyszer, akár egyetlen pillanatra megérint az Úr, az összes további életében mindig arra az egy pillanatra fog vágyni és mindig azt a pillanatot fogja keresni, bármerre jár. – jegyeztem meg csendesen.

– Igen, egyszer... Egyszer mindenkire sor kerül...

Ismét kettesben maradtunk Girivel. Engem változatlanul foglalkoztatott az a megtapasztalás, ami Dawkins esetében történt.

– Te az emberi elme kiváló ismerője vagy, mondd hogyan lehetséges az, hogy valakinek a személete Istentagadóból egyetlen nap alatt Istenhívővé válik, és ilyen átfordulás után egyesek igen, mások mégsem érik el a felszabadulást? Mi zajlik ilyenkor az elmében?

– Az elme réteges felépítésű, egymást gátló rétegek helyezkednek el egymás fölött az agykéregben, mintha IGEN-NEM-IGEN rétegek váltakoznának. Az ember legbelső programja Istent illetően igenre van állítva, ha valaki szabad akaratából erre a programra nemet mond, megteheti, de ez lelki diszharmóniával jár. A harmónia helyreállítása érdekében az igen program elkezd kiterjedni, és áterjed a

tagadó agyterületre. Az IGEN, válasz a tagadásra, ami megerősíti a NEM programot. Ezek után a NEM program elkezd kiterjedni, és áterjed az IGEN területre. Így viszont már a tagadás tagadása erősödik fel, ami nem más, mint igenlés. Ugyanez a folyamat játszódott le Saul, a későbbi Pál apostol esetében is. Az átlagos szellemi képességű emberek egyik életükben tagadnak, másik életükben hisznek, és ezt addig váltogatják, amíg megállapodnak a hitben. A magas intellektuális képességekkel rendelkező emberek, egyetlen nap alatt is át tudnak fordulni, ez azonban még nem jelent Istenmegvalósítást. Istent ugyanis nem lehet elmebeli spekulációval megismerni, az elme feladására van szükség. Az Úr Brahmá így imádkozik a Legfelsőbbhöz: *”Az elme nem ragadhat meg Téged spekulációjával, és a szavak nem írhatnak le. Te vagy mindenki legfelsőbb mestere, és ezért mindenki számára imádatra méltó vagy.”*

Istent a szívünkkel tudjuk csak megismerni. Az Úr Jézus mondotta: „Szeresd a te Istenedet teljes szívedből, teljes elmédből, minden erődből.” Az Úr Krisna mondotta: „Gondolj mindig Rám, légy az Én hívem! Imádj Engem, és ajánld tiszteletedet Elöttem, s így kétségtelenül el fogsz jutni Hozzám!” Ezek a tanítások a legmagasabb szintűek, és örök érvényűek. Egyetlen filozófus sem fog tudni soha ennél nagyobb tanítást adni az emberiségnek.

– Ezek a tanítások évezredek óta jelen vannak az emberiség szellemi-kulturális örökségében, mégis alig-alig akadt, aki maradéktalanul megvalósította volna őket. Ha a Legfelsőbb Úr megkérdezi tőlem, mi az oka, mit mondok akkor Neki?

Giri hallgatott, csak könnyei hullottak, némán.

A társadalom alapegysége, a család

A család nemcsak társadalmi-szociális, hanem biológiai alapegység is, hiszen számos állatfaj családban neveli fel az utódait, ami elsősorban a faj biológiai túlélését szolgálja. Ha tehát biológiai szintről indulunk, akkor az állatvilágban fellelhető család modellekkel célszerű összevetni az emberi családot. A legkézenfekvőbb összevetésnek a majmok családja kínálkozott. A majmok esetében a család alapvetően matriarchális, lévén csak az anya személye biztos, és az utód gondozásában is döntően a nőstény vesz részt. A teljesen

vadon élő majmok esetén az anya és a gyermek kötelékének semmilyen torzulását nem figyeltem meg, ami azt jelenti, hogy a kötelék addig szoros, amíg az utódról gondoskodni kell, és automatikusan meglazul, ha az utód felnő. Az utód a nemének megfelelő, a szűkebb-tágabb környezetéből vett, viselkedésmintát követi, és nem figyelhető meg beilleszkedési zavar, mivel a csoportdinamika működése gyorsan kijelöli az egyén helyét a tágabb közösségen belül.

Az emberi család sokkal összetettebb fogalom és a családot alkotó egyének érzelmi-mentális korlátai, továbbá a társadalmi-szociális visszasságok visszatükröződnek a család torzulásaiban. Vegyük először sorra azokat a torzulásokat, amelyek az egyének szintjén jelentkeznek:

- az emberek birtokolni akarják egymást; ez vonatkozik a szülő gyermek, férfi-nő viszonyra is, ez a birtoklási hajlam teljesen hiányzik az állati társadalmakból;

- a család tagjai szerepzavarban szenvednek; a nő gyakran férfi, a férfi néha női szerepbe kényszerül, a gyermek pedig vagy rabszolga vagy uralkodó. Vannak olyan társadalmak, ahol a nő szintén rabszolga szerepet kénytelen felvenni gazdasági és szociális értelemben is. Az állati társadalmakban ilyen mértékű megkülönböztetést a hím és a nőtény egyedek között nem találtam, kivéve olyan eseteket, ahol a nemek közötti különbség biológiailag determinált (pl. az egyik lényegesen kisebb vagy gyengébb, mint a másik). Arra a megállapításra jutottam, hogy a nők elnyomásának – már ahol ez érvényesült – kizárólag társadalmi okai vannak, biológiailag ugyanis ez a legcsekélyebb mértékben sem indokolt. Sok esetben a női egyedek fizikailag és lelkileg is erősebbek, érettebbek az átlag férfinál.

Ahogy figyeltem az emberi társadalom történelmi fejlődését, úgy érzékeltem, hogy az elnyomatásból a nők csak férfi szerepkörök vállalásával tudtak kitörni, ennek pedig az lett az eredménye, hogy a hagyományos női szerepkörük zavart szenvedett, aminek a család szétforgácsolódása lett a következménye. Az a kevés nő, akinek látszólag sikerült ezt áthidalni, a munkahely és a család között skizofrén állapotban rohangálva éli életét. A kialakult helyzetben mindenki boldogtalan, a család nem tud sem megfelelő példaképet, sem őseredeti biztonságot nyújtani a gyermeknek, ami által a család lelkileg sérült, beilleszkedési zavarokkal küszködő, cél nélkül kallódó utódok tömegeit termeli ki. Ahol a hagyományos szerepkö-

rök leginkább megmaradtak, ott viszont enni sincs mit, de az már egy másik témakör.

Ha beteg a család, akkor beteg a társadalom, illetve fordítva. Sokan látják ezt, és keresik a kiutat, de nem találják. Az eredendő tévhit a fogyasztói társadalom ideológiájából fakad, miszerint az emberi boldogság fő forrását a kimeríthetetlen fogyasztás kell, hogy alkossa. Ha vágyaidat korlátlanul ki tudod elégíteni, akkor boldog leszel! – mondja a rendszer. Nos, én sehol sem tapasztaltam ezt. A fogyasztói társadalom egyfelől óriási pazarlást eredményez, másfelől mérhetetlen szegénységet, és mindkét oldalon a boldogság élmény tartós hiányát.

Miután a földi lények nem találják a család válságából kivezető utat, megpróbáltam földi megtapasztalásaim alapján összefoglalni, mi lenne az az elvrendszer, ami megoldást nyújthatna a problémájukra.

Minden ember alapvetően egyedi és csak Istenhez tartozik, ilyen értelemben a családhoz tartozás csak ideiglenes, az anyagi létsík szükséges velejárója. A család szerepe, hogy rögzítse az egyént az anyagi világban, egyfajta gyökeret jelentsen a számára, ez biztonságot nyújt, és lehetővé teszi az anyagi világbeli feladatok beteljesítését. Ahogyan egy fa képtelen gyökerek nélkül magasra nőni, úgy az ember sem képes gyökértelenül elérni az eget. Az igazán nagy egyéniségek mindig gyökerekkel rendelkeztek és energetikai táplálékot merítettek a Földből. A családnak a háttérrel kell biztosítania a gyermek számára ahhoz, hogy a saját egyéni életfeladatát, amiért született, végrehajtsa. Minden más cél másodlagos.

A családban az egyéni életfeladatokat össze kell hangolni, egymás feladatait kölcsönösen segíteni, mert minden családtag akkor jut előbbre, ha a társait is segíti. A családban csakúgy, mint a társadalomban, senkinek sincs joga a másikat elnyomni, viszont kötelességük egymás jogait úgy korlátozni, hogy a családi munkamegosztásban és szerepvállalásban mindenki részt tudjon venni. A család, mint elemi egység fennmaradása minden résztvevő érdeke, ezért mindenkinek minden tőle telhetőt meg kell tennie annak fenntartásáért. Ezt a gyermekek engedelmességgel, a szülők iránti tisztelettel és szeretettel, a szülők a gyermekekről való gondoskodással és az irántuk való abszolút szeretettel, de ugyanakkor bölcs korlátok felállításával tudnák kifejezésre juttatni. A két szülő pedig

az egymás iránti megbecsüléssel, elfogadással, megbocsátással, a kapcsolat kölcsönös ápolásával tudná elérni a családi békét és harmóniát. A kapcsolat ápolását a közös programok szolgálják a legjobban, amelyek közül a leghatékonyabbak a természetjárás, közös ima, meditáció, harmonizáló zenehallgatás, közös ételkészítés, étkezés, elmélyült beszélgetés stb.

Vajon miért olyan nehéz ezt felismerniük és megvalósítaniuk az emberi lényeknek?

Ezt a kérdést már Girinek tettem föl, aki éppen akkor fejezte be meditációját.

– Te az ideák világából jöttél, ahol teljesen természetes az, hogy a lények egymásra hangolódással cserélnek információt. Az emberek között, a durva anyagi világban egyre inkább háttérbe szorul ez a nem-verbális forma. Míg a természet közeli népek még most is sikerrel alkalmazzák, hiszen a természet erőire való ráhangolódás nélkül a túlélésük kerülne veszélybe, addig a mesterséges környezetben élők, már nem kapnak információt a természettől és elszoknak ettől. Azt gondolják nem is létezik más információs csatorna a beszéden kívül. A beszéd nagyon beszűkíti az információk átvitelét, ha nem jár együtt a partnerek összehangolódásával, ezért a földi lényeknek gyakran az a benyomásuk, hogy nem értik egymást, még akkor sem, ha azonos nyelvet beszélnek. Képzelheted mekkora bábeli zűrzavar alakul ki, ha még a nyelvük sem azonos. A család a legtokéletesebb eszköz arra, hogy megtanuljanak egymás érzéseire, gondolataira ráhangolódni. Optimális esetben, ha ez jól sikerül, akkor az egyén komoly segítséget kap a társadalomba való beilleszkedéshez.

– Apropó Bábel. A bibliából ismerem Bábel tornyának történetét, amikor Isten összezavarta az emberek nyelvét, mert azok égig érő tornyot akartak építeni. Mi a mélyebb értelme ennek a jelképes történetnek?

– Bábel tornya a jelképe minden olyan tevékenységnek, amely nem a lelki önmegvalósításra helyezi a hangsúlyt, hanem ehelyett a technikai fejlődésben látja az emberiség feladatát. A technikai fejlődés nem fog megoldást hozni a globális problémákra. Ennek oka roppant egyszerű. A technikai fejlődéshez szükséges pénzforrások szűk

érdekcsoportok kezében vannak, amelyeknek nem érdekük a globális problémák megoldása, ezért ezekre sosem fog elegendő pénz jutni, hiszen az állam már most fuldoklik a szociális kiadások finanszírozásában, a szűk érdekcsoportok pedig sosem fogják félretenni szűk érdekeiket, hiszen akkor menten elszegényednének. Bábel tornya nem egy régen idejét múlt történet, hanem napjainkban zajlik. Vessél egy pillantást a tudományok felaprózódására. Minél magasabb a technikai fejlettség, annál kisebb területét tudja egyetlen ember áttekinteni és annál több embernek kellene összehangoltan együttműködni egy tudományos probléma megoldásában. Noha erre minden elvi lehetőség megvan, kukkantsál be egy tudományos konferenciára. Ott mindenki csak önmagának és önmagáért tartja az előadást, még akkor is, ha sokan vannak a teremben és egy nyelven beszélnek.

– A család lenne tehát az a közösség, ahol elemi szinten kellene megtanulniuk a kommunikációt? – kanyarodtam vissza az eredeti témához.

– Nemcsak a kommunikációt, hanem az összehangolódást is. Erre a legjobb példa, hogy az anya kilenc hónapon át saját testében hordja a gyermekét, egy másik lényt, egy lelket, akivel testi, lelki harmóniában együtt él, legalábbis a várandósság ideje alatt.

– Az anya kétség kívül megtapasztal valamit, amit mi az ideák világának lakói minden pillanatban mindenkivel átélünk, az egységélményt.

– Az egységélmény a gyermekkel, szülővel, szerelmessel, a mesterrel, mennyei lényekkel, önvalóval, Istennel. E nélkül nincs megvilágosodás, mert ez az elkülönültség feladása, amelynek során az ego egy másodpercre kikapcsol, ami semmihez sem hasonlítható boldogságélményt von maga után. – zárta le Giri a beszélgetést, majd egy mesével folytatta. Várákozva, izgalomtól remegő lélekkel ültem le mellé.

Volt egyszer egy tisztaszívű szegénylegény, aki elindult világot látni. Elhatározta, hogy addig megy, amíg megtalálja a boldogság mesebeli kék madarát. Ahogy mendegélt az úton, meglátott egy törött szárnyú fehér galambot. – Kérlek, segíts nekem – szólította meg a madár. – Nem tudok repülni, és ha itt megtalálnak, felfalnak a vadállatok. – A legény egy percig sem tévővázott, megfogta a törött

szárnyú galambot, rögzítette a szárnyát, megetette, megitta és addig gyógyította, amíg ismét megtanult repülni. Nagyon hálás volt a madár. – Kérj tőlem bármit, teljesítem. – Ugyan mit kérhetnék, galambocskám? Nagyobb az én bajom annál, hogy te tudjál rajta segíteni. – Csak kérjél bátran, meglátod, nem fogod megbánni. – mondta a madár, mivel bűvös madár volt, akit a szegénylegény megsegítésére küldtek. – Tudod, én a boldogság kék madarát keresem, te sokfelé jártál, mit tanácsolsz, merre menjek, merre találok őt? – Hát, nagy fába vágta a fejszéd szegénylegény, de mivel segítettél rajtam, én is segítek neked. Innen hét évnyi járásra van egy bronzerdő, a bronzerdőben él egy bronz egyszarvú, ha sikerül megtalálnod, attól kérdezd meg.

Ment, mendegélt a szegénylegény és hét év múlva eljutott a bronzerdőbe. Bejárta az egész bronzerdőt, de hét évig egyetlen lénnel sem találkozott. Végül leült egy fa alá és azon töprengett, hogyan fogja megtalálni a bronz egyszarvút. Amint leült a fa alá, a fa megszólalt. – Tudom ám, mi járatban vagy. Ölelj át engem, és ha meghallod a valódi hangomat, akkor tovább mehetsz. – A legény átölelte a fát, és legnagyobb meglepetésére, a szívében megszólalt egy bronz csengettyű. A csengettyű hangjára megjelent a bronz egyszarvú és így szólt: – Gyere, ülj a hátamra, elviszlek az ezüst erdőbe, ahol találkozni fogsz valakivel, tőle kérdezd meg. – A legény felült az egyszarvú hátára, és mivel az egyszarvúnak szárnyai voltak, hipp-hopp elrepült vele az ezüsterdőbe és ott letette.

A legény hét évig mendegélt az ezüsterdőben, és senkivel sem találkozott. Mikor már harmadszor járta körbe az ezüsterdőt, megjelent neki egy vén boszorkány. – Túúúdom ááám, mi jáááratban vaaagy. – rikácsolta rekedtes hangján, de amíg meg nem csókolsz, nem árulom el hol találod meg a kék madarat! – Gondolkodóba esett a legény, hogy ezt a vén szipirtót kell megcsókolnia, de mivel már hét éve senkivel sem találkozott megadta magát, egy csókba nem fog belehalni. – Na, gyere öreganyám! – ölelte át a legény, és egy cuppanós csókot nyomott a vén banya arcára. Erre a boszorkány egy tündérleánnyá változott. – Köszönöm, hogy megváltottál egy varázslat alól. Most már senki sem állhat utunkba, ha te is úgy akarod ásó-kapa választ el bennünket egymástól. – mosolygott csábítóan a leány. – Nem úgy van az tündérlány. Én a

boldogság kék madarát keresem. – válaszolta a legény. – Rendben van. Nézz mélyen a szemembe, és minden, amire vágysz, a tiéd lesz. – A legény mélyen a tündérleány szemébe nézett, és mindent látott benne, amire ember vágyhat, csak a kék madarat nem. – Nem látom a szemedben, amit keresek, engedj utamra. – Ekkor a tündér adott a legénynek egy arany varázspálcát. – Üss rám ezzel a pálcával és akkor az arany erdőbe jutsz. Ott él, akit keresel, ám a többi a te dolgod. – A legény szót fogadott, a tündér eltűnt és ő az arany erdőben találta magát. Amint mendegélt az erdőben, egyszer csak furulyaszót hallott. Elindult a hang irányába és az egyik fa mögül előbukkant az Istenség Legfelsőbb Személyisége. Amint furulyázott, kék madarak gyűltek köréje. A szegénylegény leborult elé a földre, a transzcendentális boldogságtól könnyek szöktek a szemébe és egész teste remegni kezdett. – Uram! Kérlek, fogadj szolgálatodba! – Legyen kívánságod szerint. Térj be örök hajlékomba. – mondta az Isten, és eszerint lett.

Sokáig hallgattunk, gondolatok nélkül, elmerülve egymásban és a Legfelsőbb Személy szeretetében...

– A meséknek mély nevelő hatása és spirituális szimbolikája van, ami kiteljesíti a személyiséget. Persze az emberek meséi nem hasonlíthatók a tiédhez, ami önmagában is elég a megvilágosodáshoz. – jegyeztem meg mosolyogva.

– Elég annak, aki érti. – nézett rám átható tekintettel Giri.

– Ollé! Vizsgáztatni akarsz? – kuncogtam. – Rendben! A fehér galamb a Szentlélek szimbóluma. A törött szárny azt jelképezi, hogy az embereknek helyre kell állítani a Szentlélekkel való kapcsolatot. A bronzerdőben megszólaló csilingelő hang a szívcsakra Anahat hangjainak egyike, ami akkor válik hallhatóvá, ha megtisztult a szív minden pozitív és negatív emóciótól. Ekkor láthatóvá válik az egyszavú, ami a szépség és a tisztaság szimbóluma, a szívcsakra erőállata. Az ezüst erdő a kozmikus tolerancia megélésének fontosságára mutat rá, ami minden létező és történés elfogadását jelenti. Ha ez megvalósul, akkor jelenik meg az emberi aura fényében az ezüstszín. A banya az árnyékszemélyiség, amit a dualitás világában kivetítenek magukból a lelkek, hogy szembenézzenek vele. Mikor ez megtörtént az árnyékszemélyiség azonnal vonzóvá változik, de még

mindig kísértőként jelenik meg a lények számára és felajánlja valamennyi vágy beteljesítését. Ha valaki mindezekről le tud mondani, akkor az Istennel való bizalmas kapcsolat arany fénnel vonja be az auráját. Ezt szimbolizálja az arany erdőben megjelenő Isten. Ebben az állapotban a létező számára egyetlen vágy marad, az örök, odaadó szolgálat, ami a legtermészetesebb létezési módként nyilvánul meg, és a Transzcendentális síkra emeli a teremtetett lényt. A három próbatétel, (a galamb gyógyítása: a szenvedő lények iránti együttérzés képessége; az eggyé válás a fával: a minden létezővel való azonosulás megélésének képessége; a banya megcsókolása: a minden létező iránti szeretet átélésének képessége) az a három akadály, amelyet el kell hárítani a Kundalini erő útjából. A hét év a hét csakrát jelenti, amin összesen 3-szor kell végigmenni. $3 \times 7 = 21$, a 21-es szám számjegyeinek összege három, ami Isten három arcának megvalósítását szimbolizálja...

– Az emberek iskolájában, amint látni fogod, nem ezt tanítják. – mosolygott Giri és megjegyzésével emlékeztetett arra, hogy ideje indulnom, azért hogy tanulmányozzam, mire tanítják gyermekeiket az emberek?

Iskolarendszer

A legelső, ami az emberi iskolarendszerben meglepett az volt, hogy a rendszer a legcsekélyebb mértékben sem veszi figyelembe a gyermek adottságait, életkori sajátosságait és érdeklődését még a legalsó szinten sem. Ehelyett egy központosított tananyagot - központilag előírt követelményrendszerrel - erőltetnek rá a nebulók kezdetben még képlékeny elméjére.

Ültem az iskolapadban és szemlélődtem. Én láthatatlan voltam a számukra, de minden érzésük és gondolatuk kristálytisztán megjelent bennem. A tananyaggal legtöbbször még a tanár sem tudott azonosulni. A gyerekek halálosan unták az egészet és a tankötelezettségi kor végéig még a kezdeti gyermeki érdeklődésük is teljesen elenyészett, mivel belefásultak az egész képzésbe. Természetesen a tananyagot nagyon *okos* emberek állították össze, akik pontosan tudták, hogy mire van szüksége egy 6-18 éves korú gyermeknek. Valószínűleg abból tudták, hogy ők is ugyanezt utálták, amikor gyerekek voltak.

A második dolog, ami meglepett az, hogy úgy tanítanak, hogy a legcsekélyebb fogalmuk sincs arról, hogyan működik az emberi elme. Annak ellenére nem értik ezt, hogy a számítógépeik teljesen hasonló elven épülnek fel. A számítógépeikben is létezik egy gyors elérésű operatív memória, ami a pillanatnyilag szükséges adatok tárolására és felhasználására szolgál, és egy óriási kapacitású háttértár (winchester), ami már kicsit lassabban elérhető, és ami tele van hibás, felhasználásból kiesett, töredék programokkal, amelyek zavarják, lassítják a működést, sőt ha néhány ilyen tört program összeakadhat egy éppen futóval, akkor lefagyhat a gép. Ez meg is történik néha az embereknél, amikor valaki leblokkol vagy kiborul. Szánsalomra méltó az, hogy ilyenkor a gyógyítással foglalkozó szakemberek nem a tudat alatt futó töredék programokat tártják fel, hogy azokat töröljék, hanem gyógyszereket adagolnak.

Az iskolarendszer torzulásai és az elmeműködés ismeretének hiányosságai oda vezettek, hogy az emberi lények a rendelkezésükre álló elmekapacitásnak csak töredék részét tudják kihasználni. A legmegdöbbentőbb azonban az volt a számomra, hogy az elmekapacitás növelése senkinek sem érdeke! A társadalom jelenlegi gazdasági-politikai elitje ugyanis azonnal elbúcsúzhatna a hatalmától, ha az emberek élesebb elméjűek lennének. Másrészt az egyén, aki felvállalja elmekapacitásának jelentős növelését és zsenivé válik, értetlenséggel, kirekesztettséggel, magányossággal küszködik, és nemegyszer elhagyatottan, örültnék bélyegezve tengeti életét, mert olyasmire ébredt rá, amire a többiek nem. Olyanok ezek az emberek, mint a liliomok, amelyeket megfolyt a gaz, a dudva. Egy idő után belefásulnak a reménytelen küzdelembe. Lelkiállapotukat leginkább talán egy verssel jellemezhetném:

*A világot betölti a zaj, a lárma.
Ki csendre vágyik, elfogy álma.
A világot elönti a gaz, a gyom...
Nem irtom már, nőni hagyom...
A liliom csendesen bezárja kelyhét.
Nem hordja tovább a világnak terhét.*

Mikor idáig jutottam a megfigyeléseimben, az a gondolatom támadt, hogy mindenképpen javasolni fogom vezetőimnek, hogy

azoknak az emberi lényeknek, akik felvállalják, hogy átlag feletti tudatosságot fejlesztenek ki és ezzel egyidejűleg emberi értékeiket illetően is kiválóak átmeneti létsíkokat hozzunk létre. Ez a lehetőség mentesíti őket a durva anyagi világ terheitől, itt megfelelő vezetés mellett tovább folytathatják fejlődésüket addig, amíg bejuthatnak a félisteni, vagy a transzcendentális birodalmakba. Így motivációt jelentene számukra legalább az a tény, hogy elhagyhatják a durva anyagi világot, ahová soha többé nem kell visszatérniük, kivéve, ha nem tudnak beilleszkedni az ideák birodalmának lakói által fenntartott társadalomba. Ennek a rendszernek a létrehozásához és kidolgozásához azonban igen magas támogatókat kell megnyernem, hiszen tudom, hogy már történtek olyan kísérletek miszerint az emberiség egyes csoportjai ki lettek választva, és tudatosságuk lett emelve azzal a céllal, hogy a többiek vezetői legyenek, és ezek a kísérletek az idő múlásával mindig kudarccal végződtek. Úgy döntöttem megbeszélem ezt himalájai vezetőmmel, hogy működő-képes javaslatot tudjak előterjeszteni visszatérésemet követően.

Egészségügy

A földi ember már a történelmi idők óta a legkülönbözőbb betegségekől szenved és élete folyamatos harc a betegségek ellen. Érdekesnek találtam, hogy noha az ember pl. a sexualitásban az állatokat tekinti követendő példaképnek, a betegségekhez való hozzáállásban egészen más elveket vall. Az állatok, ha egy társuk megbetegszik, akkor sorsára hagyják, hiszen az élet természetes velejárója a halál. Ha az egyén nem tud megbirkózni a betegségével, akkor meg kell halnia, ez a természet rendje. A természeti népek körében még megfigyelhető ez a szemlélet. A természeti népek gyógynövényekkel, sámánok által vezetett gyógyító rituálékkal „gyógyítanak”, vagyis nem tesznek mást, mint segítenek a beteg szervezetnek, hogy öngyógyító erőit aktiválja. Ha ez nem segít, akkor hagyják meghalni a beteget, a halálhoz vezető utat is legtöbbször valamely rituáléval egyengetve.

A civilizált emberi társadalomban másképpen gondolkodnak. Itt feltalálták a betegellátást, a kórházat és a mindezeket összehangolni hivatott egészségügyet. A modern tudomány kétségtelenül óriási haladást ért el a világjárványok leküzdésében, de nem tudta felszá-

molni magának a járványnak a lehetőségét, ezért létrehozta a járványügyet, ami egy újabb intézményrendszer, amit el kell tartani. Természetesen mindezek fenntartása iszonyatosan sok pénzbe kerül. A betegségek „gyógyítása” érdekében létrejött a gyógyszereknek nevezett mesterséges kémiai vegyületek tömegét ontó gyógyszeripar. Az új gyógyszerek kutatása, kipróbálása újabb anyagi erőforrásokat igényel, miközben a beteg emberek és az ellátásra szorulóak száma egyre növekszik, az anyagi erőforrások pedig fogynak.

Nem kellene túl nagy elmebeli képességekkel rendelkezni, hogy belássák ez előbb-utóbb fenntarthatatlan lesz, sőt helyenként már most is az. A vezetőik által agymosott tömegek természetesen hozzászoktak ehhez, és ha fáj valamijük azonnal fájdalomcsillapítót dobnak magukba, ha pedig halálos betegséget kapnak, akkor elvárják, hogy életük megmentéséért mindent megtegyen a társadalom, mindegy mennyibe kerül, csak még lehessen egy-két hétig, hónapig szenvedni, mesterségesen fenntartva a légzést, szívműködést és egyéb testi funkciókat. A tömegek tudatlansága, iskolázottságuk ellenére, olyan mértékű, hogy még azt sem fogják fel, hogy a gyógyszerek többsége egyáltalán nem is gyógyít, csak tüneteket csillapít, vagy elnyom, mégpedig úgy, hogy valamely – a tünet kialakításáért felelős – enzim működését szerencsés esetben *reverzibilisen* gátolja. A beteg a gyógyszeres kezeléstől függetlenül – nem ritkán annak ellenére – gyógyul meg a saját erejéből. De gyakran meg sem gyógyul, mert eleve reménytelen a helyzete, ám mivel meghalni engedni törvényileg tiltott, még tovább nyomják belé a gyógyszereket. Az emberi társadalom eljutott oda, mintegy vívmányként, hogy a gyógyíthatatlan betegségek esetén lehet kérni a kegyes halált, de ez sem mindenütt megengedett.

Ezzel szemben mi az igazság? A világijárványok azt a feladatot töltik be, hogy általuk szabályozni lehessen az emberiség lélekszámát, a gyenge szervezettel rendelkezők kihulljanak a populációból csakúgy, mint ahogy ez a vadon élő állatoknál máig is természetes úton működik. Az ember persze tudatosságával túl akart lépni az állatvilágban működő természetes szelekció elvén és kezébe vette sorsát, ezzel persze a teljes felelősséget is mindazért, ami történik.

Megfigyeléseim szerint a problémák gyökere, hogy a természetes módszereket indokolatlanul kiszorították a mesterséges gyógyí-

tási módszerek, amelyek sokkal költségesebbek, veszélyesebbek vagy pl. környezetszennyezők, és mindennek oka a profit-szerzésre való törekvés, ami az emberi társadalom fő motivációjává vált. A gyógyszergyár abból él, hogy gyógyszert gyárt, a gyógyszer kereskedelem abból, hogy gyógyszert forgalmaz, az egészségügy akkor kap pénzt, ha sok beteget tud felmutatni stb., vagyis egyikük sem abban érdekelt, hogy a betegek elfogyjanak, sőt maguk a betegek sem érdekeltek abban, hogy teljesen meggyógyuljanak, mert ha betegek, akkor nem kell dolgozniuk.

A legtöbb egyszerű betegség, ha idejekorán felismerik, egyáltalán nem igényelne orvosi ellátást, és a súlyosabbak ki sem alakulnának. A tudás, ami ennek megvalósításához szükséges, az emberiiség rendelkezésére áll, csak nem él vele.

Lássuk:

1. A lélek örök, csak a test hal meg, következésképpen halál nem létezik, ezért nincs értelme minden határon túl életben tartani a testet. Az embereknek meditálniuk kellene a lélek örök természetén és isteni eredetén.
2. Ha erre képtelenek, akkor töprengeniük kellene a betegségük gyöker okán, vagyis hogy tudatosságuk elszakadt az isteni tudatosságtól, és alacsonyabb tudatossági szinteken mozognak, amely együtt jár a betegséggel és a szenvedéssel, ezért törekedniük kellene az isteni tudatossághoz való visszatérésre.
3. Ha még nem tudnak az isteni tudatosságuk szerint élni, akkor tudatában lehetnének annak, hogy létezik egy mindent átölelő életenergia mező, ami élteti a testüket, és amit fel kellene venniük, hogy visszanyerjék egészségüket, és törekedniük kellene arra, hogy minden elzárkózást megszüntessenek önmagukban, ami őket ettől az életenergiától elválasztja.
4. Ha nem tudják maguktól megszüntetni az elzárkózásukat, akkor felkereshetnének olyan gyógyítókat, akiknek kapcsolata van ezzel az életenergia mezővel, hogy segítséget kérjenek tőlük.
5. Ha nem hiszik, hogy ez működhet, akkor alternatív terápiákhoz folyamodhatnának, mint pl. a homeopátia, akupunktúra, ajurvéda, fitoterápia stb.

6. Ha ezekben sem hisznek, akkor lehetne igénybe venniük a modern orvostudomány vívmányait, azon az áron, amibe azok kerülnek.

A társadalomnak tehát azokat kellene leginkább támogatni, akik önmaguktól képesek az egészségüket megőrizni és visszanyerni, majd azokat, akik az olcsóbb alternatív terápiákat választanák a gyógyulásukhoz, végül a drága modern terápiákat nem támogatni, csak lehetővé tenni azok igénybevételét. Így lehetne egy egészséges társadalmat létrehozni. Ha ezen az elven működne az egészségügy, akkor azonnal kevesebb lenne a beteg, átmenetileg sokkal több lenne az elhalálozás, és meredeken csökkenne az emberiség lélekszáma, ami rögtön élhetőbbé tenné a bolygót, azok számára, akik megmaradnak.

Mikor idáig jutottam megtapasztalásaimban ismét felkerestem a himalájai bázist, és előadtam ötleteimet a bölcs Girinek.

– Döbbenetes számomra, hogy az emberi társadalomban mennyi pénz folyik el a betegek támogatására. Teljesen logikus lenne, hogy az egészségeseket támogassák, mert akkor mindenki abban lenne érdekelt, hogy az egyézségét megőrizze, így viszont az emberek abban érdekeltek, hogy a betegségüket megőrizzék! – Giri harsány hahotára fakadt, könnyei most a nevetéstől csorogtak végig kortalan arcán. Türelmesen vártam, amíg kikacagja magát.

– Te! Te tényleg más bolygóról jöttél! – mondta végül könnyeit törölgetve. – Nézd, az emberi társadalom nem így működik. Nem tud így működni! Ez egy fordított világ. Itt a buta tanítja az okosat, a gyenge akarja megemelni a nehezet, a gyáva irányítja a bátrát, a hitetlen akarja megváltani a hívőt, és mindegyik szentül meg van győződve arról, hogy helyesen cselekszik.

– Ha az emberiség önként nem ezt az utat fogja választani, akkor előbb-utóbb a körülmények fogják rákényszeríteni!

– Így van. Ezt hívják errefelé isteni gondviselésnek. Az isteni gondviselés a betegeket megszabadítja az élettől, az egészségeseket a betegektől, a Földet pedig az őt kizsigerelők tömegeitől. Aztán a játék kezdődik előlről. – Sokáig hallgattunk. – Nézd, – szólalt meg ismét Giri – Isten nem így akarta játszani ezt a játékot. Nem ilyen durván, ilyen kegyetlenül. De valahogy meg kell tanítani őket tetteik következményinek a megtapasztalására. Erre legjobb egy virtuális

világ, ami bármikor újrateremthető, és benne tetszés szerint bármi megismételhető.

– Igen, értem. Néha olyan valóságosnak tűnik, hogy magam is megfeledkezem arról, hogy csak egy virtuális világba léptem. Csodálatos az egész teremtség, nem tudok betelni vele. Látszólag mindenki azt tesz, amit akar, mégis mindent az isteni akarat irányít. Felfoghatatlan, hogyan csinálja ezt Isten? Legmagasabb tudatosságom minden erejének bevetése ellenére teljességében mégis felfoghatatlan marad...

– Ha számodra felfoghatatlan, akkor képzeld el, mit érthet az egészből egy emberi lélek testi mivoltában?

– Egyetlen Girim, Te, aki teljes a tudatosság állapotában időzől, mentes vagy minden illúziótól és a természet kötőerői fölött állsz, Te látod, hogyan mozgatják a kötőerők az illúzióban levő embereket?

– Látom, de segíteni csak akkor tudok, ha ahhoz az istenaspektushoz folyamodnak, amelynek a részeként tudatosítottam magamat. Más szóval, én sem vagyok képes átlátni az egész teremtetést, fiam. – hajtotta le fejét csendesen a bölcs.

Kultúra (sport, művészet, tudomány)

Ha egyetlen szóval kellene jellemeznem az emberiség kultúráját, akkor azt kellene mondanom önmagával meghasonlott, vagy célt tévesztett. Ez a céltévesztés abból ered, hogy az egyéni és a globális célok felcserélődtek, vagy összemosódtak. Az emberiség jelenleg magasan fejlett technikai civilizációt alakított ki, ami nem jár együtt a lelki, szellemi, spirituális fejlettséggel. Másképpen fogalmazva az emberiség egy olyan kamaszkorba lépett gyermekhez hasonlít, akinek kezébe adták a Föld elpusztításához, vagy akár Paradicsommá változtatásához szükséges technikai tudást és lehetőséget, de ugyanakkor ennek nincs tudatában és ennek felelősségét sem átlátni, sem felvállalni nem képes. Ebben a helyzetben a társadalom szellemi elitjének kellene irányítania a társadalmat, ehhez azonban a szellemi elitnek világosan kellene látnia az egész emberség fejlődésének célját, és a fejlődés mozgatórugóit. Ennek hiányában vak vezet világtalant és (Jézus szavaival élve) mind a ketten a verembe esnek.

Legelőször az emberiség sport tevékenységét nem is akartam tanulmányozni, mert azt hittem, hogy az a fizikai test kondícióban tartását szolgálja. Ám rá kellett döbbernem, hogy csak egy elenyésző kisebbség sportol azzal a céllal, hogy testét frissen és fiatalon tartsa. Ezzel szemben kialakult a hivatásos sporttevékenység, ami nem más, mint az ókori gladiátorok élet-halál küzdelmének alig finomított változata. A küzdelem a győzelemért folyik minden áron, még azon az áron is, hogy a sportolók eladják egészségüket azért, hogy pár ezredmásodperccel jobbak legyenek a másiknál. Már nem az a fontos, hogy ne doppingoljanak, hanem az, hogy úgy csinálják, hogy ne legyen kimutatható! Ezért aztán olyan szakértőket alkalmaznak az élsportolók mellett, akik a doppingszerek olyan kombinációit, olyan ütemben adagolják, hogy védenek átmenjenek a doppingteszten. A modern gladiátorok pedig örömmel asszisztálnak ehhez, mert győzelmük esetén kimagasló anyagi elismerésben részesülnek. Ez különösen a tömegek által közkedvelt sportokra érvényes, mert a szervezők ezekkel tudnak a legmagasabb bevételhez jutni. A nézőket pedig új világsúcsokkal lehet becsábítani, miközben az emberi teljesítmény véges. A sportarénákban folyó őrjöngést látva azt hittem a majmok bolygójára kerültem, valóban ezekben a lényekben nem volt semmi emberi.

Az egész kultúra irányítása fölött a pénz vette át a szerepet. A sport után a művészetek dőltek be. A művészetnek az lenne a funkciója, hogy az embert önmaga isteniségére emlékeztesse, és az embert Istenhez visszavezesse. Ezt a célt szolgálta a történelmi időkben a művészet és a vallások szoros kapcsolata. Minden művészeti ágban a vallás (Isten) mint fő téma szerepelt. A művészetek degradációja több lépésben ment végbe. Ha a művészet már nem tudja Istent szolgálni, akkor magasabb emberi értékek bemutatását kellene kitűznie. Feladata lenne, hogy katarzis élményt nyújtson, erősítse az ember igazságba, tisztaságba, önmaga emberi és lelki mivoltába vetett hitet. Ha ezt a célt sem tudja elérni, akkor átlagos emberi értékeket kellene felmutatnia, pl. szépség, jószág, szeretet, tisztelet. Ha már ezt sem tudja képviselni, akkor mire jó??? Hát arra, hogy pénz lehessen vele csinálni! A művészetnek kikiáltott, kiüresedett funkciójú tevékenységből ömlik mindaz, ami nem isteni, sőt még csak nem is emberi, hanem alantas és deformált. Az álművészek mocskos tudatalattijuk felböfögéseit zúdítyák az emberekre, akiknek

kifinomultabb része undorral elfordul, míg a tömegek disznó módjára rőfögve dögönyöznek a trágyadombon és mindezt még fizetnek is. Az ideológia pedig az, hogy azért kell ezt így csinálni, mert ez a tömeg igény! Mióta szabhatja meg a tömegigény a művészetek funkcióját? Ez csak olyan társadalomban lehetséges, ahol a balgák irányítanak. Azért, hogy balgaságuk rejtve maradjon, és hatalmukat megőrizhessék másokat tudatlanságban próbálnak tartani.

Az ellentmondásosság a filmművészetben érhető tetten leginkább, mert itt fejt ki a pénz a legkifejezettebben az uralkodó hatását, és mert ezen a területen alakult ki az ún. szórakoztató ipar. Itt az állítólagos tömegigényt kielégítő dömping árúk mellett, születnek méregdrága művészi alkotások is, amelyek ugyanúgy semmire sem jók, a művész ego-megvalósítási törekvésének kielégítésén kívül. Ez a másik véglet, amikor az ego-megvalósított művész alkotása senkit – beleértve önmagát is – egy lépéssel sem vitt előre sem önmaga emberi, sem önmaga isteniségének megvalósítása felé.

A tudomány dőlt be legkésőbb a pénz virtuális hatalmának. Jelenleg még az az egyébként racionális meggondolás sem érvényesül, amely szerint kutatni azt lehet, amire össztársadalmi igény van. Kutatni ugyanis mindent lehet, amire pénzt tud szerezni az ego-megvalósítási szándékkal megáldott kutató-menedzser, aki a gazdasági lobbik egyébként tudományhoz ostoba, de pénzszerzésben profi, pénzügyi menedzserei között lavírozik. Ebből fakadnak aztán azok az ellentmondások, hogy miközben a tudomány és technika az átlagember számára felfoghatatlan eredményeket ér el az úrkutatásban, a géntechnológiában stb. ugyanakkor a legtriviálisabb környezetszennyezési problémát sem tudja megoldani. A Földön minden tudás és technológia rendelkezésre áll a globális környezetszennyezés, globális felmelegedés, az éhínségek, a fajok kipusztulása stb. megelőzésére, de a tudósok nem ezzel foglalkoznak, mert nem erre kapnak pénzt, és ha ezzel foglalkoznak és megoldást találnak, akkor sem tudják találmányukat hasznosítani. Ezrével fekszenek találmányok, felfedezések a fiókokban, amit csak elő kellene venni, de ahelyett, hogy elővinnék, inkább módosítva újra felfedezik, mert az egójuknak akarnak elismerést szerezni, mivel ez a hozzáállás felel meg leginkább a társadalmi elvárásoknak.

Földi megtapasztalásaim során azt éreztem, hogy az egész szellemi elit átengedte a vezetést a pénzembereknek, sőt mintegy

azok rabszolgájává vált. Most a pénzemberek irányítják, mit kutathatnak, mit alkothatnak, mit adhatnak ki, mit tehetnek közzé és hol, milyen formában. Ha valami nem gazdaságos (nekik), és nem kecsegtet üzleti haszonnal (számukra), akkor az, nem is létezik. Teszik mindezt a demokrácia köntösébe ágyazva, és hogy még kevésbé legyen feltűnő az emberiséget mesterségesen a szellemi kiskorúság állapotában tartva. Mindehhez a szellemi elit egy része asszisztál, és csorgó nyállal nyalja a pénzemberek hátsó felét azért a kis alamizsnáért, amit odadobnak neki. Mindemellett a pénzemberek irányítása pusztulásba sodorja az egész Földet lévén, hogy az ő elméjük csak a pénz szaporításáig ér fel, az alkotás és a magasabb célok felfogásának képessége nem adatott meg a számukra.

De térjünk vissza a céltévesztéshez. A pénz, eszköz a célok eléréséhez, de nem maga a cél. Ha a pénz uralkodik, akkor az eszköz átveszi a szerepet a folyamatok irányítása felett, és a folyamat csak önmaga reprodukálásáig jut el, vagyis a pénz önmagát megsokszorozni akarja, és a folyamatokat eszerint irányítja. Ez a pénz önmozgása. A kapitalista társadalom működése a pénz önmozgásán alapszik. Ennek a fizikai lehetőségek szabnak korlátot, nevezetesen amikor a tőke globalizálódik, és már nincs, akit kizsákmányoljon, mert akkora a szegénység, és/vagy mert elfogytak a földi erőforrások, akkor a rendszer kollabál. Világos, hogy gazdagodni csak mások rovására vagy a Föld erőforrásainak rovására lehet, ha tehát ezek elfogytak, akkor a rendszer csődöt mond.

Az emberiség ma egy olyan társadalmi formációban él, ami nem tartható fenn, és össze fog omlani. Ebben óriási felelőssége van a szellemi elitnek, amely talán látja ezt, de vagy homokba dugja a fejét, vagy önmaga öncélú boldogulását keresve kitér a probléma felvállalása elől.

Legelőször is le kell szögezmem, hogy ahol a legnagyobb tudás van, ott van a legnagyobb hatalom, továbbá a pénzt az irányító funkció helyett az eszköz funkciójába kell visszahelyezni, mert ott a helye. A szellemi elitnek pedig törekednie kell arra, hogy visszاسzeresse az erkölcsi tartását, saját tudásának és hatalmának tudatában. Ha nem így tesz, akkor a szellemi elit együtt bukik a kapitalista társadalommal, és a káoszban a teljesen tanulatlan csőcselék veszi át az irányítást elsöpörve a tudomány és technika eddig elért vívmányait, mivel azokat használni úgysem tudja.

Éreztem, hogy jelentésemben ezen a ponton kissé elragadtak az érzelmeim, és nem tudtam tárgyilagos szemlélője maradni az eseményeknek, éppen ezért visszatértem a Himalájába pihenni. Éppen őszi napforduló volt az északi féltekén, ami az ős közzeledését jelzi a mérsékelt égövön. Csalódásomat az emberi faj fejlődőképességében nem tudtam és nem is akartam eltitkolni Giri előtt, aki szomorúan fogadott – Tudom, mit érzel. – Kezét a vállamra helyezte, így üldögéltünk szótlanul. Az ősre gondoltam és arra, hogy rövidesen lejár a küldetésem:

*„Hervadtan lehull minden levél,
nyári álmát siratja az őszi szél.”*

Meglepetésemre Giri versben válaszolt:

*„A hómezőkön vándor szerzetes,
nincs más vágya, kegyelmet esd.”*

Hosszan nézett rám, átható, kigyóyszerű tekintettel, mintha nem tudná eldönteni értem-e? Miközben én a sírás és a nevetés között vergődtem félúton. Végül zavartan elnevettem magam.

– Ennyire gyenge? – kérdezte, mint egy gyermek, akit rajtakaptak egy kis csínytevésen.

– Ellenkezőleg, nagyon, nagyon találó. – válaszoltam most már kacarászva. Valójában nem költői próbálkozásán nevettem, hanem saját villámcsapásszerű felismerésem töltött el mennyei boldogsággal, mivel megértettem az isteni terv lényegét. Giriből olyan szinten áradt az isteni bölcsesség, hogy csupán a közelében való tartózkodás elég volt ahhoz, hogy Isten tenyerében érezzem magamat.

– A teremtmény csak saját illúziójában, saját álmában csalódhat. – utalt a versem lényegére. – Mit vártál? A kórházba nem az egészségeseket, hanem a betegeket szokták beutalni azért, hogy meggyógyuljanak. A Föld, mint kórház, az ego-betegség gyógyítására lett létrehozva, nincs más feladata. Itt mindenki és minden ugyanattól a betegségtől szenved. Az ego-betegség lényege pedig az, hogy az ember a saját céljait és vágyait a globális, összemberi érdekek elé

sorolja. Ez a céltévesztés szüli azokat a téveszmerend-szereket, amelyek csalódással töltöttek el. De a java még hátra van. – Utalt küldetésem utolsó feladatára, amelynek során az emberiség és Isten kapcsolatát kellett tanulmányoznom.

– Még mielőtt tovább mennék, áldjál meg!

– Én? Ki vagyok én, hogy téged megáldjalak?

– Kérlek! – letérdeltem elé, így már nem utasíthatott vissza.

– Uram, legyen meg a Te akaratod – helyezte áldón fejemre a kezét.

Ezt követően hosszabb időt töltöttem el a himalájai bázison, miközben mesterem az önmegvalósítás isteni művészetére oktatott. Így tettem szert, én a szellemi világ lantosa, aki intuitív, mindent befogadó, mindennel azonosulni képes költő és művész voltam, a bölcsesség és a tisztánlátás tudományára.

Giri egy történettel búcsúzott tőlem, amit útravalóként nyújtott át a számomra.

Tanmese az önzetlen, odaadó szolgálatról, avagy jótett helyébe ne várj semmit

Az oroszlán és a kisegér *(La Fontaine nyomán)*

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy oroszlán. Ő volt az állatok királya. Egyszer az oroszlán nagyon megéhezett, de lusta volt vadászni, így aztán elkapott egy kisegeret, aki éppen a közelében motoszkált.

- *Na, kisegér, most ütött az utolsó órád. Búcsút mondhatsz az életednek.*
- *Ne egyél meg kedves oroszlán, én úgymint kis falat vagyok a számodra, és meglátod, egyszer még hasznomat veheted.*
- *Hahaha - nevetett az oroszlán – Ugyan mi hasznát vehetném én egy kisegérnek, én, aki az állatok királya vagyok! Ám abban igazad van, hogy a fél fogamra is kevés lennél, ha megennélek, csak éhesebb lennék tőled. Így aztán, lásd, milyen kegyes vagyok hozzád, elengedlek, de többé ne kerülj a szemem elé.*

Telt, múlt az idő, s egyszer az oroszlán kelepcébe esett. Üvöltésétől zengett az erdő, de bizony senki sem tudott rajta segíteni. Meghallotta ezt a kisegér is, és eszébe jutott az ígérete. Gyorsan összeszedte magát, és az oroszlán segítségére sietett. Elrágta a kötelet, és kiszabadította az állatok királyát.

- *Látod, - állt oda az oroszlán elé - mégiscsak igazam lett. Mondtam én, hogy még hasznomat veheted.*
- *Én meg azt mondtam, hogy ne kerülj még egyszer a szemem elé. Most tütött az utolsó órád. Megeszlek.*
- *Miért akarsz megenni kedves oroszlán, - kérdezte a kisegér megszeppenve - hiszen én megmentettem az életedet? Nélkülem sohasem tudtál volna kiszabadulni a kelepcéből!*
- *Éppen ezért. Nehogy elmondhasd valakinek, hogy te szabadítottad ki az állatok királyát!*

Ezzel bekapta a kisegeret és megette. Rövid idő múlva az oroszlán ismét kelepcébe esett, de most nem volt, aki megmentse, így elpusztult. Teltek, múltak az évek, és eljött az idő, hogy az oroszlán és a kisegér ismét újjászülettek oroszlánként és kisegérként. A történet megismétlődött. Am ezúttal a kisegér okosabb volt. Az oroszlán farka közelében rágta el a kötelet, és mielőtt az állatok királya észrevehette volna, ki volt a szabadítója, elfutott.

A kisegér a Mennyek Országába került ezért a tettéért, ám az oroszlán, azóta is sok-sok kisegérrel játssza ugyanazt a történetet, egészen addig, amíg rá nem ébred, hogy nincs különbség az oroszlán és kisegér között, mert minden élőlényben ugyanaz a Felsőlélek (Szentlélek) munkálkodik.

Igen, minden rendjén van így. A tudás pedig olyan, mint a víz, ami fentről lefelé folyik. Ha nem hajolunk meg egymás előtt, sohasem kapjuk meg egymás tudását és képességeit. Az Istenmegvalósítás egy olyan folyamat, amelynek során sosem tudhatjuk ki és mi visz hozzá közelebb. Ha a hangya szorgalmát akarom megkapni, akkor meg kell hajolnom a hangya előtt, mert ez a lény képviseli legjobban Istennek a szorgalom aspektusát. Minden létezőnek adott Isten legalább egy olyan tulajdonságot, amely abban a létezőben manifesztálódik a legtokéletebben. Giri tanítása által tettem szert arra a képességre, hogy valóban lássak, a legparányibb létezőnek a

lényegiségét éppúgy, mint a leghatalmasabbét. Így már felkészülve éreztem magamat az utolsó feladatra.

Vallás, filozófia, az önmegvalósítás tudományának ismerete

Az embert öntudatra ébredése óta végigkíséri a vallás és a hit. A Föld tudósai azt gondolják, hogy az ember tudatlanságból fordul a transzcendens felé, mivel nem érti a környező világot a maga összetettségében, és tudományos ismereteinek hézagait pótolja vallásos elképzelésekkel. Így ha a tudomány fejlődésével magyarázatok születnek az univerzum eddig tisztázatlan jelenségeire, akkor a vallásos világnézet eltűnik. Ez a jelenleg érvényben levő tudományos ideológia. Csakhogy a vallás és a hit nem tudományos, hanem lelki kategória, és kicsúszik a tudomány vizsgálódásai köréből. A tudomány leszűkíti vizsgálatának tárgyát az anyagi világra. Csak az tudomány, ami axiómákból levezethető (pl. matematikai törvények) vagy empirikusan megtapasztalható (kísérletek útján) és szükség szerint reprodukálható. Így már a filozófia – amely egykor a gondolkodás (elmélkedés) tudománya volt a földi civilizáció történetében – sem tartozik a tudomány tárgykörébe, mert nem elégíti ki a tudományos gondolkodás feltételeit. Ezzel a földi tudomány a saját farkába harapó kígyóhoz hasonlítható, önmaga börtönéből nem tud kijutni, mivel vizsgálódásai köréből kizárta mindazt, ami nem anyagi, és áltudománynak vagy csalásnak minősíti mindazt, amire materiális magyarázat nem adható.

Pedig az embert a vallás különbözteti meg az állattól. Minden élőlényben jelen van a személytelen életenergia mező egy darabja, ami élővé teszi, de az ember kapta meg a személyes isteni tudatosság egy parányi darabkáját, ami által ő emberként és Isten részeként élhetné meg magát. Ha ez igaz, akkor miért nem történik ez így? Azért mert az emberben az isteni tudatosság mellett működik egy másik program is, ami a személyes én-tudatát elválasztja az isteni tudatosságtól. Ez egy réteg, amelyet ego-programnak nevezünk. Ezáltal jön létre az ember kettős természete, ez az ami speciálisan érdekessé és esetünkben vizsgálat tárgyává tette az embereket.

Rekultivációs kísérletünk lényege tehát az, hogy az isteni tudatosság szikráját egy állati testbe helyezve, majd egy ego-progra-

mot rátöltve mennyi idő alatt milyen mértékű fejlődés érhető el. Hogyan lehet meggyorsítani az ily módon manipulált emberiség fejlődését, úgy hogy az számukra elviselhető legyen, és egyéni szabadságuk se sérüljön. A kísérletbe annak idején mindenki önként kapcsolódott be, vagyis önként vállalta, hogy isteni tudatosságával alászáll egy állati testbe. Az ego programra azért volt szükség, mert az isteni tudatosság szikrák egyike sem lett volna képes e nélkül elviselni az állati testben létezést.

Mostanára a kísérlet-játék olyan mértékben eldurvult, hogy az már zavarja a magasabb világok nyugalma, és egyidejűleg a magasabb világok lényeit felelősség is terheli a játék kimeneteléért. Ezért vannak olyan irányadó személyiségek, akik a kísérlet visszavonását javasolják, ami természetesen az egész Föld és valamennyi lény fizikai pusztulásával járna együtt. Az isteni tudatosság szikrák természetesen elpusztíthatatlanok, csakúgy mint az őket átható életenergia, csak a virtuális fizikai világ tűnne el, de ennek során fennáll a veszélye annak, hogy az isteni tudatosság szikrák elveszítenék egyéni karakterüket és tudatosságukat, és egy központi személytelen energiamezőbe kellene ömleszteni őket. A magasabb világok felelős lényei azon töprengenek, hogyan lehetne ezt a kísérletet úgy megszüntetni vagy továbbfejleszteni, hogy sem a kísérletben részt vevő lények személyes szabadsága, sem az isteni törvények ne sérüljenek.

A magasabb világok lényei időről időre leszülettek az emberek közé, és mint világtanítók tevékenykedtek, hogy így vezessék vissza saját isteni tudatosságuk megtapasztalásához az emberiséget. Ezek a próbálkozások azonban sorozatosan kudarcot vallottak. Nekem tehát az is feladatom volt, hogy tanulmányozzam ezeknek a kudarcoknak az okát a jövőbeli hatékonyabb megoldások kidolgozása érdekében.

A tudomány és a technika páratlan fejlődésnek indult az utóbbi száz évben a Földön. A Föld lakói előtt sorban tárulnak fel az anyagi világ működését szabályozó törvények, de mivel a tudomány beszűkítette tevékenységi körét az anyag tanulmányozására a szellemi világ törvényszerűségeinek vizsgálata alábbhagyott, márpedig e nélkül távlatilag nincs továbblépési lehetőség, hiszen minden anyagi törvény a szellemi törvényszerűségek egy leszűkített, alacsonyabb dimenzióba történő kivételéseként jön létre. A szellemi világ törvényszerűségeinek vizsgálatát a hit és vallás kategóriába sorolják és tudománytalannak minősítik. Ez a lételméleti filozófiák visszafej-

lődéséhez vezetett. A szabad gondolkodás hiányában a vallások dogmatizált rituálé rendszereké váltak, amelyekben fokozatosan elvesztek az eredeti tanítások lényegi elemei. A tudományos gondolkodás nem véletlenül utasítja el a jelenleg létező vallásokat, mint tudománytalan tévtanokat. Így aztán az emberi társadalom kettészakadt ateista tudósokra és hívő tudatlanokra, akik egymással harcolnak. Az ateista tudósok nincsenek tisztában azzal, hogy Istent, mint belső lelki programot önmaguk részeként kellene felismerniük, a hívők pedig valahol önmagukon kívül keresik Istent, ezáltal elkülönülnek tőle és belső megtapasztalás hiányában nem találják vele a kapcsolatot.

Ha az emberi társadalmat egyetlen szóval kellene jellemezni, azt mondanám kaotikus. Még a különböző vallások követői is harcolnak egymással, mert azt gondolják, csak övék az igaz hit és az igaz Isten, és a másik téved, sőt hazudik. Valami hasonló történik az örültek házában is, amikor két Napóleon találkozik, és összevesznek azon melyikük az igazi. Persze most már lassan kimegy a divatból, hogy az örültek Napóleont játszanak, most többnyire Jézust vagy Buddhát kell alakítani, ezt viszont szabadlábbon is lehetséges. Ezzel azt kívánom megjegyezni, hogy a Föld hemzseg a tév- és áltanítóktól, akik semmilyen belső megvalósítással nem rendelkeznek, de divatos szlogenjeikkel számos követőt gyűjtenek. Ezzel együtt az anyagi világ egy olyan langyos szellemi állóvízzé vált, amelyben jól lehet dagonyázni, de az elmúlt ötszáz évben vallási hovatartozástól függetlenül, alig jutott ki belőle megvilágosodott lélek.

A Földlakók a lelki fejlettség nagyon különböző szintjén állnak, mert erre az egyetlen helyre lett ömlesztve mindenki, aki anyagi megtapasztalásra vágyik. Valahogy szeparálni kellene őket! Elkülönült létsíkokat létrehozni, ahová a lelki megvalósítás szintje szerint kerülhetnek az emberi lelek, hogy ott folytassák a fejlődésüket. Ezt a gondolatot már a himalájai bázisra visszatérve Girivel osztottam meg.

– Te mit gondolsz erről, mester? – kérdeztem mellé telepedve.

– Eddig is ez történt, csak földi viszonylatban – jegyezte meg lakonikusan Giri. – Nem véletlenül születik valaki Afrikában vagy Észak-Amerikában, vagy gettóban, vagy palotában.

– Ha elkülönült, de ugyanakkor átjárható létsíkokon élnének könnyebb volna megoldani a képzésüket. Most, ha tanítasz valamit az egyiknek kevés, nem figyel rád, a másiknak sok, félreérti. Mintha egyetlen osztályba járatnánk az óvodást és az egyetemistát.

– Ebben igazat adok neked. Nem könnyű, de nem lehetetlen megoldani a szelektálásukat, ha megtaláljuk a megfelelő szempontokat a szétválogatáshoz. Van elképzelésed?

– Még nincs. Nem találtam összefüggést sem az egy adott kultúrához való tartozás, sem a gazdagság-szegénység és a lelki fejlettség között. Sőt a lelki fejlettség még a vallási hovatartozással és a hittel sem volt összefüggésben. Találtam olyan embereket, akik önmagukat ateistának tartják, mégis mélyen átélt humanizmusok miatt sokkal inkább isteni tudatosságukat élik, mint a szertartásokra járók többsége anélkül, hogy tudnának erről. Másképpen fogalmazva sok „vallásos” hitetlen, és számos ateista „hívő”.

– Ezt ne terjeszd a papok körében, mert máglyára küldenek, – nevette el magát Giri. – vagy keresztre feszítenek, mint Jézussal tették.

– Szerencsére most másik filmet forgatunk, és ennek sem én vagyok a főszereplője, ezért nyugodtan megszökhettek a következmények elől. – feleltem mosolyogva, de mélyen átérezve megjegyzésének lényegét. – A kérdés az, számíthatok-e rád? – Giri rejtélyesen bólogott.

– A kulcs a keresztény Bibliában lett elrejtve: „Úgy jövök el hozzád, mint a tolvaj, az éj leple alatt...” De **ki** érti ezt?

– Bocsánat, mennem kell, jöttek értem! – kacagtam boldogan. Giri velem nevetett.

– Hát, valahogy így van ez... Akiért jöttek, az érti, akiért még nem, az Megváltóra vár. Pedig nincs már mire várni.

– Bocsánat, mennem kell. – ismételt meg a mondatot elkomolyodva. Az ősz Giri magához ölelt.

– Tudom fiam, tudom. – és mintha könnyek csillogtak volna a szemében...

– Sohasem térek ide vissza. „Olyan vagyok, mint a szél, nem tudni honnan jő és hová megy...” Neked is... hamarosan indulnod kell...

– Én mindenütt Istenben vagyok, ezért mindenütt otthon vagyok.

– Köszönöm. Örök lenyomatot hagytál bennem, Uram. – földig hajoltam előtte, majd szótlánul beszálltam csillagközi űrhajómba, ami már villogva figyelmeztetett az indulásra.

Visszatérés

Pontosan egy óras földi tartózkodás és összesen hat óras utazás után megérkeztem a Csillagközi Űrkutatási Rekultivációs Központ űrkikötőjébe és azonnal Shiv irodájába siettem.

– Uram, állok rendelkezésedre.

– Köszönöm. Jelentésed alapján már meghoztuk a döntésünket. Földi kísérletünk felszámolása mellett foglalt állást a rekultivációs bizottság.

– Mit jelent ez Uram?

– Teljes likvidálást.

– Uram, ez a döntés meghaladja a hatáskörödet. – közöltem minden emóció nélkül. – A Legfelsőbb Személyhez fogok fellebbezni. – Egy pillanatig farkasszemet néztünk egymással.

– Tedd, amit jónak látsz. – Csendesen lehajtotta fejét. – Meghajlok Chris akarata előtt.

A döntés

„Senki sem vonható felelősségre azért, amit álmában tesz. Ám mindenki maga felelős azért, ha rosszakat álmodik.”

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Önök, a Legfelsőbb Személy kegyelméből, tovább folytathatják álombeli játékaikat a Föld nevű bolygón egészen a felébredésig.

FÜGGELÉK

Az Univerzális Krisztus-tudatosság (UKT) filozófiája

Isten öröktől fogva létező, örökkévaló, mindenható, mindentudó, mindent átható, végtelen dimenziójú, és nem teremtetett. Önmagában teljes, ezért nincs szüksége senkire és semmire. Bármely formát fel tud venni, és bármilyen formában meg tud nyilvánulni. Létezik, mint megnyilvánulatlan (nem-teremtő aspektus), ebben az állapotban, noha Ő ismeri önmagát, megismerhetetlen, mert nincs tőle független létező, aki megismerhetné. Ebben a formában csak negációval jellemezhető: *nem ilyen, nem olyan*.

A nem-teremtő megnyilvánít önmagában egy részt, mint Legfelsőbb Önvalót: „Én a Legfelsőbb Önvaló vagyok!” Ez az első gondolat (OM). Ez a rész az Egység, mivel a megnevezett rész egységben van a megnyilvánulatlan Létezővel. Az Egység azáltal válhat teremtővé, hogy létrehoz önmagából két erőt, a teremtő és a fenntartó aspektust, mivel csak e két erő egysége tud fenntartható teremtést létrehozni. Már az első teremtő gondolat azonnal elenyészne, ha nem állna mellé a fenntartó erő, amely a gondolatot megőrzi. Teremtő gondolatok folyamatosan születnek, de manifestáció csak akkor jöhet létre, ha a fenntartó erő hozzájárul. Amikor a két erő kiegyenlítődik, egyensúlyba kerül, akkor jön létre villanásszerűen a teremtés, ami egy gondolatszakra kivetítése a Legfelső Önvalón kívüli dimenzióba. Ez a dimenzió Isten testeként képzelhető el, amelybe Isten a teremtés során energiát helyez ki. A gondolatszakra végigszalad a transzcendentális test elemein, megérinti, mozgásba hozza azokat, amiktől minden megérintett elem megnyilvánul, mint a Transzcendentális Valóság része, amelybe Isten, mint személyes, Legfelsőbb Önvaló önmagát helyezi.

A Transzcendentális Valóság örökkévaló, és önragyogó, benne már minden névvel és feladatkörrel rendelkezik. A személyes Isten (Bhagavan, Krisna-Narayana) erői a teremtő erő (Krisztuserő) és a fenntartó erő (Szentlélek, Paramatma), a Legfelső Önvaló fénye kisugárzik a Transzcendentális Testen kívüli megnyilvánulatlan dimenzióba, és mint személytelen Brahman sugárzás láthatóvá válik. A Transzcendentális Valóság mintájára jön létre a teremtés további

kivetülése. Innentől kezdve már a személyes Isten rábízza a teremtés folytatását önmaga egy részére, aki *nem-elkülönült teljes-rész* (Istennel egységben létező, teljes tudatossággal rendelkező személy), az ő további teremtése hozza létre a duális (kétpólusú) világot, felhasználva a két erőt, melyek közül a teremtő erő a formákat hozza létre, a fenntartó erő, az üres formákat kitölti tartalommal. A teremtés attól a ponttól kezdve, hogy Isten egy *nem-elkülönült teljes-része* átvesszi, ismétli önmagát, mert abban minden egyes elem ismét teremtővé válik, vagyis további energia kihelyezés történik.

A Transzcendentális Valóságban nincs szükség Törvényre, mert ott mindent az Isten tudatosság szabályoz. A duális világ megteremtője létrehozza a Törvényt (Tao, Dharma), amely a duális világ fölött áll, annak történéseit szabályozza és a Krisztuserő kivetüléseként megnyilvánul a kozmikus tudatosság, a Szentlélek (Paramatma) kivetüléseként pedig a kozmikus szeretet, amelyek ezen erők személytelen aspektusainak megvalósítási szintjei.

A személytelen erők folyamatosan személyes aspektusokká fejlődnek, ahogyan növekszik azoknak a lényeknek a száma, akik azt az erőt a legtokéletesebben megvalósították, átérték. Így az anyagi világ teremtoi (Úr Brahmá) a Krisztuserőt legtokéletesebben megvalósított személyek sokasága, akik az anyagi Univerzumok sorozatát hozták létre, amelyek közül csak kevés manifesztálódott durva anyagi (fizikai) formában, mint a mi világunk. A Paramatmát legtokéletesebben megvalósított személy pedig Jézus Krisztus volt, aki ezáltal a személytelen Paramatma személyes formájává vált, és mint archetípus rögzült.

Érzékelhető tehát, hogy a végtelen Univerzumban végtelen sokféle Istenmegvalósítás képzelhető el, amelyek közül egyénileg választanunk lehet a vonzódásainknak megfelelően. A különböző erőket és energiákat szintenként más-más személyek képviselik, akik azt vállalták, hogy a lények segítése céljából az adott síkon manifesztációt hoznak létre, hogy segítsék a teremtmények Isten tudatosságának kifejlesztését. Például Szűz Mária a kozmikus szeretet megvalósításának archetípusa, Buddha pedig a kozmikus tudatosság illetve a Törvény megvalósításának archetípusává vált. A hinduizmus megvilágosodottjai közül, akik a személytelen aspektusokhoz vonzódnak, a Brahman megvalósítást tűzik ki célul, sokan pedig a Krisztuserőt (pl. Mahavatar Babaji) vagy magát Krisnát (pl. Caitanya

Mahaprabu) képviselik. Az Úr Siva meditatív állapotban a Világ-szellem megtestesítője, aki a teremtető Krisztuserőn medítál. Társa Shakti (Durga, Földanya) az anyagi világ fenntartásáért felelős ellenpólus. Ez a két erő elkülönülten van jelen az univerzumban, a két erő egyesülésekor Shakti kivonja erejét az anyagi világból, mintegy magára hagyja azt, ekkor az anyagi világ pusztulni kezd, majd ismét újjáépül.

Valójában bármilyen megvalósítást választhatunk szabad akaratunkból, de vezetőink és vonzódásaink úgyis az elérhető irányba fognak irányítani bennünket.

Az UKT filozófiája szerint a teremtetett világot nem a személytelen Törvény irányítja, hanem a személyes Isten, de aki a személyes Istent nem ismerte fel, annak számára a személytelen Törvény lesz a sorsát meghatározó tényező. Ezért igaz Jézus tanítása, miszerint mindenkinek hite szerint adatik, mert mindenki a hitének, fejlettségi szintjének megfelelő elbírásban és bánásmódban részesül.

Az UKT filozófiája szerint nincs bűn, büntetés, és büntető Isten, csupán a visszahatás törvénye érvényesül, amelynek értelmében az ember magához vonzza azokat az eseményeket, amelyekkel önmagát bünteti vagy jutalmazza saját hite szerint. Mivel azonban a személyes Istenbe vetett hit felülírja a személytelen, ezáltal mechanikus Törvény működését, létezik megbocsájtás, kegyelem és üdvözülés Isten indokolatlan kegyelméből az Isten előtt meghajló lények számára.

Az UKT filozófiája szerint a teremtetésnek célja és értelme van, ami nem más, mint a teremtetett lények örökkévaló fejlődése Isten minél magasabb szintű megismerése céljából. Ebben a folyamatban létezik megpihenés (tartózkodás) egy-egy átmeneti tudatállapotban, létezik visszalépés (pl. az Én-tudatosság visszaadása és az elmerülés a személytelenben vagy a megnyilvánulatlanban), de a végső cél az átjutás a Transzcendentális Birodalomba, ahonnan nincs visszatérés az anyagi létformákba, legfeljebb a Legfelsőbb Személy kíséretében teljes tudatossággal. Mindaddig, amíg ide eljutunk, léteznek átmeneti létsíkok, amelyek az önmegvalósított mesterek kegyelméből állnak rendelkezésére a fejlődő lelkeknek, akik egyelőre csak a durva anyagi világ elhagyására képesek.

Az UKT filozófiája szerint a boldogság egyedüli forrása az önvaló felismerése, az Isten megvalósítás felé haladás, és a helyes életfilozófia kialakítása, amelyben az egyén örömforrást és meg-

nyugvást talál az anyagi létezés nyomasztó ellentmondásossága és meghasonlottsága közepette.

Az UKT filozófiája szerint az egyéni lélek (mikrokozmosz) fejlődése ismétli az univerzális (makrokozmosz) fejlődési folyamatokat, vagyis ugyanaz történik kicsiben, mint nagyban. Az első isteni gondolat az önvaló létezésének tudatosítása, majd a két erő (teremtő erő: jang, fenntartó erő: jin) felismerése, kiegyenlítése, egyesítése és felvezetése, amelynek eredményeképpen a személy önragyogóvá válik (az önvaló fénye akadálytalanul áramlik a lényéből). Ezt az állapotot Siva-Shakti egyesülésnek is hívják, ami automatikusan megsemmisíti az illúzióvilágot az egyén tudatában. Érzékelhető, hogy a makrokozmosz anyagi világa nem semmisül meg attól, hogy valaki átéli a Siva-Shakti egyesülést, de az egyén mikrokozmosz anyagi világa igen. Ezért ő, mint egyén kijutott az anyagi világból, visszavonhatja az anyagi világba kihelyezett energiáit és elfoglalhatja helyét az Univerzum egy adott pontján, ahol szolgálatát tudatosan vagy öntudatlanul teljesítve létezik tovább. Tudatosságát Isten felé haladva csak egy adott pontig őrizheti meg a megvalósítottági szintjének megfelelően, pontosan úgy, ahogy egy magasabb tudatosságú mester jelenlétében a tanítvány sem megszólalni, sem egyéniségét megőrizni nem tudja, csupán feloldódni képes benne. Ekkor a létező vagy feloldódik, teljesen feladva egyéni tudatosságát, amit sok-sok életem keresztül tökéletesített, vagy elfoglalja a számára kijelölt helyet, ahol szolgálatát odaadással végezve tovább fejlődhet, hogy még közelebb kerüljön imádata tárgyához.

Az Univerzális Krisztus-tudatosság

- **univerzális**; mert vallásoktól független, dogmamentes, mindenki számára fejlődési lehetőséget biztosít a saját hitének keretei között, és mert Isten bármely aspektusának megvalósítására lehetőséget ad. Noha a hindu istenneveket használja, ez csak azért teszi, mert más vallások nem nevezték nevükön ezeket az erőket.

- a **Krisztus** megvalósítás irányába vezető, ami alatt értem Jézus Krisztust, továbbá minden olyan mestert, aki a Krisztuserőt kisebb-nagyobb mértékben megvalósította, továbbá a Legfelső Önvaló megvalósítását egyaránt,

- **tudatos;** a legmagasabb szintű tudatosság kifejlesztésének irányában, a tanítvány tudatos erőfeszítései által halad.

Annak érdekében, hogy az Univerzális Krisztustudatosság megvalósítását elősegítsem, megalapítottam az Univerzális Krisztustudatosság Mozgalmat (UKTM) mindazok részére, akik befogadók ennek a könyvnek a tanításaira, és akiknek a célja, hogy megszabaduljanak az anyagi világ kötelékeitől a jelen vagy egy következő életükben.

Utószó

Aki sziklaszilárd az Önvalóban, annak elméje olyan, mint egy sima víztükör. Időnként az események hullámokat fodroznak rajta, amelyek rövidesen elcsitulnak, és a víztükör ismét elsimul.

Ilyen vagyok én is. Az események hatással vannak rám, mert e nélkül nem tudom megvizsgálni őket. A hatás eredménye kétféle lehet, az esemény vagy erejét veszítve lehull rólam, vagy irányt változtatva tovább halad, mindkettő az isteni akarat szerint történik.

Én, mint Rhasoda Varga Margit, születésemtől halálomig jelen voltam az anyagi univerzumban, és tudatosságommal hatással voltam azokra az eseményekre, amelyek megérintettek.

Ennyi a volt a feladatom. OM! Ámen. OM!

További információk:

www.uktm.org

<https://www.facebook.com/Univerzális-Krisztustudatosság-Mozgalom-343736558987837>

A szerzőről

Varga Margit (avatott nevén: Rhasoda May) 1957. július 22-én született Gyöngyösön. Az UKTM alapítója, vezető jogamestere és tanítója. REIKI-, AROLO-, Aktív Szellemgyógyászat mester-tanár, Angyaltanfolyam vezető, esszénus mester. Járatos a buddhizmus, hinduizmus, taoizmus, kereszténység vallási-filozófiai rendszereiben. Ismeri továbbá a modern pszichológiai irányzatokat és alternatív gyógyítási módszereket. Társszerzője a *Természetgyógyászati alapismeretek* (1998, Salgótarján) c. természetgyógyászati tankönyvnek. Természetgyógyászként indult, de később belső útja már más irányba vezette.

Természettudományos végzettsége: gyógyszerész és matematikus, gyógyszerész egyetemi doktor, valamint a kémiai tudomány kandidátusa.

A Fény Gyermekai Magyar Esszénus Egyház alapító tagja, majd avatott papja volt. Később belső útját követve elhagyta az Egyházat. Négy évig volt személyes tanítvány a Dharam Vir Mangla által alapított God- & Selfrealization Foundation (India, Delhi) szervezeten, amelynek a guruja a világhírű jogi Paramahansa Yogananda. A Yogoda satsang nemzetközi mestere által beavatást kapott a kriya jogába is. Jelenlegi guruja és lelki tanítómestere Sri Yukteswar Giri.

Ezen a köteten kívül még számos könyvet írt és jelentetett meg.

Az UKTM további kiadványai

Rhasoda Varga Margit: 22 Atlantiszi beavatási út I-II rész (Versek)
Zene: S. Jancsó Miklós.

Lao-ce: Tao Te King - (Rhasoda Varga Margit: fordításában)

Rhasoda Varga Margit: **Dimenziókapu**

Rhasoda Varga Margit: **Az élet megélésének művészete II.**

Rhasoda Varga Margit: **Az élet megélésének művészete III.**

Rhasoda Varga Margit: **Az ég a Földdel összeér**

Rhasoda Varga Margit: **Jézus életének és spirituális küldetésének értelmezése**

Rhasoda Varga Margit: **Világok találkozása**

Rhasoda Varga Margit: **Illúziók nélkül** (előkészületben)

A nagy titok
Isten az ember szívébe ültette a titkot.
Az ateista elvetette,
a muszlim lakat alá rejtette,
a buddhista önmagába temette,
a zsidó rébuszokba fektette,
a keresztény jogvédelem alá helyezte,
a hindu közhírré tette,
de alig volt, aki felismerte.

(R. V. M.)

Egész életemben megingathatatlan hittel kutattam az igazságot. Senkinek semmilyen eszmerendszerét nem fogadtam el automatikusan, ellenőrzés nélkül, vagy hatalmi szóra. Szkeptikus vagyok vagy hívő? Mindkettő és egyik sem. Ezt a szemléletet azok az emberek engedhetik meg maguknak, akik önmaguk belső lényegét már felismerték. Ez a belső lényeg biztosítja az önállóságot, erkölcsi tartást, ez adja az erőt önmagunk és a világ megismeréséhez.

Ebben a könyvben egy utazásra hívom az olvasót. A leg-érdekesebb utazásra, amely valaha is megtörténhet velünk, egy utazásra önmagunkban, saját személyiségünkben.